

ไสบาบา
มนุษย์มหัศจรรย์

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

BABA : SATYA SAI Part 1

เล่ม 5

ต้นกำเนิดคำ "วณิพก"

"วณิพก" คำนี้ ข้าได้
รับบัน- ดาลใจ จากท่าน
ผู้เป็น ปะระ- มาจารย์
นักเขียน นักอ่าน ทั่วไป

ท่านแต่ง สามก๊ก แนวแปลก
คือแหวก- แนวออก ไปได้
ตื่นเต้น เป็นคติ สอนใจ
ทำให้ อ่านวาง ไม่ลง

ท่านให้ ชื่อว่า **สามก๊ก**
"ฉบับ **วณิพก"** ข้าฯ หลง
สำนวน "เหลือรับ" บอกตรง
สวรรค์คง ส่งให้ เกิดมา

(อ่านต่อปกหลังด้านใน)

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
นำเสนอเรื่องนี้
เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า
อภิญญาของพระพุทธองค์
ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น
เป็นสิ่งที่มีได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า
"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ
ทั้งนี้มิใช่เพื่อจะให้เห็นว่า
ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า
อนุสาสนีย์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๕

(ฉบับวณิพก)

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

BABA : SATYA SAI Part 1

by **H. Ramamoorthy and Ra. Ganapati**

โดย ศิริ พุทธศุกร์

ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา

มหามกุฎราชวิทยาลัย

บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW

องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กทม. ๑๐๒๐๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ಇಂತಿ ಗುರುಚರಣಾಶ್ರಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಕಾಂತ

ಸಾಯಿಬಾಬರವರಿಗೆ ನಿಮಗಾಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು
ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಿರಿ
BABA : SATYA SAI ರವರ Rs. Ramakath ಅವರ
H. Ramamoorthi ರ Part 1 ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು
ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಿರಿ. ಅದನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲು ಕೋರುತ್ತೇನೆ

- ಲಕ್ಷ್ಮಿಕಾಂತ

คำนำ
ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือเรื่อง **ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๕** นี้ เป็นหนังสือที่แปลมาจากเรื่อง **บาบา สัตยา ไส** (BABA;SATYA SAI) โดย H. Ramamoorthy และ Ra. Ganapati หนังสือชุดนี้มี ๒ ภาค และข้อความที่พิมพ์ขึ้นมานี้เป็นข้อความในภาค ๑ ซึ่งในภาคนี้เองในต้นฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษนั้น ก็บรรจุข้อความไว้ถึง ๔๒ บท เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มีความหนา ๓๘๔ หน้า ฉะนั้น ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยและทำเป็นเล่มเดียว ขนาดหนังสือ ๑๖ หน้ายก ก็จะมีความหนาไม่น้อยกว่าพันกว่าหน้า ซึ่งจะเป็นหนังสือเล่มใหญ่เกินไป ฉะนั้นผู้แปลคือ อาจารย์ศิริ พุทธศุกร์ จึงได้จัดทำเป็น ๒ เล่ม และให้ชื่อว่า **ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๕ และเล่ม ๖** และเนื่องจากหนังสือเล่มนี้คนเขียนที่แรกคือนายคณปติ (Ganapati) ได้เขียนเป็นภาษาทมิฬก่อน และต่อมานายรามามูรติ (Ramamoorthy) กับนายคณปติ ได้ช่วยกันแปลออกมาเป็นภาษาอังกฤษอีกต่อหนึ่ง ฉะนั้นหนังสือเล่มนี้จึงได้มีชื่อคนเขียน ๒ คนดังกล่าว

อนึ่ง โปรดจำไว้ด้วยว่า หนังสือเรื่อง **ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑–๔** ซึ่งได้จัดพิมพ์ออกมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ นั้น คนเขียนคือ นายโฮเวอร์ด เมอร์เฟ็ต ส่วนเล่มที่ ๕ นี้คนเขียนเป็นอีกคนหนึ่ง ไม่ใช่คน ๆ เดียวกัน แต่แม้กระนั้น เรื่องราวที่กล่าวไว้ในหนังสือซึ่งต่างคนต่างเขียนขึ้นมานี้ ก็มีข้อความที่ไม่ขัดแย้งกันเลย นอกจากจะมีข้อความที่ซ้ำกันเท่านั้น ฉะนั้นสำหรับข้อความส่วนที่ซ้ำกันกับของนายเมอร์เฟ็ท อาจารย์ศิริก็ได้ตัดออก เพื่อมิให้หนังสือหนาเกินไป แต่อย่างไรก็ดี หนังสือชุดของนายรามามูรติกับนายคณาปตินี้ ถ้าจะแปลออกมาทั้ง ๒ ภาคแล้ว จะต้องเป็นหนังสือในภาษาไทย ๔ เล่ม อย่างเดียวกับหนังสือชุดของนายเมอร์เฟ็ต

ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณมีความประสงค์ที่จะพยายามแปลเรื่องของ **องค์ภควัน สัตยา ไส บาบา** ออกมาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้คนไทยที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษได้ศึกษาเรื่องราวของท่านโดยละเอียดจากบุคคลในหลายอาชีพที่ได้เขียนเรื่องราวของท่าน ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการจะให้ท่านทั้งหลายได้ทราบว่า เรื่องราว

ต่าง ๆ ของ **องค์ภควัน** ซึ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์อย่างยิ่งนั้น มีคนต่าง ๆ ที่ได้เคยพบเห็น หรือเคยรู้ ได้บันทึกกันไว้อย่างไรบ้าง อันนี้จะได้เป็นข้อพิสูจน์ว่า :—

เรื่องต่าง ๆ ที่ต่างคนต่างเขียนขึ้นไว้นั้นจะเป็นจริงหรือเท็จเพียงใด ถ้าเราศึกษาจากข้อเขียนของคนเขียนเพียงคนเดียว ก็อาจจะทำให้เราเคลือบแคลงสงสัยได้ว่าเรื่องที่เขียนไว้นั้นอาจจะไม่จริง แต่ถ้ามีหลาย ๆ คนยืนยันตรงกัน ก็แสดงให้เห็นว่าเรื่องนั้นต้องเป็นจริงอย่างแน่นอน

ด้วยเหตุนี้จึงมีความประสงค์ที่จะพยายามแปลเรื่องราวต่าง ๆ ขององค์ภควันออกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เรื่องขององค์ภควันในส่วนที่เกี่ยวกับคำสอนหรือการทำประโยชน์ในด้านต่าง ๆ นั้น ไม่มีใครสงสัยเลยจะมีความสงสัยเคลือบแคลง ก็เฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับปาฏิหาริย์เท่านั้น แต่ในคำนำของผู้แปลคือ อาจารย์ศิริ พุทธศุกร์ นั้นก็ได้ชี้แจงไว้อย่างละเอียดแล้ว ข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องชี้แจงอะไรอีก แต่ก็ใคร่จะขอแนะนำว่าเมื่อได้ศึกษาเรื่องของ**องค์ภควัน**แล้ว ก็ขอให้ศึกษาเรื่อง **อภิญญาต่าง ๆ ในพุทธศาสนาด้วย** แล้วท่านจะเห็นว่า

ปาฏิหาริย์ในทางพุทธศาสนานั้นพิลึกกึกกือ หรือมหัศจรรย์ยิ่งกว่าขององค์ภควันหลายเท่า ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์ที่พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลายได้ทำมานานแล้ว มีหลักฐานบันทึกไว้ในคัมภีร์มากมาย และเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้เขียนขึ้นมานานแล้ว เข้าใจว่าอีกประมาณหนึ่งเดือนหรือไม่เกินสองเดือน หนังสือชุดอภิญญาในพุทธศาสนานี้จะจัดพิมพ์เสร็จเรียบร้อย ขอให้ติดตามฟังข่าวจากในหนังสือวิญญาณ ซึ่งเป็นหนังสือที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณจัดทำขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ จนกระทั่งถึงบัดนี้เป็นเวลาเกือบ ๒๐ ปีแล้ว เป็นหนังสือนิตยสารรายเดือน ซึ่งเมื่อก่อนออกเดือนละเล่ม แต่เดี๋ยวนี้ ๒ เดือนออก ๑ เล่ม ทั้งปีมี ๖ เล่ม สนใจติดต่อได้จากสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ตามที่อยู่ที่ระบุไว้ข้างท้ายนี้

พร รัตนสุวรรณ

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๒๖

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร
โทร. ๒๘๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

คำนำของผู้แปล

ไส บาบา ฉบับวณิพก (เล่ม ๕)

★

เรื่อง ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๕ (และเล่ม ๖ ด้วย) นี้ ข้าพเจ้าให้ชื่อว่าเป็นฉบับ "วณิพก" ด้วยเหตุผล บางประการดังต่อไปนี้

(๑) เดิมทีเดียว ข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่าจะแปลออกมา เป็นหลักเป็นฐานจริงจัง ดังที่ปรากฏเป็นเล่มเช่นนี้ เพราะเมื่ออ่านดู ก็เห็นว่ามีอิทธิปาฏิหาริย์มาก เกรงว่าเมื่อแปลไปแล้ว ท่านผู้อ่านประเภทหนึ่ง ซึ่งมีหลายท่านด้วยกันคงจะชิงชังและเหยียดหยามมาก แม้เมื่อลองแปลลงในวารสาร "วิญญาณ" แล้วก็ยังไม่คิดว่าจะทำได้สำเร็จเป็นชิ้นเป็นอัน จึงได้เลือกแปลชนิดค่อนข้างจะ "ส่งเดช" คือตัดตอนแปลจากที่โน่นนิดที่นี่หน่อยตามสบาย (หรือว่าตามอารมณ์เสียมากกว่า) ดังนั้นข้อ

ความในบทต้น ๆ สามสี่บทนั้นจึงไม่เป็นไปตามลำดับของต้นฉบับอย่างแท้จริง

(๒) สำนวนเดิมคือของต้นฉบับภาษาอังกฤษเล่มนี้ เป็นทำนองแบบเรียนเวสสันดรชาดก หรือพุทธประวัติ เล่ม ๓ ของสมเด็จพระสังฆราช (สา ปุสฺสเทว) ที่ใช้เป็นหลักสูตรนักธรรมชั้นตรี ส่วนต้นฉบับของนายโฮเวิร์ต เมอร์เฟ็ต (เล่ม ๑ ถึง เล่ม ๔) นั้น พอจะเปรียบได้กับพุทธประวัติ เล่ม ๑ ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส และเล่ม ๒ ของท่านพุทธทาสภิกขุ ผู้ที่เคยอ่านหนังสือเหล่านี้แล้วย่อมจะรู้ดีว่าแตกต่างกันอย่างมากมายเพียงไร สำหรับผู้ที่ไม่เคยอ่าน ข้าพเจ้าก็จะขอบอกให้ทราบโดยสรุปว่า สำนวนของนายโฮเวิร์ต เมอร์เฟ็ต (ซึ่งแปลออกมาเป็นเล่ม ๑ ถึง ๔) นี้ เป็นสำนวนของบุคคลผู้*ร่วมสมัย* (contemporary) หรือว่าสำนวนธรรมดาระดับชาวบ้านและเป็นการเขียนให้*คนทั่วไปอ่าน* ส่วนสำนวนของเล่ม ๕ เป็นต้นไปนี้เป็นสำนวนคล้าย ๆ กับเทศน์มหาชาติ และผู้แต่งมีความมุ่งหมายให้ *ผู้ที่เป็น*

*สาวก*อ่านเสียมากกว่า จึงมีศัพท์สูง ๆ หรูหรา สง่าผ่าเผยอยู่มาก ถ้าข้าพเจ้าจะแปลออกมาแบบนั้น คงจะเกิดผล ๒ ประการ คือ ประการแรก ผู้อ่านบางท่านอาจจะรู้สึก "เซ็ง" เต็มที และการที่สอง ผู้แปลเองก็ยังไม่มีความสามารถจะทำได้ดีนัก เมื่อเป็นเช่นนี้การแปลก็ต้องเปลี่ยนลีลาใหม่ คือกดสำนวนให้ต่ำลงมา ให้มีลีลาระดับชาวบ้านเช่นเดียวกับเล่ม ๑ ถึง ๔ นั้น

(๓) มีบางแห่งซึ่งเป็นพลความ หรือเรื่องปลีกย่อย คิดว่าไม่น่าจะเป็นที่สนใจสำหรับคนไทยส่วนมาก และบางแห่งผู้แปลก็มีความรู้ไม่ถึง เพราะเกี่ยวกับโบราณคดีและคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮินดู ในกรณีเช่นนี้ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสตัดออกเลย เพราะคิดว่าแม้ตัดออกแล้ว ท่านผู้อ่านโดยทั่วไปที่เป็นคนไทยก็จะไม่รู้สึกว่าข้อความขาดตอนไปอย่างไร นี้เป็นความบกพร่องประการหนึ่งของผู้แปล ที่ต้องยอมรับสารภาพโดยดีและคิดว่า ถ้าจะแปลให้ครบถ้วนกระบวนความชนิดร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว ผู้แปลต้องเป็นผู้นับถือศาสนาฮินดูและได้

ศึกษาคัมภีร์พระเวทมาอย่างลึกซึ้งจริง ๆ จึงจะสามารถทำได้เช่นนั้น

(๔) เรื่องที่มีเนื้อความซ้ำกับที่กล่าวไว้แล้วในเล่ม ๑ ถึงเล่ม ๔ ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสตัดออกเสียอีกบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้หนังสือหนาเกินไป แต่มียกเว้นบ้างในกรณีที่มีข้อความปลีกย่อยเพิ่มเติมที่ควรจะสนใจเพิ่มขึ้น

(๕) นอกจากการตัดดังกล่าวมาแล้ว บางครั้งยังมีความจำเป็นต้องเติมอีก ทั้งนี้ในเมื่อข้อความจากต้นฉบับเดิมมีเนื้อความไม่แจ่มชัด ถ้าจะแปลออกมาตามตัวอักษรเท่าที่มีอยู่ ในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้เติมคำอธิบายลงไปเพื่อให้เนื้อความชัดเจนขึ้น โดยถือตามหลักของพระพุทธองค์ใน ธัมมนิยามสูตร์ว่า วิวรติ วิภัชชติ อุตตานี กโรติ คืออธิบายให้แจ่มแจ้ง แยกแยะให้ชัดเจนและทำสิ่งที่ลึกให้ตื้นเพื่อให้เข้าใจง่าย โดยเฉพาะสำหรับท่านผู้อ่านประเภทซึ่งไม่ใช่นักปราชญ์หรือนักวิชาการ

(๖) เช่นเดียวกับในเล่ม ๑ ถึงเล่ม ๔ บทกวีต้นบท ข้าพเจ้าแปลโดยวิธีอธิบายความ หรือเรียกว่า paraphrase ในเมื่อจำเป็น และบางครั้งเมื่อเห็นสมควร ข้าพเจ้าก็ถือโอกาสเก็บเอาใจความสำคัญในบทนั้นๆ ออกมาย่อไว้ที่ต้นบท เพื่อเป็นแนวทางให้ท่านผู้อ่านได้ทราบเป็นเลา ๆ ก่อนที่จะอ่านข้อความในบทนั้น ๆ โดยละเอียด

ด้วยเหตุดังกล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าวิธีการแปลแบบนี้ ไม่ค่อยจะเป็นมาตรฐานนัก และคงจะเป็นวิธีที่นักแปลที่ดีทั้งหลายไม่สมควรจะเอาอย่างเลยทีเดียว โดยเฉพาะผู้ที่เป็นนักวิชาการที่เคร่งครัดกับต้นฉบับเดิม ข้าพเจ้าจึงคิดว่าควรจะหาคำเฉพาะสักคำหนึ่งเพื่อบอกให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้รู้ถึงลักษณะอันแหวกแนวของหนังสือเล่ม ๕ เป็นต้นไปนี้ ในที่สุดก็นึกขึ้นได้ถึงปรมาจารย์ของนักเขียนผู้หนึ่ง คือท่าน "ยาขอบ" ผู้ซึ่งได้เขียนเรื่อง สามก๊ก ตามแนวของท่านอันเป็นแนวแปลกกว่าใครอื่น และเรียกชื่อแบบนั้นว่า "**ฉบับยาขอบ**" ซึ่งข้าพเจ้าเคยอ่านและรู้สึกประทับใจใน

การเขียนเช่นนั้นเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงเป็นอันตกลงใจอย่างกล้าหาญ (*หรือจะว่าอย่างขลาดกลัวก็ได้*) ว่าจะขอยืมชื่อนี้มาใช้สำหรับการแปลเล่ม ๕ และเล่ม ๖ นี้ เพื่อให้แตกต่างกับการแปลแบบนักวิชาการ การแปลเช่นนี้อาจจะดูเหมือนว่าเป็นการทรยศต่อต้นฉบับอยู่บ้าง *ในบางครั้ง* เมื่อคิดถึงคำแปลตามตัวอักษร แต่ก็ขอรับรองว่าไม่ได้เป็นผู้ทรยศเลย ในเมื่อคิดถึงใจความและความมุ่งหมายของผู้เขียนต้นฉบับเดิมเป็นใหญ่ ท่านผู้อ่านที่ต้องการอ่านให้รู้เรื่องง่าย ๆ แบบชาวบ้านจะได้รับรสชาติ ของเรื่อง **ไส บาบา ฉบับวณิพก** นี้โดยสมบูรณ์ ส่วนท่านที่ต้องการศึกษาการแปลชนิดคำต่อคำ ก็ขอได้โปรดอ่านจากต้นฉบับเอาเอง นี้เป็นวิธีการแปลของข้าพเจ้า ซึ่งไม่ใช่นักวิชาการ ไม่ใช่เป็นทางการจึงมุ่งที่จะให้ผู้อ่านได้รับอรรถรส และความบันเทิงหรือความซาบซึ้งตรึงใจบ้าง ทั้งนี้ในฐานะที่เป็น วณิพก คนหนึ่ง เช่นเดียวกับท่านปรมาจารย์ "ยาขอบ" ผู้เรียบเรียงเรื่องสามก๊ก ฉบับวณิพกนั้น จึงหวังว่าคงจะไม่มีนักแปลผู้ใดยอมเสี่ยงใช้วิธีแบบของข้าพเจ้าเป็นแน่

วิธีการสอนให้เหมาะกับบารมีของคน

แนวการสอนและการปฏิบัติของ ท่านไส บาบา ข้าพเจ้าคิดว่าก็น่าจะเป็นแบบนี้ คือท่านให้ร้องเพลงซึ่งเป็นบทกวี เรียกว่าการสวดภชันกันเป็นพื้นฐานเสียก่อน ท่านคงเห็นแล้วว่าบารมีของคนส่วนมากในสมัยนี้ หรือว่าโดยเฉพาะคนในอินเดียส่วนมาก คงจะไม่พอที่จะบำเพ็ญตบะขั้นสูง ถึงขนาดประพฤติพรหมจรรย์ได้ตลอดไป ดังนั้น จึงจำเป็นต้องหาวิธีช่วยคนส่วนมากเหล่านี้ให้ได้ด้วย ไม่ใช่ทอดทิ้งเขาแล้วสั่งสอนแต่ "ปรมัตถปฏิปทา" อย่างเดียว วิธีการสอนของท่านจึงเปรียบกันกับในทางพุทธศาสนา ได้เป็นสองแง่หมวดธรรมคือ

(๑) เป็นการสอนแบบ สุขาปฏิปทา คือ ทำไปตามสบาย ไม่บีบคั้นหัวใจหรือว่าฝืนใจจนเกินไปนัก แบบนี้ตรงกันข้ามกับ ทุกขาปฏิปทา คือปฏิบัติแบบเคร่งครัดฝืนใจตนเองอย่างโลดโผน เรียกว่า "เอาทุกข์แลกทุกข์" ตามแนวปรมัตถปฏิปทาจริง ๆ ซึ่งคนส่วนมากในสมัยนี้ยากที่จะทำตามได้ ถ้าหากจะเทียบกันกับใน

ประเทศไทย แบบทุกขาปฏิปทานี้ คงจะเป็นปฏิปทาของพระธุดงค์กัมมัฏฐานสายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ หรือท่านเจ้าคุณนอ ฯ วัดเทพศิรินทราวาสนั่นเอง ซึ่งเป็นแบบที่ถือว่า "ธรรมะอยู่ฟากตาย ใครเสียดายชีวิต ไม่มีทางพิชิต ต้องจมอยู่ดักดาน ฯลฯ" อย่างไรก็ตาม ทั้งสองแบบนี้ก็มีผลเกิดขึ้นตามมาอย่างละ ๒ ประเภท คือ บางคนชอบปฏิบัติตามสบาย ที่เรียกว่าบริโภคสมบัติไป พร้อมกับทำบุญบำเพ็ญบารมีไปด้วย แม้จะถึงจุดหมายปลายทางช้า เช่นอาจจะไม่ทันในชาตินี้ก็ไม่เป็นไร แต่บางคนปฏิบัติตามสบายได้ และก็ถึงจุดหมายเร็ว (เพราะลำบากในชาติก่อนมามากพอแล้ว) พวกแรกมีชื่อเรียกว่า สุขาปฏิปทา ทนฺธาภิญญา ปฏิบัติแบบสบาย ๆ บรรลุผลช้า ส่วนพวกหลังเรียกว่า สุขาปฏิปทา ขิปฺปาภิญญา ปฏิบัติแบบสบาย ๆ บรรลุผลได้เร็ว ฝ่ายทุกขาปฏิปทาก็แบ่งออกเป็นสองประเภท คือทรมานตนเองแล้วบรรลุผลช้า (เพราะบารมียังไม่พอ) และประเภททรมานตนเองแล้ว จึงจะบรรลุเร็ว (เพราะบารมีมากพอแล้ว) ท่านไส บาบา คงเห็นว่าแนวการ

ปฏิบัติแบบสุขาปฏิปทา น่าจะเหมาะกับคนส่วนมากในสมัยนี้ จึงได้มุ่งเปลี่ยนอารมณ์ในทางโลกให้เป็นอารมณ์ในทางธรรม (คือ sublimation) โดยใช้บทเพลงและการขับร้องเป็นเครื่องช่วย

(๒) ลักษณะของการสอนมีอีก ๔ ประการ คือ สนฺทสฺสนา สอนให้เห็นความจริง สมฺตฺเตชนา สอนให้กล้าหาญในการปฏิบัติ สมฺปหำสนา สอนให้รื่นเริงในการปฏิบัติและ สมาทปนา สอนให้เกิดความอยากปฏิบัติตามท่านไส บาบา อาจอาศัยหลักที่กล่าวแล้วในข้างต้นก็ได้ จึงจับจุดที่ สมฺปหำสนา คือสอนให้เกิดความรื่นเริงก่อน เพราะ **ผู้มีบารมีอ่อน ก็เหมือนเด็ก ๆ จะทำความดีอะไรต้องให้มีเรื่องเป็นทำนองเล่นสนุกแฝงอยู่บ้าง** เมื่อมีการเปลี่ยนแนวทาง (diversion) หันมาสนุกในทางธรรมแทนการสนุกในทางโลกแล้ว ต่อจากนั้นนำแง่อื่นมาเสนอ เช่น สมาทปนา ชักชวนให้ทำตาม สมฺตฺเตชนา ให้เกิดความกล้าหาญในการต่อสู้กับอุปสรรคและความลำบาก ต่อจากนั้นก็เสนอแง่ สนฺทสฺสนา คือสอนให้เห็นความจริง เพื่อปล่อยวางขั้นที่แล้วมาไปได้เรื่อย ๆ

ข้าพเจ้าคิดว่าแนวการสอนเช่นนี้ คงจะเป็นการพอเหมาะกับบารมีและอธิมุตติ์ คือความน้อมใจของคนส่วนมาก ซึ่งจะเป็นการได้ผลมากกว่าสอนให้เห็นความจริงขั้นสูงสุดตั้งแต่แรกโดยที่ผู้ฟังยังไม่พร้อม เช่นนี้ผู้ฟังอาจจะเกิดความรู้สึกกลัวหรือไม่ก็ "เซ็ง" เต็มที แน่ละที่กล่าวนี้ข้าพเจ้าหมายถึงคนส่วนมาก (รวมทั้งข้าพเจ้าด้วย) ซึ่งมีบารมียังอ่อน ท่านที่แน่ใจว่าตนเองเป็นปัจฉิมภวิโก คือสามารถจะสำเร็จอรหัตตผลในชาตินี้ คือไม่ยอมแม้แต่จะไปสวรรค์แล้ว ย่อมอยู่เหนือความจริงดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าขออนุโมทนาให้ท่านเดินไป "จนสุดหนทาง" เสียก่อนแล้วจึงนำ "นิโรโธ นิพฺพานํ" เข้าสู่หมู่คณะด้วยความองอาจและความบริสุทธิ์ใจ ขอท่านจงเป็นผู้ "พูดน้อยต่อยมาก" อย่าย้อนหลังกลับมาเป็นผู้ "**ต่อยน้อยกว่าพูด**" แบบข้าพเจ้าและขอจงอย่าขัดขาตนเองโดยการเป็น "ปรวัชชานุปัสสี" คือดีแต่ด่าคนอื่นลูกเดียวเช่นนี้เลย

ประโยชน์ที่มีจริง ๆ ของอิทธิปาฏิหาริย์

สำหรับท่านผู้**ที่เชื่อ** แต่ก็ยัง **ชิงชัง** อิทธิปาฏิหาริย์อย่างฝังใจนั้น ข้าพเจ้าขอให้แง่คิดฝากไว้เป็น "การบ้าน" ดังต่อไปนี้

๑. คนในโลกนี้ไม่ใช่มีแต่นักปราชญ์ หรือนักวิชาการประเภทเดียว ท่านจะ "ผูกขาด" การสอนธรรมให้เป็นไปเพื่อเอาใจหรือ เพื่อให้ถูกใจท่านแต่ฝ่ายเดียวนั้น ย่อมไม่สมควร เพราะเป็นการแสดงถึงความใจแคบเกินไป ในเล่ม ๕ นี้มีข้อความตอนหนึ่งกล่าวเป็นทำนองอุปมาโวหารว่า แม่น้ำคงคาย่อมมีไว้เพื่อชนทุกชั้น ทั้งชนที่เป็นนักปราชญ์ และที่ไม่ใช่นักปราชญ์ด้วย ท่านนักปราชญ์จะผูกขาดทดน้ำนั้นไว้เพื่อตนเองฝ่ายเดียวนั้น จะสมควรหรือ ? ท่านเจ้าคุณพระธรรมธัชมุนี อดีตเลขาธิการสภาการศึกษา มหามกุฏราชวิทยาลัย เคยบอกกับข้าพเจ้าว่าท่านเจ้าคุณนอ ฯ แห่งวัดเทพศิรินทราวาส (ผู้ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติแนวทางปรมัตถปฏิปทาอย่างไม่มีที่ติ) ได้บอกกับท่านว่าท่านเจ้าคุณนอฯ ได้เห็นแล้วว่า คนส่วนมากในสมัยนี้ยังมีบารมีไม่ถึงขั้น

ที่จะปฏิบัติแบบปรมัตถปฏิปทาได้ ท่านจึงได้ยอมช่วยเสกพระเครื่องให้บ้างเป็นครั้งคราว ดังนั้นจึงมีพระเครื่องที่ท่านเจ้าคุณนอฯ ยอมเสกให้อยู่จำนวนหนึ่ง นี้แสดงว่าท่านเจ้าคุณนอฯ ไม่ได้ดูถูกและทอดทิ้งผู้มีบารมีอ่อนเสียทีเดียว ก็ขนาดท่านเจ้าคุณนอฯ ผู้มีการปฏิบัติยอดเยี่ยมเป็นชั้นอุกฤษฏ์บารมียังคิดเห็นเช่นนั้น แล้วท่านนักปราชญ์ทั้งหลาย ซึ่งส่วนมากก็เพียงแต่ศึกษาขั้นปรมัตถ์ (แต่ยังไม่กล้าปฏิบัติจริง ๆ นั้น) ยังจะคิดยกตนข่มท่าน ดูถูกผู้ที่ยังมีบารมีอ่อน ซึ่งรวมถึงตนเอง อยู่อีกหรือ ?

๒. อาจารย์พร รัตสุวรรณเคยกล่าวไว้อย่างน่าคิดว่า **"พระพุทธเจ้าทรงใช้อิทธิปาฏิหาริย์ในการสอนคนทุกคนและทุกระยะของการสอนแต่ละคน ๆ"** ข้อความที่น่าคิดนี้มีอรรถาธิบายเป็นอย่างไร ท่านผู้สนใจสามารถสอบถามเพื่อขอทราบรายละเอียดได้จากตัวผู้กล่าวเอง

๓. อิทธิปาฏิหาริย์นั้น หากใช้ให้เป็นก็เป็นทางบำเพ็ญประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้อื่นอย่างกว้างขวางลึก

ซึ้งและยั่งยืนเหมือนกัน เป็นเครื่องอุดหนุนส่งเสริมอนุสาสนีปาฏิหาริย์ได้เป็นอย่างดี สำหรับการเผยแพร่ธรรม ความบกพร่องหรือโทษเกิดจากผู้นำไปใช้มากกว่า ปัจจุบันมีสิ่งที่คนสมัยใหม่เคารพบูชากันอยู่หลายอย่าง เช่น การกีฬา วิทยาศาสตร์ ประชาธิปไตย เงิน ฯลฯ โดยเฉพาะเรามีเพลงปลุกใจว่า "กีฬา ๆ เป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลส ทำคนให้เป็นคน" ฟังแล้วก็ดูเหมือนว่าคนไหนไม่เล่นกีฬา ก็คงจะเต็มไปด้วยกิเลส และคงจะไม่ใช่คนกระมัง แต่เราก็ได้เห็นกันอยู่นับครั้งไม่ถ้วนทุกหนทุกแห่ง ในวงการกีฬายังมีการกระทำที่ไม่ใช่นักกีฬานานาประการ เช่นการประทุษร้ายร่างกายกันในระหว่างเล่นกีฬา การโกงและเอาเปรียบคู่แข่งขัน การพนันขันต่อ การนำกีฬาเข้าไปเกี่ยวกับการเมือง ฯลฯ ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นการพอกพูนกิเลส และไม่ใช่เป็นการทำคนให้เป็นคนเลย แต่ผู้ที่บูชาการกีฬาก็บอกว่าเรื่องนั้นไม่ใช่ความผิดความชั่วของการกีฬาดอก มันเป็นความเลวของคนต่างหาก และดังนั้นการกีฬาก็ควรจะต้องได้รับการส่งเสริมให้เล่นกันต่อไป ในทำนอง

เดียวกัน เราจะนำเหตุผลในทำนองเดียวกันนั้นมาประยุกต์กับอิทธิปาฏิหาริย์บ้าง ไม่ได้ทีเดียวหรือ ? เช่นเราก็น่าจะกล่าวได้ว่า การโกหกหลอกลวง ความฟุ้งซ่าน หรือการมีสติไม่สมประกอบในบางรายฯลฯ เหล่านี้เป็น **เรื่องของคน** ที่นำมาใช้ต่างหาก ไม่ใช่ของอิทธิปาฏิหาริย์โดยตรงเลย และดังนั้นเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ก็ควรจะได้รับการค้นคว้า และศึกษากันต่อไปด้วยใจที่เป็นธรรม ไม่ใช่คอยแต่จะเพ่งโทษ ชิงชังและเหยียดหยามกันถ่ายเดียว

ความสมควรของการแปลเรื่องนี้ให้คนไทยได้อ่าน

การที่มีบางท่านให้ความเห็นว่า ไม่ควรแปลเรื่องนี้ออกมาให้คนไทยได้รู้นั้น ข้าพเจ้าขอเสนอความเห็นว่า ในปัจจุบันเรายังมีการศึกษาและแปลประวัติแม้ของบุคคลเช่น คาร์ลมารกซ์ เลนิน เหมาเจ๋อตุงกันได้ โดยถือว่าเป็นการศึกษาชีวิตในแง่วิชาการ ทั้งๆ ที่ความจริงบุคคลดังกล่าวนั้นก็เป็น "ศาสดา" หรือผู้ยิ่งใหญ่ของลัทธิอันไม่เป็นที่พึงประสงค์ของประเทศไทยแต่อย่างใด

เลย แม้ลัทธิคำสอนของบุคคลเช่นนั้นเราก็ยังมีการศึกษากันได้ หนังสือชนิดพ็อคเก็ตบุ๊คในท้องตลาดเวลานี้ บางเล่มก็มีการเผยแพร่ลัทธิอันรัฐบาลไทยถือว่า เป็นภัยต่อประเทศชาติอย่างยิ่ง ทั้งในด้านการสอนและการปฏิบัติของเขา แต่เราก็ถือกันว่า "เพื่อวิชาการ" ยอมให้มีการแปล การเขียนการพิมพ์เผยแพร่กันได้อย่างน่าประหลาดใจ ทั้ง ๆ ที่เรื่องเหล่านั้นมีแนวโน้มไปในทำนองเสียดสี เยาะเย้ย และทำลายสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตยอย่างแน่ชัด แต่เราก็อ้างสิทธิข้อ Freedom of Knowledge คือบุคคลย่อมมีสิทธิที่จะเรียนรู้หรือรู้ความจริงได้ในด้านวิชาการ ไม่มีการบีดกั้นความคิดของคนแต่อย่างใด เพื่อจะได้ไม่เป็นเผด็จการในทางความคิด ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เหตุไฉนเล่า ชีวประวัติของบุคคลผู้ไม่เห็นแก่ตัว มีบุญญาภินิหารในทางศาสนาอย่างไม่น้อยในปัจจุบันเช่นนี้ เราจะพึงรังเกียจด้วยหรือ ? หรือว่าถ้าไม่ใช่เป็นเรื่องของชาวพุทธแล้วเราจะศึกษา "เพื่อวิชาการ" ไม่ได้ แต่มารกซ์ เลนิน และเหมาเจ๋อตุง เป็นต้นนั้นเป็นชาว

พุทธหรือ มีคุณธรรมในทางศาสนาอย่างใดหรือ เราจึงมีการศึกษาชีวประวัติของเขาได้ ?

นี่แหละ เมื่อพิจารณาถึงเรื่องอื่น ๆ ประกอบเช่นนี้แล้ว เรายังจะรังเกียจอยู่อีกหรือ ว่าหนังสือเรื่อง ไส บาบา ซึ่งเป็นเรื่องของบุคคลผู้มีคุณธรรมทางศาสนาพอจะเป็นตัวอย่างแห่งความเสียสละโดยไม่เห็นแก่ตัวเช่นนี้ ไม่สมควรจะพิมพ์เผยแพร่ให้คนไทยรู้ ? เราศึกษาชีวประวัติของท่านมหาตมะ คานธีได้ ของคุรุนานักได้ ของพระเยซูไครสต์ได้ "เพื่อวิชาการ" เหตุใดเราจึงจะศึกษาประวัติของบุคคลผู้ซึ่งส่งเสริมศีลธรรม เช่นท่าน ไส บาบา อย่างน้อยก็ "เพื่อวิชาการ" บ้างไม่ได้เล่า ? และถ้าหากเมื่อศึกษาประวัติของท่านผู้นี้แล้ว จะมีคนชาวพุทธไปนับถือท่าน คือเป็นการแย่งคนของเราไปเช่นนั้น จะมิเป็นการแสดงว่าเรา "สิ้นท่า" เสียแล้วหรือ ? เราช่างไม่มีปัญญา ไม่มีคนดี ไม่มีความสามารถที่จะกลั่นกรองว่า อะไรเป็นของดีของพวกเราเลยทีเดียวหรือ ? อันที่จริง ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเราไม่ตื่นเต้นตกใจหรือโวยวายไปเสียก่อน และค่อยศึกษาไป "ด้วยใจเป็น

กลาง" จริง ๆ แล้ว ท่านเชื่อหรือไม่ว่า จะทำให้เรานับถือพระพุทธองค์ของเรามากขึ้นกว่าเดิมอีก โดยเฉพาะในเรื่องกรรม และการเกิดใหม่ สองเรื่องนี้ซึ่งเป็นส่วนแห่งอนุสาสนีปาฏิหาริย์ของเราที่เดียว ทั้งนี้ไม่นับเรื่องความเป็นไปได้แห่งอิทธิปาฏิหาริย์ ซึ่งเราไม่เชื่อมาแต่เดิม ว่าพระพุทธองค์จะทำได้ แต่บัดนี้เราก็เชื่อมากขึ้นกว่าเดิม และก็นับถือพระพุทธองค์มากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย ข้าพเจ้าขอให้ท่านจงทำใจให้ให้เป็นกลาง คิดศึกษาในแง่วิชาการ อย่าชิงชังผังใจใฝ่แต่จะหาโทษของผู้อื่นถ่ายเดียว อย่าเพิ่งตัดสินใจก่อนพิจารณา แล้วโปรดอ่านเล่ม ๕ และเล่ม ๖ นี้ด้วยความพินิจพิเคราะห์ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเหตุผลของการแสดงปาฏิหาริย์ต่างเรื่องต่างวาระ แล้วท่านจะเห็นคำอธิบายเหล่านั้นกลับมาส่งเสริมหลักธรรมของพระพุทธศาสนา โดยเนื้อหาสาระจริง ๆ อย่างน่าอัศจรรย์ ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า โปรดทำใจเย็น ๆ อย่าเพิ่งโวยวาย พยายามอ่านข้อความที่เป็นหลักคำสอนเรื่องกรรม ให้เห็นเนื้อหาที่แฝงอยู่ภายใน และท่านจะนับถือพระพุทธองค์ยิ่งขึ้นอีก

เป็นการน่าประหลาดอย่างหนึ่ง คือการแปลหนังสือชุด "โลกทิพย์" ก็ดีหรือชุดอื่น ๆ เช่นเรื่อง การติดต่อทางวิญญาณ ของเอสเทลล์ โรเบิรตส์ ก็ดี ไม่ค่อยจะมีผู้เดือดร้อนหรือโวยวายว่าเป็นการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาแต่อย่างใด โดยเฉพาะชุด "โลกทิพย์" ก็ได้รับความสนใจและพอใจจากผู้อ่านเป็นอันมาก อาจเป็นไปได้ว่า มีข้อความซึ่งขัดกันกับหลักศาสนาคริสต์ (ทั้ง ๆ ที่ผู้แต่งเป็นชาวคริสต์) แต่กลับมาสนับสนุนหลักกรรมของพุทธศาสนาอยู่เป็นอันมาก หนังสือชุด "ไสบาบา มนุษย์มหัศจรรย์" นี้ก็เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากผู้อ่าน *(โดยเฉพาะที่เป็นนักวิชาการ)* ไม่ตื่นเต้นเอะอะ และไม่มี Preconceived notion (คือตัดสินล่วงหน้าเสียก่อน) แล้วท่านจะได้รับประโยชน์ไม่น้อยกว่าชุด "โลกทิพย์" อย่างแน่นอน

พุทธศาสนาไม่ได้ "ผูกขาด" หรือ Major วิชาอิทธิปาฏิหาริย์

ความสามารถในการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ คืออภิญญาห้าประการแรกนั้น เป็นสิ่งที่มีผู้ทำได้มาก่อน

พุทธกาล ทั้งนี้แสดงว่า ไม่ว่าพระพุทธองค์จะอุบัติขึ้นมาในโลกหรือไม่ และไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังพุทธ-ปรินิพพาน ไม่ว่าจะเป็นในหรือนอกพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นคนมีศีล (ของพุทธศาสนา) หรือไม่ก็ตาม ก็มีผู้สามารถแสดงอภิญญาได้กันอยู่แล้วทุกยุคทุกสมัย มากบ้างน้อยบ้าง แน่ละ เราย่อมถือได้ด้วยความจริงใจว่า ไม่มีใครที่จะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ หรือมีอภิญญาเท่าเทียมพระพุทธองค์ ไม่ว่าจะในข้อหนึ่งข้อใด หรือทุกข้อรวมกันก็ตาม แต่เมื่อกล่าวถึงสาวก โดยเฉพาะสาวกในรุ่นหลังมาก ๆ เช่นในสมัยปัจจุบัน โดยเฉพาะในประเทศไทย ซึ่งไม่นิยมหรือว่าไม่ Major ทางนี้ คือไม่ถือว่าวิชานี้เป็นวิชาเอก แต่คิดว่าวิชานี้เป็นวิชาโท หรือว่าเป็นวิชาเลือก (คือจะไม่เลือกก็ได้) เช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่เป็นการกล่าวเกินความจริงไปเลยที่จะต้องกล่าวว่า ในบางกรณีชาวพุทธเราอาจจะสู้ศาสนิก-ชนเหล่าอื่นเขาไม่ได้ในเรื่องอภิญญา ซึ่งเขาถือว่าเป็นวิชาเอก หรือวิชาบังคับกัน พูดกันอย่างสำนวนชาวบ้านแบบลูกทุ่งก็คือ ไม่มีใครสู้พ่อใหญ่คืออาจารย์ของ

เราได้ในเรื่องนี้ แต่สำหรับเราผู้เป็นลูกน้อย ๆ หรือว่าลูกศิษย์ ในบางแง่มุม เราก็คงจะสู้เขาไม่ได้เหมือนกัน ท่านที่เคยอ่านเรื่อง การติดต่อทางวิญญาณ ของเอสเทลล์ โรเบิร์ตก็ดี หรือในรายอื่น ๆ เช่น เอ็ดการ์ เคซี่ ก็ดี ยีนดิกสันก็ดี จะเห็นว่าเขาเก่งจริง ๆ จะว่าเก่งกว่าพวกเราในด้านนี้ก็พอจะได้กระมัง แต่นั่นแหละเก่งไปเก่งมาก็มักจะไม่พ้นจะต้องหันกลับมาสนับสนุนหลักคำสอนของศาสนาของเรา คือหลักกรรมและการเกิดใหม่จนได้ ไม่มากก็น้อย ไม่โดยทางตรงก็ทางอ้อม เดี๋ยวนี้คำว่า กรรม และนิพพาน กลายเป็นคำสากลที่ใช้ในหนังสือธรรมะและปรัชญาภาษาอังกฤษที่**ไม่ใช่**ตำราทางพระพุทธศาสนาไปเป็นอันมาก

ความจริงข้อนี้จะเป็นเครื่องทำให้เราชาวพุทธได้คิดว่าอภิญญาต่าง ๆ เช่น ตาทิพย์ หูทิพย์ ถอดกายทิพย์ ดูอนาคต ระลึกชาติได้ รักษาโรคด้วยอำนาจจิต ฯลฯ นั้น *พุทธศาสนาไม่มีสิทธิที่จะ "ผูกขาด" เอาไว้ได้เลย และศาสนิกชนเหล่าอื่นที่ไม่ได้นับถือพุทธศาสนา เขามีสิทธิ์ที่จะเก่งกว่าเราผู้เป็นสาวกได้ด้วย* ในเมื่อเขา specialise

หรือว่า major คือค้นคว้าและปฏิบัติกันอย่างเอาเป็นเอาตายเป็นวิชาเอกกันจริงๆ พวกเราซึ่งมีทัศนคติ "ชิงชัง" (แม้ว่าจะเชื่อ) เรื่องเช่นนี้จึงยังอาจสู้เขาไม่ได้ในหลายกรณี ขอให้เรายอมรับความจริงข้อนี้กันบ้าง อย่าเพิ่งโทษสิ่งที่มีประโยชน์อยู่ไม่น้อย แบบ "องุ่นเปรี้ยว" หรืออย่าคิดกดเรื่องเช่นนี้ให้จมธรณีแบบ "ข้าอยู่ เอ็งตาย" (Live and let die) แบบภาพยนตร์ชุด เจมส์ บอนด์ เช่นนั้นเลย โดยเฉพาะพวกเราที่ยังปฏิบัติไม่ได้ถึงขีดสูงสุด ยังไม่สามารถ "นำ นิโรโธ นิพพานำ เข้าสู่หมู่คณะด้วยความองอาจและความบริสุทธิ์ใจ" เช่นนี้แล้ว คำพูดของท่านยังไม่ขลังพออย่างแน่นอน ลองคิดว่าคนอย่างข้าพเจ้า ซึ่งไม่มีปริญญา แต่เที่ยวป่าวประกาศว่าการมีปริญญาไม่ใช่ของสำคัญนะ เช่นนี้ใครเขาจะเชื่อ? นอกจากว่าเขาจะหัวเราะเยาะว่า ข้าพเจ้าเป็นดังที่ท่านพุทธทาสว่า "สุนัขหางหาย" นั่นเอง หรือว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนไม่รวย ไม่หล่อ ไปเที่ยวโวยวายว่า ความรวยไม่สำคัญ ความหล่อก็ไม่สำคัญ ดังนี้ย่อมไม่มีใครเห็นตามด้วยอย่างแน่นอน เพราะคนที่จะมีสิทธิพูดว่า การมี

ปริญญาไม่สำคัญ ความรวย หรือความสวยก็ไม่สำคัญ นั้น จะต้องเป็นคนที่มีปริญญาขั้นสูงสุด เป็นคนรวย ด้วย และเป็นคนสวยด้วย คำพูดเช่นนั้นจึงจะ "ขลัง" พอที่จะจูงใจคนอื่นให้สะดุดหยุดคิดได้บ้าง ในทำนอง เดียวกับคนที่จะกล่าวได้เต็มปากว่า การไปสวรรค์ไม่ สำคัญ สู้ไปนิพพานไม่ได้ ก็ควรจะต้องเป็นผู้บรรลุ ธรรมพ้นขั้นสวรรค์ไปแล้ว คนที่จะกล่าวว่าการแสดง ปาฏิหาริย์ไม่สำคัญ ควรจะเป็นผู้แสดงปาฏิหาริย์ได้บ้าง คนที่จะกล่าวว่าชาติหน้าชาติหลังไม่สำคัญ ก็น่าจะต้องมี ความสามารถระลึกชาติหลัง รู้ชาติหน้าได้บ้างพอสมควร ไม่เช่นนั้นก็อาจจะเข้าทำนองที่ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าว ว่า "สุนัขหางหาย" คือเมื่อตนเองทำไม่ได้ ก็เลยหา เรื่องกดราคาผู้ที่ทำได้ให้จมธรณีไปเลย

ประโยชน์ของหนังสือชุดนี้

อย่างไรก็ตาม "ประโยชน์" ของหนังสือชุด ไส บาบา นี้ก็คงจะต้องมีอยู่บ้างตามสมควร เพราะหลัง จากที่หนังสือชุดนี้พิมพ์ออกมาแล้ว ก็ได้มีผู้แจ้งให้

ข้าพเจ้าทราบหลายรายด้วยกน ว่าพระไทยเราก็มีความสามารถที่จะ "เนรมิต" ของต่าง ๆ จากอากาศได้เหมือนกัน แต่โดยมากก็มักเป็นผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว นอกจากนั้นก็ได้มีวารสารที่เกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้ของพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยเรา ถูกนำออกมาเผยแพร่มากขึ้นเป็นลำดับ และหนังสือเหล่านั้นก็ได้รับการต้อนรับอย่างกว้างขวางพอสมควร ไม่น้อยกว่าหนังสือประเภทอนุสาสนีปาฏิหาริย์เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่มีนักปราชญ์ที่เคร่งครัดในอนุสาสนีปาฏิหาริย์ฝ่ายเดียว (คือที่ต้องการจะ "อยู่" ฝ่ายเดียว) ได้กล่าวเป็นทำนองกดราคา ดูถูกเยาะเย้ย เสียดสี ด้วยประการต่าง ๆ เรื่องเช่นนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงความจริงอันแปลกประหลาดที่เรา ๆ ท่าน ๆ ก็เห็นอยู่ในชีวิตประจำวันนี้เอง เช่นการแสดงนาฏดนตรีหรือที่เรียกกันว่า ลิเก ประการหนึ่ง แพทย์แผนโบราณ หรือว่ายาสมุนไพรแบบไทยเดิมประการหนึ่ง วิชาการดูหมอ เช่นโหราศาสตร์และลายมือประการหนึ่ง คนบางคนที่ถูกรุมด่าว่าเสียดสี เหยียดหยามประณามอย่างสาดเสียเทเสียประการหนึ่งเป็นต้น พวกเราส่วน

มากในตอนแรก ๆ ก็คิดกันว่า ในสมัยปัจจุบันนี้การแสดงลิเกคงจะเสื่อมความนิยมไปมาก สมุนไพรไทยเดิมหรือแพทย์แผนโบราณคงจะสูญพันธ์ วิชาดูหมอคงจะไม่มีใครเชื่อถืออีกแล้ว และคนที่ถูกรุมด่านั้นคงจะไม่ได้ผุดได้เกิดในสังคมอีกต่อไป แต่แล้วก็ปรากฏว่าเราคาดการณ์ผิดไปมาก เพราะลิเกก็ยังแสดงอยู่ได้โดยมีคนนิยมอยู่ตามเดิม สมุนไพรแผนโบราณก็ทำท่าจะรุ่งเรืองกว่าเดิม หมอดูยังคงมีคนไปอุดหนุนคับคั่งยิ่งขึ้น คนบางคนยิ่งถูกติก็ยิ่งโต ยิ่งถูกเตะ ก็ยิ่งโด่ง อิทธิปาฏิหาริย์ก็กำลังจะเป็นแบบนี้ สาเหตุของเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เป็นของลึ้ลับอะไรนัก ที่จริงเป็นของง่าย ๆ คือสิ่งเหล่านี้หรือว่าคนนั้น ๆ ยังมีความดีอยู่พอสมควร และยังสนองความต้องการบางอย่าง ซึ่งอนุสาสนีปาฏิหาริย์ล้วน ๆ ช่วยเขายังไม่ได้นั่นเอง แน่ละ ข้อบกพร่องของอิทธิปาฏิหาริย์ย่อมมีอยู่ แต่การที่จะ "ฆ่า" อิทธิปาฏิหาริย์ให้ตายไม่ได้ผุดได้เกิดหรือว่าจะกดราคาให้จมธรณีแบบที่เรียกว่า "คนล้มแล้วอย่าข้าม แต่ต้องเหยียบซ้ำอย่าให้ลุกขึ้นมาได้อีก" นั้นไม่มีทางทำได้สำเร็จอย่างแน่

นอน แม้ในประทศที่เจริญด้วย วัตถุ เช่นยุโรป และอเมริกาในปัจจุบันนี้ ก็มีผู้ "ได้คิด" กันมากแล้ว ว่ามีอะไรซึ่งมีอำนาจมากกว่า และมีคุณค่าหรือความสำคัญมากกว่าวัตถุ หลักฐานเกี่ยวกับความเป็นได้ของอิทธิปาฏิหาริย์ในแบบการติดต่อทางจิต และเรื่องชาติที่แล้วและชาติหน้า กำลังมีมากขึ้นทุกวัน ถึงขนาดที่นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญคนหนึ่งได้กล่าวว่า คนไหนที่ไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิดก็นับว่าเป็นคนซื่อเง่าเต็มที (ดูวิญญาณฉบับกันยายน–ตุลาคม ๒๕๒๕ เรื่องปีศาจแห่งเที่ยวบินที่ ๔๐๑ หน้า ๒๔)

นักกวีไม่ใช่คนเพ้อฝันเสมอไป

ข้อความต้นบทและท้ายบท ตั้งแต่เล่ม ๑ ถึงเล่มที่ ๕ นั้น บางครั้งก็ไม่ใช่คำกลอนหรือร้อยกรอง แต่เป็นข้อความที่ผู้แต่งต้องการย้ำให้เห็นเด่นชัด หรือว่าเน้นเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสประพันธ์เป็นร้อยกรองให้เหมือนกันหมดทุกบท ที่มีลักษณะไม่เหมือนกับการ paraphrase ทั่วไปก็คือ โดยปกติเขามักจะ para-

phrase บทกวีหรือร้อยกรองให้เป็นร้อยแก้ว ส่วนข้าพเจ้าใช้วิธี paraphrase แบบปฏิโลมคือนำร้อยแก้วมาอธิบายเป็นร้อยกรอง ความประสงค์เพื่อให้เกิดความประทับใจ หรือความเพลิดเพลินในการอ่านบ้าง ถ้าพอจะเป็นไปได้

มีบางท่านเข้าใจว่า บทกวีเป็นการแสดงออกซึ่งความเพ้อฝัน และนักกวีก็เป็นคนเพ้อฝัน คือไม่เอางานเอาการ ชอบนั่งฝันทั้งตื่น ๆ เช่นนี้เป็นความจริงบ้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่ทั้งหมด เพราะบทกวีหรือบทร้อยกรองเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ช่วยรักษาสัจธรรมให้มั่นคงยาวนานกว่าร้อยแก้ว โดยเฉพาะในสมัยที่ยังไม่มีการเขียนหรือการพิมพ์อย่างมากมายดังเช่นในปัจจุบันนี้ สุภาษิตของไทยหลายบทได้รับการสั่งสอนต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน โดยไม่ลืมหลงก็เพราะข้อความที่เป็นบทกวี เช่น "อันความจริง หญิงก็ม้วยลงด้วยชาย ชายก็ตายลงเพราะหญิงจริงดังนี้" "มีสิ่งพึงบรรจบให้ครบบาท อย่าให้ขาดสิ่งของต้องประสงค์" ดังนี้เป็นต้น ในพระไตรปิฎกซึ่งเป็นที่รวมแห่งยอดสัจธรรมของพระพุทธ-

ศาสนา ก็มีส่วนที่เป็นร้อยกรองอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะคาถาธรรมบท มงคลสูตร โสฬสปัญหา และข้อความในสคาถวรรค สังยุตตนิกาย เป็นต้น ก็ล้วนเป็นร้อยกรองทั้งสิ้น และข้อความเหล่านี้ก็เป็นที่ซาบซึ้ง ประทับใจจำง่ายลืมยาก และก็ไม่ใช่เป็นเรื่องเพ้อฝัน ของคนช่างเพ้อช่างฝันเลย ผู้ที่ไม่สันทัดในเรื่องร้อยกรอง ก็อาจคิดว่า เป็นเรื่องผิดธรรมชาติของคนที่จะพูดออกมาเป็นร้อยกรองได้เช่นนั้น แต่นั่นก็เป็นเรื่องผิดธรรมชาติ*ของคนที่ไม่มีความโน้มเอียง หรือความถนัดในทางนั้นต่างหาก* สำหรับผู้ที่มีพรสวรรค์ในทางนี้เช่นสุนทรภู่ ศรีปราชญ์ นักลำตัด นักเพลงต่าง ๆ เช่นนี้ ย่อมเป็นธรรมชาติของเขาอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเราอาจจะเรียกเทียบกับศัพท์ในภาษาอังกฤษ ก็ได้ว่าเป็น "ธรรมชาติที่สอง" (second nature) ของเขาจริง ๆ ก็เมื่อคนขนาดนักเพลง นักลำตัดเป็นต้น ยังพูดออกมาเป็นร้อยกรองได้แล้ว เหตุใดพระพุทธองค์หรือผู้ที่เป็นนักปราชญ์ในสมัยพุทธกาลจึงจะทำไม่ได้เล่า ? และท่านเหล่านี้ก็ล้วนเป็นคนเอาจริงเอาจัง หรือจะเรียกว่า "เอาเป็นเอาตาย" ก็ได้

เพราะไม่เช่นนั้น ท่านจะปฏิบัติธรรมถึงขั้นอรหัตตผลได้อย่างไร ? ดังนั้นแนวความคิดที่ว่า เรื่องกวีเป็นเรื่องความเพ้อฝันของคนช่างฝันนั้น จึงเป็นส่วนหนึ่งของความจริงเท่านั้น ไม่ใช่ความจริงทั้งหมดเลย ในเรื่องไส บาบา เล่ม ๕ และ ๖ นี้ก็มีข้อความกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าก็รู้จักเป็นกวีและศิลปินเหมือนกัน

ขุนศึกผู้มีอารมณ์ศิลปิน

อันที่จริง ความเป็นนักกวี หรืออารมณ์อันเป็นลักษณะของศิลปินอย่างอื่นเช่นความสามารถในการดนตรี และการแสดงออกซึ่งอารมณ์อันละเอียดอ่อนที่เรียกว่าสุนทรียะนั้น ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายของผู้ที่ชอบเพ้อฝัน หรือคิดสร้างวิมานบนอากาศเสมอไป ในบางครั้งแม้ผู้ที่มีหน้าที่ทางฝ่าย "บู๊" เช่นทหารที่เป็นขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ ก็มีอารมณ์อันเป็นสุนทรียะ มีความละเอียดอ่อนหวานในอัธยาศัยได้เหมือนกัน เท่าที่ข้าพเจ้านึกออก ก็เห็นมีอยู่ ๓ คน คือจอมพลร็อมเมล ขุนศึกอันเป็นแขนขวาของฮิตเล่อร์ เป็นขุนศึกที่เพียงแต่ชื่อของเขาเท่านั้น

ก็สามารถทำให้ทหารสัมพันธมิตในยุทธภูมิด้านอาฟริกาขนหัวลุกไปตาม ๆ กัน ร็อมเม็ลได้รับฉายาว่า "สิงห์ทะเลทราย" บ้าง หรือ "จิ้งจอกทะเลทราย" บ้าง เพราะความห้าวหาญ และไหวพริบเล่ห์เหลี่ยมชนิดที่เหลือร้ายจริง ๆ ผู้บัญชาการทหารสัมพันธมิตต้องปลอบใจทหารของตนอยู่บ่อย ๆ ว่า ร็อมเม็ลก็เป็นมนุษย์เหมือนอย่างเขาทั้งหลายนั่นเอง อย่าไปเกรงกลัวกันนักเลย และร็อมเม็ลผู้นี้เอง หลังจากเสร็จการรบประจันบานกันในตอนกลางวันแล้ว จะต้องหาเวลานั่งเขียนจดหมายรักถึงภรรยาให้ได้เกือบทุกคืน จดหมายของเขาคงจะมีสำนวนหวานซึ้งหยดย้อยเอาการ จนถึงขนาดที่ผู้ที่ได้ค้นพบจดหมายของเขาหลังสงครามสงบแล้ว (คือหลังจากที่เขาถูกฮิตเล่อร์ฆ่าตายแล้ว) ต้องออกอุทานว่า "โอ้โฮ ไอ้หมอนี้มันเป็นทั้งนักรบและนักรักที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ" ขุนศึกคนที่สองคือนโปเลียน ซึ่งแม้ว่าตอนหลังจะได้อภิเศกสมรสกับเจ้าหญิงอื่น ๆ เพื่อเหตุผลทางการเมืองแล้วก็ตาม แต่ยังทรงระลึกถึงโยเซฟีน คนรักเดิมของพระองค์อยู่เสมอ กล่าวกันว่ากษัตริย์ขุนศึกผู้ได้นามว่า "มหาราช"

อันเกรียงไกรผู้นี้ ได้เอ่ยคำสุดท้ายก่อนสิ้นพระชนม์ว่า "โยเซฟีน" นี้แสดงว่าเบื้องหลังความเข้มแข็งห้าวหาญแบบทหารที่สามารถบุกตลุยยุโรปได้อย่างมหาศาลนั้น นโปเลียนก็มีจิตใจอ่อนไหวในเรื่องรักเช่นเดียวกับผู้ที่ทำงานฝ่ายบุ๋นอื่น ๆ เหมือนกัน และบางทีอาจจะมากกว่าเสียด้วย มี anecdote คือเกล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับชีวิตของผู้ยิ่งใหญ่อยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเล่าว่า นางสนมกำนัลของนโปเลียนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า สมเด็จพระจักรพรรดิ์ (คือนโปเลียน) เป็นผู้มีความสุภาพนิ่มนวลและอ่อนหวานเหลือเกินแทบไม่น่าเชื่อว่าคน ๆ นี้แหละคือนักรบผู้เป็นชายชาตรีผู้อาจหาญยิ่งยงในสมรภูมิที่สามารถครอบครองยุโรปได้เกือบทั้งหมดมาแล้ว นี้แสดงว่านักรบนั้นก็สามารถจะมีอารมณ์ศิลปินได้เหมือนกัน

บุคคลที่สาม คือ เสด็จในกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ เจ้าพ่อแห่งกองทัพเรือของไทยเรานั่นเอง เท่าที่ข้าพเจ้าได้เคยอ่านพระประวัติของพระองค์ท่านมา ก็ปรากฏว่าพระองค์ท่านมีความสามารถในทางดนตรีหลายอย่างและแต่งเพลงเป็นงานอดิเรกอยู่เหมือนกัน ดูเหมือน

ว่าเพลงปลุกใจของกองทัพเรือ ก็เป็นผลงานของพระองค์ท่านอยู่หลายเพลง แต่เท่าที่ประชาชนรู้อยู่โดยทั่วไป เรามักจะรู้จักพระองค์ท่านในด้านความเป็นนักรบที่ห้าวหาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญทางไสยศาสตร์คาถาอาคมที่นักวิชาการทางพุทธศาสนาสมัยนี้พากันดูถูกเหยียดหยามขนาดต้องการเหยียบให้จมธรณีไปเลยทีเดียว ความทรหดอดทนของพระองค์ท่านในเชิงทหาร และนักรบนั้นคงไม่มีใครโต้แย้ง เพราะพระองค์ท่านทรงเป็นนักรบที่ "ดุเดือดเลือดพล่าน" จริง ไม่เคยเกรงกลัวอริราชศัตรูหรือศึกเสือเหนือใต้ใด ๆ เลย หากประเทศไทยเป็นมหาอำนาจเช่นอังกฤษหรือฝรั่งเศษแล้ว พระองค์ท่านคงจะต้องเป็นผู้มีพระนามเกรียงไกรอยู่ในประวัติศาสตร์เช่นเดียวกับรอมเม็ล นโปเลียน หรือเวลลิงตัน อย่างแน่นอน ทั้งหมดนี้คงจะพอทำให้ท่านผู้อ่านได้เห็นบ้างแล้วว่า อารมณ์อันเป็นสุนทรียะที่ละเอียดอ่อนหวานซึ้งนั้นไม่ใช่จะเป็นเอกสิทธิของศิลปินที่จะ "ผูกขาด" ไว้ได้ประเภทเดียว แม้ผู้ที่ต้องเสี่ยงภัยอันตรายและมีอาชีพทางฝ่าย "บู๊" เช่นทหารเป็นต้น ก็สามารถมีอารมณ์

ศิลปินได้เช่นเดียวกัน และก็ดูจะไม่น้อยกว่าศิลปิน หรืออาจจะมากกว่าก็ยังได้อีกด้วย ความเคร่งครัดในระเบียบวินัยก็ดี การแสดงความเข้มแข็งแบบชายชาตรีออกมาให้ผู้อื่นเห็นก็ดี การที่เขาจะต้องฆ่าคนบ้างเพื่อป้องกันประเทศชาติก็ดี เหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของอัธยาศัยที่แสดงออกมาให้ผู้อื่นเห็น และที่ต้องทำไปตามหน้าที่เท่านั้น ลึกลงไปในหัวใจบุคคลเหล่านี้ ก็คงจะไม่ใช่เป็นคนทารุณ หรือใจทมิฬหินชาติไปเสียทุกคน เขามีสิทธิที่จะเป็นคนมีอารมณ์อ่อนไหวและมีความรักอันอ่อนหวานได้เช่นเดียวกับที่คนที่ไม่ใช่ทหารบางคน ก็อาจจะมีเชื้อแห่งความทมิฬหินชาติ มีความร้ายกาจเลวทรามซ่อนอยู่ได้ไม่น้อย

ที่กล่าวมาค่อนข้างยืดยาวนี้ ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า กวีไม่ใช่เป็นบุคคลประเภทเดียวที่มีอารมณ์ละเอียดอ่อนหวานและช่างฝัน ท่านผู้อ่านที่เคยอ่านคำนำของข้าพเจ้าในเรื่อง ไส บาบา เล่ม ๑ คงจะจำได้ว่า แม้นักวิทยาศาสตร์เรืองนาม เช่น Isaac Asimov ก็เป็นคนช่างฝันเหมือนกัน และผู้ที่เป็นคนช่างฝันเหล่านั้น

ก็ไม่ใช่จะเป็นคนดีแต่ฝันเสมอไป บ่อยครั้งที่เดียวเขาก็มีสิทธิที่จะเป็นคนเอาจริงเอาจัง หรือว่าเอาเป็นเอาตายในการทำงาน มากกว่าคนที่ไม่ใช่ช่างฝันก็เป็นได้ อย่างน้อยที่สุด บทกวีหรือร้อยกรองนั้นมีคุณสมบัติคือเป็นการเร้าอารมณ์ให้เกิดขึ้นได้ดี (ทั้งทางดีและทางชั่ว) ถ้าเรานำมาประยุกต์ในทางที่ดี เช่นเร้าอารมณ์ให้เกิดความเสียสละ ความกล้าหาญในการทำความดี ความมีติในธรรม ฯลฯ ก็จะเป็นการได้รับประโยชน์จากกวี (หรืออันที่จริงก็คือดนตรีด้วย) ได้เป็นอย่างดี (เพราะกวีย่อมเป็นส่วนหนึ่งของดนตรีเหมือนกัน) สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าได้ทรงนิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า "ใครเกลียดอักษรคือคนบ่า ใครเยาะกวีไซร้ แน่แท้คนดง" ท่านที่ต้องการวาทะของนักวิทยาศาสตร์เรืองนาม ข้าพเจ้าก็ขออ้างคำกล่าวของ ไอสไตน์ เป็นเครื่องสนับสนุนดังต่อไปนี้คือ "Imagination is more importanxt than knowledge" ซึ่งแปลว่าการวาดมโนภาพ (คือความช่างคิดช่างฝัน) สำคัญกว่าความรู้

การหาประโยชน์จากหนังสือชุดนี้

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าท่านอ่านหนังสือชุดนี้ อย่างน้อยด้วยใจเป็นกลาง ท่านจะได้รับประโยชน์ในด้านคำสอน เช่นอุปมาโวหารอันไพเราะ น่าคิด ซึ่งมีอยู่มากมายเป็นการชวนให้มองชีวิตในแง่มุมง่าย ๆ ซึ่งเรามักจะมองข้ามไป คำสอนส่วนใดที่ขัดกับหลักของพุทธศาสนาของเรา เราก็ไม่ยอมเชื่อ ก็ไม่เป็นการผิดเสียหายอย่างใด ท่านไส บาบาเองก็พูดให้ฟัง (และทำให้ดู) อยู่ว่าท่านไม่ต้องการให้ใครเปลี่ยนศาสนาเดิมเพื่อมานับถือท่าน และท่านก็ไม่ได้ข่มหรือดูถูกศาสนาอื่นด้วย ที่พูด (หรือว่าเขียน) นั้นเราก็พอจะหาอ่านได้จากประวัติในตอนต่าง ๆ ส่วนที่ว่าทำนั้น ก็ได้แก่การที่ในโบสถ์สวดมนต์ และในหอประชุมใหญ่มหึมาเป็นต้น มีรูปพระพุทธเจ้าอยู่ในที่ ๆ แลเห็นเด่นชัด และมีขนาดใหญ่พอสมควร โดยเฉพาะในโบสถ์สวดมนต์นั้นกปรากฏเป็นรูปปั้นถาวรอยู่เหนือขอบหน้าต่าง เป็นรูปปั้นกาไหล่ทองที่สวยงามมาก ไม่ใช่ปั้นอย่างส่งเดช และก็อยู่ในที่สูงกว่ารูปปั้นของท่านไส บาบาเองอีกด้วย

นอกจากนั้นยังมีเพลงสวด ซึ่งมีคำว่า พุทธัม สรณัม คัจฉามิ ธัมมัม สรณัม คัจฉามิ และ สังฆัม สรณัม คัจฉามิ แซกอยู่ด้วย โดยมีชื่อของท่าน ไส บาบา เอง ตามมาข้างหลังในบทนี้ ดู ๆ ไปก็รู้สึกว่า ท่านไส บาบา เป็นผู้มีใจสูงพอสมควร คืออย่างน้อยก็ไม่ต้องการอะไรที่เป็นวัตถุจากใคร ๆ นอกจากจะเป็นผู้ให้เท่านั้น แน่ละ การให้ของท่านก็ต้องเป็นไปในลักษณะ และปรมาณแตกต่างกันตามวาสนาบารมีของผู้รับ คือจะให้ท่านเมตตากรุณาหรือว่า "สนองตัณหา" ของบุคคลประเภทนักปราชญ์และนักวิชาการ (ซึ่งแสนจะจู้จี้) ฝ่ายเดียวนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ ท่านจะต้องคิดถึงบุคคลผู้มีวาสนาบารมียังอ่อนในทำนองเดียวกันกับท่านเจ้าคุณนอฯ แห่งวัดเทพศิรินทร์นั้นด้วย ผู้ต้องการวัตถุ หรือว่ามีปัญหาทางวัตถุ ก็ต้องได้รับการช่วยเหลือทางด้านวัตถุบ้าง และถ้าเราจะคิดว่าท่านไส บาบา ผู้นี้มาเกิดเพื่อแบ่งหน้าที่กันทำงาน เพื่อผดุงศีลธรรมให้แก่บุคคลทั่วไปประเภทหนึ่งในแนวทางของท่าน ซึ่งก็เป็นไปเพื่อจุดมุ่งหมายเดียวกันกับพวกเรา) เช่นนี้ก็ไม่น่าที่เราจะตั้งข้อรังเกียจจน

เกินไปโดยเฉพาะในเมื่อ**ท่านเองก็ไม่ได้ตั้งข้อรังเกียจผู้ใด** และหากว่าท่านจะมีความสามารถดีเกินหน้าพวกเราบ้างในบางแง่ คือในแง่ของการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ ก็ควรจะคิดว่าเป็นการแบ่งงานกันทำ (division of labour) ก็น่าจะได้ คือเมื่อเราบูชาอนุสาสนีปาฏิหาริย์อย่างเดียว ก็จงพยายามปฏิบัติไปให้ถึงที่สุดในชาตินี้ให้จงได้ ต่อจากนั้นจะได้เป็นผู้ "ไม่เก้อเขิน" ในเมื่อถูกถามว่าท่านบรรลุธรรมขั้นใดแล้วหรือยัง และจะได้เป็นผู้มีความกล้าหาญของผู้มีใจเป็นธรรม มีธรรมเข้าถึงใจ ไม่ใช่เป็นผู้ที่พระคัมภีร์ธรรมบทกล่าวไว้ว่ากากสูร คือ "กล้าเหมือนดังกา ได้แก่กล้าในการทำความชั่ว (แต่ขลาดในการทำความดี) นั่นแล.

ศิริ พุธศุกร์

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๒๖

โอม ไส ราม

วณิพก ยกหัตถ์ นมัสการ
เคารพท่าน บาบา สัตยา ไส
เสนองาน การแปล เล่มต่อไป
ถวายไว้ เบื้นเล่มห้า ที่ข้า ฯ แปล

หากบกพร่อง สิ่งใด อภัยด้วย
ขอท่านช่วย ดลใจ ให้แน่วแน่
อย่าให้คิด เฉาโฉด โปรดดูแล
ผิดพลั้งพลาด จะได้แก้ ให้ถูกตรง

ท่านผู้อ่าน ก็โปรดด้วย ช่วยอภัย
ข้า ฯ คนไม่ ค่อยสามารถ อาจลืมหลง
หากป๊ำเป๋อ เผลอไผล แปลไม่ตรง
ช่วยโปรดลง— โทษเบา ๆ อย่าเอาตาย

วณิพก เป็นมนุษย์ สุดพิลึก
ความรู้สึก ไม่ค่อยเหมือน คนทั้งหลาย
คุ้มดีได้ — ไม่นาน พาลคุ้มร้าย
ทำสิ่งใด ก็ไม่เหมือน เพื่อนทั้งปวง

ประวัติท่าน ไสบาบา ก็น่าแปลก
เป็นเรื่องแหวก— แนวออกไป อย่างหายห่วง
เหมือนนิยาย คล้ายโกหก พกลมลวง
คนทั้งปวง ยากจะเทียบ เปรียบได้จริง

ท่านมีฤทธิ์ อภิญญา ปาฏิหาริย์
ทั้งมีญาณ และคุณธรรม ล้ำเลิศยิ่ง
มีเมตตา ทั่วไป ไม่ชังชิง
ทุก ๆ สิ่ง มีแต่ให้ ไม่มีเอา

ท่านจะเป็น อวตาร จริงหรือไม่
เราเฉย ๆ ไม่สนใจ — เรื่องของเขา
ความดีท่าน เราไม่หลู่ และดูเบา
เพราะท่านได้ ให้เรา เกิดปัญญา

คือเชื่อแน่ พุทธองค์ ทรงมีฤทธิ์
ความศักดิ์สิทธิ์ สารพัน หมดปัญหา
เป็นผู้เลิศ ประเสริฐด้วย อภิญญา
ไม่น้อยหน้า ท่านผู้นี้ ที่เลิศคน

วณิพก ขอโทษ ท่านทั้งหลาย
โปรดอภัย ในความผิด ทุกแห่งหน
ที่แปลไว้ ไม่เข้าหู ดูพิกล
เพราะเป็นคน โฉดเขลา เบาปัญญา

เผ้าตะเกียก— ตะกายทำ ปล้ำงานนี้
จึงอาจมี ตอนใด ไม่เข้าท่า
หากหมั่นไส้ คนไม่มี ปริญญา
โปรดจงมา เอาให้แน่ เชิญแปลเอง.

— ไอริส

คำขอบคุณ

ผู้แปลขอขอบคุณ

๑. มร. นเรนทรา แซงเกอร์ (N.S. Sanger), Siam Mansion Apt. 9 D, 87 Soi 12 Sukhumvit Rd. ที่ได้ช่วยกรุณาบอกคำแปลศัพท์ ภาษาฮินดีหรือเตเลกูบางคำ ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นคำที่ไม่สามารถจะหาคำแปลได้จากที่อื่นใด

๒. ดร. ด้วง พุธศุกร์ Ph. D. University of London คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ได้ช่วยแปลบางบทในช่วงเวลาที่ผู้แปลมีภารกิจทางอื่นอยู่

สารบาญ

บทที่ ๑ — **ถูกลองดีและรับทุกข์** — หน้า ๑

ศัตรูของท่าน—สาเหตุของการคบคนรวย—ตัดหางปล่อยวัด "คนรวย" — ปราบชีเปลือย—วางยาพิษท่านไสบาบา — แยกออกไปตั้งอาศรมของตนเอง — แผนการเผาท่านทั้งเป็น—ก้อนหินเปลี่ยนเป็นดอกไม้—ปราบโยคีนักมวย—รับทุกข์ของสัตว์—รับทุกข์ของศิษย์

บทที่ ๒ — **ญาติสงเคราะห์** — หน้า ๓๓

โชคดีของผู้ที่ไม่ได้เป็นญาติของท่าน—พี่น้องร่วมฟ้า ภราดาร่วมโลก—ท่านผู้ไม่มีความเกิดและความตาย—ความเป็นผู้ไม่มีอุเบกขาในญาติ—ความ "โชติช่วงชัชวาล" ที่เกิดจากตนเองอย่างแท้จริง

บทที่ ๓ — **กำเนิดและปฐมวัย** — หน้า ๕๑

ความเป็นหนุ่มอายุ ๑๖ ตลอดกาล — ร่างกายคือเสื้อผ้าของอัตตาที่ถาวร— ปาฏิหาริย์รูปถ่าย— ความหมายของสีต่าง ๆ —นิสัยเสียสละซึ่งเกิดจาก "สันดาน"—ปาฏิ-

หาริย์น้ำนมไหลออกจากวัวรูปปั้น—จากเด็กจอมยุ่งมาเป็นเด็กจอมยอด—แม่สองคน — เด็กพราหมณ์ — เปรียบกับพระพุทธเจ้า

บทที่ ๔ — **พลังของเปรม** — หน้า ๗๕

ชีวิตคือละคร — บทละครจากชีวิตจริง เรื่องพลังของเปรม—เด็ก "ปู" ที่ยังขี้เล่น—ทานบารมีคือการไขหนี้กรรมโดยธรรม—ปาฏิหาริย์ทำของที่จะหมดแล้วให้เกิดมีขึ้นอีก

บทที่ ๕ — **วิสัยของผู้มีฤทธิ์(อันผู้อื่น)รู้ตามยาก** หน้า ๙๒

นักเรียนใหม่ที่เป็นคนเหนือโลก — วิธีการสวดภชัน — แนวทางการปฏิบัติแบบต่าง ๆ สำหรับแต่ละคน—ปาฏิหาริย์เนรมิตของ—ไม่มีการเนรมิตของเพื่อตนเอง—นักมายากลผู้ลดค่าของการปฏิบัติทางจิต—พ่อครัวน้อยชั้นยอด — ผู้เก่งทั้งในด้านภชันและโภชัน — ผู้ไม่ยอม "เดินทางลัด" สำหรับตนเอง—ผู้รักษาคุณภาพไว้เสมอ

บทที่ ๖ — **น้ำตา—น้ำใจ** — หน้า ๑๑๖

การให้และยกโทษให้ — ผู้ไม่รังเกียจของและคนที่ "เหลือเดน" — นโยบาย "การุณยเทพ" — ปัญหาเรื่อง

เสื้อคลุมไหมสีฉูดฉาด – การบูชาที่ท่านต้องการ – ผู้ไม่ยอมรับของถวาย–การให้เงินใช้เป็นส่วนตัวแก่บางคน–การ"ยกย้าย"ด้วยอำนาจฤทธิ์ – ปัญหาเรื่องอาคารประ-ศันตินิลยัมอันโอ่อ่าหรูหรา–เรื่องอาหาร,กลิ่นกาย และภาพยนตร์ส่วนตัว

บทที่ ๗ – **ผู้"แกล้ง"ด้วยความกรุณา** – หน้า ๑๕๐

ชีวิตลำเค็ญของเด็กชายสัตยา – วิวัฒนาการของพิธีบูชา–ครูของเด็กชายสัตยา– ความยับยั้งชั่งใจในการกินอาหาร – ปาฏิหาริย์ให้"บทเรียน"แก่ครู–การนึกถึงแม้ด้วยความเกลียดก็ยังดี–ให้"บทเรียน"แก่ศิษย์ –การ"แกล้ง"ด้วยความกรุณา

บทที่ ๘ – **ศิลปเพื่อวิญญาณ** – หน้า ๑๗๕

ภาพยนตร์บุกหมู่บ้านปุตตปารตี–ดาราเดินดิน–การพัฒนาวิญญาณ–อันตรายของการเกี่ยวข้องกับ "คนมีปัญหา"– นักบุญโรงหนัง– การแพร่พิษจากทางไกล–ศิลปเพื่อวิญญาณ – ศลปเพื่อกระตุ้นกิเลส – ความเป็นสัพพัญญู–นาฬิกาข้อมือวิเศษ–ชุบชีวิตศิลปพื้นเมือง

บทที่ ๙ — **ลูกสิงห์โตบรรลือสีหนาท** — หน้า ๒๐๖

งานศิลปเพื่อส่งเสริมคุณธรรม—บทบาทของท่านสวามีบนเวทีและนอกเวที — ปาฏิหาริย์ดึงผ้าส่าหรีจากฝ่ามือ—ฟ้อนขวด—ชายชราลึกลับ — ผู้มีปริญญาตรี ๒ ชั้น (คือ BABA)—ชีวิตลำเค็ญในบ้านญาติ—ลูกสิงห์โตบรรลือสีหนาท

บทที่ ๑๐ — **ความสุขของเธอคืออาหารของเรา** หน้า ๒๓๓

อย่าเป็นคนนรกโลก — ปาฏิหาริย์เนรมิตรูปถ่ายจับโกหก—สมัครเป็นลูกเสือเพื่อช่วยสังคม — การแผ่เมตตาให้ทั่วถึง—ปาฏิหาริย์ใช้เสี่ยงโชค — ความสุขของผู้อื่นคืออาหารของตน

บทที่ ๑๑ — **จงหัดทำตามที่พูด** — หน้า ๒๕๐

บทละครล้อสังคม — ความประพฤติของคนอินเดียสมัยใหม่—แฟชั่นฮิปปี้— อาหารมีคุณค่าเมื่อย่อยแล้ว — ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับม้าของท่านไส บาบา แห่งเชอร์ดี — ปาฏิหาริย์ที่เกี่ยวกับม้าของท่านไสบาบาแห่งปุตตปารตี—พยากรณ์ของหาย

บทที่ ๑๒ — **ปาฏิหาริย์จากเปรม** หน้า ๒๗๓

ปาฏิหาริย์ "เพื่อ"? — เปรียบเทียบท่านไส บาบา ทั้งสององค์—องุ่นเปรี้ยว — ความพอดีขึ้นอยู่กับกาลเวลาด้วย—ปาฏิหาริย์เพื่อช่วยคนส่วนใหญ่—ผู้ชิงชังอิทธิปาฏิหาริย์—ปลูกศรัทธาเพื่อกำลังใจในการทำดี—รักและเกรงด้วย — พันธะทางใจเกิดจากอิทธิปาฏิหาริย์ — การแสดงฤทธิ์คู่กันไปกับการแสดงธรรม — การสั่งสอนไม่ให้ติดปาฏิหาริย์และรูปร่างกาย — ไม่มีการชักจูงใครให้เปลี่ยนศาสนา — ปาฏิหาริย์อันเกิดจาก "เปรม" อย่างแท้จริง — ให้ด้วยใจรัก

บทที่ ๑๓ — **แก้ข้อกล่าวหาต่าง ๆ** ๓๐๒— หน้า

อารมณ์ขันของท่านเชอร์ดิ บาบา — การให้ด้วยใจรัก—การบีดกั้นกระแสแห่งเปรม—ลุงเชยสมถะ— คำบรรลือสีหนาทของท่านเชอร์ดิบาบา — ความไม่มีช่องว่างในสัมพันธภาพ—ความอ่อนน้อมและไม่โอ้อวด — การไม่วางอำนาจใหญ่โต—ใคร "หยิ่ง"?—ความแตกต่างกันขององค์อวตารแต่ละองค์—ความเหมือนกันภายในความแตก

ต่างกันภายนอก — การนำเอาชื่อท่านเชอร์ดิบาบามาหากิน?—ความสามารถที่ผู้อื่นให้ยืมมา?—ผู้วิเศษขี้โกง—รับการโจมตีจากสามทัพ—การลงโทษศิษย์ที่เสียสัจจะ—การหลอกลวงผู้อื่น — ความสัมพันธ์ในลักษณะประหลาดที่เราคิดไม่ถึง

บทที่ ๑๔ — เหยี่ยวถลาลม — หน้า ๓๔๓

นักเรียนผู้สอนครู — ตอบปัญหาที่แย่งกันถามพร้อม ๆ กัน—ปาฏิหาริย์ลำแสงพุ่งจากหน้าผาก — ปาฏิหาริย์มอบรูปไว้ในห้องบูชา — ปาฏิหาริย์ผ่านำส่งรูป — ปาฏิหาริย์ลิงนำส่งจดหมาย— ปาฏิหาริย์ผูกเงื่อนแก้ความโศก— ปาฏิหาริย์เนรมิตให้หายไป — ปาฏิหาริย์ฉายภาพ-ยนตร์ดึกดำบรรพ์— ปาฏิหาริย์รัศมีปรากฏในโบสถ์แทนเทวรูปองค์ประธาน— ปาฏิหาริย์รักษาโรคด้วยวาจาสิทธิ์ — การสวดภชันในที่สาธารณะครั้งแรก — ปาฏิหาริย์ทำของน้อยให้เป็นมาก — ยานอวกาศ"ที่สลัดจรวด" ออกทีละท่อน—การสลัดพันธะทางครอบครัว—.ปาฏิหาริย์รัศมีรอบศีรษะ—สู่โลกกว้าง—สุนัขไล่เนื้อแห่งสวรรค์— วิหคเหิรลม

The Buddha used his psychic or super-normal powers (Abhiññā) for teaching every-body on every occasion.

Phorn Ratanasuwan

พระพุทธองค์ทรงใช้อภิญญา หรืออิทธิปาฏิหาริย์
ในการสอนคนทุกคน และทุกระยะ

พร รัตนสุวรรณ

The Law of Nature changes with the change (in quality) of Consciousness (i.e. Mind). For that is how "Mind (i.e. Consciousness) is superior to all things."

Phorn Ratanasuwan

กฎธรรมชาติ ย่อมเปลี่ยนไปตามคุณภาพของวิญญาณ(คือ ใจ)ทั้งนี้ก็เพราะใจ(คือวิญญาณ)เป็นใหญ่กว่าสิ่งทั้งปวง

พร รัตนสุวรรณ

เหยี่ยวถลาลม

เรานั้นเปรียบ เช่นวิหค คือนกเหยี่ยว
บินลดเลี้ยว โลดแล่น แดนสวรรค์
ถลาลม ชมทิวทัศน์ อัศจรรย์
ฟากฟ้านั้น คือแดนดิน ถิ่นของเรา
ผู้พ้นแล้ว จากบ่วง กลลวงโลก
หมดความโศก ไม่เหมือนนก ที่โฉดเขลา
พ้นวิสัย ที่นายพราน คิดอ่านเอา
แร้วหรือเหยื่อ เพื่อดักเรา —นะเจ้าเอย

น้ำตา—น้ำใจ

ยามเมื่อ จิตเจ้า เลื่อมใส
ปลาบปลื้ม ดื่มใน กุศล
มนัส เบี่ยมอัส— สุชล
เอ่อท้น ไหลพราก จากตา

นั่นคือ น้ำทิพย์ วาริ
อันเรา ยินดี เรียกหา
ท่วมท้น ล้นจาก นัยนา
ดีกว่า น้ำอ่อน หมื่นพัน

ใบไม้ คือกาย บูชา
บุบผา คือใจ ยิดมั่น
ผลไม้ คือผล บุญอัน
เจ้านั้น มอบไว้ ให้เรา

อีกน้ำ มีค่า สูงลิบ
เป็นทิพย์ คือน้ำ— ตาเจ้า
ปลาบปลื้ม ดื่มน้ำ— ใจเรา
แนบเข้า เป็นใจ ดวงเดียว

บทที่ ๑

ถูกลองดีและรับทุกข์

อาจารย์ อาจเพื่อ ทดสอบ
ความรู้ รอบคอบ ของศิษย์
เพื่อนำ มาเพ่ง พินิจ
ขบคิด ประเมิน ค่าตัว

ฉันใด ศิษย์อาจ ทดลอง
ไตร่ตรอง ความควร ถ้วนทั่ว
ว่าผู้ เป็นอา— จารย์ตัว
มีดี มีชั่ว เพียงใด

เมื่อศิษย์ เคารพ ครูตน
อดทน เสียสละ ให้ได้
อาจารย์ ก็มี น้ำใจ
สละให้ เพื่อศิษย์ เช่นกัน

ศัตรูของท่าน

เมื่อท่านไส บาบามีอายุได้เพียง ๑๔ ปี กิตติศัพท์ในการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านก็เป็นที่เลื่องลือไปไม่น้อยแล้ว ทำให้มีผู้เข้ามามอบกายถวายชีวิตเป็นสาวกมากขึ้นเรื่อย ๆ และตอนนี้เองเรื่องธรรมดาที่จะต้องเกิดขึ้นแก่ผู้มีชื่อเสียงในโลกนี้ (*รวมทั้งพระพุทธเจ้าด้วย*) ก็ได้เกิดขึ้นแก่ท่านเหมือนกัน คือเมื่อมีคนรัก ก็ต้องมีคนเกลียด เมื่อมีคนนับถือ ก็ต้องมีคนดูถูกเย้ยหยัน ศัตรูของท่านไส บาบาในตอนนี้เป็น "ผู้กว้างขวาง" ในถิ่นนั้นมาแต่เดิม เมื่อถูกลบรัศมีเช่นนี้ก็ตั้งตนเป็นศัตรูกับท่านอย่างเอาเป็นเอาตายกันเลยทีเดียว แต่นั่นแหละถ้าเราจะคิดว่าสาวกของท่านเป็นเหมือนเรือนทองคำของแหวนล้อมรอบอัญมณีคือทับทิม อันได้แก่องค์ท่านไส บาบาอยู่แล้ว ศัตรูของท่านก็จะเปรียบได้กับผ้ากำมะหยี่สีดำในหีบใส่แหวนนั้น ซึ่งมีแต่จะขับให้แหวนและเม็ดทับทิมนั้นเด่นยิ่งขึ้น และประเด็นที่ศัตรูของท่านยกขึ้นมาตั้งเป็นข้อโจมตีนั้น ก็คือเรื่องการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์นั้นเอง

ในสมัยนั้น ผู้มีอิทธิพลในหมู่บ้านอันธระที่ท่านไส บาบาอยู่นั้นก็มีสองคน คือเป็นข้าราชการตำแหน่ง การนัม และ เร็ดดี้ การนัมคือเจ้าหน้าที่ฝ่ายศุลกากร ส่วนเร็ดดี้ เป็นใหญ่ในด้านตำรวจ ข้าราชการสองตำแหน่งนี้ชาวบ้านนับถือมาก คำพูดของเขาถือว่าเป็นกฎหมายได้เลยทีเดียว สองคนนี้มีศักดิ์เป็นเสมือนพระเจ้าของชาวบ้านมานาน เมื่อเกิดมีเด็กอายุ ๑๕ ขวบมา "ดัง" แทนที่เช่นนี้ เขาก็รู้สึกว่าบัลลังก์ของเขากำลังกระเทือนเสียแล้ว ดีไม่ดีอาจจะต้องพังไปเลยก็ได้ และที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือเด็กชายไส บาบา ผู้ถือว่าทุกคนเป็นคนเหมือนกัน ไม่ได้ให้ความเคารพแก่เขานอกเหนือกว่าคนอื่นเลย ซึ่งเรื่องนี้เขาถือว่าเป็นการดูถูกเขามากเกินไปเสียแล้ว เขาจะยอมทนให้ เด็ก "เมื่อวานซืน" มา "ใหญ่" เกินกว่าเขาอย่างไรได้

ท่านผู้อ่านคงจะจำได้ (จากเล่ม ๑ บทที่ ๕) ว่าเด็กชายไส บาบา ผู้นี้ตอนนั้นได้อาศัยอยู่ในบ้านของการนัม นั้นเอง ทั้งนี้เพราะ สุพัมมะ (ซึ่งเป็นภรรยาของการนัม) เป็นผู้เลื่อมใสในตัวเด็กชายผู้นี้อย่างลึกซึ้ง

เนื่องจากตำแหน่งการนัมนี้เป็นสิ่งที่สืบสกุลกันได้ ดังนั้น การนัมคนปัจจุบันนี้จึงเป็นบุตรบุญธรรมของสุพัมมะเอง สานุศิษย์รุ่นเก่าของท่านไส บาบาถือว่าบุคคลผู้นี้เป็นตัวผู้ร้ายสำคัญของเรื่องที่เดียว ข้าพเจ้าได้เคยพบบุคคลผู้นี้แล้ว และก็คิดว่าไม่น่าเป็นไปได้เลยที่เขาจะเป็นตัวร้ายกาจถึงขนาดนั้น เขาเป็นคนสุภาพ และเอื้อเฟื้อเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ มันอาจเป็นไปได้ว่าคงจะมีสถานการณ์แวดล้อม ซึ่งบันดาลให้เขามีจิตใจผิดปกติไปอย่างมากก็เป็นได้ คือคิดกันในด้านเห็นใจสักหน่อย ก็อาจจะเป็นไปได้ว่า เขาคงจะรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจบ้างที่เห็นมารดาของเขาเอาอกเอาใจ และนับถือเด็กรุ่นราวคราวเดียวกับเขาอีกคนหนึ่ง มากกว่าเขาเองซึ่งเป็นลูกของเธอ ก็ดูเอาเถอะ นางสุพัมมะได้ทำให้บ้านของเธอกลายเป็นโรงเลี้ยงอาหารฟรี ๆ แก่ผู้คนเป็นจำนวนมากมายที่หลั่งไหลกันมาหาเด็กผู้วิเศษคือ เด็กชายไส บาบาทุกเมื่อเชื่อวัน ตลอดเดือนแล้วเดือนเล่า และปีแล้วปีเล่า ซึ่งทั้งนี้เป็นการสิ้นเปลืองเงินทองไปเท่าไร ลองคิดดูก็ได้ แต่นั่นแหละ ก็ไม่เคยมีประจักษ์พยานยืนยันว่า

เขาได้แสดงความรู้สึกเคียดแค้นชิงชังออกมาอย่างเปิดเผยเหมือนกัน

อันที่จริง การนัมและเร็ดดี้ส์ ก็เป็นตำแหน่งที่มีการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันอยู่ในทีเหมือนกัน แต่บัดนี้เมื่อทั้งสองคนกลายเป็นผู้ทำท่าจะ "ตกกระป๋อง" เพราะสู้รัศมีของ เด็กชาย สัตยารายนะ ราชู (คือท่านไสบาบา) ไม่ได้ ทั้งสองคนจึง "แสวงจุดร่วม" จุดนี้ และร่วมมือกันโค่นเด็กเมื่อวานซืนให้ได้

ข้าพเจ้าเองคิด (เดาเอา) ว่าหรือบางทีท่านสวามีของเราอาจจะต้องการให้เกิดอุปสรรคเช่นนั้นเอง เพื่อท่านจะได้มีการต่อสู้ขับเคี่ยวกัน (เป็นความสนุกของท่าน) ก็ได้ ท่านเองนั้นไม่มีความผูกพันในด้านอุปาทานกับญาติสายโลหิตของท่านมาก่อนหน้านี้แล้ว แต่เมื่อเขาเหล่านั้นบางคนเห็นว่าท่านมีชื่อเสียงโด่งดังขึ้น ก็ชักจะทำตัว "เบ่ง" ให้คนอื่นรู้ว่านี่ฉันเป็นญาติของเด็กชายผู้นี้นะ บางคนยังอาจหาญมากกว่านั้น คือเที่ยวคุยให้ใคร ๆ รู้ว่า เด็กชายสัตยาผู้นี้เป็นคนดังและดีขึ้นมาได้ก็ตนเองนั่นแหละเป็นคนอบรมสั่งสอน ดังนั้นเขา

จึงเป็นผู้มีบุญคุณต่อเด็กชายผู้นี้เป็นอันมาก เด็กชายสัตยา ได้ตัดสัมพันธ์กับบุคคลเช่นนั้นอย่างเด็ดขาดในระยะต่อมา โดยได้ประกาศอย่างเปิดเผย และไม่เกรงใจใคร ๆ เลยว่า เขาจะเป็นผู้ใกล้ชิดกับท่านได้ก็ต้องทำตนให้เป็นคนมีคุณความดีเหมือนสาวกคนอื่น ๆ เช่นเดียวกัน จะมาอ้างตัวสักแต่ว่าเป็นญาติเท่านั้นไม่ได้เป็นอันขาด แน่ละ เมื่อเป็นเช่นนี้ ญาติของท่านเหล่านี้ก็ได้กลายเป็นศัตรูกับท่านด้วยอีกพวกหนึ่งเหมือนกัน โดยบางคนก็ทำตนเป็นฝ่ายปรปักษ์อย่างเปิดเผย แต่บางคนก็เป็นอย่างลับ ๆ ก็มี

บิดามารดาของท่านเองก็ไม่ค่อยจะเข้าใจท่านนัก และพี่ของท่านก็เช่นเดียวกัน แต่เราจะไปติเตียนบุคคลเหล่านี้ก็อาจจะไม่ถูกนัก บางทีอาจเป็นเพราะท่านสวามีต้องการให้เป็นเช่นนั้นก็ได้ ผู้ที่เข้าใจท่านดีก็คือปู่ของท่านซึ่งมีอายุเกือบร้อยปี และบุตรสาวคนหนึ่งของปู่ซึ่งมีศักดิ์เป็นป้าของท่าน อันที่จริงในโลกนี้จะต้องมีคนที่คัดค้านสิ่งที่ดี และมองไม่เห็นคุณค่าของความดีและคนดีอยู่ทุกยุคทุกสมัย พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูของ

ท่านเหล่านี้ต่างรวมหัวกันดำเนินกิจการบ่อนทำลายท่านอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เขาส่งคนไปคอยดักคนเดินทางไว้ที่พุกกะปัตนัมบ้าง ที่เปนุกอนดา และที่อื่น ๆ อีก ซึ่งเป็นด่านหรือปากทางที่ผู้เดินทางมาจากที่ไกลจะต้องผ่านก่อนที่จะเข้ามาถึงปุตตปารตี เพื่อมานมัสการเด็กชายสัตยาหรือไส บาบานี้ เขาพากันไปกุข่าวให้ร้ายป้ายสีท่านอยู่ที่สถานีปลายทางรถเมล์ และก็บอกกับนักเดินทางที่จะมาหาท่านว่า "โธ่เอ๋ย คุณจะไปปุตตปารตีทำไม คุณเสียเวลามาดูกลรึ ขืนไปก็ต้องถูกเขาล่อลวงเอานะ" ถ้าพูดเช่นนี้ยังไม่สำเร็จ เขาก็จะกล่าวต่อไปว่า "คุณจะไปหาผีบ้าศาจและมารร้ายหรือ ?"

แต่นั่นแหละ คนมีบารมีพอเสียอย่าง ใคร ๆ จะแกล้งหรือขัดขวางอย่างไรก็ไม่เห็นต้องแคร์ เพราะผลก็ปรากฏว่ากองคาราวาน คือสายธารของผู้คนที่หลั่งไหลไปหา "ผู้วิเศษ" ของเขานั้น กลับมีมากขึ้นเรื่อย ๆ

สาเหตุของการคบคนรวย

ในจำนวนผู้ที่เป็นสาวกผู้เลื่อมใสท่านนั้น บางคนก็เป็นผู้มีฐานะดี มีชื่อเสียงในวงการงานใหญ่โต

เมื่อมานับถือท่านแล้ว เขาก็แสดงออกถึงความเลื่อมใสตามแบบฉบับของคนรวยและคนดัง คือทำอะไร ๆ ให้แลดูใหญ่โตโอ่อ่า เพื่อส่งเสริมเกียรติของตนเองเสียมากกว่า ท่านไส บาบาจะยอมตามใจพวกนี้บ้างเล็กน้อยในเบื้องต้น อาจเป็นเพราะความกรุณาของท่านเพื่อจะสั่งสอนเขาในภายหลังก็ได้ หรือว่าท่านคงจะเห็นว่าถึงอย่างไร พวกนี้ก็จะต้องได้ทำบุญมามากพอสมควรในอดีต (เพราะไม่เช่นนั้นเขาจะเป็นคนรวยหรือคนดังเช่นนั้นไม่ได้ ดังนั้นท่านจะช่วยผ่อนหนักเป็นเบาในกรรมของเขา และช่วยแก้ปัญหาทางโลกให้เขาบ้าง เพื่อให้เขาเกิดศรัทธาเลื่อมใสและจะได้มีจิตอ่อนโยนขึ้น ต่อมาเมื่อถึงขีดหนึ่งซึ่งท่านรู้ว่าเป็นการพอสมควรแล้ว ท่านก็จะปล่อยให้ผลกรรมทำหน้าที่ไปตามเรื่อง คือให้เขารู้จักทนรับผลกรรมของตนเองเสียบ้าง ผู้ที่มีศรัทธามั่นคงก็จะคงนับถือท่านต่อไป แม้ว่าชีวิตของเขาจะได้รับความทุกข์ยากและโชคร้ายนานาประการ เพราะเขาได้รู้แล้วว่าเป็นผลกรรมของเขาเอง ส่วนผู้ที่ยังคิดไม่ได้จะเอาแต่ผลทางวัตถุอย่างเดียว ตอนนี้ก็จะแปรพักตร์ไป

เข้ากับพวกที่ขัดขวางท่าน เขาจะเสียใจและผิดหวังว่า ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นคนรวยและคนดังถึงขนาดนั้น แต่ท่านก็ไม่ให้เกียรติหรือสิทธิอะไรแก่เขาเป็นพิเศษเลย เรื่องเช่นนี้ก็เป็นทำนองเดียวกับญาติของท่านบางคนเหมือนกัน คือเขาก็น้อยใจและขัดเคืองว่า ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นญาติของท่านแท้ ๆ แต่ท่านก็ไม่ได้ยกย่องเขาหรือให้อภิสิทธิ์อะไรแก่เขาบ้างเลย

มักมีผู้สงสัยว่าเหตุใดท่านไส บาบาจึงชอบคลุกคลีขลุกขลุ่ยอยู่กับคนรวยบ่อย ๆ จนกระทั่งดูคล้าย ๆ กับว่าท่านเป็นสวามีของคนรวยเท่านั้น โดยลืมช่วยทุกข์ของคนจนไปเสียแล้ว สำหรับเรื่องนี้ ท่านเคยกล่าวว่า "การกล่าวหาเราเช่นนั้นไม่ถูกต้องดอก การที่เราคบหาสมาคมกับคนรวยบ้างนั้น ก็เพื่อประโยชน์แก่คนจนนั่นเอง การที่เราจะทำงานอะไรให้แก่คนจนนั้น มันก็ต้องใช้เงิน ดังนั้นเราจึงหาทางชักจูงคนรวยให้เข้ามานับถือเรา เพื่อว่าเขาจะได้มีศรัทธาบริจาคเงินสร้างโรงเรียนหรือสาธารณสถานอย่างอื่น เพื่อประโยชน์แก่คนจน ซึ่งเขาจะทำให้ได้อย่างรวดเร็ว พวกนี้เขาได้มีบุญ

อันกระทำไว้แล้วในกาลก่อน เขาจึงได้เป็นคนรวยหรือว่าเป็นคนมีอำนาจวาสนาในชาตินี้ "เขาจะช่วยคนจนได้ดีกว่าที่คนจนด้วยกันจะช่วยกันเอง ดังนั้นเราจึงไม่ได้คบหาสมาคมกับเขาเพื่อประโยชน์ของเราเองเลย.

ตัดหางปล่อยวัด "คนรวย"

คำวิพากษ์วิจารณ์ของคนภายนอกดังกล่าวข้างต้นนั้น เกิดมีขึ้นได้เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้มารู้ว่า คนรวยและคนดังที่เห็นแก่ตัว ได้มาคบหาท่านสวามีเพื่อเชิดชูความยิ่งใหญ่ของตน และพยายามจะใช้ท่านเป็นเครื่องมือของตนเองนั้น ได้ถูกท่าน "ตัดหางปล่อยวัด" ไปแล้วเป็นจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน ตัวอย่างในเรื่องเช่นนี้ได้แก่เศรษฐีผู้หนึ่งซึ่งหลายคนคิดกันว่าได้เป็นผู้มีอุปการะคุณแก่ท่านสวามีมามาก เศรษฐีผู้นี้ได้ห้ามปรามท่านสวามีไม่ให้ไปที่บ้านคนผู้ต่ำต้อยคนหนึ่งซึ่งเธอรังเกียจ ปรากฏว่าท่านสวามีได้บอกศาลากับเธอในทันทีนั้นเอง โดยกล่าวว่าท่านจะไม่ย่างเหยียบบ้านของเธออีกต่อไป นับจากนั้นเธอก็ไม่ได้ติดต่อกับท่านสวามี

อีกต่อไปเลย อีกตัวอย่างหนึ่งได้แก่นักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งดำเนินการงานขาดทุนเป็นจำนวนมหาศาล เขาเคยเป็นผู้นับถือท่านไส บาบาอย่างเคร่งครัดมาก่อนเหมือนกัน แต่เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เขาก็เลิกนับถือเลย เขากล่าวว่าท่านสวามีช่างใจดำ ไม่ช่วยทุกข์เขาบ้าง เศรษฐีพ่อค้าเจ้าของโรงงานทอผ้าแห่งใหญ่อีกคนหนึ่ง วันหนึ่งได้นิมนต์ท่านสวามีไปฉันที่บ้านของเขา โดยที่เขาได้ใช้ภาชนะเงินหุ้มทองคำบรรจุอาหารมาถวายท่านอย่างเต็มยศเลยทีเดียว แต่ท่านยังไม่ยอมฉัน ท่านบอกเขาและญาติของเขาว่า "การที่เธอกระทำตนเป็นผู้มีสัมมาอาชีวะนั่นแหละ จะทำให้อาหารของเธอมีรสอร่อยสำหรับเรา เธอจะสัญญาว่าจะเลิกนิสัยที่ไม่ดีบางอย่าง เช่นสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า และนิสัยเลวอย่างอื่นบ้างได้ไหม?" เมื่อเขาให้สัญญา ท่านก็ฉันอาหารให้เขาเป็นพิธีหน่อยหนึ่ง ต่อมาปรากฏว่าเขาตระบัดสัตย์ ไม่สนใจที่จะทำตามสัญญาแต่อย่างใด ท่านสวามีได้ให้โอกาสคือทดลองใจและดูใจเขาพักหนึ่ง ต่อจากนั้นท่านก็ตัดขาด ไม่คบหาสมาคมกับเขาอีกต่อไป จริงอยู่ บุคคลดังกล่าวนี้บาง

คนก็ไม่ได้ถึงกับด่าว่าท่านสวามีแต่อย่างใด แต่นั่นแหละ พอมีคนถามเขาต่อมาว่าเหตุใดจึงเลิกการติดต่อกับท่านเสีย เขาก็มักจะตอบแก้เกี้ยว โดยโยนความผิดไปให้ท่านเสมอ

ปราบชีเปลือย

ห่างออกไปจากตำบลปุตตปารตีไม่ไกลนัก มีสาธุ (คือนักบวช) ประเภททิฆัมพร นุ่งลมห่มฟ้า (คือนักบวชเปลือย) อยู่คนหนึ่ง เป็นคนมีชื่อเสียงพอสมควรอยู่เหมือนกัน นักบวชคนนี้เป็นคนขาด้วนอีกด้วย และนอกจากไม่นุ่งผ้าเลยแล้วก็ยังสมาทาน โมเนยยปฏิปทา คือไม่พูดอะไรกับใครเลย เขามีศิษย์จำนวนหนึ่งซึ่งนำตัวเขาขึ้นคานหาม และแบกไปแบกมาในละแวกนั้น วันหนึ่ง ฝ่ายปฏิบักษ์ของเด็กชายสัตยาได้หาอุบายพาตัวนักบวชผู้นี้มาที่ปุตตปารตี เพื่อจะให้ได้พบกับสัตยา และจะได้ดูว่าใครจะเก่งกว่าใคร เมื่อนักบวชเปลือยผู้นั้นถูกหามนำตัวมาที่หน้าบ้านของการนัม ซึ่งเป็นที่อยู่ของเด็กชายสัตยา พวกสาวกของเขาก็ร้องตะโกนขึ้นเซ็งแซ่

ว่า "ท่านมหาตมะที่แท้จริงมาอยู่นี่แล้วละ ท่านผู้นี้เป็นผู้สำเร็จอย่างแท้จริง ท่านไม่มีตัณหาแม้แต่กับการนุ่งห่มอะไร ๆ และการพูดจากับใคร ๆ ว่ายังไง ! เจ้าผู้วิเศษที่ชอบแสดงมายากล และคลุกคลีกับฝูงชนนั้นไปไหนเสียเล่า ? กล้าออกมาพบกับท่านฤาษีที่แท้จริงองค์นี้ไหม ?"

ปรากฏว่าท่านผู้วิเศษน้อยเดินยิ้มรับการท้าทายออกมาทันที ในมือมีผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ออกมาผืนหนึ่งด้วย ท่านเดินตรงไปที่คานหาม แล้วคลี่ผ้าเช็ดตัวผืนนั้นออกคลุมร่างเปลือยของนักบวชชราไว้ พร้อมกับกล่าวสั่งสอนอบรมไปในตัวว่า

"นี่แนะเธอ ! ประโยชน์อะไรกับการหาเลี้ยงชีวิตด้วยการเปลือยกายเช่นนี้ ? ห่มผ้าเสียเถิด เอาไว้ให้เธอละอุปาทานในร่างกายเสียก่อนเถิด แล้วจึงค่อยละตัณหาในการนุ่งห่ม เดี๋ยวนี้นะ เธอคิดแต่เรื่องหาเลี้ยงร่างกายเท่านั้นเอง เธอหลอกให้ใคร ๆ เขาลำบาก หามเธอไป ๆ มา ๆ เช่นนี้ เท่ากับเป็นการแบกหามบาปติดตัวไปด้วยตลอดเวลา เริ่มต้นเป็นนักบวชที่แท้จริงเสียทีเถิด อย่าเพียงแต่ทำวางท่าเคร่งขรึมไม่พูดจากับใคร ๆ อยู่เลย ไป

บำเพ็ญศีลภาวนาอยู่ที่ป่าหรือถ้ำที่ไหนสักแห่งก็ได้ แล้วก็ไม่ต้องกลัวอดหรือกลัวว่าเสือจะมากินดอกนะ ถ้าเธอแสวงหาโลกุตตรธรรมจริง ๆ ละก็เราจะเป็นผู้ช่วยเหลือป้องกัน เพื่อให้เธอบรรลุโยคักเขมธรรม (คือธรรมอันเกษมจากโยคะได้แก่ความหลุดพ้น) ได้แน่นอน"

คำพูดอันแสดงถึงการรู้เท่าทันแต่ก็แฝงไว้ด้วยความอ่อนโยนและเมตตา ของท่าน "ผู้วิเศษองค์น้อย" ทำให้เกิดความสำนึกผิด และความชุ่มชื่นแก่นักบวชชีเปลือยได้เป็นอย่างดี เขาเริ่มพูดสารภาพความผิดกับเด็กชาย-สัตยาว่า "*ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ !* * ขอได้โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถิด ขอขอบคุณในพระมหากรุณาที่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะคุ้มครองข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ายังมีวาสนาบารมีไม่พอที่จะหลีกเร้นไปบำเพ็ญภาวนาในป่าเขาได้ ข้าพเจ้าขอสัญญาว่าจะไม่หลอกลวงประชาชนอีกต่อไป ข้าพเจ้าจะภิกขาจารเพื่อให้ได้อาหารมาเลี้ยงร่างกายเพียง

---

* บทอาลปนะ คำนี้แปลมาจากคำว่า My Lord ซึ่งหาคำแปลเป็นภาษาไทยให้ตรง และฟังดูรื่นหูได้ยาก เป็นคำเรียกด้วยความนับถือคือยกให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลยทีเดียว

วันละ ๒ มื้อเท่านั้น ขอพระองค์โปรดให้พรข้าพเจ้าด้วยเถิด"

เด็กชายสัตยาได้ให้พรแก่นักบวชปลอมผู้นั้นตามที่เขาต้องการ และนับแต่นั้นก็ไม่ได้มีผู้ใดได้เห็นหรือได้ยินข่าวเกี่ยวกับเขาอีกต่อไป

วางยาพิษ ท่านไส บาบา

ครั้งหนึ่ง มีสุภาพสตรีผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งได้นิมนต์ท่านไส บาบาให้ไปฉันอาหารที่บ้านของเธอพร้อมกับสาวกของท่านด้วย ซึ่งท่านก็ยอมตกลง ข้าพเจ้าไม่อาจจะระบุชื่อของเธอไว้ในที่นี้ได้ เพราะจะเป็นการกระเทือนใจเธอมากเกินไป เป็นแต่จะขอบอกแต่เพียงว่าเธอเป็นคนที่มีผู้รู้จักมากคนหนึ่งทีเดียว ท่านไส บาบาได้บอกกับเธอว่า ไม่ต้องจัดอาหารที่หนักอะไรดอก เพียงแต่ให้มีน้ำชาตอนกลางวันก็พอ เมื่อถึงวันกำหนดท่านก็ได้ไปที่บ้านของสตรีผู้นั้น พร้อมด้วยสาวกของท่านจำนวนหนึ่ง

สุภาพสตรีผู้นั้นได้นำถั่วเค็มมาถวายท่าน ๒ ชิ้น พร้อมด้วยกาแฟร้อน ๑ แก้ว ส่งกลิ่นหอมกรุ่นน่าดื่ม

อย่างยิ่ง เธอได้บอกกับท่านว่า "ท่านสวามีคะ ท่านเคยฉันอาหารเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่ไหน ๆ ก็มาที่บ้านดิฉันในวันนี้แล้ว กรุณาฉันให้เต็มที่เลยนะคะ" ท่านไสบาบาก็กล่าวว่า "เอาละเราจะกินถั่วเค็ม ๒ ก้อนนี้ให้หมดเลย" แล้วท่านก็ได้ฉันถั่วเค็มนั้นหมดตามที่ท่านได้บอกไว้ ซึ่งทำให้สตรีผู้นั้นแสดงท่าทางดีอกดีใจอย่างยิ่ง

หลังจากเวลาอาหารมื้อนั้นแล้ว ท่านได้กลับไปที่บ้านของสุพัมมะ อันเป็นที่ที่ท่านอาศัยอยู่ในระยะนั้น โดยมีสตรีผู้ถวายถั่วเค็มนั้นติดตามไปด้วยเช่นเดียวกัน ปรากฏว่าเมื่อถึงบ้านดังกล่าว ท่านได้มองหน้าสตรีผู้นั้นอยู่พักหนึ่ง แล้วเอามือกุมท้องแสดงท่าทางว่าปวดท้องอย่างมาก ซึ่งทำให้ทุกคนพากันตกใจอย่างยิ่ง ชั่วขณะต่อมาท่านได้อาเจียนเอาอาหารที่ฉันเข้าไปแล้วออกมา แล้วท่านก็หัวเราะอย่างสนุกสนาน ปรากฏว่าขนมถั่วเค็มที่ท่านฉันโดยเคี้ยวเข้าไปในท้องจนละเอียดหมดแล้วนั้น ได้หลุดออกมาจากปากของท่าน โดยที่ยังเป็นก้อน ๆ หรือเป็นอัน ๆ อยู่เหมือนเดิม คือเหมือนกับก่อนหน้าที่ท่านจะเอาใส่ปากเคี้ยวทุกประการ แน่ละ ทุกคนที่ได้เห็น

ปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดเช่นนี้ย่อมประหลาดใจมาก ไม่มีใครรู้ต้นสายปลายเหตุว่า เรื่องราวเป็นมาอย่างไรจึงเป็นเช่นนั้นได้

แต่สตรีผู้ถวายถั่วแก่ท่านรู้ดี เธอทรุดกายลงกราบเท้าท่านสวามี ตัวสั่นเป็นลูกนก พร้อมกับวิงวอนขออภัยต่อท่านไม่ขาดปาก

"ท่านเจ้าขา" เธอพูดน้ำตานองหน้า "โปรดยกโทษให้แก่ดิฉันด้วย ดิฉันเกือบจะกลายเป็นฆาตกรไปแล้ว ทำไมดิฉันจึงชั่วช้าเลวทรามถึงขนาดนี้ ? ท่านเป็นผู้ที่มีเมตตาต่อทุก ๆ คน แต่ดิฉันก็กลับคิดทำร้ายท่านได้ลงคอ" เธอคร่ำครวญพร้อมกับร้องไห้ด้วยความเสียใจต่อไปอีกพักใหญ่

ท่านสวามีเอามือลูบศีรษะเธอด้วยความกรุณา เป็นการแสดงว่าท่านให้อภัยเธอแล้ว "เอาละ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรดอกนะ" ท่านกล่าว

น่าคิดว่าสตรีผู้นี้ช่างใจร้ายเสียจริง ๆ เธอได้วางยาพิษท่านไส บาบา และเมื่อคิดว่าท่านกินเข้าไปแล้วก็คงจะต้องตายแน่ ยังอุตส่าห์ติดตามไปดูคล้าย ๆ กับ

ว่า ต้องการจะเห็นท่านล้มลงตายกับตาตนเองเลยทีเดียว แต่แล้วความกรุณาของท่านสวามีก็ทำให้ใจหินของเธอละลายไปได้ ท่านคงจะมีอารมณ์ขันอยู่พอสมควร จึงล้อเธอเล่นโดยคายก้อนอาหารที่ท่านเคี้ยวลงไปในลำคอแล้วนั้น ให้ออกมาโดยยังเป็นก้อนตามเดิมและท่านเองก็หัวเราะเสียด้วย เรียกได้ว่าอิทธิปาฏิหาริย์ครั้งนี้มีอารมณ์ขันแฝงอยู่น่าดูเหมือนกัน

เกี่ยวกับหญิงผู้นี้ ท่านได้พูดถึงเธอในระยะต่อมาว่า "เธอทำไปก็เพราะความเขลา ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรดอก อย่าไปถือโทษเธอเลย" ประโยคนี้ฟังแล้วก็อดทำให้นึกถึงเหตุการณ์เมื่อเกือบสองพันปีมาแล้วไม่ได้ ตอนนั้นเมื่อพระเยซูไครสต์กำลังจะถูกตรึงไม้กางเขนให้ตาย พระองค์ได้กล่าวว่า "ข้าแต่พระบิดา โปรดยกโทษให้พวกนี้ด้วยเถิด เขาไม่รู้ดอกว่าเขากำลังทำอะไรลงไป"

เป็นอันว่าสตรีผู้นี้ในที่สุดก็ได้กลับมาเป็นสาวกของท่านไส บาบาอีกคนหนึ่งหลังจากที่ได้ทดสอบท่านอย่างรุนแรง และท่านก็ได้ผ่านการทดสอบของเธอแล้วอย่างงดงาม และเรื่องนี้ก็เป็นประจักษ์พยานอีกประการ

หนึ่งว่า ไม่มีใครจะสามารถหลอกลวงท่านสวามีได้ และแม้แต่ยาพิษก็ไม่สามารถจะทำอันตรายท่านได้ อันที่จริงท่านรามกฤษณะ และปรมหังสะ ก็เคยกล่าวว่า "เมื่อครูอาจารย์ย่อมทดสอบศิษย์ได้ ศิษย์ก็ควรจะทดสอบครูอาจารย์ได้เช่นเดียวกัน" ท่านไส บาบาก็เคยกล่าวเช่นนี้

สำหรับสตรีผู้นี้ ซึ่งต่อมาได้เป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านไส บาบาอย่างยิ่งนั้น ก็ได้แสดงความบริสุทธิ์ใจของเธออย่างกล้าหาญ เธอได้เล่าให้ผู้ที่มาใหม่ฟังบ่อย ๆ ว่า เธอได้กระทำการเลวร้ายต่อท่านอย่างไรบ้าง เรื่องนี้ก็เป็นที่รู้กันทั่วไปพอสมควรแล้ว ผู้แต่งจึงคิดว่าไม่เป็นการสมควรที่จะนำชื่อของเธอมาประจานให้เป็นที่มากเรื่องต่อไปอีก เพราะเธอเองก็ได้รู้สำนึกผิดเป็นการเพียงพอแล้ว ท่านไส บาบาเองในสมัยต่อมาก็ได้ไปที่บ้านของเธอเพื่อฉันอาหารด้วยเหมือนกัน รู้สึกว่าท่านยังคงมีอารมณ์ขันเหลืออยู่บ้าง โดยท่านมักจะบอกเธอเป็นการล้อ ๆ ว่า "นี่ เธอ เอาอาหารแบบธรรมดา ๆ ก็แล้วกัน อย่าให้เป็นถั่วเค็มแบบพิเศษอีกเลยนะ" แต่เมื่อ

เห็นเธอมีน้ำตาคลอหน่วยทำท่าจะร้องไห้อีก ท่านจึงบอกว่า "เอาล่ะ เอาล่ะ อย่าคิดมากน่า"

เย็นวันหนึ่ง ท่านได้พาสาวกไปที่หาดทรายของแม่น้ำจิตราวดี ซึ่งก็มีสตรีผู้นี้ติดตามไปด้วย ท่านได้เอามือล้วงลงไปในพื้นทราย แล้วก็หยิบเอารูปปฏิมาเล็ก ๆ รูปหนึ่งออกมา ปรากฏว่าเป็นรูปสุพราหมันยะ หรือการติเกยะ ซึ่งเป็นพญานาค ทำด้วยเงิน ส่องแสงเป็นประกายอยู่ในมือของท่าน แลเห็นได้ชัดทีเดียว ท่านได้ส่งให้แก่สตรีผู้นี้และบอกว่า "เอ้า เธอเก็บเอาไว้นะ"

นี่ก็เป็นตัวอย่างอีกประการหนึ่งของการ "ชนะความชั่วด้วยความดี"

แยกออกไปตั้งอาศรมของตนเอง

แต่ผู้ที่ตั้งตนเป็นศัตรูของท่านไส บาบา ก็มิได้มีโชคดี คือไม่ได้สามารถกลับใจได้เช่นสตรีผู้นี้เสมอไป เขายังคงดื้อดึงที่จะสังหารท่าน ซึ่งก็เท่ากับเป็นการส่งเสริมบารมีของท่านให้รุ่งโรจน์ยิ่งขึ้นนั่นเอง เพราะคนอย่างท่าน ซึ่งมีบารมีเต็มเปี่ยมแล้วนั้น ไม่มีศัตรูคนใด

และที่ไหนสามารถจะทำให้ท่านได้รับความกระทบกระเทือนอย่างใดได้เลย

ในระยะเวลาที่กล่าวถึงนี้ เด็กชายสัตยายังอาศัยอยู่ในบ้านของนางสุพัมมะ ซึ่งเป็นผู้นับถือท่านอย่างยิ่ง วันหนึ่ง ท่านได้กล่าวกับนางสุพัมมะว่า "แม่ สถานที่นี้มีบรรยากาศแห่งความเกลียดชังฉันแทรกซึมอยู่ทั่วไปทั้งนี้ก็เพราะว่าฉันไม่ใช่พราหมณ์ แต่มาอยู่ในบ้านซึ่งเป็นของพราหมณ์ที่นับถือวรรณะอย่างเคร่งครัด ถ้าฉันไปสร้างอาศรมโดยแยกออกจากที่นี่ ฉันก็มีสิทธิที่จะเผยแพร่การไม่รังเกียจชาติชั้นวรรณะ และต้อนรับคนที่มาจากชั้นวรรณะต่าง ๆ กันที่นั่นได้เต็มที่ ชาวบ้านที่นี่ (ที่ยังเคร่งครัดเรื่องวรรณะ) ก็คงจะไม่รู้สึกกระทบกระเทือนเท่าใดนัก ดังนั้น ฉันจะแยกตัวออกไปละนะ" แต่นางสุพัมมะ และภรรยาของการนัมอีกคนหนึ่งคือ กมลัมมะ ต่างก็หน่วงเหนี่ยวท่านไว้ด้วยความอาลัย ในที่สุดท่านจึงกล่าวว่า "โปรดอย่าหน่วงเหนี่ยวฉันไว้เลย แม้กายฉันจะอยู่ห่างออกไป แต่ใจของฉันก็จะอยู่ใกล้กับแม่เสมอ แม้แต่สามีของแม่ซึ่งแม่คิดว่าล่วงลับจากไปแล้ว

นั้น ก็ยังอยู่ใกล้ ๆ ซุ้มไม้แถวนี้เองนะ ไม่เชื่อก็ไปดูด้วยกันไหมล่ะ ?"

หญิงทั้งสองเคยเห็นปาฏิหาริย์ของผู้ที่ตนนับถือมาหลายครั้งแล้วก็จริง แต่คราวนี้ดูมันประหลาดลึกล้ำเกินไป จึงอดสงสัยไม่ได้ เด็กชายสัตยาจึงกล่าวว่า "ไหมล่ะ ฉันพูดแล้ว แม่ก็ไม่เชื่อ ไปด้วยกันเถอะน่า แล้วจะเห็นเอง" อดรนทนไม่ได้ทั้งสองคนก็เดินตามผู้วิเศษน้อยของเธอไปที่สวนหลังบ้าน และก็ได้เห็นสามีผู้ล่วงลับไปแล้วของเธอในร่างมนุษย์ธรรมดาอย่างเต็มตา เขากำลังยืนสูบบุหรี่ปุ๋ย ๆ อยู่ใต้ต้นไม้เช่นเดียวกับที่เขาเคยกระทำมาก่อนที่เขาจะตายนั่นเอง พอเห็นเช่นนี้หญิงทั้งสองก็ไม่พึงเสียงกันละ ต่างคนห้อแน็บกลับมาที่ห้องของตนอย่างไม่คิดชีวิตด้วยความตกใจ แทนที่จะดีใจ ก็สามีของตน ซึ่งตนได้เผาจนร่างมอดไหม้เป็นเถ้าถ่านไปแล้วนมนาน แต่กลับมายืนให้เห็นอย่างถนัดชัดเจนเช่นนี้ จะไม่ทำให้เธอตกใจแทบสิ้นสติอย่างไรได้

"ผู้วิเศษน้อย" หัวเราะตามหลังไปอย่างขบขัน พร้อมกับกล่าวว่า "ไม่ต้องตกใจดอก แม่ เขาไม่มาหาอีกดอก

เขาไปแล้วก็ต้องไปลับตามสภาพของเขา เอาละ เดี๋ยวนี้แม่เห็นหรือยังว่าฉันควรจะไปจากที่นี่ได้แล้ว"

แผนการเผาท่านทั้งเป็น

หลังจากนั้น ท่านได้ออกมาสร้างกระท่อมเล็ก ๆ เป็นที่อยู่ของตนเองต่างหาก คืนหนึ่ง ขณะที่มีลูกศิษย์มาอาศัยนอนกับท่านอยู่ด้วยจำนวนหนึ่ง ปรากฏว่าเด็กชายสัตยาลุกขึ้นมากลางดึก พร้อมกับหัวเราะ และเดินออกไปจากกระท่อมนั้น พวกลูกศิษย์จึงมองออกไปด้วยความสงสัย

นอกกระท่อมมีร่างของคนประมาณ ๔ หรือ ๕ คนยืนตะคุ่มอยู่ในความมืด เมื่อเห็นเด็กชายสัตยาเข้า คนเหล่านั้นทำท่าตกใจ เด็กชายสัตยาหัวเราะออกมาด้วยเสียงอันดัง และยื่นมือเปล่า ๆ ออกไปทางกลุ่มคนเหล่านั้น ทันใดก็มีกล่องไม้ขีดไฟกล่องหนึ่งปรากฏขึ้นในมือ เด็กชายสัตยาจึงโยนกล่องไม้ขีดไฟนั้นไปให้พร้อมกับกล่าวว่า "เป็นไง พวกเรา จุดไม้ขีดไฟจนหมดกล่องแล้วยังไม่ติดอีกหรือ? ตรานั้นมันไม่ดีน่ะอยากเผากระท่อมให้ได้ก็เอาตราไส บาบานี่ดีกว่าน่ะ เผื่อจะจุดได้ติดบ้าง"

ปรากฏว่าคนพวกนั้นวิ่งเปิดไปทันที โดยไม่ยอมทดลองไม้ขีดของท่าน

แต่ความเกลียดชังยังคงไม่ยอม "วิ่งหนี" ไปเหมือนกับร่างกาย คนพวกนั้นมีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวที่น่าสรรเสริญ หากว่าเขานำคุณลักษณะเช่นนี้ไปใช้ในทางที่ถูก เขาทำความพยายามเผาที่อยู่ของเด็กชายสัตยาเป็นครั้งที่สอง อาจเป็นได้ว่าครั้งนี้เขาใช้ไม้ขีดไฟตราไส บาบาก็ได้ (หรืออาจจะเป็นเพราะท่านไส บาบาจะลองแกล้งปล่อยให้เขาจุดติดไฟสักทีก็ได้กระมัง) ปรากฏว่า กระท่อมหลังนั้นเกิดไฟลุกโพลงขึ้นกลางดึกของอีกคืนวันหนึ่ง แน่ละ บรรดาสาวกที่นอนอยู่กับท่านตื่นขึ้น และก็พากันตกใจขวัญเสียไปตาม ๆ กัน แต่เด็กชายสัตยาผู้วิเศษของเขากับนั่งเฉย ทำทองไม่รู้ร้อนเสียนี่ ที่ร้ายมากในคราวนี้ก็คือพวกที่มาวางเพลิงได้เอาไม้ขัดไว้ด้านนอกประตู เพื่อให้แน่ใจเลยทีเดียวว่าผู้ที่ถูกขังอยู่ข้างใน จะไม่มีโอกาสหนีออกมาได้เป็นอันขาด

"ท่านสวามีครับ ท่านสวามีครับ" บรรดาสาวกพากันส่งเสียงร้องโอดครวญด้วยความกลัวต่อมรณภัยอันรุนแรงที่คุกคามอยู่ขณะนั้น

"ท่านสวามี" ของเขายกมืออันเรียวเล็กขึ้นโบกเป็นเชิงห้ามปรามและปลอบใจ ท่านกล่าวว่า "กลัวทำไม ? ในเมื่อเราอยู่ที่นี่" (Why fear when I am here?) ทันใดนั้นเอง ก็เกิดฝนตกห่าใหญ่ขึ้นมาอย่างฉับพลัน คือโดยไม่มีเค้าฝนมาแต่ก่อนเลย ครั้นแล้ว ไฟที่กำลังลุกไหม้กระท่อมอยู่ก็ดับลงโดยฉับพลันเหมือนกัน

ก้อนหินเปลี่ยนเป็นดอกไม้

ในสมัยก่อนนั้น เมื่อถึงเวลาใกล้วัน ทสาระ และกฤษณะชยันติ บรรดาสาวกจะช่วยกันหารถคันเล็ก ๆ มาตกแต่งประดับประดาให้สวยงาม เพื่อจะได้ให้ท่านไสบาบานั่ง แล้วเขาก็จะได้แห่แหนท่านไปรอบ ๆ บริเวณ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ในขณะที่เหล่าสาวกกำลังช่วยกันตกแต่งรถด้วยของต่าง ๆ ให้สวยงามอยู่นั้น พวกที่ไม่หวังดีและชิงชังต่อท่าน ได้ขึ้นไปบนที่สูงและเอาก้อนหินโยนลงใส่พวกที่อยู่ข้างล่างเหล่านั้น เพื่อจะแกล้งรบกวนให้ตกใจและทำงานต่อไปไม่ได้ แต่สาวกทั้งหลายของท่านก็ก้มหน้าก้มตาทำงานของตนไปโดยไม่หวาดหวั่น และ

ท่องคาถาพร้อม ๆ กันว่า "ไส ราม ไสราม" ครั้นแล้วเหตุอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นอีก คือต่อมาก้อนหินที่ถูกขว้างลงมาก็กลายเป็นดอกไม้โปรยปรายลงมาบนพวกเขาเต็มไปหมด ทำเอาพวกที่ขว้างก้อนหินลงมาต้องถึงกับตกตลึงพรึงเพริดไปตาม ๆ กัน

หากเรื่องที่กล่าวข้างต้นอาจดูเป็นเรื่องเลื่อนลอยไปสักหน่อย ก็ขอได้โปรดฟังเหตุการณ์ต่อไปนี้ซึ่งเป็นเรื่องที่บุคคลผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ ท่านศรี คเณศวร์ ราวแห่งจูไล ได้ประสบมาด้วยตนเอง คือเมื่อหลายปีมาแล้วขณะที่ท่านไส บาบากำลังแสดงปาฐกถาอยู่ที่บังกาลอร์ ในสถานที่ที่มีชื่อว่า คีตะ ยัชญะ นั้น ก็ปรากฏว่ามีก้อนหินก้อนหนึ่งขว้างตรงมายังท่าน แน่ละ คงจะต้องมีใครคนหนึ่งซึ่งจะต้องมีจิตใจโหดร้ายสามารถหวังจะแกล้งท่าน อย่างไรก็ตาม คำว่า "โหดร้ายสามารถ" นี้เป็นความเห็นของผู้แต่งเอง เพราะท่านไส บาบาคงจะไม่ยอมใช้คำนี้แน่ เรื่องนี้มีคนเห็นหลายคนด้วยกัน และทุก ๆ คนต่างก็ตกใจ คิดว่าท่านคงจะต้องเจ็บตัวแน่ๆ แต่ท่านไส บาบาก็คงพูดปาฐกถาของท่านต่อไปเรื่อย ๆ

เสมือนว่าไม่มีอะไรที่ร้ายแรงเกิดขึ้นฉะนั้น แต่แล้วมันก็เป็นไปเช่นนั้น คือไม่ปรากฏว่ามีอะไร "ร้ายแรง" เกิดขึ้นเลย ก้อนหินก้อนนั้นได้กลายเป็นดอกไม้ไปได้ในฉับพลัน ปรากฏการณ์ครั้งนี้มีผู้เห็นกันนับเป็นจำนวนพัน ๆ คน

ปราบโจรีนักมวย

ในสมัยที่ท่านสวามียังเป็นเด็กอยู่นั้น ท่านมักจะเรียกผู้หญิงที่มีอายุแล้วว่า "แม่" เสมอ ๆ และชอบนั่งให้หญิงเหล่านั้นใช้น้ำมันหยดลงบนศีรษะของท่าน เมื่อหญิงเหล่านั้นบอกว่า ให้ท่านไปทำพิธี "อภิเศก" คือพิธีอาบน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ที่บ้านของตน ๆ ท่านก็จะรับคำพอไปถึงบ้านของหญิงเหล่านั้นในวันรุ่งขึ้น ท่านก็จะถอดเสื้อออกหมดแล้วนั่งลงโดยมีผ้าเช็ดตัวคลุมร่างอยู่เพียงผืนเดียวเท่านั้น ทำให้ทุกคนได้มีโอกาสเห็นร่างกายอันน่ารักแบบเด็ก ๆ ของท่านอย่างเต็มตา แต่ในสมัยนี้ การที่เราจะได้เห็นการ "ทารชัน" แบบถอดเสื้อเช่นนั้น คงไม่มีหวังอีกแล้ว แต่ยังมีผู้เคยเห็นท่านให้การ "ทารชัน"

แบบถอดเสื้อในสมัยนั้นเล่าให้ฟังว่า ร่างกายด้านหน้าคือหน้าอกและส่วนท้องของท่านอ่อนนุ่มนิ่มมาก แต่ที่บ่าไหล่ของท่าน มีกล้ามเนื้อแข็งแรงได้ส่วนสัดและทรวดทรงดีมาก นายราชาเร็ดดี้ ซึ่งเคยนวดให้ท่านในสมัยนั้น และซึ่งเป็นคนแข็งแรงมากคนหนึ่ง ก็ยังถูกท่านดุว่า "อะไรกันนี่ เธอนวดฉันเหมือนอย่างกับกำลังจะจับผีเสื้อ กล้วมันจะเจ็บตายอย่างนั้นแหละ เอ้า บีบ ๆ กด ๆ ให้มันแรงกว่านี้หน่อยซีจ๊ะ" ทั้งนี้ทำเอานายราชาเร็ดดี้ นักกล้ามซึ่งเป็นผู้นวดให้ท่าน ต้องเจ็บระบมเพราะการนวดให้ท่านไปพักใหญ่เหมือนกัน เกี่ยวกับเรื่องพลังของร่างกายของท่านสวามีนี้ ครั้งหนึ่ง ในขณะที่ท่านสวามีแสดงปาฐกถาในที่แห่งหนึ่งจบลง ก็มีโยคีผู้หนึ่งเดินกางแขนเข้ามาหาท่านคงจะคิดล็อกคอท่านให้อยู่หมัดด้วย "กำลังภายใน" แบบโยคะของตนให้ประชาชนเห็นกับตา ปรากฏว่าท่านสวามีได้ใช้ปลายนิ้วมือดีดไปเป๊าะหนึ่งเท่านั้น โยคีผู้จะเข้ามาทำร้ายท่านนั้นก็หงายหลังกระเด็นออกไปถึง ๑๐ ฟุต ส่วนท่านสวามีก็เดินตรงไปขึ้นรถที่มารอรับอยู่โดยไม่ได้เหลียวหลังมามองอีกเลย

รับทุกข์ของสัตว์

ปรากฏการณ์ที่ท่านสอนศิษย์ให้เห็นว่าร่างกายของทุกคนเป็นร่างกายอันเดียวกัน และก็เป็นเหมือนร่างกายของท่านด้วยนั้น มีดังต่อไปนี้ ครั้งหนึ่ง หลังจากที่กลับมาจากการเดินทางแล้ว ท่านได้บอกให้คนขับรถเดินตามท่านเข้าไปในห้องด้วย ซึ่งทำให้คนขับรถประหลาดใจมาก เขารู้อยู่ว่าการที่ใคร ๆ จะมีโอกาสได้เข้าพบท่านในห้องรับแขกส่วนตัวชั้นล่างนั้น ก็ต้องนับว่าโชคดีมากอยู่แล้ว แต่นี่ท่านเรียกเขาให้ขึ้นไปห้องส่วนตัวชั้นบนด้วย จึงเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจมากทีเดียว เขาเดินตามท่านไปด้วยหัวใจเต้นแรง เขายิ่งประหลาดใจใหญ่ในเมื่อพอเข้าไปในห้อง ก็เห็นว่าท่านสวามีถอดเสื้อของท่านออกต่อหน้าเขา เพราะเท่าที่รู้กันอยู่ ไม่ปรากฏว่ามีใครเคยเห็นท่านถอดเสื้อ (ในตอนโตแล้ว) เลย ต่างพากันรู้สึกว่าเสื้อของท่านกับร่างกายของท่านดูเหมือนจะติดกันเป็นเนื้อเดียวกันอย่างแยกไม่ออกฉะนั้น

"ดูนี่ซิ เธอ" ท่านพูดกับเขาแล้วหันหลังให้ดูสิ่งที่ปรากฏอยู่บนนั้น ทำให้คนขับรถตกใจต้องกระโดด

โหยงขึ้นเหมือนกับถูกผีหลอก เพราะสิ่งที่เขาเห็นนั้นคือรอยยางรถยนต์บนแผ่นหลังของท่านอย่างชัดเจนคล้าย ๆ กับว่ารถยนต์ได้แล่นทับขึ้นมาบนหลังของท่านฉะนั้น คนขับรถพอเห็นรอยประทับของยางเช่นนี้ก็รู้ทันทีว่าเขาทำผิดอย่างใดไปแล้ว คือในระหว่างที่ขับรถมานั้น เขาได้เห็นงูตัวหนึ่งเลื้อยข้ามถนนมา แต่เขาก็ไม่มีความเอื้อเฟื้อปล่อยให้มันข้ามไปเสียก่อน คือเขาได้แล่นรถทับไปบนหลังของมันเสียเลย แต่แล้วบัดนี้รอยยางรถยนต์กลับมาประทับอยู่บนหลังของท่านสวามีที่เคารพของเขา คล้ายกับว่าเขาได้แล่นรถทับท่านมาฉะนั้น

ด้วยความเสียใจ เขาคุกเข่าลงอ้อนวอนขอความกรุณาจากท่าน "ข้าแต่ท่านสวามี ผมจะทำอย่างไรดี จึงจะแก้บาปครั้งนี้ได้ ?"

"เอาละ เมื่อเธอรู้สำนึกผิดในครั้งนี้ ก็นับว่าเป็นการไถ่โทษบาปพอแล้ว จำไว้นะ ไส บาบาไม่ได้อยู่เพียงแต่ในร่างนี้เท่านั้น แต่ไส บาบาอยู่ในทุก ๆ ร่าง ไม่มีร่างไหนที่ไม่มีไส บาบาอยู่" (Sai does not dwell

only in this body. He is in all, There is nobody—no body—without Sai) (โปรดดูเรื่อง "บทเรียนที่สำคัญ" ใน "วิญญาณ" ฉบับเดือนพฤษภาคม–มิถุนายน ๒๕๒๕ หน้า ๑๓ ซึ่งเป็นเรื่องราวแสดงการสอนศีลธรรมให้เห็นด้วยของจริงในท่านองเดียวกันนี้ด้วย)

รับทุกข์ของศิษย์

ในวันที่ ๒๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๐ ท่านไส บาบา ได้ให้ศิษย์ของท่านวัดอุณหภูมิร่างกายของท่านดู ปรากฏว่าขึ้นไปถึง ๑๐๔.๕ องศาฟาเรนไฮท์ ซึ่งทำให้สาวกพากันงงไปหมด เพราะยังไม่ถึงระยะเวลาใกล้พิธีศิวาราตรีเลย แต่เหตุใดร่างกายของท่านจึงร้อนผิดปกติ ตอนนั้นเขายังไม่รู้ดอกว่ามันเป็นอาการไข้ที่เกิดจากความกรุณาของท่านนั่นเอง หลังจากนั้นอีก ๕ นาที ท่านได้ให้ศิษย์นำปรอทมาวัดดูอีก ตอนนี้ปรากฏว่าลดลงเป็นปกติแล้ว ครั้นแล้วท่านก็เฉยเสีย ยังไม่อธิบายอะไรให้ใคร ๆ ทราบ

คืนนั้นราว ๓ ทุ่มครึ่ง ในขณะที่กำลังนั่งสนทนากับสาวก ท่านได้พูดกับเด็กหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งเดินทางมาจาก

มัทราสว่า "นี่ ขากลับไปบ้าน พบแม่ของเธอละก็ บอกให้ระวังหน่อยซีนะ จะจุดตะเกียงอัจกลับ (คือตะเกียงน้ำมันไม่มีที่บังเปลวไฟ) ละก็ อย่าสะเพร่าอีกล่ะ" คนอื่น ๆ ได้ฟังต่างก็หูผึ่งไปตาม ๆ กัน เด็กหนุ่มคนนั้นดูจะอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเพื่อน จึงคิดว่า "เราจะต้องไปรอให้กลับไปถึงบ้านทำไมกันเล่า ?" คิดดังนั้นแล้วพอได้โอกาสเขาก็โทรศัพท์ทางไกลไปที่บ้านของเขาที่มัทราสทันที

มีเสียงมารดาของเขาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังมาทางโทรศัพท์ว่า ในวันนั้นเวลาบ่ายโมงครึ่งเกิดอุบัติเหตุที่บ้านของเธอ คือเปลวไฟในอัจกลับซึ่งเป็นตะเกียงบูชาพระที่บูชาในบ้านของเธอ ได้ลามมาไหม้ผ้าส่าหรีของเธอเข้า แต่ปรากฏว่าไฟไม่ได้ไหม้ลุกลามไปอย่างที่น่าจะเป็น ซึ่งเธอก็คิดว่าท่านไส บาบาคงจะได้ช่วยดับไฟไว้นั่นเอง และในขณะเดียวกัน ทางร่างกายของท่านก็ปรากฏว่าอุณหภูมิสูงขึ้นไปถึง ๑๐๔.๕ องศาดังกล่าวแล้ว.

บทที่ ๒

ญาติสงเคราะห์

★ ★

ผู้ใด เกิดมา อาภัพ
เดี่ยวขับ อุปสรรค ทั้งหลาย
ตรากตรำ ลำบาก มากมาย
มารร้าย บีฑา ราวี

ทุกสิ่ง คับแค้น แสนเข็ญ
บีบคั้น ลำเค็ญ ทุกที่
แต่แล้ว ด้วยบา– ระมี
ความดี ที่อยู่ คู่ตน

เดี่ยวขับ อุปสรรค บวากหนาม
ด้วยความ บากบั่น ดั้นด้น
วิริยะ มานะ อดหน
ไม่บ่น เพ้อพร่ำ รำพัน

ไม่ยอม แพ้พ่าย ไพรี

ต่อตี อิทธิพล บีบคั้น

เรื่อยไป ดึงไหน ดึงกัน

ในที่— สุดนั้น ก็เป็น—

นักรบ ผู้พิชิต มารร้าย

กลับกลาย คลายทุกข์ ยุคเข็ญ

ชีวิต สุขสม ร่มเย็น

ได้เป็น ที่พึ่ง พักพิง

ของผู้— อื่นแม้ ศัตรู

ได้รู้ ได้เห็น ทุกสิ่ง

ยอมรับ นับถือ ความจริง

สูงยิ่ง เหนือผู้— อื่นใด

ท่านนั้น โชติช่วง ชัชวาล

เบิกบาน เรืองรอง ผ่องใส

เป็นผู้ ชาติอา— ชาไนย

ควรเรา จำไว้ ให้ดี

เพื่อปลุก ปลอบใจ ตนเอง
ไม่คร้าม บามเกรง หลีกหนี
บากบั่น ในอัน ทำดี
บ่มบา– ระมี เรื่อยไป

เช่นนี้ จักได้ รับผล
ลือความ สุขล้น ยิ่งใหญ่
โชติช่วง ชัชวาล ชาญชัย
ชวนให้ ผู้อื่น ทำตาม

โชคดีของผู้ที่ไม่ได้เป็นญาติของท่าน

พระราม (ซึ่งเป็นองค์อวตารองค์หนึ่ง) เมื่อมาถือกำเนิดในร่างมนุษย์ ก็แสดงตนว่าเป็นคน "มีหัวใจ" เช่นเดียวกับมนุษย์อื่น ๆ เหมือนกัน จะเห็นได้จากการที่พระองค์แสดงตนว่า เป็นผู้มีใจผูกพันอยู่กับผู้ใกล้ชิดและเป็นที่รักของพระองค์ และเป็นผู้มีอารมณ์ในฐานะเป็นคนคนหนึ่ง ไม่ใช่ทำตนเป็นพระผู้เป็นเจ้าตลอดกาล ดังนั้นพระองค์จึงทรงกรรแสงอย่างไม่ละอายใคร ๆ ในเมื่อได้ข่าวว่าท้าวทศรถ ผู้เป็นพระราชบิดาสวรรคต

เสียแล้ว หรือเมื่อทราบว่านางสีดาถูกลักพาตัวไป และเมื่อเห็นพระลักษณ์ อนุชาถูกหอกโมกศักด์ล้มลงสิ้นสติ แต่พอมาถึงพระกฤษณะ ซึ่งเป็นอวตารอีกองค์หนึ่งเหมือนกัน ท่านก็แสดงตนออกมาอีกแบบหนึ่ง ท่านพระกฤษณะผู้นี้แสดงนัยให้ผู้อื่นทราบอยู่เสมอว่า ท่านเป็นผู้มีสภาวะอยู่เหนือโลก สามารถชักใจถอนออกมาจากเหตุการณ์ของโลกได้อย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างใดขึ้นก็ตาม บางครั้งท่านก็แสดงบทเป็นคนขี้เล่น ชอบสนุก ร่าเริง แต่ท่านก็สามารถปล่อยวางได้จริง ๆ เมื่อถึงคราว แต่ก็ดูเหมือนจะมีข้อยกเว้นอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนที่ท่านแสดงความเศร้าโศกออกมาบ้าง ตอนที่ท่านไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ของบุตรต่อบิดาของท่านได้ หลังจากที่ท่านได้ปล่อยบิดาของท่าน คือ ท้าววาสุเทพ ออกมาจากคุกแล้วเท่านั้น แต่นอกจากครั้งนี้แล้ว เราก็ดูไม่ออกว่าท่านมีความผูกพันอยู่กับญาติและครอบครัวอย่างไรเลย ตอนที่นักรบผู้แกร่งกล้า คือ อภิมันยุ ผู้เป็นหลานชายของท่าน ตลอดจนหมู่วงศาคณาญาติสกุล ยทวะ ของท่านรวมทั้งบุตรชายทั้งหลาย

ของท่านเอง ถึงแก่ความตาย (ในสงครามมหาภารต-ยุทธ) นั้น ท่านก็แสดงท่าทางวางเฉยได้ เท่าที่ท่านแสดงตนว่าเป็นมนุษย์อยู่บ้าง ก็ตอนที่มีการติดต่อและมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อให้เขาคิดว่าท่านก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นเขาเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพื่อว่าจะได้เกิดมีความรู้สึกอบอุ่นเป็นกันเองบ้าง ซึ่งดีกว่าที่จะให้พวกนั้นคิดว่าท่านเป็นพระเจ้า เลยยกท่านไว้ในที่สูงตลอดกาล ทำให้คบหาสมาคมกันไม่ได้สนิท เพราะมีแต่ความกลัวตลอดเวลา อันที่จริง พี่ชายของท่านเองที่ชื่อพาลารามะ ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นอวตารอีกองค์หนึ่งเหมือนกัน ก็ไม่เห็นด้วยนัก กับการกระทำบางอย่างในบางครั้งของท่าน แต่ท่านพระกฤษณะเป็นผู้มีกุศโลบาย เอาตัวรอดไปได้เสมอ คือหาวิธีที่จะไม่ต้องให้เกิดการเผชิญหน้ากันกับพี่ชายของตน และในเวลาเดียวกันก็สามารถทำตามสิ่งที่ท่านต้องการจะทำไปจนได้ โดยที่ท่านไม่ต้องเสียคุณ-ธรรม คือความเคารพต่อพี่ชายของท่านเลย

ในแง่นี้ ท่านไส บาบาก็ดูจะมีอะไรหลายอย่างคล้ายกับพระกฤษณะอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าโดยน้ำใสใจ

จริงแล้ว ท่านไม่ค่อยจะมีความผูกพันเป็นพิเศษกับหมู่ญาติเท่าใดนัก แต่ท่านก็แสดงท่าทางคล้ายกับว่า จะเออเพื่อแก่เขาบ้างเป็นครั้งเป็นคราว โดยทั่วไปแล้วเราพอจะกล่าวได้ว่า ท่านไม่มีความผูกพันเป็นพิเศษกับเขาเลย แม้ในครอบครัววงศาคณาญาติของท่านจะมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้นสักเพียงใด ท่านก็ไม่แสดงอาการเสียอกเสียใจไปกับเขาด้วย ดู ๆ ไปก็คล้าย ๆ กับพระกฤษณะ ซึ่งญาติ ๆ ของท่านไม่ค่อยจะนับถือท่านว่าเป็นญาติของเขา และยังไม่ยอมเชื่อว่าเป็นอวตารเสียอีกด้วย

ในปัจจุบันนี้ยังมีญาติของท่านไส บาบาจำนวนหนึ่ง ซึ่งยังคงมีชีวิตอยู่ ดังนั้น จึงไม่สมควรที่เราจะวิพากษ์วิจารณ์ให้เป็นการกระเทือนใจกันเปล่า ๆ กล่าวโดยสรุปก็คือ บุคคลเหล่านั้นเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเราท่านทั้งหลาย คือมีความดีบ้างความชั่วบ้าง และข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่า เป็น**โชคดี**ของพวกเราส่วนมากอย่างหนึ่งที่**ไม่ได้เกิด**มาร่วมสกุลเป็นวงศาคณาญาติของท่านไส บาบา ทั้งนี้เพราะสมมติว่าจะเกิดไปเกี่ยวดองหนองยุ่งเป็นญาติสายโลหิตกันเข้าแล้ว ก็คงอดคิดฝัน

ไม่ได้ว่า อยากให้ท่านยกย่องหรือให้เกียรติเราเป็นพิเศษเหนือคนอื่นบ้าง อย่างน้อยก็คงจะอดหวังไม่ได้ว่า ท่านคงจะให้เงินทองเราใช้บ้าง หรือหาตึกหรือบ้านสวย ๆ ให้อยู่สักหลัง หรือไม่ก็ให้ของขวัญอันมีค่าอะไรแก่เราสักสองสามอย่างก็ยังดี "ก็ท่านจะคว้าเอาอะไรมาจากอากาศเมื่อไรก็ได้นี่นา" เราคงจะคิดเช่นนี้ "แล้วทำไมจะคว้าเอาของดี ๆ มีค่ามาให้เราไม่ได้หรือ? นอกจากนั้นท่านก็มีลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีตั้งหลายคน จะขนเงินทองมาให้ญาติวงศ์พงศาของตนเองบ้างไม่ได้หรือ?" นี่แหละถ้าเราบังเอิญเกิดมาเป็นญาติของท่านแล้ว เกิดความผิดหวังก็จะต้องเสียใจมากเป็นธรรมดา

พี่น้องร่วมพ่า ภราดาร่วมโลก

แต่นั่นแหละ สำหรับองค์ท่านเองนั้น ท่านถือว่าคนทั้งโลกเป็นครอบครัวของท่าน (the world is my family) การจะให้ท่านมีฉันทาคติเฉพาะกับหมู่ญาติเท่านั้นจึงเป็นเรื่องที่ท่านทำไม่ได้ แต่ก็มีปัญหาน่าคิดอยู่

อีกว่า ถ้าเช่นนั้นมีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าที่ทำให้ท่านเลือกมาเกิดในสกุลนี้ ? ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะมีบ้างพอสมควร เพราะปรากฏว่าท่านมักจะช่วยสงเคราะห์ญาติของท่านเป็นครั้งคราว เพื่อไม่ให้เขาเหล่านั้น ขัดสนจนยากจนเกินไป แต่ดูท่านก็คงจะมีหลักการอยู่ว่าญาติคนไหนจะเกี่ยวเข็ญให้ท่านช่วยให้เขาดำเนินชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นก็เป็นอันว่า การที่จะให้ท่านหาตึกใหญ่โตหรือที่ดินกว้างขวางให้นั้น จึงเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน ถ้าท่านจะให้อะไรให้แก่ใคร ท่านก็ต้องพิจารณาว่าเขามีบุญบารมีในชาติก่อน (ปุพเพกตปุญญตา) ที่ทำไว้มากน้อยเพียงไร เป็นผู้มีความเลื่อมใสศรัทธา (ในชาตินี้) แค่ไหน ข้อสำคัญก็คือ การที่จะอ้างว่าเป็นญาติกับท่าน แล้วหวังให้ท่านเนรมิตเงินทองให้ไหลมาเทมานั้นไม่ได้แน่ ปัจจุบันกองทุนสัตยาไส ได้มีสาขาเปิดขึ้นทั่วไปในประเทศอินเดียอันกว้างใหญ่ไพศาลแล้ว แต่ก็ไม่มีญาติคนใดของท่านมีตำแหน่งที่สำคัญ ๆ อย่างใดในองค์การนี้เลย นอกจากว่า มีน้องชายคนหนึ่งของท่านที่ชื่อ ศรีชนกิรามะ

เท่านั้นที่เป็นผู้ร่วมงาน โดยเป็นสมาชิกธรรมดาเท่านั้นเอง ทั้งนี้พอจะเป็นเครื่องยืนยันได้พอสมควรว่า ท่านไส บาบา ไม่มีความติดข้องอยู่กับเครือญาติของท่านเป็นพิเศษกว่าคนภายนอกอื่น ๆ เลย จะว่าไปก็เป็นคุณธรรมข้ออุเบกขาและสมภาพที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงให้เราดูเป็นตัวอย่างโดยแท้

แน่ละ สำหรับเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลายทั่วไป ย่อมจะนิยมชมชื่นว่า องค์ท่านช่างมีความยุติธรรมเที่ยงตรงดีจริง ๆ แม้กับบิดามารดาของท่านเอง ท่านก็ไม่เคยให้เดินทางมาที่ประศันตินิลยัมเลย ในระหว่างที่ท่านเดินทางไปไหนมาไหนไกล ๆ ก็ย่อมเป็นธรรมดาที่ฝ่ายเจ้าของบ้านหรือสถานที่ จะต้องจัดหาที่พักที่คัดเลือกแล้วเป็นพิเศษให้กับครอบครัว คือญาติ ๆ ของท่าน เช่นเขามักจะจัดให้ญาติของท่านพักที่เรือนรับรองแขกของรัฐบาล ส่วนที่หรูหราโอ่อ่าน้อยกว่านั้น ก็ให้คนอื่น ๆ พักกันไป แต่ปรากฏว่าท่านสวามีเท่านั้นที่เข้าพักในสถานที่ที่จัดไว้เป็นพิเศษ ส่วนบิดามารดาพี่น้องและเครือญาติอื่นนั้น ท่านสั่งให้ไปพักรวมกันเช่นเดียว

กับคนอื่น ๆ คือไม่ให้มีสิทธิพิเศษอะไรเลย นี่แหละพวกเราอดนับถือน้ำใจของท่านไม่ได้ ในด้านความไม่มีใจลำเอียง ซึ่งทั้งนี้ก็เพราะเรา**ไม่ใช่ญาติ**ของท่านนั่นเอง แต่เราลองคิดกลับกัน คือคิดว่าเราเป็นญาติของท่านดูทีหรือ แล้วเราก็จะรู้สึกเห็นใจบุคคลเหล่านั้นขึ้นอีกมากทีเดียว

ท่านผู้ไม่มีความเกิดและความตาย

ท่านสวามีได้ประกาศให้เป็นที่รู้กันอย่างแจ่มแจ้งว่า ท่านไม่มีความผูกพันอยู่กับวงศาคณาญาติอย่างใด ในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๖๓ เมื่อบิดาของท่านถึงแก่กรรม ที่ปุตตปารตี ท่านก็ไม่ยอมให้ใครนำศพมาที่ประศันติ-นิลยัม ซึ่งท่านถือว่าเป็นสถานที่สาธารณะสำหรับบุคคลทั่วไป แต่ได้สั่งให้ขบวนแห่ศพนำศพไปไว้ที่สำหรับเผาเลยทีเดียว ดูเอาเถอะ ท่านไส บาบา ได้อุตส่าห์ไปปรากฏให้สาวกที่มีคุณธรรมทั้งหลายเห็นท่านได้บ่อย ๆ ในเวลาก่อนที่เขาเหล่านั้นจะถึงแก่ความตาย บางครั้งก็ไปโดยกายเนื้อ และบางครั้งก็ไปโดยกายทิพย์ แต่พอ

ถึงคราวของบิดาของท่านเอง ซึ่งกำลังมีอาการหนักเพียบลงทุกที แสดงอาการว่าจะไม่รอดอยู่แล้ว ท่านก็ยังไม่ยอมไปปฏิบัติพยาบาลอยู่ข้างเตียงของบิดาเลย และท่านก็ไม่เคยบอกใครให้ทราบว่า ท่านได้ไปหาท่านบิดาโดยกายทิพย์เลยด้วย ในงานเผาศพบิดา ท่านก็ไม่ได้ไป และยังไม่ได้ทำหน้าที่ทางศาสนาของบุตรทั่ว ๆ ไปจะพึงกระทำต่อบิดาอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ขณะที่ร่างของนายเวนกัปปะ ราชุ ซึ่งมีโชคดีที่ได้เป็นบิดาขององค์ไสบาบาของเรา ได้ถูกหามผ่านประศันตินิลยัมไปนั้น ก็มีผู้กล่าวว่า ท่านได้ออกมาวางพวงมาลัยไม้จันทร์หอมให้แก่ร่างนั้นเหมือนกัน

และเมื่อมารดาของท่านล่วงลับไป ท่านสวามีก็ไม่ได้แสดงอาการผิดปกติอย่างใด ไม่เหมือนกับผู้มีชื่อเสียงและเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เช่น ท่านสังกราจารย์ และบัตติมัตตาร์ ซึ่งปรากฏว่าท่านทั้งสองนั้น แม้จะเป็นผู้มีอุเบกขา และความปล่อยวางในเรื่องอื่น ๆ ก็แสดงอาการเศร้าโศกออกมาให้เห็นอย่างมากมาย เมื่อได้ทราบว่ามารดาของท่านถึงแก่กรรมเสียแล้ว ตอนที่มารดาของ

ท่านไส บาบาถึงแก่กรรมนั้น เป็นระยะเวลาในเดือน-พฤษภาคม ๑๙๗๒ มารดาของท่านในตอนนั้นก็ชรามากเต็มทีแล้ว เธอเป็นผู้มีชื่อเป็นที่รู้กันทั่วไปว่า เป็นคำขึ้นต้นบทสวดมนต์ตอนเช้าเพื่อสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า คือเธอมีชื่อว่า อิศวรัมภา—สุตา ศรีมัน

มีสาวกผู้หนึ่งได้เรียนถามว่า ท่านไส บาบาไม่รู้สึกสลดใจบ้างเลยหรือ ในเมื่อมารดาของท่านเองได้ล่วงลับไปเช่นนี้ ท่านยิ้มและตอบว่า "เธอคิดว่าเราเป็นคนบ้าอย่างนั้นหรือ ? เราไม่ได้ถือว่า นางเป็นผู้ทำให้เราเกิดมา และเราก็ไม่ได้คิดว่านางได้ถูกพรากจากเราไปอยู่ที่ไหน ๆ เลย" (Do you think I am a lunatic ? I do not consider Myself as being brought forth by het, nor that she has been borne away now)

ในขณะที่นางอิศวรัมภาถึงแก่กรรมนั้น กำลังมีการจัดตั้งแคมป์เพื่อนักเรียนทั่วอินเดียขึ้นที่ไวท์ฟิลด์ ซึ่งอยู่ใกล้กับบังกาลอร์ อันเป็นสถานที่พักอีกแห่งหนึ่งของท่านสวามี และเป็นที่ตั้งของวิทยาลัยสัตยาไสด้วย และโดยวิธีการของท่านสวามีผู้เป็นสัพพัญญู นางก็ได้

อยู่กับท่านในที่ที่สมควรจนได้ คือเมื่อถึงกาลเวลานาง ก็ได้สิ้นลมไปอย่างสงบ ทันใดนั้นเอง ท่านได้ส่งรถคันหนึ่งไปรับร่างของนางมาที่ปุตตปารตี และให้พามานอน ณ ที่ใกล้กับที่ฝังศพของท่านบิดาของท่านเอง ทั้งนี้เป็นไปโดยฉับพลันทันที โดยที่ท่านไม่ได้แสดงอาการผิดปกติให้ใครรู้เห็น ไม่ได้บอกให้ใครอื่น ๆ ทราบเลยขนาดที่เรียกว่า แม้นักเรียนที่กำลังเข้าแคมป์หรือครู-อาจารย์ในคณะที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนั้น ก็ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เลย เป็นอันว่าในงานพิธีศพของมารดาของท่านเองนั้น ก็มิได้มีผู้หนึ่งผู้ใดในแคมป์ได้มีโอกาสมาแสดงมุทิตาจิต หรือสรรเสริญเยินยอร่วมกันเพื่อเป็นการไว้อาลัยอันมีเกียรติสมกับที่นางเป็นมารดาขององค์อวตารเลย และก็ในวันนั้นเอง ท่านก็ยังได้ไปแสดงธรรมกถาให้แก่นักเรียนทั้งหลายฟังตามปกติ โดยได้ร้องเพลงภชันร่วมกับเขาด้วยท่าทางอันแสดงอาการรื่นเริงตามปกติเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า ท่านเป็นบุตรที่มีคุณธรรมคือความ

ปล่อยวาง (อุเบกขาปุตต—Upeksha Putra) ได้อย่างแท้จริง

แต่ในการเทศนาสั่งสอนผู้อื่น ท่านสวามีได้ย้ำนักย้ำหนาถึงหน้าที่อันบุตรจะพึงปฏิบัติต่อบิดามารดาด้วยความเคารพรัก ทั้งนี้เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจพวกเราทั้งหลายผู้ยังไม่ได้เป็นอุเบกขาบุตร์ เช่นเดียวกับท่าน ท่านเคยกล่าวว่าคนที่ไม่เอาใจใส่ดูแลบิดามารดาของตนนั้น ท่านจะไม่ให้มีตำแหน่งเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การสัตยาไสเสวะเลย ในระหว่างที่ท่านเดินทางไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ เช่น กาลี และฤาษีเกษ ท่านก็ได้นำท่านบิดามารดาไปด้วย ท่านได้จัดให้บิดามารดากระทำการบูชาเทพชื่อกาสีวิศวนาถด้วยกันเฉพาะสองคน ในระหว่างที่ทั้งสองท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านสวามีก็ให้คนไปรับมาที่ประศันตินิลยัม โดยมีขบวนผู้คนแห่แหนนำมาอย่างสมเกียรติ ในเมื่อถึงเวลาจัดงานอันสำคัญยิ่งใหญ่คืองานวันเกิดของท่าน ทั้งนี้เพื่อให้คนทั้งสองนั้นมาทำพิธีเจิมศีรษะของท่านด้วยน้ำมัน โดยนัยนี้จะเห็นได้ว่า ในระหว่างการทำพิธีซึ่งสมมติกันว่าเป็นวันเกิดของ

ท่านนั้น ท่านสวามีผู้ซึ่งความจริงไม่ได้มีวันเกิดเหมือนกับใครอื่นเพราะท่านเป็น**ผู้ที่ไม่มีความเกิด** (The Birthless One) ก็ยังได้ให้มีการทำพิธีให้เกียรติแก่ผู้ที่มีโชคดีมีโอกาสสร้างร่างกายเนื้อของท่าน ผู้ที่โลกสมมติกันว่าเป็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิดแก่ท่าน และหลังจากที่คนทั้งสองถึงแก่กรรมไปแล้ว ท่านก็ได้ไปเยือนสถานที่ฝังศพของบุคคลทั้งสอง ซึ่งก็ได้รับความนับถือว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งเหมือนกัน ในเมื่อถึง "วันเกิด" ของท่าน โดยนำเอาพวงหรีดดอกไม้ไปวางไว้บนที่ฝังศพนั้น และในโอกาสนั้น ท่านก็ได้แจกของขวัญแก่ผู้ขัดสนจนยาก ผู้พิการและเด็ก ๆ ด้วย ในโอกาสที่ได้มีการทำพิธีจัดสถานที่ ๆ ท่านเคยอยู่มาก่อนหน้าประศันตินิลยัม ให้เป็นสถานที่แต่งงานหมู่สำหรับผู้คนในละแวกนั้น ท่านก็ได้ตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า เวนกัปปะ ตามชื่อบิดาของท่าน ส่วนโรงเรียนที่ท่านสร้างขึ้นที่ปุตตปารตี ท่านก็ตั้งชื่อให้ว่าอิศวรัมภา ตามชื่อมารดาของท่าน

พี่สาวของท่านได้อ้อนวอนขอร้องอยู่หลายปี เพื่อให้ท่านสวามีอนุญาตให้เธอทำอาหารมาถวายท่าน ปรากฏ

ว่าท่านไม่ยอมอนุญาต จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้เอง ท่านจึงได้ยอมให้เธอทำได้

ความเป็นผู้มีอุเบกขาในญาติ

โดยทั่วไปก็อาจจะกล่าวได้ว่า แม้ท่านสวามีจะไม่ติดข้องพัวพันอยู่กับญาติวงศ์พงศาของท่านก็ตาม แต่ท่านก็ไม่ถึงกับทอดทิ้งปล่อยไว้ตามยถากรรมเสียเลยทีเดียว คือท่านได้ให้ความอนุเคราะห์แก่ญาติบางคนด้วยความสนิทสนม ในฐานะที่เป็นญาติของท่านอยู่เหมือนกัน ทั้งนี้เพื่อทำตนให้เป็นตัวอย่างแก่ผู้อื่นโดยส่วนรวมด้วย แต่ในรายที่ถึงคราวจะต้องเสวยผลของกรรมเก่าของเขาจริง ๆ ท่านก็ไม่ได้ไปแทรกแซงเกี่ยวข้องด้วย แม้ในรายที่เป็นญาติสนิทจริง ๆ เช่นพี่สาวของท่าน ๒ คนได้เป็นหม้ายเมื่อถึงวัยกลางคนเท่านั้นเอง ซึ่งแสดงว่าท่านก็ไม่ได้ช่วยชีวิตสามีของนางทั้งสองนั้นไว้เลย ทั้งนี้คงจะเป็นด้วยชะตากรรมของเขาต้องเป็นเช่นนั้นเอง แต่นั่นแหละพวกเราส่วนมากคงจะไม่อยากยอมเสวยผลของกรรมเก่ากันนัก แม้จะรู้ว่ามันจะต้องเป็น

เช่นนั้น (เรียกว่าถ้าเลี่ยงได้ก็คงจะเลี่ยงกันอย่างสุดฤทธิ์ทีเดียว) ยิ่งสำหรับผู้ที่เป็นญาติของท่านเองแล้ว เขาก็คงจะต้องหวังมากขึ้นว่าท่านควรจะต้องช่วยเขาให้ได้ (ก็เป็นญาติกันแล้วนี่นะ) ดังนั้น จึงมีญาติบางคนของท่านไม่สามารถจะยอมรับความจริง คือปลงตกในเรื่องนี้ได้ และบางคนก็ถึงกับตราหน้าว่าท่านเป็นคนอกตัญญูไปเลย ดูเหมือนว่าคนพวกนี้จะคิดโมเมเอาเองว่า การที่เด็กชายกะโปโลที่ชื่อสัตยานารายนะราชู กลายเป็นองค์ภควันสัตยา ไส บาบา ขึ้นมาได้ก็เพราะเขานี่แหละเป็นผู้ "ปั้น" ท่านขึ้นมา—อย่างนี้ก็มี!

ความ "โชคช่วงชัชวาล" ที่เกิดจากตนเองอย่างแท้จริง

ครั้งหนึ่ง อับราฮัม ลินคอล์น เคยกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้าท่านชอบคนแบบธรรมดา ๆ มากกว่า เพราะ-เหตุนั้น พระองค์จึงทรงปั้นคนประเภทนี้ขึ้นมาไว้เสียมากมาย" (The Lord prefers common-looking people. That is the reason He made so many of them) เพราะเหตุนี้ก็ได้กระมัง ท่านสวามีของเราจึงได้มาเกิดในตระกูลคนสามัญชั้นกลาง ถึงแม้ว่าสำหรับ

ตระกูลนี้ในอดีต ก็อาจสืบสาวราวเรื่องย้อนหลังไปได้ว่ามีบุคคลสำคัญ เช่น เวนกละธูตะและโกนทามะราชุเป็นผู้ร่วมสกุลอยู่ด้วยเหมือนกัน แต่นั่นแหละ ถ้าใครเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย และมิหนำซ้ำยังคอยบีบคั้นตัดรอนอยู่ตลอดเวลา แต่แล้วเขาก็สามารถทำตนให้เจริญรุ่งโรจน์ "โชติช่วงชัชวาล" ขึ้นมาได้เช่นนี้ คน ๆ นั้นก็สมควรจะได้รับการยกย่องสรรเสริญอย่างยิ่งทีเดียว (It is glory indeed when one shines lustrous in the midst of uncongenial and even inimical surroundings)

ท่านสวามีเคยพูดกับคนที่เขียนประวัติของท่านว่า "นี่นะ เมื่อเธอจะเขียนประวัติของฉันละก็ ขอให้เขียนไปตามความเป็นจริงที่ปรากฏขึ้นในใจของเธอด้วยความซื่อสัตย์ ฉันไม่ชอบการยกยอกันจนเกินความจริงไปดอก" ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าผู้เขียนประวัติของท่านฉบับนี้ จึงได้กล่าวถึงเรื่องราว เกี่ยวกับตระกูลซึ่งท่านมาอาศัยถือกำเนิดไว้อย่างตรงไปตรงมา และไม่ได้มีเจตนาที่จะทับถมหรือกล่าวร้ายต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย.

บทที่ ๓

กำเนิดและปฐมวัย

สิ่งอัน	ผันเปลี่ยน	เวียนวน
สับสน	เกิดตาย	หายสูญ
คือกาย	แก่ชรา	อาดูร
เพิ่มพูล	ทุกข์ร้อน	ห่อนคลาย
เป็นดัง	สื้อผ้า	ภายนอก
สวมแล้ว	ถอดออก	โดยง่าย
สภาพอัน	ไม่แก่	ไม่ตาย
คืออัต—	ตาไซร้	นั่นเทียว

ความเป็นหนุ่มอายุ ๑๖ ตลอดกาล

ในวรรณคดีของชนชาติทมิฬ มีคำบรรยายถึงการเจริญเติบโตของเด็ก ๆ ว่า เด็ก ๆ นั้น "เปลี่ยนร่างกายทุก ๆ วัน และ "เปลี่ยนสีผิวของร่างกายทุกชั่วโมง"

น่าคิดว่าคำบรรยายนี้ จะนำมาใช้กับท่านสวามีของเราเมื่อตอนเป็นเด็กจะได้ไหม ?

จะสังเกตเห็นได้ว่า ท่านสวามีดูเหมือนจะมีผิวพรรณ และความเจริญของร่างกายอยู่ในระยะ "อายุ ๑๖ ปี ตลอดกาล" (eternal sixteen) เรื่อยมาโดยไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นเหมือนคนอื่น ๆ แม้เมื่อท่านได้มีอายุล่วงกาลผ่านวัยมาถึงบัดนี้ ผมของท่านก็ยังดำสนิท ซึ่งถ้าเป็นคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน ก็น่าที่จะต้องมีผมหงอกออกมาให้เห็นบ้างไม่มากก็น้อย นอกจากว่าผมของท่านจะไม่แก่ไปตามวัยแล้ว สายตาของท่านก็ไม่ปรากฏว่าเสื่อมโทรมอย่างใดอีกเหมือนกัน ประจักษ์พยานเหล่านี้ทำให้ต้องนึกถึงข้อความในคัมภีร์พระเวทที่ว่า อชรำ ยุวานำ คือ ความเป็นผู้ "ไม่รู้จักแก่ และเป็นหนุ่มอยู่เสมอ" เพราะวัยไม่สามารถทำให้ท่านร่วงโรยได้" (Age cannot wither him)

แต่ก็ยังมีเรื่องที่น่าประหลาดอีกอย่างหนึ่ง คือ แม้ว่าร่างกายโดยทั่วไปของท่านจะเป็นสภาพที่ไม่ค่อยจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัยก็ตาม แต่ลักษณะอาการบางอย่าง

ดูจะเปลี่ยนไปได้เรื่อย ๆ และเป็นการเปลี่ยนไปในทางที่มีเสน่ห์อยู่ไม่น้อย มีลักษณะ (ปลีกย่อย) ของร่างกายของท่านซึ่งกล่าวกันว่า เป็นสิ่งที่ทำให้ท่านมีเสน่ห์น่ารักไม่เสื่อมคลาย คือ ไฝที่แก้มซ้าย รอยพับย่นของเนื้อในวงโค้งระหว่างคิ้ว และช่องว่างระหว่างฟันชุดบนของท่าน

ร่างกายคือเสื้อผ้าของอัตตาที่ถาวร

แม้ว่าร่างกายของท่านจะมีขนาดเล็กกว่าขนาดปกติของคนทั่วไปเล็กน้อยก็ตาม แต่บ่อยครั้งท่านก็ทำให้หลายคนเกิดความรู้สึกว่าท่านเป็นคนสูงจริง ๆ คือไม่ใช่คนเตี้ยเลย ไหล่ของท่านกลม และหน้าอกก็แข็งแรง แต่ช่วงแขนท่อนล่างจากข้อศอกลงมาก็ดี และช่วงขาท่อนล่างก็ดี รู้สึกว่าเรียวระหง แต่นั่นแหละ เมื่อดูโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เราก็ไม่รู้สึกว่าท่านมีรูปร่างผิดส่วนหรือบิดเบี้ยวแต่อย่างใด ซึ่งก็เป็นความประหลาดที่อธิบายยังไม่ได้เหมือนกัน ดู ๆ ไปรูปทรงโดยส่วนรวมของท่านก็กลืนกลมสมส่วนไม่ขัดตา ทั้ง ๆ ที่เรารู้อยู่ว่าร่างกายส่วนหน้าของท่านแข็งแรง แต่ส่วนหลังดูเหมือน

จะอ่อนแอก็ตาม นอกจากนี้ยังมีความประหลาดอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งคือ บางคราวในตอนเช้าดูท่านมีรูปร่างอวบและท้วม แต่พอตกตอนเย็นกลับดูเป็นคนร่างโปร่งระหง ครั้นแล้วบางวันท่านกลับเป็นผู้มีร่างโปร่งระหงในตอนเช้า และกลายเป็นคนมีร่างอวบและท้วมในตอนเย็นดังนี้ก็มี ดวงหน้ากลมของท่านดู ๆ ไปก็คล้าย ๆ กับคนสวมถุงคลุมหน้า แก้มที่กลมทั้งสองข้างดู ๆ ไปบางครั้งก็อดรู้สึกไม่ได้ว่า ออกจะมีเนื้อมากเกินไปสักหน่อย นัยน์ตาวาวของท่านบางครั้งก็หดตัวเล็กลงมาและถูกบีบให้แคบลง โดยหนังตาข้างบนและล่างซึ่งร่นเข้าหากัน แต่แล้วพออีกชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น ก็จะเบิกกว้างกลับเป็นประกายสุกใสขึ้นมาอีก ในระหว่างการสนทนากันเป็นส่วนตัวกับสาวก ตอนที่ท่านยืนพูดชิดกับเขานั้น ดู ๆ คล้ายกับว่าดวงหน้าของท่านจะมีขนาดกว้างใหญ่ขึ้นกว่าเดิมอีกมาก สิ่งที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย ก็คงจะเป็น อัตตา ของท่านนั่นเอง ทั้งหมดนี้คงจะเป็นการสอนของท่านเพื่อจะให้พวกเราได้ตระหนักถึงความจริงว่า สิ่งที่เปลี่ยนแปรลงไปตลอดเวลาก็คือเสื้อผ้าที่

สวมใส่อยู่ภายนอก (คือร่างกาย) นั่นเอง(The unchanging is the Self only ; the outer habiliment is an ever-changing one)

เมื่อเรายอ้นกลับไปพิจารณาถึงข้อความในวรรณคดีทมิฬที่ว่า "เด็กเปลี่ยนร่างกายได้ทุกวัน" นั้น เราก็จะเห็นได้ว่า มันมีความจริงที่น่าคิดน่าสนใจอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะในกรณีร่างกายของท่านสวามี และสำหรับผู้ที่สงสัยว่า ร่างกายจะเปลี่ยนสีไปได้ทุกชั่วโมงอย่างไรนั้น เราก็น่าจะดูประจักษ์พยานข้อนี้ได้จากร่างของท่านสวามีอีกได้เช่นเดียวกัน ตามปกติเราก็รู้กันอยู่ว่าร่างของท่านมีสีน้ำเงินปนเทาเป็นสีพื้น แต่ภายในสีพื้นนี้เอง ก็จะมีสีย่อย ๆ เหลือบรุ้งเป็นประกายแตกต่างออกไปได้หลายขนาดของความเข้มข้น หรือความอ่อนของสีนั้น เคยมีหลายคนเล่าให้ฟังว่า เขาเคยเห็นสีของร่างกายของท่านในโอกาสต่าง ๆ กันหลายครั้งว่า เป็นสีน้ำเงินสุกใสไปทั่วร่าง ดูคล้าย ๆ กับสีของท้องฟ้าในยามปลอดโปร่งไม่มีเมฆหมอกใด ๆ เลยฉะนั้น ซึ่งสีชนิดนี้จะหาดูไม่ได้เลยในร่างกายของมนุษย์ธรรมดาคนอื่นใด

ปาฏิหาริย์รูปถ่าย

ก่อนหน้านี้สองสามปี มีชาวอเมริกันคนหนึ่งได้มาถ่ายรูปท่านสวามี กล้องของเขาเป็นกล้องถ่ายรูปสีและเป็นชนิดที่มีราคาแพงพอดู หลังจากนั้นเมื่อนำรูปซึ่งล้างและอัดเรียบร้อยแล้วมาดู ก็ปรากฏว่าสีของภูมิประเทศและของจีวรของท่าน ตรงกับความเป็นจริงทั้งหมด ยกเว้นแต่สีของหน้าของท่านเท่านั้นที่กลายเป็นสีน้ำเงินไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ มีบางคนพยายามให้เหตุผลแห่งความวิปริตข้อนี้ว่าเป็นเพราะน้ำยาเคมีทำให้เกิดปฏิกิริยาทางสีผิดเพี้ยนไปในส่วนนั้นของรูป แต่ก็น่าคิดว่าแล้วเหตุใด การผิดปกติทางปฏิกิริยาเคมีจึงจำเพาะต้องมาเกิดตรงที่ดวงหน้าของท่าน โดยมีเส้นขอบเขตแน่ชัดถึงเพียงนั้นเล่า คือไม่มีเลอะเทอะออกไปนอกเส้นขอบเขตวงหน้าของท่านบ้างเลย ปัจจุบันนี้รูปถ่ายดังกล่าวยังอยู่ในบ้านของท่านศรีกัสตูรี่ ผู้สนใจย่อมไปขออนุญาตชมได้ ปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกย้อนไปถึงคำของ Azhvar ซึ่งแต่งเป็นบทขับสรรเสริญพระกฤษณะไว้ว่า

ท่านนั้น	กายสี	น้ำเงิน
ข้า ฯ มอง	เพลิดเพลิน	หลงใหล
ยิ่งดู	ฟูจิต	ติดใจ
เลื่อมใส	ยินดี	ปรีดา

(ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับการถ่ายรูปนี้มีบันทึกไว้อีก ๒ แห่ง คือในหนังสือไส บาบา เล่ม ๑ หน้า ๑๗๙ และเล่ม ๔ หน้า ๗๒๙)

บางโอกาส เราจะเห็นดวงหน้าของท่านเป็นสีแดงสุกสกาวเหมือนกัน ครั้งหนึ่ง ในขณะที่ท่านกำลังจะเข้าพิธีศิวาราตรี เพื่อคายศิวาลิงค์มออกมาจากปากของท่านนั้น ปรากฏว่าผิวกายของท่านเป็นสีกลีบกุหลาบ คือแดงอ่อนและละเอียดน่าดูมาก นัยน์ตาของบุคคลนับจำนวนล้านที่จับจ้องเฝ้าดูท่านอยู่ในขณะนั้น ก็มีน้ำตาคลอเบ้าอยู่ทั่วกัน ในเมื่อเห็นท่านเดินกลับไปยังที่ของท่าน พร้อมกันนี้ฉวีวรรณของท่านก็เปลี่ยนไปเป็นสีเงินยวงคล้ายกับสีของดวงจันทร์ฉะนั้น เมื่อตอนที่ผู้แต่งได้มีโอกาสเข้าพบท่านในตอนกลางปี ๑๙๗๕ ที่ไวท์ฟีลด์ ก็ประหลาดใจอย่างยิ่งที่เห็นผิวกายของท่าน

เปลี่ยนเป็นเหลือบขาวไปได้ แต่เมื่อได้เข้านมัสการท่านอีก ๑ เดือนหลังจากนั้น ก็เห็นว่าท่านมีสีผิวเจือน้ำเงินซึ่งเป็นสีเดิมของท่านอีกแล้ว

ความหมายของสีต่าง ๆ

บางที อาจเป็นได้ว่าท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายย่อมสามารถเปลี่ยนสีกายของท่านได้เสมอ ทั้งนี้เพราะสีหนึ่งก็มีความหมายอย่างหนึ่ง และเทพเจ้าองค์หนึ่งก็มีลักษณะในแง่หนึ่งๆ ของพรหมซึ่งมีสภาพเป็นไกวัลย์ (Absolute) ดังนั้นเทพเจ้าองค์หนึ่ง ๆ จึงมีสีเป็นลักษณะประจำองค์ท่านแต่ละอย่าง ๆ แต่เมื่อพระโยคีผู้บำเพ็ญเพียรทางจิตเลื่อนภูมิธรรมแห่งวิญญาณของตน คือได้ก้าวหน้าในทางปฏิบัติขึ้นไปเรื่อย ๆ เขาก็จะได้รับพรพรหมให้ได้เห็นสีต่าง ๆ ของพระพรหมได้ในเทพเจ้าองค์เดียวนั้นเอง ตอนนี้เองที่เทพเจ้าเปลี่ยนสีไปได้ต่าง ๆ แต่ในเวลาเดียวกัน ก็ทรงสภาพความเป็นอยู่เหนือสีทั้งปวงอันเป็นลักษณะของผู้พ้นโลกแล้วด้วย ตามปกติพระโยคีผู้บำเพ็ญตบะขั้นสูงแล้วเท่านั้น จึงจะเห็นความจริง

ดังกล่าวมาแล้วนี้ได้ แต่ท่านสวามีได้ทำให้พวกเรา สามัญชน สามารถได้เห็นคุณลักษณะข้อนี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์

ในคัมภีร์ต่าง ๆ เช่น ภควตา (Bhagavata) เป็นต้น มีข้อความกล่าวไว้ว่า พระพรหมอันบริสุทธิ์นั้นมีสีขาวสอาดปราศจากราคีมลทินใด ๆ เลย แต่เมื่อปรากฏในฐานะเป็นอัตตา อันยังไม่แสดงอาการอย่างใดให้ปรากฏ คือยังอยู่ในครรภ์นั้น จะปรากฏเป็นสีแดง ถ้าในฐานะที่เป็นผู้แสดงปรากฏการณ์ และผู้ดำเนินงานทางธรรมชาติท่านจะปรากฏเป็นสีน้ำเงินและสีเขียวใบไม้ แต่ในฐานะที่เป็นตัวธรรมชาติในรูปประจำสากลจักรวาล ก็เป็นสีดำ* ท่านสวามีเองได้ปรากฏตนเองให้ผู้อื่นเห็นเป็นสีเหล่านี้ทั้งหมดทุกสีมาแล้ว และบางทีอาจจะเพื่อแสดงให้เห็นความจริงข้อนี้ก็ได้ ก้อนลิงคัมที่ออกมาจากปากของท่านเมื่อปี ๑๙๗๒ นั้น จึงปรากฏว่าเปลี่ยนสี

---

* เกี่ยวกับความหมายของสีต่าง ๆ นี้ ผู้ต้องการทราบโดยพิสดารโปรดศึกษาได้จากเรื่อง **กายทิพย์** และ **พลังความคิด** ซึ่งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้แปลออกจำหน่ายเป็นภาษาไทยแล้ว

ต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ สีของหน้าของท่านนั้น เท่าที่เห็นกันก็เป็นสีคล้ำสีน้ำเงินแกมสีเขียว แขนของท่านมีสีอ่อนกว่านั้น แต่เท้าของท่านยิ่งมีสีอ่อนและสุกใสยิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นคำบรรยายเท้าของท่านว่าเป็น สุวรรณบาท (Golden Feet) นั้น จึงไม่ไกลต่อความจริงเลย

เมื่อเด็กชายสัตยาเติบโตขึ้นมาเรื่อย ๆ เขาก็เริ่มคลานได้ พร้อมกับทำเสียงอ้อแอ้เหมือนเด็ก ๆ ทั่วไป ต่อจากนั้นก็หัดพยุงตัวลุกขึ้นยืน เดิน และแล้วก็เริ่มพูด

อิศวรัมภามักเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่ท่านยังเป็นกุมารน้อย ๆ อยู่ให้ผู้อื่นฟัง มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งเธอมักจะกล่าวถึงเป็นพิเศษ คือ ท่านมักจะจ้องดูจุดกัมกัม (Kum Kum) ใหญ่ที่อยู่บนหน้าผากของเธอเสมอ ๆ แทนที่จะจ้องดูหน้าของเธอ ครั้นแล้วท่านจะใช้นิ้วอันกลมกลึงงดงามเหมือนงาช้างแตะที่จุดแดงนั้นแล้วก็ยิ้ม ทั้งนี้แสดงว่า ท่านมีความสนใจในสีแดงเป็นพิเศษมาแล้วก่อนที่จะได้มาครองจีวรแดงดังเช่นในปัจจุบันนี้ อันที่จริงสีแดงก็คือสีแห่งความรักนั่นเอง

นิสัยเสียสละซึ่งเกิดจาก "สันดาน"

เมื่อท่านโตขึ้นพอที่จะคลานไปที่ประตูหน้าบ้านได้แล้ว ถ้าเมื่อใดมีขอทานมายืนให้เห็นอยู่ละก็ ท่านก็จะคลานกลับเข้ามาข้างในทันที เพื่อหาวิธีให้คนในบ้านสนใจ และมองดูด้วยสายตาอันแสดงการขอร้องให้ไปที่ประตู เป็นเชิงบอกให้คนในบ้านจัดหาอะไรออกไปให้แก่ขอทานที่มายืนอยู่นั้น นี่แสดงว่า นิสัยต้องการจะให้นั้น มีอยู่ในจิตใจของท่านมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยแล้ว ฝ่ายคนในบ้านก็ดูเหมือนจะอ่านความหมายจากสายตาของท่านออก เพราะเขาก็จะทำตามคำของร้องด้วยสายตาของท่าน คือหาอะไรออกไปให้ทานจนได้ กล่าวกันว่าเมื่อคนในบ้านให้อาหารอะไรแก่ขอทานไปเช่นนั้นแล้ว อาหารชนิดนั้นจะปรากฏว่า**ไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย** ทั้งนี้แสดงว่าท่านได้เริ่มแสดงออกซึ่งความกรุณา โดยใฝ่ใจในการให้ทานมาตั้งแต่อายุยังน้อยเลยทีเดียว โดยที่ครั้งแรกก็ให้เป็นอาหารก่อน

เมื่อเริ่มพูดได้ เด็กชายสัตยาก็ไม่ได้มีอาการพูดแบบอ้อแอ้ไม่เป็นภาษาหรือไม่ได้พูดจาเพ้อเจ้อเลย คำ

พูดของท่านถูกเปล่งออกมาอย่างชัดเจนได้ใจความ และด้วยน้ำเสียงที่ใสกังวานน่าฟังอยู่เช่นเดิม ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยว่า เด็กชายสัตยาผู้นี้ย่อมจะเป็นที่รักของทุกคนในหมู่บ้านนั้นโดยทั่วกัน ก็ในเมื่อเด็กคนนี้มีผมดกดำเป็นมันเหมือนผ้ากำมะหยี่ มีนัยน์ตาสุกสกาว และมีน้ำเสียงแห่งการพูดที่ชัดเจนและแจ่มใสเช่นนี้ จึงปรากฏว่ามีผู้คนมาที่บ้านของเพ็ดดาเวนกัปปะราชุ ผู้เป็นบิดามากขึ้นทุกที พวกนี้ก็อ้างเหตุคือหาเรื่องว่าจะมาขอน้ำดื่มเพื่อแก้กระหาย แต่แท้ที่จริงก็อยากจะมาเห็นมาได้ยินเสียงของเด็กชายผู้มีเสน่ห์ชวนให้ใหลหลงผู้นี้นั่นเอง

ปาฏิหาริย์น้ำนมไหลออกจากวัวรูปปั้น

นับตั้งแต่เด็กคนนี้เกิดเป็นต้นมา ก็มีพวกคนเลี้ยงวัวหลั่งไหลมาที่หมู่บ้านนี้มากขึ้นทุกที เพราะว่าตอนนั้นบรรดาวัวร้ายที่มีในตำบลนั้นก็ลดจำนวนลงไปมากแล้ว อย่างไรก็ตามมีข้อน่าสังเกตว่า แม้พระโคปาลองค์เดิม (คือท่านพระกฤษณะในยุคก่อน คือสมัยเมื่อ ๕,๐๐๐ ปีล่วงมาแล้ว) จะชอบดื่มน้ำนมวัวมากขนาด

กินบ้านกินเมืองกันเลยก็ตาม แต่องค์พระโคปาลสมัยปัจจุบัน (คือ ท่านไส บาบา) ไม่ยอมแตะต้องน้ำนมเลย กล่าวได้ว่า ท่านไม่ดื่มนม เนย หรืออาหารแปรรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งทำจากนมเลย เมื่อมีผู้ถามถึงเหตุผลของเรื่องนี้ ท่านตอบว่า ท่านได้ดื่มนมมาในสมัยที่เป็นอวตารองค์ก่อน ๆ เสียพอแล้ว จนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังอิ่มอยู่เลย อันที่จริงผลพลอยได้ครั้งนี้ ก็คือเป็นการช่วยเหลือคนยากจน (ที่เลื่อมใสท่าน) ประการหนึ่งเหมือนกัน คือเท่ากับป้องกันไม่ให้เขาต้องขวนขวายหานมหรืออาหารนมมาเลี้ยงท่าน ซึ่งจะเป็นการรบกวนเขาเหล่านั้นให้เดือดร้อนมากขึ้น

แต่นั่นแหละ บางครั้งท่านก็ยกเว้นให้บ้างเหมือนกัน คือมีสถานที่แห่งหนึ่งชื่อว่าปลสมุทระ ซึ่งแปลตามพยัญชนะก็หมายความว่า มหาสมุทรแห่งน้ำนม อยู่ใกล้กับปุตตปารตีตามเส้นทางไปสู่บังกาลอร์ มีบ้านของบรรพบุรุษของท่านศรี ปัทมนภะ ศาสตรี ซึ่งเป็นปุโรหิต (คือนักบวช) ผู้หนึ่งตั้งอยู่ที่นี่ ตระกูลนี้เมื่อพูดถึงฐานะทางเศรษฐกิจ ก็จัดว่าค่อนข้างยากจน แต่ก็

เป็นเศรษฐีธรรมคือรวยศรัทธาและเป็นผู้บูชาองค์พระปารตีว่าเป็นเทพผู้ยิ่งใหญ่ของเขา

ที่มุมห้องซึ่งกันไว้เป็นที่บูชาสำหรับทุกคนในบ้านนั้น มีเทวรูปพระกฤษณะขนาดเล็กทำด้วยกระเบื้องดินเผา โดยมีรูปวัวของท่านอยู่ด้วยตัวหนึ่ง (คือในชาตินั้นท่านถือกำเนิดเป็นโคปาล คือผู้ดูแลฝูงโค) ณ ที่นี่เองท่านพระกฤษณะได้แสดงลีลา (คือการเล่นสนุกเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า) ให้ผู้นับถือท่านเห็นเป็นที่ประจักษ์ คือทุกวันจะมีน้ำนมหยดออกมาจากนมของโคที่ทำด้วยกระเบื้องเคลือบดินเผานั้นเอง โดยที่วันหนึ่ง ๆ จะมีน้ำนมปาฏิหาริย์หยดออกมาเช่นนั้นได้ ๑ ถ้วยเล็ก ๆ เสมอ ท่านปุโรหิตได้นำเอานมดังกล่าวนี้มาทำเป็นเนยแล้วนำมาถวายท่านสวามี ซึ่งปรากฏว่าท่านยอมฉันให้ และก็ได้ฉันให้เป็นเวลาติดต่อกันหลายวันด้วย ผู้มีศรัทธาทั้งหลายเห็นเหตุการณ์นี้แล้ว ต่างก็โจทย์ขานกันว่า นมดังกล่าวนี้แหละเป็นนมของวัวที่ชื่อกามเธนุ ซึ่งอยู่บนสวรรค์ และเป็นวัวศักดิ์สิทธิ์หรือวัวสารพัดนึกนั่นเอง

จากเด็กจอมยุ่งมาเป็นเด็กจอมยอด

ยังมีความแตกต่างกันอีกเป็นบางประการ ระหว่างพระกฤษณะสมัยก่อนกับพระกฤษณะสมัยปัจจุบัน (คือท่านไส บาบา) คัมภีร์ ภควตา, ทิพยประพันธ์ ปุราณะ และบทขับ และเรื่องราวอื่น ๆ มีกล่าวไว้สอดคล้องกันว่า พระกฤษณะองค์ก่อน (ตอนที่ยังเป็นเด็ก) นั้น ชอบเล่นสนุกตามประสาเด็ก ๆ ก่อความวุ่นวายโกลาหลให้แก่ชาวบ้านอยู่บ่อย ๆ แต่พระกฤษณะองค์ปัจจุบัน (คือท่านไส บาบา) เป็นเด็กที่มีคุณธรรมเป็นเลิศ คือมีความเคารพนบนอบผู้ใหญ่ เป็นคนเฉลียวฉลาด และขยันขันแข็งในการทำงานทุกประเภท คุณธรรมดังกล่าวนี้ทำให้ท่านเป็นที่รักใคร่ของผู้คนในหมู่บ้านนั้นโดยทั่วกัน

แต่ก็นั่นแหละ แม้ว่าเด็กชายกฤษณะในสมัยก่อนจะได้ทำตัวก่อกวนความสงบของชาวบ้าน ทำให้พวกนั้นต้องวิ่งวุ่นกันอุตลุดเพียงใดก็ตาม พอพวกนั้นได้ยินเสียงหัวเราะอย่างรื่นเริงและไม่เดียงสาของกุมารของเขาเข้าครั้งเดียวเท่านั้น เขาก็ลืมความวุ่นวายโกลาหลกันหมดทุกอย่างโดยฉับพลัน และแล้วพวกนั้นก็กลับมารักใคร่

เอ็นดูเด็กชายจอมยุ่งของเขาต่อไปเหมือนเดิม ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เด็กชายสัตยาผู้ซึ่งแสดงตนเป็นเด็กสุภาพเรียบร้อย นุ่มนวลไม่เคยก่อความเดือดร้อนให้แก่ใครเลยเช่นนี้ย่อมจะต้องเป็นที่รักและเอ็นดูของชาวบ้านทั่วไปในหมู่บ้านนั้นยิ่งขึ้นอีกเป็นอันมาก

เด็กชายกฤษณะชอบหยิกเพื่อนเด็ก ๆ ด้วยกัน บางครั้งก็จับมดดำไปใส่หูเพื่อน ๆ แต่เด็กชายสัตยาไม่มีนิสัยและความประพฤติแบบนั้นเลย ตั้งแต่เล็กแต่น้อยไม่เคยยั่วหรือแกล้งใคร ไม่เคยตีใครและไม่เคยแย่งของของใครเลย ยิ่งกว่านั้นแม้ในตอนที่ตนถูกเพื่อนๆแกล้งหรือแหย่เอาบ้าง ก็ไม่เคยคิดจะตอบแทนหรือแก้แค้นไม่เคยร้องไห้ หรือนำเรื่องนั้น ๆ ไปฟ้องผู้ใหญ่ เด็กชายกฤษณะมีเล่ห์กลมารยาร้อยแปดในการกล่าวเท็จฟ้องเด็กอื่น ๆ ต่อผู้ใหญ่ ชอบเกเรเกกมะเหรกด้วยการกระทำและวาจานานาประการ แต่พอมาถึงชาติที่เป็นเด็กชายสัตยาไส บาบา ความประพฤติและนิสัยที่แสดงออกให้มนุษย์เห็นนั้น ก็ "กลับหลังหัน" ไปในทางที่ตรงกันข้ามทุกประการ

เด็กชายกฤษณะในสมัยโน้นไม่ชอบอาบน้ำ เวลาถูกผู้ใหญ่จับตัวมาอาบน้ำเพื่อขัดสีฉวีวรรณ ให้หมดจากฝุ่นละอองและมันเนยที่เปรอะเปื้อนไปทั่วตัว ก็จะดิ้นรนขัดขืนอย่างสุดฤทธิ์ แต่เด็กชายสัตยากลับมีนิสัยรักความสอาดเป็นชีวิตจิตใจ แม้ในปัจจุบันก็จะเห็นได้ว่า ท่านนุ่งห่มจีวรเรียบร้อยสะอาดสะอ้านเพียงใด ผู้คนที่ไปคอยเฝ้าดูท่านที่จะออกมาทารชัน ทั้งตอนรุ่งอรุณและตอนบ่ายนั้น จะเห็นได้ว่าท่านมีความสดชื่นเหมือนดอกไม้บานยามเช้าฉะนั้น และคงจะไม่มีใครเชื่อว่า อันที่จริงแล้ว ท่านไม่ได้อาบน้ำมาก่อนเลย หลังจากทารชันตอนรุ่งอรุณซึ่งเรียกว่า วิสวรูปะ (ซึ่งบัดนี้ได้งดมาเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว) ท่านก็จะดื่มกาแฟ ๑ แก้วและแล้วจึงจะอาบน้ำ ตามปกติท่านจะไม่อาบน้ำอีกจนกว่าจะถึงวันรุ่งขึ้น นอกจากว่าจะเป็นวันที่มีอากาศร้อนจัดเหลือเกินเท่านั้น ถ้าคำว่า ปราณวะ ซึ่งหมายถึงคำว่า โอม มีความหมายไปในทำนอง ประนวะ คือความใหม่ หรือความสดชื่นอย่างยิ่งได้ละก็ เราก็จะเห็นประจักษ์พยานได้ที่การปฏิบัติ และร่างกายของท่านสวามีนี่เอง (คือ

การท่องบ่นคำว่า โอม ทำให้ร่างกายสดชื่นเป็นของใหม่อยู่เสมอ) น่าประหลาดอย่างยิ่งที่ท่านไม่ได้มีร่างกายอันซูบซีดหรือทรุดโทรมแต่ประการใด ทั้ง ๆ ที่ท่านสวมโธติซึ่งทำด้วยไหมขนาดยาว และยังมีจีวรไหมซึ่งมีความแน่นทึบ ทำให้อากาศทะลุผ่านไม่ได้ขนาดยาวคลุมทับตั้งแต่คอลงมาจนถึงเท้าตลอดกาล ไม่เว้นแม้ในวันที่มีอากาศร้อนอบอ้าว ซึ่งคนอื่น ๆ เหงื่อไหลไคลย้อยไปทั้งตัวตาม ๆ กัน อีกข้อหนึ่งก็คือ ชายจีวรไหมที่กรอมข้อเท้าทำให้ต้องลากดินไปตลอดเวลานั้น ก็ไม่เห็นเปื้อนฝุ่นเป็นรอยขะมุกขะมอมแต่อย่างใดด้วย ดูท่านมีความสะอาดสะอ้านเรียบร้อยหาที่ติไม่ได้จริง ๆ

ท่านเป็นผู้มีนิสัยรักความสะอาดมาตั้งแต่เยาว์วัย หรือจะว่าตั้งแต่เกิดเลยก็ได้ หลังจากอาบน้ำแล้ว ท่านจะใช้วิภูติ คือขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์แต้มตนเองเสมอ และจะคอยระวังไม่ให้แต้มนั้นลอกหรือเลอะเลือนไปได้ ถ้าเกิดการเลือนหรือลอกไป ท่านจะแต้มใหม่โดยใช้น้ำละลายขี้เถ้าป้ายให้เป็นรอยทาง ๆ บนหน้าผาก ท่านหยุดทำเช่นนี้ก็ต่อเมื่อในภายหลังท่านสามารถผลิตวิภูติออกมา

จากมือของตนเองได้แล้วโดยไม่จำกัด เรื่องนี้มีทางสันนิษฐาน (หรือว่าเดา) กันไปได้หลายทาง (สำหรับพวกเราผู้เป็นสาวก) คือท่านอาจจะใช้วิภูติจนหมดโควต้าไปแล้วก็ได้ จึงต้องเริ่มผลิตใหม่เอง ? หรือว่า ท่านอาจจะเบื่อการแต้มสีเช่นนั้น เช่นเดียวกับที่ท่านเบื่อเรื่องการดื่มนมชนิดกินบ้านกินเมือง ซึ่งได้ทำมาในสมัยที่ท่านเกิดเป็นพระกฤษณะก็ได้ ? หรืออาจจะเป็นเพราะว่าท่านไม่อยากให้ใคร ๆ คิดว่าท่านเป็นสาวกนิกายบูชาพระศิวะก็ได้กระมัง ?

แต่ท่านก็มิได้พอใจเพียงแค่ทาวิภูติเท่านั้นดอกนะ เพราะท่านยังคอยรบเร้ามารดาของท่านบ่อย ๆ ให้ทาผงกมกัม (สีแดง) ให้ด้วย คือท่านต้องการทาผงกัมกัมแดงนี้ให้เป็นจุดอยู่ตรงกลางลายทางขาวซึ่งเป็นลายขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์นั้น ตอนนี้แหละที่แม่กับลูกต้องขัดใจกัน เพราะมารดาของท่านไม่ยอมตามใจอย่างเด็ดขาดเลย นางเกรงว่าการทำเช่นนั้นจะเป็นโชคร้าย คือเชิญชวนให้ผีปีศาจร้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายของบุตรของนางจึงได้ซ่อนกล่องผงกัมกัมนั้นไว้เสีย แต่เด็กชายสัตยาไส ก็ไม่ยอม

แพ้ ได้พยายามค้นหาจนได้ ตามกล่องเครื่องสำอางค์ของพี่สาวของตน และดูเหมือนว่ากรณีนี้จะเป็นเรื่องเดียวที่ท่านไส บาบา ของเราเมื่อตอนเป็นเด็ก ต้องใช้วิธีการอันเป็นเสมือนกับว่า "ขะโมย" นั้นฉะเ มื่อหากล่องกัมกัมจนพบแล้วเด็กชายสัตยาจะเอาผงนั้นมาละเลงที่หน้าผากของตน แต่เจ้ากรรมที่ผงนั้นมันเกิดพยศไม่ลงยอมติดหน้าผากของเด็กชาย คือส่วนมากมันจะร่อนหลุดออกมาเปื้อนเสื้อผ้าทำให้เกิดสีแดงเถือกไปทั่ว ตอนนี้เราก็ไม่ทราบเหมือนกันว่ามารดาของท่านจะรู้สึกอย่างไร ในเมื่อเห็นสัตยาผู้บุตรชายสวมเสื้อสีขาวดอกแดงเลอะเทอะไปทั้งตัวเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม เธอก็คงจะไม่ได้คิดหรือแม้แต่ฝันเลยว่า ในอนาคต บุตรชายของเธอผู้นี้ จะถูกหามขึ้นวอแห่ไปตามถนนในฐานะเป็นพระแม่เจ้าองค์หนึ่งในเทศกาลนวราตรี โดยสวมเสื้อสีแดงยาวตั้งแต่บ่าไหล่จนถึงส้นเท้า พร้อมทั้งมีผงกัมกัมพวยพุ่งออกมารอบศีรษะของท่าน และนางก็คงไม่ได้ฝันอีกนั่นแหละว่า บุตรของนางจะได้รับการนับถือบูชาโดยกล่าวถึงในเพลงภชันว่า "วิภูติ สุนทร ไส" (ท่านไส

ผู้งามด้วยวิภูติ) และ กัมกัมมาธรณะ กุวัวยะ รักษณะ"
(ผู้คุ้มครองมหาชนนับจำนวนล้าน ผู้ทรงจีวรสีแดง)

แม่สองคน

พอท่านเริ่มกินอาหาร ก็เกิดมีการโกลาหลกันขึ้นในบ้านอีก ทั้งนี้เพราะสกุลของท่านไม่ได้ถือมังสวิรัติ และเด็กชายสัตยาก็ไม่ยอมกินอาหารในภาชนะที่เคยใส่อาหารเนื้อมาก่อน เนื่องจากปู่ของท่านคือโกนดามะ ราชุ เป็นนักมังสวิรัติอย่างเคร่งครัด เด็กชายสัตยาจึงไปรับประทานอาหารที่บ้านของคุณปู่เสมอ ซึ่งคุณปู่คุณย่าก็ต้อนรับด้วยความปีติยินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง

ตอนนี้อาจเป็นไปได้ว่า เด็กชายสัตยาคงจะมีแผนการอันกว้างไกลกว่านั้น คือท่านคงจะไม่ต้องการให้ความปีติยินดีดังกล่าวเกิดขึ้นแก่คนชราทั้ง ๒ เท่านั้น ท่านมีแผนการจะให้คนอีกคนหนึ่งเป็นอย่างน้อยที่จะได้เกิดปีติยินดีเช่นนั้น คือได้มีโอกาสทำกุศลให้อาหารแก่ท่านด้วย

บุคคลผู้มีโชคดีผู้นี้คือสุภัมมะ ภรรยาของการนัมตำแหน่งหัวหน้าหมู่บ้าน (คงจะคล้าย ๆ กับผู้ใหญ่บ้าน) แห่งปุตตปารตีนั่นเอง อันที่จริงบ้านที่เวนกัปปะราชุอยู่และเป็นที่เด็กชายสัตยาเกิดก็เป็นบ้านที่เป็นของ "ผู้ใหญ่บ้าน" คนนี้เหมือนกัน เป็นอันว่า เมื่อท่านได้มาอาศัยบ้านของคน ๆ นี้เป็นที่เกิด ท่านก็จะให้เขาได้มีโอกาสสร้างกุศล คือให้อาหารแก่ท่านด้วย

ปัจจุบันนี้ สาวกทุกคนของท่านไส บาบา จะกัมศีรษะด้วยความเคารพเสมอ เมื่อมีการกล่าวถึงนาม 'สุภัมมะ' มีผู้สังเกตกันว่าแม้ท่านสวามีเอง คราวใดที่ท่านเอ่ยถึงชื่อของนาง ท่านก็มีอารมณ์สั่นคลอนในน้ำเสียงด้วยเหมือนกัน และอันที่จริง ชีวิตของท่านไส บาบาในชาตินี้ ก็เป็นทำนองเดียวกันกับในชาติก่อน คือตอนที่ท่านเกิดเป็นพระกฤษณะในสมัยโน้น ซึ่งตอนนั้นท่านเกิดเป็นลูกของนาง เทวากิ แต่ก็มาได้รับการเลี้ยงดูจนเจริญเติบโตในสำนักของนาง ยโสดะ ฉันใด ในชาตินี้ท่านก็ถือกำเนิดเป็นบุตรของนางอิศวรัมภา และมาเติบโตได้รับความอุปถัมภ์บำรุงในสำนักของนางสุภัมมะ ฉันนั้น

เด็กพราหมณ์

นางสุภัมมะเป็นหญิงในวรรณะพราหมณ์ ในสมัยนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีใครคิดฝันว่า จะเป็นไปได้เลยทีเดียว ในการที่เด็กชายสัตยา ซึ่งมีเชื้อสายสืบมาจากวรรณะกษัตริย์ จะได้รับอนุญาตให้เข้าไปในบ้านของพราหมณ์และกินอาหารในที่นั้นได้ แต่นางสุภัมมะ ก็สามารถกระทำ "แหวกแนว" หรือว่า "พังกำแพงประเพณี" ดังกล่าวนั้นจนได้ สิ่งที่เป็นเครื่องบันดาลเธอในเรื่องนี้ ก็ไม่ใช่เป็นเพราะเธอต้องการจะปฏิรูปสังคมอะไรเช่นนั้นดอก แต่เป็นเพราะเธอมีความรักและเอ็นดูเด็กชายสัตยาอย่างเหลือล้นนั่นเอง

จึงเป็นอันว่า เด็กชายสัตยาเติบโตเป็นเนื้อเป็นตัวขึ้นมาในบ้านของนางสุภัมมะเกือบตลอดเวลาก็ว่าได้ พวกชาวบ้านแถวนั้นรู้และเห็นเรื่องนี้ดี จึงเรียกเด็กชายสัตยาเสียใหม่อย่างล้อ ๆ ว่า "เด็กพราหมณ์" (The Brahmin boy) และอันที่จริงเด็กพราหมณ์ผู้นี้ก็เจริญเติบโตขึ้นมา โดยมีคุณลักษณะของความเป็นพราหมณ์อย่างหาที่ติไม่ได้จริง ๆ เสียด้วย คุณลักษณะเหล่านี้ก็คือ

ความไม่เบียดเบียนผู้อื่น ความเป็นผู้มีสัจจะ ความเสียสละ ความเป็นผู้มีใจบริสุทธิ์และอื่น ๆ อีก

เปรียบกับพระพุทธเจ้า

ความเป็นผู้มีจิตอ่อนโยนบริสุทธิ์ของท่าน โดยเฉพาะในเรื่องอหิงสาคือความไม่เบียดเบียนผู้อื่นนี้ ช่างเหมือนกันกับคุณลักษณะของพระพุทธเจ้าเสียจริง ๆ ! ที่ใดที่มีการทำทารุณกรรมแก่สัตว์เช่น แกะ หมู และนกเป็นต้นแล้ว เด็กชายสัตยาจะไม่ยอมเดินผ่านที่เช่นนั้นเลย ถ้ารู้ว่าที่บ่อหรือสระไหนมีการตกปลากัน เขาก็จะเดินเลี่ยงไปเสียให้ห่างไกล นกหรือสัตว์ปีกตัวใดที่เลี้ยงไว้เพื่อฆ่ากินเป็นอาหาร เขาก็จะอุ้มมันมากอดประทับไว้กับอกด้วยความรักเมตตาอย่างสุดซึ้ง เขาไม่ได้พูดไม่ได้เทศนาสั่งสอนเรื่องความไม่เบียดเบียนนี้ออกมาอย่างเปิดเผยก็จริง แต่เขาก็สามารถทำให้ผู้ที่นิยมกินเนื้อสัตว์บางคนได้รับอิทธิพลจากจิตใจของเขาเหมือนกัน พวกเหล่านี้บางคนก็เกิดความประทับใจ จนถึงกับยอมปล่อยสัตว์ ซึ่งเขาเลี้ยงไว้กินนั้นให้เป็นอิสระไปเลยก็มี และ

ในขณะที่ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งกำลังร่าเริงสนุกสนานอยู่กับการชนไก่ โดยออกท่าออกทางเหมือนคนบ้าอยู่นั้น เด็กชายสัตยาจะนั่งหลบอยู่เงียบ ๆ ตามมุมบ้านแห่งใดแห่งหนึ่ง และร้องไห้ด้วยความสงสารสัตว์ผู้มีกรรมเหล่านั้นแต่ลำพังคนเดียว

ในหมู่บ้านปุตตปารตีนั้น มีเทศกาลซึ่งเรียกกันว่า โทลี เอกาทสี อันเป็นช่วงเวลาที่ทุกคนจะพากันหลั่งไหลมาที่ฝั่งทรายของแม่น้ำจิตราวดี เพื่อมาดูการแข่งเกวียนเทียมวัวกัน แต่เด็กชายสัตยาจะแสดงความเศร้าใจและสงสารสัตว์ที่ต้องถูกทรมานเพื่อความบันเทิงของมนุษย์ผู้ใจบาปเหล่านั้น เขามักจะอ้อนวอนขอให้ประชาชนและเพื่อน ๆ ของเขาเลิกการเล่นทรมานสัตว์เช่นนี้เสีย

ครั้งหนึ่งมีสาวกมาหาท่านหลายคนด้วยกัน เมื่อสนทนากันแล้วก็ลากลับไป แต่ไปได้สักประเดี๋ยวหนึ่งท่านได้เรียกให้เขากลับมาอีก ด้วยความประหลาดใจเขาได้ถามท่านว่าเรียกกลับมาทำไม ท่านได้บอกว่า “ก็ไม่มีอะไรมากนักดอก พวกเธอน่ะมากันตั้งหลายคน โดย

เกวียนเทียมวัวเล่มเดียว ทั้งนี้มันเป็นภาระหนักแก่วัวที่ลากเกวียนมากเกินไป โดยเฉพาะบนพื้นทรายของแม่น้ำจิตราวดีนี้ ฉะนั้นเราขอให้เธอเดินไปจนขึ้นฝั่งแม่น้ำจิตราวดีเสียก่อน ต่อจากนั้นจึงขึ้นเกวียนได้ เราต้องการขอเธอเท่านี้แหละ"

เด็กชายสัตยา ได้พยายามสั่งสอนอบรมเพื่อนเล่นของเขาให้เป็นผู้มีใจกรุณาไม่เบียดเบียนผู้อื่นอยู่เสมอ นอกจากนั้นเขายังสอนให้คนเหล่านั้นรักษาสัจจะ คือพูดความจริงอย่างเคร่งครัด และแม้ในสมัยเมื่อเป็นเด็กเขาก็ไม่เคยมีความต้องการอยากได้อะไรเพื่อตนเองเลย ชาวบ้านแถบนี้รู้ความจริงข้อนี้ดี จึงกล่าวสรรเสริญเขาว่า "สัตยาของเรานี่นะ! เขาเป็น พรหมชานี คือ วิญญาณที่ได้ตรัสรู้ (เป็นพรหม) แล้วเขาเป็นเด็กที่บ้านพราหมณ์อย่างแท้จริง"

มีเรื่องเกล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ เล่ากันต่อ ๆ มา โดยเรื่องนี้คิดขึ้นในสมัยของท่านเชอร์ดิ บาบา (ซึ่งเกิดก่อนท่านไส บาบา ผู้นี้ชาติหนึ่ง) วันหนึ่งในครั้งนั้นสมาชิกสตรีของสมาคมพรหมวิทยา (Theosophical Society)

ผู้หนึ่งได้เข้าไปนมัสการท่านเชอร์ดิ บาบา แต่พอเข้าไปใกล้ก็เกิดความสงสัยขึ้นมาในทันใดนั้นว่า "เอ! นี่เราก็คิดว่าท่านผู้นี้เป็นบุคคลผู้ตรัสรู้แล้วนะ แต่สมมติว่าคน ๆ นี้เกิดเป็นเพียงนักเล่นกล ชาวมุสลิมคนหนึ่งเท่านั้นล่ะ เราจะไม่นับถือคนผิดดอกหรือนี่?"

ท่านเชอร์ดิบาบา ผู้มีความรู้ในสิ่งทั้งปวงคือเป็นสัพพัญญู (Omniscient) คงจะทราบถึงกระแสจิตของสตรีผู้นี้ได้ดี ปรากฏว่าท่านมองหน้าหญิงผู้นี้ด้วยความเคร่งขรึมและกรุณา พร้อมกับพูดออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า "นี่คุณนาย! ฉันเป็นพราหมณ์นะ เป็นพราหมณ์ที่มีใจบริสุทธิ์สะอาด และได้แนะนำสั่งสอนประชาชนมากหลายให้ดำเนินชีวิตในหนทางที่บริสุทธิ์สะอาดด้วย"

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีใคร ๆ พากันหาว่าท่านเชอร์ดิบาบาเป็นแขกมุสลิม ท่านได้ประกาศให้เขาทราบว่าท่านเป็นพราหมณ์ผู้เกิดใน ภารทวาชะโคตร์ อพัสตัมพรสูตร์

น่าคิดว่าเมื่อพวกชาวหมู่บ้านเรียกเด็กชายสัตยาด้วยอารมณ์กึ่งนับถือและกึ่งล้อ ๆ ว่า ท่านเป็น "เด็กพราหมณ์" นั้น ท่านอาจจะกำลังหัวเราะหึ ๆ อยู่ในใจ โดยคิดย้อนหลังไปถึงตอนที่ท่านเป็นเชอร์ดิ บาบา อยู่นั้นก็เป็นได้ เพราะท่านผู้เดียวเท่านั้นที่จะรู้แท้แก่ใจว่าคำกล่าวเล่น ๆ ของชาวบ้านเหล่านั้น มีความจริงอันลึกซึ้งแฝงอยู่อย่างชนิดที่เขาเหล่านั้นจะไม่สามารถนึกฝันไปถึงได้เลย.

บทที่ ๔

พลังของเปรม

★ ★

ชีวิตคือละคร

โลกคือ เวที ละคร
อันสลับ ซับซ้อน เหลือหลาย
สำสัตว์ เวียนเกิด แก่ตาย
แสดงบท คนร้าย คนดี
หมุนเวียน เปลี่ยนสลับ กลับกลอก
หลอนหลอก ออกโขน เต็มที่
โลดเล่น เต้นเต็ม เวที
บทร้าย บทดี สลับกัน
คราใด พระผู้— เป็นเจ้า
ทรงเข้า ร่วมแสดง ด้วยนั่น
พระองค์ ทรงจัด ฉากพลัน
ให้บาง— คนนั้น ร่วมแสดง

ปล่อยผี— มือกัน สุดเหวี่ยง
ไม่เกี่ยง แม้บท ผาดแผลง
กิเลส กำกับ การแสดง
ทรงแกล้ง ปล่อยไป ให้มี—
การเล่น กันอย่าง ถึงบท
คนคด ก็ "ซด" เต็มที่
ห้ำหั่น ฟาดฟัน คนดี
ต่างฝ่าย ต่างมี ผีมือ
ประชัน บทบาท กันใหญ่
พระองค์ ทนได้ ไม่ถือ
เหตุว่า โลกนี้ ก็คือ
เวที ที่ชอ ละคร
เรื่องที่ สนุก ต้นเต้น
ต้องเป็น เรื่องสลับ ซับซ้อน
โลดโผน โจนทะยาน รานรอน
เพื่อสอน ให้เกิด คุณธรรม
คือการ เสียสละ ความสุข
ยอมทุกข์ ยุคเข็ญ เย็นค่ำ
เหนื่อยยาก ลำบาก ตรากตรำ
น้อมนำ ชีวิต จิตใจ

หันหา สัจธรรม ล้ำเลิศ
ประเสริฐ บริสุทธิ์ สดใด
สั่งสม สะเบี้ยง เลี้ยงใจ
เพื่อเป็น กำไร เกิดมา

บทบาท คนโกง โฉงเฉง
ก็เล่น ตามเพลง ตามท่า
กิเลส เขาบอก บทมา
เราจะ โกรธา ทำไม ?

ผู้แสดง ฝ่ายดี คือเรา
ต้องเข้า ถึงบท ให้ได้
บากบั่น กัดฟัน กันไว้
อย่าไป เคียดแค้น ชิงชัง

เขาโกง ไปตาม บทบาท
ช่วยให้ เราฉลาด ทุกครั้ง
อย่าเห็น เป็นเรื่อง จริงจัง
อพิโธ่ พิถัง —เรื่องละคร !

สัจบารมีของท่านไส บาบา ในเรื่องการงดเว้นการกินเนื้อสัตว์มาตั้งแต่เยาวัยนั้น ได้ปรากฏผลอย่างน่าชื่นชมในปัจจุบันนี้แล้ว กล่าวได้ว่าเกือบจะไม่มีประเทศใด ๆ ในโลกเวลานี้ที่ประชาชนจะไม่รู้จักและเคารพบูชาท่านไส บาบา ในฐานะมหาบุรุษผู้หนึ่ง แม้ในประเทศตรินิแดด ซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายพันไมล์ เด็กเล็ก ๆ ก็ยังได้มีโอกาสรู้ซึ้งถึงข้อปฏิบัติเช่นนี้ "ท่านไส บาบาได้งดเว้นเนื้อสัตว์มาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ ได้" เขากล่าว "ดังนั้นเราก็ควรจะงดเว้นตามท่านบ้าง เพื่อว่าท่านจะได้ไม่ทอดทิ้งเรา" นี่แหละคือประจักษ์พยานแห่งความจริงที่ว่า

"เมื่อใจ เราเข้า ใจกัน
แต่นั้น พูดอะไร ย่อมฟัง"

บทละครจากชีวิตจริงเรื่อง พลังของเปรม

แต่นั่นแหละ เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้นก็เป็นเพียงเหตุการณ์ด้านเดียว ของหลักการที่ว่า "พลังของเปรม (คือความรัก) จากผู้หนึ่ง ย่อมจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้

พลังของเปรมในอีกผู้หนึ่งไหลออกมาดุจน้ำพุได้ (The force of **Prem** in one will actuate a fountain of **Prem** in another) แต่นั่นแหละในบางครั้งก็มีบ้างเหมือนกันที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแสดงปรากฏการณ์อันตรงกันข้ามออกให้เราเห็น คือการที่ความรักคือเปรมที่แผ่ออกไปนั้น กลับเกิดผลคือก่อความชิงชังให้เกิดขึ้นในใจของคนบางคนได้เหมือนกัน แต่เมื่อเราพิเคราะห์ดูในขั้นสุดท้ายแล้ว ก็จะเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทรง **จัดฉากละคร**เพื่อให้เราเห็นอำนาจของความรักโดยแท้ว่า แม้เมื่อต้องผจญกับความเกลียดหรือความชังเพียงใด แต่ในที่สุด เปรม คือความรักก็ต้องเป็นฝ่ายชนะเสมอ ความจริงข้อนี้เห็นได้ในบทละครแห่งชีวิตจริง ๆ ของบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับท่านเอง

การที่นางสุภัมมะ หันมารักใคร่เด็กชายสัตยานั้นทำให้เธอได้รับความชิงชังจากทุกคนในบ้านนั้น ตลอดจนกระทั่งทุกคนในหมู่บ้านนั้นอีกด้วย ต่อมาสามีของเธอคือการนัมก็ได้มีภรรยาคนที่สอง ชื่อ กมลัมมะ (หรือกมลา) เพราะเหตุที่ว่านางไม่มีบุตรกับเขาเลย แต่

ครั้นแล้วแม่กมลา คนนี้ก็ไม่มีบุตรกับเขาอีก การนั้นจึงต้องรับเอาหลานชายของนางสุภัมมะ ชื่อ โคปาล มาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม แต่แม้อย่างนั้นเด็กชายสัตยาก็ยังคงเป็น "บุตรบุญธรรม" แต่ผู้เดียวของสุภัมมะตลอดมา แน่ละ เมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้ ท่านผู้อ่านก็คงจะเดาได้ว่าจะต้องเกิดความอิจฉาริษยา และชิงดีชิงเด่นกันอย่างถึงพริกถึงขิง คือเรียกว่าเป็น "บทละครชีวิต" ที่ตัวละครเล่นกันอย่าง "ตีบทแตก" ทีเดียวละ

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวไว้แล้วครั้งหนึ่งว่า "ตัวละคร" ของเรื่องที่พระผู้เป็นเจ้าได้จัดฉากขึ้นมานี้นั้น แม้ในบัดนี้บางคนก็ยังมีชีวิตอยู่ ดังนี้การกล่าวบรรยายให้ละเอียดละออเกินไปนัก จึงเป็นการพาดพิงถึงบุคคลบางคนในแง่ที่ไม่สมควร ผลก็อาจจะเป็นได้ว่า ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกในทางที่ไม่ค่อยดีนักต่อ "ตัวละคร" ในฉากที่พระองค์ทรงจัดขึ้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะต้องไม่เห็นด้วยเป็นแน่ จึงขอกล่าวโดยสรุปว่า การที่ "ตัวละคร" เหล่านั้น สมคบกันวางแผนการต่าง ๆ นานา

เพื่อให้ร้ายป้ายสีหรือทำลายท่านด้วยความเคียดแค้นชิงชังนั้น ได้ทำให้เราท่านทั้งหลายเห็นประจักษ์ความจริง ๒ ประการคือ :—

ประการที่ ๑ แสดงว่าท่านสวามีของเรามีพลังที่สามารถจะทำให้การวางแผนและอุบายวิธีนานาประการของบุคคลเหล่านั้น เกิดความยุ่งเหยิงสับสนกันเอง จนกระทั่งในที่สุดก็ล้มเหลวลงอย่างไม่เป็นท่าเลย และประการที่ ๒ แสดงว่าบุคคลผู้มีศรัทธาอันไม่หวั่นไหวคลอนแคลนเช่นนางสุภัมมะนั้นมีอยู่เหมือนกัน เพราะไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ซึ่งทำให้นางได้รับความเดือดร้อนผิดหวัง และทุกข์ยากสักเพียงใด นางก็เป็นผู้มีใจแน่วแน่ คงมั่น และไม่พรั่นพรึงต่อ "บทบาท" ของอีกฝ่ายหนึ่งเลย ทั้งหมดนี้จึงแสดงให้เราเห็นว่า ถ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงจัดฉากละครให้ตื่นเต้นแล้ว ก็จะต้องยอมให้ฝ่ายตรงกันข้ามแสดงบทบาทของเขาได้เต็มที่ ไม่เช่นนั้นแล้ว **ละครชีวิต** จะสมเหตุสมผล เป็นจริงเป็นจัง และตื่นเต้นน่าดู (สำหรับผู้ดู) ได้อย่างไร ?

เด็ก "ปู่" ที่ยังขี้เล่น

เมื่อนางสุภัมมะ ได้รับความเดือดร้อนเพราะเด็กชายสัตยามากขึ้น เด็กชายสัตยาก็กลับไปบ้านปู่ของเขาเสีย ตอนนี้มีเสียงชาวบ้านกล่าววิพากษ์วิจารณ์กันว่า "เด็กคนนี้เป็นปู่คนที่สองนั่นแหละ เพราะสติปัญญาของเขามันล้ำลึกเกินอายุไปมากมาย" (The child is another grandfather, grown old before his time) คำกล่าวนี้ไม่เกินความจริงเลย เมื่อคำนึงว่าแม้เพียงอายุเท่านี้ เขาก็เป็นผู้มีสติปัญญากว้างขวางลึกซึ้ง ตลอดจนมีจิตใจสูงส่ง "เหนือโลก" ได้อย่างน่าอัศจรรย์เป็นที่ยิ่ง แต่ก็แปลกไหมท่าน บัดนี้เมื่อท่านสวามีเป็นผู้มีอายุในเกณฑ์ครึ่งร้อยปี (คืออายุ ๕๕ ในปี ค.ศ. ๑๙๘๑) ซึ่งก็พอจะเป็นปู่จริง ๆ โดยอายุปฏิทินได้บ้างแล้ว ท่านก็ยังเป็นผู้มีลักษณะ "ขี้เล่น" (Playfulness) ของเด็ก ๆ อยู่เหมือนกัน คงจะเหมือนกับที่มีผู้บรรยายลักษณะของท่านไว้ว่า ดูท่านมีนิสัยเหมือนกับ "เด็กหญิงที่ร่าเริงชอบเล่นสนุกสนานอยู่เสมอ" (Girl given to gleeful game) ฉะนั้น

ทานบารมีคือการใช้หนี้กรรมโดยธรรม

ในการที่ท่านได้ถือกำเนิดมาในร่างมนุษย์เช่นนี้ ท่านสวามีก็ได้ยอมรับ และเผชิญหน้ากับความลำบากยากเข็ญนานาประการเช่นเดียวกับมนุษย์ทั้งหลายอื่น ๆ เหมือนกัน แต่ว่าท่านก็เป็นผู้มีจิตใจไม่สะทกสะท้านหวั่นไหวต่อปรากฏการณ์ทั้งหมดเหล่านั้น แม้ในการบำเพ็ญทานบารมี ท่านสวามีก็ไม่ต้องการให้ใครพูดถึงว่าเป็นการ "ให้ทาน" หรือใช้คำพูดอื่น ๆ ซึ่งแสดงความสูงส่งของผู้ให้โดยนัยอื่น ๆ เพราะการใช้ถ้อยคำเช่นนั้น อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นในจิตใจของผู้ให้ โดยทำให้เกิดมานะ หรือการยกตนเองว่าเป็นผู้สูงส่งกว่าและเป็นผู้มีบุญคุณแก่ผู้รับ ซึ่งทัศนคตินี้เป็นความเข้าใจที่ผิดอย่างยิ่ง ท่านกล่าวว่า "ผู้ให้จะต้องถือว่า ผู้รับนั้นเป็นส่วนหนึ่งของตน และตนก็กำลังใช้หนี้แห่งผลกรรมโดยธรรมอยู่นั่นเอง" (The givers must feel that the recipients are part of themselves, and that they are just discharging their debt of dharmic distribution)

ในขณะที่ท่านสวามีกำลังให้อาหารแก่คนยากจนนับเป็นจำนวนพัน ๆ ในระหว่างพิธี ศิวาราตรี และงานพิธีอื่น ๆ นั้น หากมีใครกล่าวถึงการกระทำเช่นนั้นว่าเป็นการเลี้ยงอาหารคนยากจน ท่านสวามีจะยืดอกตั้งตัวตรง และกล่าวทันที "เรื่องนี้ไม่ใช่ อนุนทานำ คือการให้อาหารคนยากจนนะ ขอให้เธอเรียกเสียใหม่ว่า เป็น นารายนะ เสวะ คือการบูชาองค์พระนารายณ์เถิด" อีกครั้งหนึ่ง เมื่อสาวกผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งของท่านเห็นท่านกำลังก้ม ๆ เงย ๆ แจกผ้าโธติ (ผ้านุ่งสำหรับผู้ชาย) และผ้าส่าหรี (ผ้าห่มสำหรับผู้หญิง) ให้แก่คนยากจนนับเป็นจำนวนพัน ๆ อยู่ ก็กล่าวเป็นเชิงปรารภขึ้นว่า "ท่านสวามีครับ การบริการสังคมของท่านเช่นนี้ ยังไม่ค่อยมีใครในโลกภายนอกได้มีโอกาสรู้กันเลย ท่านควรจะโฆษณาให้เขารู้บ้างซีครับ" เมื่อได้ยินเช่นนี้ ท่านสวามีก็ตอบสวนควันออกมาทันทีว่า "ทำไมนะ การที่แม่ให้อะไรแก่ลูก ๆ นั้น จะต้องโฆษณาให้คนอื่นเขารู้ด้วยหรือจ๊ะ ?"

ปาฏิหาริย์ทำของที่จะหมดแล้วให้เกิดมีขึ้นอีก

การบำเพ็ญทานบารมีอย่างยิ่งยวดของท่านในวัยเด็กนี้ Mr. Howard Murphet ได้กล่าวถึงไว้บ้างแล้ว (ในหนังสือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑ บทที่ ๕ หน้า ๑๕๓ เป็นต้นไป) มีเรื่องที่ควรจะกล่าวเพิ่มเติมอีกบ้างก็คือว่า เมื่อข้าวที่เด็กชายสัตยาบอกให้มารดาของท่านให้ทานแก่คนยากจนไปนั้น จวนจะหมดลงจริง ๆ จนถึงขนาดต้องขอดก้นหม้อหรือก้นยุ้งกันแล้ว ก็จะมีข้าวปรากฏขึ้นมาให้หุงต้มกินกันต่อไปได้อีกเสมอ คือไม่มีวันหมดจนถึงกับอดได้เลย บางครั้งเมื่อนางอิศวรัมภา ผู้เป็นมารดาของท่านรำพึงด้วยความอัศจรรย์ใจอยู่คนเดียวว่า "เอ เด็กคนนี้เป็นใครหนอ มีปาฏิหาริย์หลายอย่างเหลือเกิน เกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนที่เขาจะออกมาจากครรภ์ของเรา ? คนอย่างเราจะสามารถเลี้ยงดูเขาได้อย่างไร ?"

เด็กชายสัตยารู้ทันความคิดของมารดาของตนได้เป็นอย่างดี เขารู้ว่านางอิศวรัมภากำลังเกิดความไม่สบายใจขึ้นแล้ว นางกำลังคิดว่าเขาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เกินกว่า

ที่นางจะเกี่ยวข้องได้ในฐานะมารดาและบุตร ถ้าปล่อยให้นางคิดเช่นนี้เรื่อย ๆ ไป ก็จะเกิด "ช่องว่าง" ทำให้เข้าหน้ากันไม่ได้ในฐานะเดิม โดยนางจะเกิดความเกรงกลัวเขามากเกินไป เขาจึงดำเนินวิธีการแบบที่เด็กชายกฤษณะเคยทำมาแล้วในชาติก่อน คือเด็กชายกฤษณะนั้นเมื่อถึงวันดีคืนดี ก็แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่คนอื่น เช่นแก่บิดามารดาที่แท้จริง บิดามารดาบุญธรรม และพวกโคบาล (คือพวกเลี้ยงวัว) คนอื่น ๆ เสียทีหนึ่ง แต่แล้วต่อมาก็ดลใจให้คนเหล่านั้นลืมเรื่องนั้นเสียบ้าง (ซึ่งอาจจะประกอบด้วยการทำตนเป็นคนสนุกสนานร่าเริงขี้เล่นด้วย) ทั้งนี้เพื่อให้มีการติดต่อสัมพันธ์กันได้ในฐานะมนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่ในฐานะมนุษย์กับเทพเจ้าหรือพระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่ง เด็กชายไส บาบาก็ได้กระทำเช่นเดียวกันนี้ เพื่อให้เกิดความ "เป็นกันเอง" ระหว่างมนุษย์อื่น ๆ ต่อไป ไม่เช่นนั้นท่านจะกลายเป็น "มนุษย์พิเศษ" หรือ "มนุษย์วิเศษ" ที่มีคนนับถือเกรงกลัว จนเข้ากับใคร ๆ ไม่ได้เลย

ด้วยเหตุนี้ ต่อมาไม่ช้านางอิศวรัมภาก็ลืมคิดว่า "เด็กคนนี้เป็นใครหนอ?" เสียสนิท หันไปคิดประเด็นใหม่ที่ว่า "ใครหนอเป็นคนที่แอบนำอาหารมาเลี้ยงเด็กคนนี้ ในเมื่อเขาสามารถหาอาหารกินเองได้ ทั้ง ๆ ที่ยอมอดเพื่อให้ขอทาน และไม่ยอมกินจากบ้านของเราเลย?" อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครกล้าถามเขาในปัญหาเรื่องสำคัญ ๆ เช่นนี้ แม้ว่าเขาจะเป็นเด็กหนุ่มที่แจ่มใสร่าเริง กระโดดโลดเต้นเล่นกันกับเด็กอื่น ๆ ตามปกติก็ตาม (อาจเป็นได้ว่า) เด็กชายสัตยาดลใจให้เขาไม่กล้าถามปัญหาละลาบละล้วงเข้าไปถึงความเป็นองค์อวตารของตนนั่นเอง จุดประสงค์ก็คงจะเป็นเช่นที่กล่าวมาแล้ว คือเขาจะได้เป็นเด็กธรรมดา ๆ คนหนึ่งในหมู่เด็กเหล่านั้น มิฉะนั้นเขาจะกลายเป็นคนเหนือคน หรือเด็กเหนือเด็ก ไม่สามารถจะเล่นสนุกสนานหรือเข้ากับใครด้วยความเป็นกันเองได้อีกต่อไป

บทที่ ๕

วิสัยของผู้มีฤทธิ์ (อันผู้อื่น) รู้ตามยาก

★ ★

ท่านซ่อน บัญญา เลอเลิศ
ประเสริฐ ไว้ใน ดวงจิต
แม้ท่าน นั้นทรง อิทธิฤทธิ์
ก็มิ ได้คิด อวดตน
แม้เป็น ต้นเค้า แหล่งเกิด
กำเนิด วิชา สูงล้น
ทั้งที่ เป็นคน เหนือคน
ก็ทน ทุกข์ยาก ตรากตรำ
ให้ความ— เคารพ ครูบา
บิดร มารดา เช้าค่ำ
กิจบ้าน การเรียน เพียรทำ
ไม่เคย เอ่ยคำ อวดดี

เบื่นตัว— อย่างทาง ปฏิบัติ
ผีกหัด "ดัดตน" ทุกที่
แม้เป็น ผู้ทรง ฤทธิ์
ก็มี ความน้อม ถ่อมตน

หนักเอา เบาสู้ ทำงาน
ทุกด้าน ทุกแห่ง ทุกหน
ไม่ท้อ ทรหด อดทน
หาคน เช่นนี้ มีฤๅ.

จากนัย ใน ศรีมัท ภควตา ๑๐—๔๕

นักเรียนใหม่ที่เป็นคนเหนือโลก

และแล้ววันหนึ่ง โรงเรียนประถมที่ตำบลปุตตปารตีก็ได้มีโอกาสลงชื่อนักเรียนใหม่คนหนึ่ง ผู้ชื่อว่าเด็กชายรัตนกร ว. รัตยานารายนะ ราชุ

ไม่ต้องสงสัยว่า เด็กชายสัตยาผู้นี้จะเป็นผู้ที่มีปัญญาฉลาดปราดเปรื่องในการเล่าเรียนของเขาเพียงใด ก็ท่านผู้เป็นสัพพัญญู มีความรู้ทุกอย่างอยู่ในตัวแล้ว จะต้องไปวิตกอะไรกับเรื่องการ "เรียนหนังสือ" ซึ่งเป็น

เสมือน "ของเล่น" ของท่านอย่างหนึ่งนั่นเอง สำหรับท่านนั้น แม้ไม่ต้องเรียนเลยก็รู้เจนจบหมดทุกอย่าง เมื่อมาเรียนเข้าเพียงผ่านบทเรียนไปครั้งเดียว อะไร ๆ ก็ขึ้นใจหมดทันที

นอกไปจากการเรียนวิชาหนังสือแล้ว เด็กชายสัตยายังเป็นตัวอย่างอันเลิศแก่ผู้อื่นในด้านอุปนิสัยใจคออีกด้วย เขามีพลังภายในอันมีอานุภาพเหนือเด็กอื่น ๆ สามารถจูงใจให้เด็กที่ชอบพูดจาเหลวไหล ชอบทะเลาะวิวาทและเกียจคร้านทำการงาน เป็นต้น ให้กลับมามีความประพฤติเรียบร้อยและขยันขันแข็งได้ อุปนิสัยในด้านความเข้มแข็งของเขาจึงเป็นที่ประทับใจ ทำให้เด็กอื่น ๆ มีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามด้วยความศรัทธาเลื่อมใสจริง ๆ ในบรรดาคุณสมบัติเหล่านั้นมีอยู่ ๒ อย่างที่นับว่าเด่นและสำคัญมาก คือความสามารถในทางดนตรีและในการเนรมิตของต่าง ๆ

ในด้านดนตรี ปรากฏว่าเสียงของเขามีกังวานไพเราะน่าฟัง เหตุผลของเรื่องนี้ อาจเป็นได้ว่าเนื่องจากเขาเกิดในสกุลของผู้มีเชื้อสายทางเป็นนักแสดง ดังนั้น

ความสามารถดังกล่าวจึงอาจจะถือว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ก็ได้ แต่เมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่า เขาเป็น "คนเหนือโลก" มาแต่ก่อนแล้วเช่นนี้ เรื่องกรรมพันธุ์ก็เป็นอันหมดความหมายโดยสิ้นเชิง (เพราะเขาจะเป็นอะไรก็ได้ถ้าเขาต้องการจะเป็น) แม้ในปัจจุบันเสียงของท่านสวามีก็ยังเป็นเสียงทุ้มกังวาลน่าฟัง ขนาดที่ว่าเสียงพูดของท่านก็เป็นเสียงดนตรีอยู่แล้ว จะป่วยกล่าวไปใยถึงเสียงของท่านในเวลาร้องเพลง (ภชัน) เล่า?

วิธีการสวดภชัน

ครั้งหนึ่งท่านกล่าวว่า "สวามีให้ความกรุณาช่วยเหลือทุกคน—มากกว่าที่เขาจะพึงได้เสียอีก ดังนั้นเธอจงอย่าบ่นเพ้อว่า ขอให้ท่านสวามีช่วยเรา คุ้มครองเรา และให้โน่นให้นี่แก่เรา การสวดอ้อนวอนหรือร้องเพลงเช่นนั้น ดูเป็นการกล่าวหาเราว่าเพิกเฉย ไม่ได้ทำหน้าที่อันจะพึงทำต่อเธอด้วยความกรุณาเสียเลย ดังนั้นเมื่อเวลาเธอสวดภชัน จงสวดด้วยความรื่นเริง ทำใจให้เอิบอาบไปด้วยความสุข เพราะความสุขเช่นนั้นเป็น

ลักษณะที่เป็นพลังทิพย์ของวิญญาน ถ้าเธอสวดภชัน ด้วยหัวใจที่เป็นสุข การสวดนั้นจะเป็นยาชูกำลังชุบชีวิต ให้แก่เธอเองอย่างดีที่สุด (Bliss is the real divine form of the soul. If you sing happily, that is the best life-giving tonic)

"ดังนั้น เธออย่าทำให้การสวดภชันเป็นการก่อให้เกิดอารมณ์เศร้าหรือความหมดเรี่ยวแรง เธออย่าทำให้จังหวะและท่วงทำนองของเพลง เป็นชนิดที่ฟังแล้วเกิดความเหนื่อยและหน่าย เธอจะเปล่งเสียงให้กังวาลห้าวหาญ แจ่มใส เพื่อให้ผู้อื่นสนใจและเกิดกำลังใจยินดีร่าเริง และอดร้องตามไปด้วยไม่ได้"

เกี่ยวกับวิธีการสวดภชัน ท่านกล่าวว่า "จริงอยู่ พระผู้เป็นเจ้าย่อมชื่นชมกับผู้ที่ภักดีและอุทิศตนต่อพระองค์ด้วยความจริงใจ ยิ่งกว่าการแสดงออกทางดนตรีเท่านั้น แต่ก็เป็นความจริงอีกเหมือนกันที่ว่า ในระหว่างการสวดเพลงภชันกันเป็นหมู่นั้น หากมีใครคนหนึ่งทำเสียงแตกหรือแปลกออกไป คือไม่เข้ากันกับคนอื่น ๆ ก็จะทำให้ผู้อื่นเสียสมาธิ และพากันรวนคือเสียกระบวน

กันไปหมด ดังนั้น ผู้ที่รู้ตัวว่าเสียงของตนเข้ากับใครเขาไม่ได้ หรือทำจังหวะไม่เป็นก็อย่าไปเป็นต้นเสียงนำผู้อื่น โดยนัยนี้ การทำเสียงดนตรีให้โลดโผน หรือเป็นเสียงในระดับที่คนร้องตามไปไม่ได้นั้น จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำเลย"

เสียงของท่านสวามีแจ่มใสกังวาลไม่มีการ "แหบ" เพราะระดับเสียงของท่านได้ขึ้นไปได้ถึง ๓ อ๊อคเทฟ (octave) ทั้งนี้ได้เป็นเช่นนั้นเรื่อยมาจนกระทั่งเมื่อ ๖ หรือ ๗ ปีที่แล้วมา (คืออายุประมาณ ๕๐ ปี) โชคดีที่ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนั้น ได้มีการบันทึกเทปกันไว้ และต่อมาก็อัดลงในแผ่นเสียงเพื่อให้อนุชนรุ่นหลังได้ฟังและเก็บไว้เป็นสมบัติที่มีค่ายิ่งอย่างหนึ่ง

เมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่า ขนาดเสียงตอนที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุถึง ๕๐) คือหลังจากที่ได้ผ่านสภาพที่เรียกว่า "เสียงแตก" ในวัยรุ่นหนุ่มมาแล้ว ก็ยังมีความไพเราะแจ่มใสถึงขนาดนี้ ก็ทำให้เราอดเสียดายไม่ได้ว่าเสียงของท่านในตอนที่ยังไม่ "แตก" คือยังเป็นเด็กชายสัตยาอยู่นั้น จะอ่อนหวานและไพเราะสักเพียงใด ?

(เพราะในช่วงเวลานั้น ยังไม่มีเครื่องบันทึกเสียงเกิดขึ้นเลย)

แนวทางปฏิบัติแบบต่าง ๆ สำหรับแต่ละคน

วิธีการสั่งสอนศิษย์ของท่าน ก็ดำเนินตามแบบฉบับของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในกาลก่อน เช่นท่านปรมหังสะ รามกฤษณะ, เชอร์ดิ บาบา, มา อานันทมยี เป็นต้น คือท่านจะเลือกวิธีสอนต่าง ๆ กัน โดยอนุโลมตามอุปนิสัยและบารมีของศิษย์แต่ละคน ไม่ใช่ว่าใคร ๆ มาหาท่าน ท่านก็สอนโดยวิธีหรือแบบเดียวกันหมดทุกคน ครูอาจารย์บางท่านมักมีวิธีการสอนเป็นแบบเดียว เช่นให้สาธยายมนต์บางบทซ้ำ ๆ กันไปเรื่อย ๆ อย่างเดียว หรือให้บูชาพระผู้เป็นเจ้าองค์ใดองค์เดียว และพร้อมกันนั้นก็ประนามผู้ที่ไม่ปฏิบัติอย่างตนต่าง ๆ นานา การปฏิบัติแบบจำกัดวงแคบ ๆ เช่นนี้ จึงทำให้ต้องคิดเครื่องหมายและเครื่องแบบขึ้นสำหรับสาวกของตนโดยเฉพาะ แต่ท่านสวามีของเราไม่ได้มีแนวการปฏิบัติในทำนองนั้น ท่านไม่ได้สอนให้ดำเนินตามแบบใดแบบหนึ่งใน

ทุกกรณี โดยอ้างว่าแบบนั้น ๆ เป็นของท่านโดยเฉพาะคนเดียว เครื่องแบบของศิษย์ของท่านก็มิได้มีบัญญัติไว้ให้เป็นการพิสดารอย่างใด นอกจากว่าผู้ที่เป็นสมาชิกขององค์การไส ควรจะสวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ ซึ่งมองแล้วทำให้เกิดความรู้สึกสงบได้ดีกว่าสีอื่น ไม่ใช่ให้ต่างคนต่างแต่งประกวดประชันกันในเรื่องสีและลวดลายให้โลดโผนตระการตาเป็นการหรูหราและฟุ่มเฟือย บางครั้งท่านก็แนะนำสาวกให้ปฏิบัติแบบญาณโยคะ หรือหนักไปในทางใช้ปัญญาไตร่ตรอง บางครั้งก็ใช้ภักติโยคะ คือศรัทธาหรือความจงรักภักดี และนอกจากนั้นก็มีแบบกรรมโยคะ คือให้อุตส่าห์ทำการงานด้วยความเสียสละ หรือบางทีก็ให้ทำทั้งสามอย่างควบกันไปก็มี ทั้งนี้สุดแล้วแต่ความโน้มน้อมหรืออัธยาศัยของแต่ละคน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าท่านจะไม่ได้วางแนวปฏิบัติกลาง ๆ ไว้สำหรับทุกคน แต่ท่านก็ทำตัวอย่างในการปฏิบัติที่ง่าย ๆ พอที่ทุกคนจะปฏิบัติตามได้ ให้เป็นที่รู้เห็นแก่ทุกคนเสมอ นี่คือการสวดภชันนั่นเอง ท่านกล่าวว่า "การสาธยายนามของพระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งที่ใคร ๆ ก็

กระทำได้ไม่ว่าที่ไหนและเวลาใด โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือภายนอกหรือเครื่องอุปกรณ์อย่างใดเลย โดยไม่มีความยากลำบากและไม่ก่อให้เกิดความเครียดแต่อย่างใด เมื่อการสาธยายดังกล่าวนั้นเป็นการกระทำของคนหลายคน พร้อม ๆ กัน มีจังหวะเป็นระเบียบ การกระทำเช่นนั้นก็กลายเป็นภชัน และกลายเป็นการทำให้จิตใจบริสุทธิ์ร่วมกัน ในขณะเดียวกันนั้น พระนามของพระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรอื่นใดเสมอเหมือนในอนที่จะทำความบริสุทธิ์สะอาดแก่โลกทั้งมวล การสวดภชันเช่นนั้นเป็นการทำความดีให้แก่สังคมโดยส่วนรวมอีกด้วย" ดังนั้นไม่ว่าท่านสวามีจะอยู่ที่ประศันติ-นิลยัมหรือที่อื่นใดก็ตาม สิ่งที่ท่านแนะนำและกระทำในการปฏิบัติทางจิตก็คือการสวดภชันนั่นเอง

และเรื่องเช่นนี้ท่านก็ได้ทำมาแล้ว ตั้งแต่อยู่ในวัยเรียนคือเป็นผู้นำในการชักธง กิรตัน พร้อมกับการกล่าวนามของพระผู้เป็นเจ้าก่อนเข้าชั้นเรียน (*คงจะทำนองเดียวกันกับที่เราร้องเพลงชาติ ที่ลานหน้าโรงเรียนก่อนเข้าชั้นเรียนฉะนั้น*) หรืออันที่จริง ก็ก่อนหน้า

นั้นเสียอีก คือตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็กน้อยก็ได้เป็นผู้นำการร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเรื่อยมา โดยไม่มีใครทราบว่าใครเป็นผู้สอนให้ท่าน จนกระทั่งท่านได้รับการขนานนามด้วยความเอ็นดูว่า บิดลา คุรุวุ คือพ่อครูน้อย และในบัดนี้ ธงกิรตัน เช่นนี้ก็ได้ไปโบกสะบัดเล่นลมอยู่ แม้ในประเทศที่ห่างไกลแสนไกลเช่น ฮาวาย และ กิอานา (ในอาฟริกา)

ปาฏิหาริย์เนรมิตของ

นอกจากการสวดภชันแล้ว ซื่อไส บาบา ในปัจจุบันนี้ก็ได้กลายเป็นเครื่องจูงใจให้คนทั่วไประลึกถึงสิ่งที่ท่านแสดงอีกชนิดหนึ่งซึ่งเราเรียกกันว่า "อิทธิ-ปาฏิหาริย์" โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ด้วยการสักแต่ว่าโบกมือของท่านเท่านั้น

อำนาจ หรือว่าความสามารถ ชนิดนี้ซึ่งมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ชามัทการ์ (chamatkar) นั้น ท่านได้แสดงให้ปรากฏแก่ผู้อื่นมาแล้ว ตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นเด็กอยู่ในวัยเรียน หรืออันที่จริงจะว่าท่านได้แสดงมาก่อน

หน้านี้ คือตั้งแต่ในสมัยอยู่ในครรภ์ของ "มารดา" ของท่าน ในตอนที่เครื่องดนตรีต่าง ๆ ในบ้านดังขึ้นเองแล้วนั้น ก็ว่าได้ หลังจากนั้นเมื่อตอนที่อาหารในบ้านของท่านเกิดมีขึ้นมาได้เอง ในเมื่อจวนจะหมดหรือว่าจวนจะอดกันอยู่แล้ว ก็นับว่าเกิดจาก อิทธิปาฏิหาริย์ของท่านเหมือนกันก็ได้ เป็นแต่ว่า ในระยะต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ ท่านไม่แสดงให้ปรากฏแก่ผู้อื่นว่า เกิดจากท่านโดยตรง ต่อเมื่อถึงวัยเข้าโรงเรียนนี้เอง ที่ท่านได้แสดงให้คนอื่น ๆ คือเพื่อนนักเรียนได้เห็นโดยทั่วกันว่า ท่านเป็นผู้แสดงปาฏิหาริย์ได้เองอย่างไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกแล้ว

ไม่มีการเนรมิตของเพื่อตนเอง

ท่านมักจะล้วงลงไปในย่าม (ซึ่งทุกคนก็รู้กันว่าเป็นย่ามเปล่า ๆ) และดึงเอาขนมและของกระจุกกระจิกออกมาแจกเพื่อนนักเรียน เช่น ลูกกวาด เป๊ปเปอร์มินท์ ดินสอ ชอล์ค เป็นต้น โปรดสังเกตไว้ในที่นี้—หรือตั้งแต่บัดนี้ไปด้วยว่า—ท่านเนรมิตของเหล่านั้นมาเพื่อ

แจกจ่ายแก่ผู้อื่นเท่านั้น เพราะจนถึงบัดนี้ ก็ไม่ปรากฏว่าท่านได้เนรมิตอะไรขึ้นมาสักอย่าง—แม้แต่เข็มหมุดสักเล่มเดียว เพื่อความสะดวกและสบายของท่านเองโดยเฉพาะเลย

และการเนรมิตวัตถุก็มีผลควบหรือผลข้างเคียงต่อมา เพราะท่านสามารถเนรมิตจิตใจของผู้ที่ได้รู้เห็นการกระทำเช่นนี้ได้อีกด้วย คือทำให้เขาเป็นผู้มีจิตอ่อนโยน สนใจคำสอนของท่าน คือยอมฟังและแล้วก็เชื่อและปฏิบัติตาม อย่างน้อยก็ในการสวดมนต์เพลงภชันต่อมาก็ในการอุตส่าห์ทำตนให้เป็นประโยชน์ คือช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ และต่อจากนั้นก็รู้จักคิดรู้จักตรอง มองเข้าไปในด้านใน—คือในจิตของตนเอง ซึ่งเป็นการปฏิบัติหรือทำความเพียรทางจิตโดยตรง และอันที่จริงจุดหมายอันเป็น ปลายทาง ของการแสดงปาฏิหาริย์ของท่าน ก็คือเรื่องนี้เท่านั้น เพราะการที่ท่านแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ นั้น มิใช่เพื่อเป็นการอวดอ้างอำนาจของตนว่าเหนือผู้อื่นแต่อย่างใด นอกจากว่าจะเป็นไปเพื่อชักจูงคนให้เข้าสู่ทางที่ถูกคือเป็นผู้มีสัมมา-

ทิฏฐิ หรือว่าบางครั้งก็เกิดจากความกรุณาของท่านเอง คือใคร่จะให้ผู้อื่นได้รับความปลาบปลื้มบ้างเป็นครั้งคราว

สำหรับเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันนั้น แน่ละจะต้องเกิดความเคารพและเกรงกลัว เด็กชายสัตยาไม่น้อย ในเมื่อได้เห็นประจักษ์ว่า เขาสามารถนำเอาขนมหวานและของกระจุกกระจิกอื่น ๆ มาให้ตนเองด้วยวิธีการอันพิลึกกึกกือน่าดูเอาการ ดังนั้นเด็ก ๆ พวกนี้จึงร่วมกันสวดมนต์ด้วยความเต็มใจ ตามที่เด็กชายสัตยากล่าวนำทุกประการ นอกจากนั้นยังประพฤติตนเป็นผู้มีศีลธรรมดีขึ้น เช่นงดเว้นจากการพูดเท็จ ความอิจฉาริษยาและการพูดนินทาหาโทษผู้อื่นลับหลังอีกด้วย

กล่าวได้ว่า ท่านไส บาบา ไม่ได้ถือเรื่องอิทธิ-ปาฏิหาริย์เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่แต่ประการใดเลย แม้ว่าโดยความจริงท่านจะได้แสดงปาฏิหาริย์มากกว่าอาจารย์ที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอื่นก็ตาม เพราะท่านได้แสดงให้ดูโดยไม่ประสงค์จะให้เป็นการอวดตนแต่อย่างใด โดยปกติเด็กในวัยนี้ถ้ามีอะไรเก่งกว่าผู้อื่น ก็มักจะแสดงให้ผู้ใหญ่รู้เห็น เพื่อหวังจะได้รับคำสรรเสริญยกย่องจากผู้

ใหญ่ แต่เด็กชายสัตยาจะแสดงปาฏิหาริย์ให้หมู่เพื่อนเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันดู และการแสดงเช่นนั้นก็เป็นไปในทำนองเล่นสนุกแบบเด็ก ๆ ด้วยกัน ไม่ได้มีท่าทางว่าจะทำตนเป็นเจ้าเป็นใหญ่กว่าเพื่อน ๆ ของเขาเลย และในระหว่างวัยเรียน เด็กชายสัตยาก็ได้แสดงให้เพื่อน ๆ เห็นว่า เขามิได้เก่งเฉพาะในการศึกษาเล่าเรียน หรือว่ามิได้เป็นผู้มีศีลธรรมสูงส่งเท่านั้น แม้ในด้านการกีฬา เช่น การเล่นลูกหินหรือมวยปล้ำแบบ catch-as-catch-can เขาก็เล่นได้ยอดเยี่ยมด้วยเหมือนกัน

เด็ก ๆ จำนวนไม่น้อยที่รู้สึกทึ่งมากในความสามารถในการ "เนรมิต" สิ่งต่าง ๆ ของเด็กชายสัตยา พวกนี้มักจะทำตาโตเกือบเท่าไข่ห่าน เมื่อเวลาเด็กชายสัตยาล้วงลงไปในย่าม และหยิบเอาของต่าง ๆ ออกมาแจกจ่ายกันเป็นว่าเล่น เขามักจะถามว่า "นี่ถามหน่อยเถอะ เธอหยิบเอาของพวกนี้ออกมาจากถุงเปล่า ๆ ได้อย่างไรนะ สัตยา ?"

"จุ๊ จุ๊ อย่าเอ็ดไป" เด็กชายสัตยากล่าวว่า "เจ้าแม่สัตยัมมะ ให้ฉันมาน่ะ นี่พวกเราอย่าบอกให้ผู้ใหญ่

ที่บ้านรู้เข้าเที่ยวนะ ไม่เช่นนั้น ต่อไปเจ้าแม่จะไม่ให้ของอีก"

เป็นอันว่าเด็กชายสัตยาได้ปิดความรับผิดชอบในเรื่องราวอันมหัศจรรย์นี้ไปให้แก่เจ้าแม่สัตยัมมะ ซึ่งคนทั้งหลายถือกันว่าเป็นเทพธิดาผู้รักษาหมู่บ้านนั้น ทั้งนี้ก็คงเพื่อไม่ให้เด็ก ๆ เหล่านั้นนับถือเขามากเกินไป จนจะกลายเป็นเพื่อนกัน และเป็นกันเองเหมือนอย่างเดิมไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งก็คงจะเป็นด้วยเขาต้องการเปิดเผยความจริงให้เด็กเหล่านั้นรู้ไว้ทีละเล็กละน้อย ไม่บอกเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกินวิสัยที่เขาจะรู้ได้นั้นให้หมดในคราวเดียว อันจะเป็นการทำให้จิตใจของเด็กพวกนั้น รับเอาหรือ "ย่อย" ไม่ได้ ซึ่งก็จะไม่เกิดประโยชน์อย่างใด เมื่อเด็ก ๆ เหล่านั้นได้รับคำบอกเล่าเช่นนี้เขาก็เชื่อสนิท และคิดเอาง่าย ๆ ว่า เด็กชายสัตยากับเจ้าแม่ สัตยัมมะคงจะสนิทสนมกันดี เด็กพวกนั้นหาได้สงสัยแม้แต่น้อยว่า อันที่จริงแล้วก็เด็กชายสัตยาเพื่อนของเขานี่เองที่เป็นยอดของเจ้าแม่สัตยัมมะ คือ พระแม่เจ้าแห่งความจริงสูงสุด (The Supreme Mother of Truth) โดยแท้

"ไง พวกเรา อยากได้ผลไม้อะไรบ้างไหม?" เด็กชายสัตยาถาม ดวงตาอันกลมโตของเขาเบิกกว้าง มีประกายแจ่มใสเหมือนผลไม้สดที่น่ากิน

แน่ละ เพื่อนเด็ก ๆ ทั้งหลาย เมื่อได้ยินคำถามอันน่าชื่นใจนี้ ก็แบมือออกมาขอกันสลอน พร้อมกับจ้องเป๋งไปที่ถุงสารพัดนึก เด็กชายสัตยาล้วงมือลงไปในถุงนั้นพร้อมกับพูดว่า "เอ้า! พร้อมละนะ—เตรียมตัวแน่ะ มาแล้ว"

ครั้นแล้ว ผลฝรั่งก็โผล่พรวดออกมาจากถุงเป็นจำนวนหลายผล—เป็นผลไม้ซึ่งใหม่สดเต็มที่ ไม่มีรอยเด็ดมาจากขั้วให้เห็นเลย สมดังชื่อของมันในภาษาทมิฬ คือ "กอยยา" ซึ่งแปลว่า "อย่าเด็ดฉันนะ"

นักมายากลผู้ลดค่าของการปฏิบัติทางจิต ?

นี้เป็นตัวอย่างเล็กน้อย (ซึ่งจะมีกล่าวในบทต่อไปอีก) ของการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ของเด็กชายสัตยาให้เพื่อนเด็กรุ่นราวคราวกันกับเขาดู (และชิมด้วย) มันเป็นเหมือน "บทนำ" ของปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่นานา

ประการซึ่งเขาจะได้แสดงให้มหาชนจากประเทศและทวีปดู เป็นที่ลือลั่นไปทั่วโลก ผู้คนนับจำนวนไม่ถ้วนจะพากันหลั่งไหลมานมัสการเขาในฐานะเป็นผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ แต่นั่นแหละในเวลาเดียวกัน ก็จะมีผู้คนอีกจำนวนหนึ่งที่โจมตีเขาว่าเป็นนักเล่นกลตัวยง—เป็นผู้ลดค่าของการปฏิบัติทางจิตอันสูงส่ง ลงมาให้เหลือเพียงการแสดงอันทำให้เกิดความตื่นเต้นของนักมายากลเท่านั้น แต่ท่านก็จะเป็นผู้วางเฉยได้ต่อคำวิพากษ์วิจารณ์เช่นนั้น และจะคงดำเนินการตามหลักการของท่านต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ท่านจะเป็นผู้อดทนต่อคำใส่ร้ายทั้งมวลด้วยกำลังแห่งความกรุณา และจะแผ่เมตตาให้แก่คนทุกคนเพื่อน้อมจิตของเขาให้กลับมาฟังเสียงของพระผู้เป็นเจ้าให้ได้ ทั้งนี้ก็จะทำได้โดยอาศัยองค์ประกอบ คือการแสดงอิทธิ-ปาฏิหาริย์ด้วยนั่นเอง

และต่อจากนั้นมาอีกเป็นเวลานาน คือหลังจากที่ท่านไส บาบา ได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์จนเป็นที่ระบือลือลั่นข้ามประเทศและข้ามทวีปไปแล้วนั่นแหละ เพื่อนๆ ในวัยเด็กของท่าน จึงได้สนใจนึกย้อนหลังไปถึงวัยเด็ก

และได้เล่าเรื่องราวแต่หนหลังของเขาเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ในโอกาสต่าง ๆ ให้พวกเราฟัง

พ่อครัวน้อยชั้นยอด

เป็นที่แปลกประหลาดไม่น่าเชื่อเลยทีเดียว ที่ว่าเด็กชายสัตยาผู้มีสติปัญญาฉลาดปราดเปรื่องในการศึกษาเล่าเรียนถึงขนาดนี้ เก่งกาจในการเล่น มีใจสูงในทางจริยธรรม และแสดงปาฏิหาริย์ได้เก่งขนาดนี้ กลับต้องมารับหน้าที่ทำงานบ้านงานครัว อันเป็นภาระหนักอีกโสดหนึ่ง และเขาก็สามารถทำงานชนิดนี้ได้อย่างขยันขันแข็ง และมีประสิทธิภาพดีเสียอีกด้วย

หลังจากที่คุณย่าของเขาถึงแก่กรรมแล้ว เด็กชายสัตยาได้ทนกินอาหารมังสวิรัติ ซึ่งหุงต้มด้วยหม้อที่ใช้หุงต้มอาหารเนื้อเป็นประจำอยู่พักหนึ่ง คือจนกระทั่งเขาอายุได้ ๗ ขวบ ซึ่งในระหว่างนี้เป็นการหุงต้มในครัวของ เพ็ดดา เวนกัปปะ ครั้นแล้ววันหนึ่งเขาก็ตัดสินใจว่า "เราอย่าใช้หม้อและกะทะปะปนกันเลย ต่อไปนี้ฉันจะหุงต้มให้คุณปู่และสำหรับตัวฉันเอง"

ในครั้งโบราณกาล ท่านนักบุญสานัทกุมาร ได้กล่าวคำสั่งสอนนารทะ ผู้เป็นศิษย์ไว้ดังปรากฏในคัมภีร์ชหันโทกยะ อุปนิษัท ท่านได้กล่าวว่า องค์ประกอบอันเป็นบาทฐานในการปฏิบัติทางจิต คือเป็นขั้นแรกของการบำเพ็ญเพียรทางจิตนั้น ก็คือการหัดนิสัยหรือว่าให้มีระเบียบวินัยในการกินเสียก่อน ท่านไส บาบาก็ได้กล่าวย้ำแนวการปฏิบัติเช่นนี้บ่อยครั้งเหมือนกัน แต่ก็ดูเหมือนว่า จะมีผู้ปฏิบัติตามได้ไม่กี่คนนัก ท่านไส บาบาเคยเล่าให้ฟังโดยยกนิทานเปรียบเทียบ เพื่อแสดงให้สาวกเห็นว่า สภาวะทางใจของผู้ประกอบอาหาร และของผู้เสริฟอาหารนั้นสามารถเป็นส่วนประกอบ ส่งผลมาถึงผู้กินอาหารได้ด้วยเหมือนกัน

ในที่นี้มีเรื่องที่จะกล่าวถึงสักสองเรื่องเกี่ยวกับคำสอนในเรื่องอาหารของท่าน ข้อหนึ่งคือแม้ว่านักโภชนาการจะยกย่องนมว่าเป็นอาหารที่ส่งเสริมสุขภาพของร่างกายได้ดีมากก็ตาม แต่ท่านก็กล่าวว่า buttermilk (คือเนยที่ทำจากนม) มีคุณค่าดีกว่านมคือ milk ตามปกติ ข้อสองก็คือ พืชผักที่งอกอยู่เหนือพื้นดินมีคุณค่าทาง

บำรุงจิตใจดีกว่าส่วนรากหรือส่วนหัวของมันที่อยู่ใต้พื้นดิน (เช่นหัวหอม และมันต่าง ๆ เป็นต้น)

ผู้เก่งทั้งในด้าน ภชัน และโภชัน

เป็นอันว่าเด็กน้อยสัตยา อายุเพียง ๗ ขวบ ก็ได้เข้ารับหน้าที่เป็นคนครัวแห่งบ้านของโกนดามะ ราชุ ทั้งนี้หมายความว่า เขาจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้นำในการสวดภชัน ซึ่งเป็นฝ่ายศาสนกิจ และจะต้องรับผิดชอบฝ่าย โภชัน คืออาหาร (โภชนะ) ให้ปู่ของเขาอีกด้วย งานทั้งสองประเภท คือ ภชัน และ โภชัน นี้ปรากฏว่าเขาทำได้ดีตลอดมา เรียกว่าเป็นยอดแห่งพระกรรมโยคี คือผู้ทำงานเพื่อผลของงาน หรือว่ามีงานเป็นศาสนาโดยแท้

ผู้ไม่ยอม "เดินทางลัด" สำหรับตนเอง

และงานครัวหรือโภชันดังกล่าวแล้วนี้ก็ไม่ใช่งานเล็กน้อย ชนิดที่เรียกกันว่า 'จิ๊บจ๋อย' เลย เด็กชายสัตยาต้องชักน้ำขึ้นจากบ่อเอง ต้องตัดและหั่นผัก ติดไฟในเตา (ซึ่งเป็นเตาสมัยเก่า คงจะติดยากพอดู) เอง

ต้องโขลก ตำ และผสม สารวัตถุต่าง ๆ ที่ใช้ในการปรุงอาหาร ซึ่งตำหรับการปรุงอาหารของแคว้นอันธรประเทศ มีรายการพิสดารที่ทำให้เหน็ดเหนื่อยอยู่ไม่น้อย นี่แหละ ทั้งหมดนี้เด็กตัวเล็ก ๆ คนนี้ต้องทำเอง ลองคิดดูถึงมือน้อย ๆ ที่ต้องจับสากตำโอ้โน่น โขลกโน่นอย่างตัวเป็นเกลียว ลองคิดถึงนิ้วน้อย ๆ ที่ต้องบิดและคลุกวัตถุต่าง ๆ เพื่อให้เข้ากัน ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าในอดีตจะมีพ่อครัวที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในการปรุงและผสมอาหาร เช่น ภีมะ และ นละ ก็ตาม แต่ก็น่ากลัวจะมีฝีมือไม่เทียมเท่าเด็กชายสัตยาคนนี้ได้เลย ที่ควรระลึกถึงก็คือ แม้จะเป็นผู้มีฤทธิ์ปาฏิหาริย์ (สามารถ "เนรมิต" อะไร ๆ ขึ้นมาได้ในพริบตา) แต่เด็กชายสัตยาก็ไม่เคยใช้วิธีเดินทางลัดแบบนั้น เขาจะทำทุกอย่างโดยใช้เรี่ยวแรงแบบเดียวกันกับมนุษย์ธรรมดาสามัญ เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่ชาวโลก ถึงความมานะพากเพียรในการทำงานอย่างไม่ย่อท้อ และด้วยความเอาจริงเอาจังอย่างเต็มที่

หันมาดูทาง นางอิศวรัมภา ผู้เป็นมารดาของท่านบ้างเป็นการยากที่เราจะเดาใจได้ถูกว่า นางจะประหลาด

ใจหรือดีใจ หรือรู้สึกอิจฉาหรือไม่ และเพียงไร ? ก็นางเองซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว เป็นผู้ทำงานครัวโดยมีผู้ช่วยอีกหลายคน คือลูกสาว ๒ คน ลูกสะใภ้ ๑ คน และภรรยาของพี่ชาย (หรือน้องชาย) อีก ๑ คน ส่วนเด็กชายสัตยานั้นก็รับผิดชอบงานเช่นเดียวกัน แต่ขลุกอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายตลอดเวลา แม้อย่างนั้น พอถึงเวลา ๗ โมงหรือ ๘ โมงเช้า อาหารของเขา (และของปู่ของเขา) ก็เสร็จแล้ว ต่อจากนั้น เขาก็เดินไปโรงเรียนได้อย่างสบายอารมณ์

ผู้รักษาคุณภาพไว้เสมอ

สำหรับเด็กชายสัตยานั้น ไม่ว่าเขาจะปรุงอาหารสำหรับคน ๒ คนหรือ ๒๐ คน ก็มีความแตกต่างกันในด้านปริมาณเท่านั้น แต่จะไม่มีความแตกต่างกันในด้านของที่นำมาใช้ปรุง (คือในด้านคุณภาพ) เลย เขาจะปรุงอาหารอันมีรสอร่อยให้ปู่ของเขาอย่างเต็มที่เสมอ ท่านปู่นั้นแม้จะมีอายุในวัย ๙๐ ปีแล้ว แต่ก็เป็นผู้มีชีวิตอยู่ในระเบียบวินัย (ทางศาสนา) ตลอดมา และสามารถกิน

อาหารได้ทุกอย่าง อันที่จริง แม้เด็กชายสัตยาเองก็ชอบกินอาหารที่อร่อย ๆ เหมือนกัน ซึ่งในเรื่องนี้ก็พอจะถือได้ว่าเป็นความสุขที่ไม่มีโทษผิดอะไร (แม้จะเป็น "รสอร่อยแห่งลิ้น") สำหรับผู้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์สะอาดและสูงส่งแล้วเช่นนั้น ในสมัยโบราณ นัมมัสวาร์ ก็ยินดีในการกินอาหารอันมีรสอร่อย ดื่มน้ำอันมีรสชื่นใจ และเคี้ยวหมากอันมีรสหวานหอม ที่เด็กชายกฤษณะ (ซึ่งเป็นอวตารองค์หนึ่ง) จัดทำเสนอให้เหมือนกัน เด็กชายสัตยาเองไม่เคยละโมภหรือติดในรสอาหาร แต่เมื่อถึงคราวประกอบอาหาร เขาก็ตั้งใจปรุงให้มีรสอร่อยที่สุด ไม่ใช่สักแต่ว่าทำส่งเดชไปเท่านั้น

นี่แหละคือปฏิปทาของ "มนุษย์มหัศจรรย์" ผู้ซึ่งสามารถทำอาหารน้อยให้เป็นมากได้ — สามารถเนรมิตที่ปรุงไว้สำหรับสิบให้พอสำหรับคนเป็นจำนวนร้อย เนรมิตอาหารที่ปรุงไว้สำหรับคนจำนวนร้อย ให้พอเลี้ยงคนได้เป็นจำนวนนับพัน ๆ ผู้ซึ่งสามารถเนรมิตขนมหวานอร่อย ๆ ให้สานุศิษย์แต่ละคนกินกันอย่างเอร็ดอร่อย

โดยปรุงออกมาจาก "โรงครัวไส บาบา" อย่างฉับพลัน จากมิติที่ ๔ และบุคคลผู้นี้เอง เมื่ออยู่ในวัยเด็ก เมื่อต้องการจะกินอาหารเอง ก็ต้องออกกำลัง ใช้เรี่ยวแรงทุกประการเช่นเดียวกับมนุษย์สามัญอื่น ๆ ต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากกระบวนการหุงต้ม (เช่น ตำ โขลก บด บิด ตัด คน ฯลฯ) **โดยไม่ใช้อิทธิปาฏิหาริย์เพื่อทำให้ตนเองได้รับความสะดวกและสบายขึ้นเลย** เรียกว่าก่อนที่จะกินอาหารอะไรเองได้ก็ต้องเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาดเช่นคนอื่น ๆ เหมือนกัน นี่แหละคือการเกิดมาเพื่อทำประโยชน์แก่ผู้อื่น โดยที่ไม่ได้รับผลคือความสะดวกสบายอะไรสำหรับตนเองเลย.

คนผู้	**มีฤทธิ์**	**ล้ำเลิศ**
บั๋ญญา	**ประเสริฐ**	**ทุกที่**
อดทน	**ทำงาน**	**กุลี**
ใครเห็น	**เช่นนี้**	**มีฤๅ**

บทที่ ๖

น้ำตา—น้ำใจ

□ □

ใบไม้ แห้งคือ ร่างเจ้า
จงเอา เป็นเครื่อง ถวาย
แทนใบ ไม้อื่น มากมาย
พลีกาย เพื่อประ— พฤติธรรม

โดยเฉพาะ คือหลัก เมตตา
เป็นดุจ บุบผา สูงล้ำ
จงหมั่น ถนอม น้อมนำ
บ่มบำ— รุงใจ ให้ดี

จิตเจ้า จะได้ บริสุทธิ์
เรืองรอง ผ่องผุด เต็มที่
ขอให้ ใจเจ้า จงมี
เมตตา ปรานี ประจำ

เมื่อเจ้า ทำบุญ กุศล
เพื่อผล อันไม่ ตกต่ำ
อย่าโลภ หวังผล ตนทำ
จงน้อม จงนำ เข้ามา

ให้เรา เป็นผู้ ตัดสิน
ผลบุญ ทั้งสิ้น ภายหน้า
มอบให้ ไว้ด้วย ศรัทธา
เพื่อการ พัฒนา แห่งตน

ยามเมื่อ จิตเจ้า เลื่อมใส
ปลาบปลื้ม ดื่มใน กุศล
มนัส เปี่ยมอัส— สุชล
เอ่อท้น ไหลพราก จากตา

นั่นคือ น้ำทิพย์ วารี
อันเรา ยินดี เรียกหา
ท่วมท้น ล้นจาก นัยนา
ดีกว่า น้ำอื่น หมื่นพัน

ใบไม้	คือกาย	บูชา
บุบผา	คือใจ	ยิ่งมั่น
ผลไม้	คือผล	บุญอัน
เจ้านั้น	มอบไว้	ให้เรา
อีกน้ำ	มีค่า	สูงลิบ
เป็นทิพย์	คือน้ำ—	ตาเจ้า
ปลาบปลื้ม	ดื่มน้ำ—	ใจเรา
แนบเข้า	เป็นใจ	ดวงเดียว.

การให้และยกโทษให้ (To Give and Forgive)

เมื่อ ๔๐ ปีมาแล้ว ในสมัยที่ท่านสวามียังเป็นเด็กชายสัตยาอยู่ในวัยเรียนนั้น ทางโรงเรียนมีการกวดขันวินัยกับเด็ก ๆ อย่างเคร่งครัด จนถึงกับจะเรียกว่าทารุณก็ได้ ทั้งนี้แม้ในเมืองใหญ่ ๆ อันเป็นเมืองที่เรียกว่าทันสมัยก็ตาม ดังนั้นจึงไม่เป็นที่สงสัยละว่า โรงเรียนเด็ก ๆ ขนาดชั้นประถมของปุตตปารตี ซึ่งมีฐานะเป็นเพียงหมู่บ้านในเขตชนบทนั้น จะมีการปกครองในด้านวินัยกันอย่างเข้มงวดกวดขัน และสาหัสสากรรจ์เพียงใด ในทุก ๆ ด้าน

นักเรียนที่มาโรงเรียนสาย จะต้องถูกลงโทษโดยการถูกเฆี่ยน โดยไม่มีการยกเว้นว่ามาสายเพราะเหตุใดและอันที่จริง สาเหตุของการมาสายก็มีอยู่หลายอย่างที่สำคัญ ๆ เหมือนกัน เช่นเด็ก ๆ เองก็ไม่ค่อยจะอยากไปโรงเรียนกันเท่าใด และผู้ปกครองก็อยากจะให้เด็กอยู่บ้านเพื่อช่วยงานทางบ้านเสียมากกว่า แต่เมื่อมีการลงโทษกันอย่างรุนแรงเช่นนี้ เด็ก ๆ ก็ต้องพยายามมาโรงเรียนให้ทันเวลาให้จงได้ ซึ่งบางครั้งก็ถึงกับต้องอดข้าวอดน้ำในมื้อเช้ากันเลยทีเดียว

เด็กชายสัตยาเองก็อยู่ในฐานะที่ลำบากมากเหมือนกัน ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เขามีกิจบ้านการเรือนที่จะต้องทำมาก ในฐานะเป็นพ่อบ้านและพ่อครัว ซึ่งจะเรียกว่าเป็น "ปู่บ้าน" คนที่สองก็ว่าได้ เขาต้องปรุงอาหารให้เสร็จเสียก่อน ต้องเก็บอาหารไว้ในที่อันสมควร ต้องเช็ดกวาดถูบ้าน แล้วจึงจะไปโรงเรียนได้ ซึ่งก็แน่ละจะให้ไปถึงโรงเรียนทันเวลาทุกวันนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ ทางฝ่ายครูนั้นเล่า ก็รู้สึกไม่ค่อยจะสบายใจเหมือนกัน ที่จำต้องลงโทษเด็กชายสัตยาไปตามกฎ

ของโรงเรียน เพราะเขารู้ว่าเด็กชายสัตยาเป็นเด็กที่ฉลาดและมีน้ำใจงาม และเป็นที่รักของคนทั่วไปด้วย เด็กชายสัตยาเองเล่า ก็มีความสงสารและเห็นอกเห็นใจเพื่อนร่วมโรงเรียนของเขาอยู่ไม่น้อย

เช้าวันหนึ่งฝนตกหนัก อากาศเย็นเฉียบเข้าไปถึงหัวใจ—และกระดูก เด็กชายสัตยาพอทำงานบ้านเสร็จก็ออกวิ่งหน้าตั้งไปโรงเรียนด้วยความเป็นห่วงพวกเพื่อน ๆ ว่าจะมาทันโรงเรียนกันหรือเปล่า ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมาถึงโรงเรียนไม่ทัน จึงถูกลงโทษโดยให้เข้าแถวอยู่ใต้ชายคาอาคารโรงเรียน ทำให้ต้องยืนหนาวสั่นเป็นลูกนก เพราะถูกฝนสาดกระเซ็นอยู่ตลอดเวลา ที่ร้ายมากก็คือเด็ก ๆ เหล่านั้นซึ่งส่วนมากเป็นเด็กที่ยากจน ก็มีเสื้อผ้าห่อหุ้มร่างกายไม่เพียงพอที่จะป้องกันความหนาวเย็นได้อีกด้วย พอเห็นภาพอันน่าสังเวชนี้เข้า หัวใจของสัตยาก็แทบจะแตกสลายเพราะความสงสารเพื่อน ๆ

เขารีบวิ่งกลับมาบ้าน—ไม่ต้องคำนึงถึงฟ้าฝนกันละ พอถึงบ้านไม่ต้องฟังเสียงอะไรอีกเหมือนกัน เขา

ตรงเข้าโกยเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่มีอยู่ในบ้าน ซึ่งก็ไม่คำนึงอีกเหมือนกันว่า มันจะเป็นเสื้อผ้าของใครอื่นหรือไม่ ทุกชิ้นที่มีอยู่—ผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัว ฯลฯ ของตนเองบ้าง ของญาติพี่น้องบ้าง เขากระชากลากออกมาอย่างไม่ปรานีปราศัย รวบรวมได้เป็นห่อโตเอาการ โดยไม่ต้องเกรงใจเจ้าของเสื้อผ้าชิ้นนั้นเลย เขาตวัดห่อเสื้อผ้าต่าง ๆ นั้นขึ้นสะพายหลัง และห้อแน่บกลับมาโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง แปลกอยู่อย่างหนึ่งเหมือนกันที่เจ้าของเสื้อผ้าเหล่านั้น แม้เมื่อรู้เรื่องนี้เข้า ก็พูดอะไรไม่ออก คือไม่กล้าคัดค้านหรือโวยวายอย่างใด *(คงจะเป็นด้วยตบะหรือกำลังใจ สู้กันไม่ได้ก็เป็นได้)*

เมื่อกลับมาถึงโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าฝนได้หยุดแล้ว เด็กชายสัตยา ซึ่งตอนนี้ก็เปียกปอนไปหมดทั้งตัว ได้นำเสื้อผ้าออกมาแจกจ่ายให้เพื่อน ๆ ซึ่งกำลังหนาวสั่นเป็นลูกนก ทำความอกดีดีใจมาสู่ "ลูกนก" ที่น่าสงสารเหล่านั้นโดยทั่วกัน

ในคัมภีร์พระเวทมีข้อความสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นผู้ "ประทานเสื้อผ้าให้แก่ผู้ไม่มีเสื้อผ้าจะสวม

ใส่" และในบทสวดสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าก็มีบทสวดว่า "ขออภิวาทพระองค์ผู้ประทานเสื้อผ้าและอาหารให้แก่พวกเรา" เด็กชายสัตยาก็ได้กระทำหน้าที่นี้แล้ว แม้ตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเด็ก คือการให้อาหารแก่คนยากจนชนิดที่ตนเองยอมอดได้ และการให้เสื้อผ้าโดยตนเองต้องทนลำบากได้ถึงขนาดนี้ เขาไม่เคยคิดจะ "เอา" หรือ "กอบโกย" สิ่งใดเพื่อตนเองเลย คติประจำใจของเขาก็คือ การ "ให้ และยกโทษให้" (**Giving and Forgiving**) ไม่มีคำว่า "เอามาและลืม" (**Getting and Forgetting**) อยู่ในหัวใจเลย

ผู้ไม่รังเกียจของและคนที่ "เหลือเดน"

ครอบครัวของนายเวนกัปปะ เป็นครอบครัวที่ใหญ่และมีความสนิทสนมกลมเกลียวกันดี ผู้ใหญ่มักจะซื้อเสื้อผ้ามาแจกจ่ายให้แก่เด็ก ๆ เป็นครั้งคราว และเนื่องจากเด็กชายสัตยาเป็นที่รักของพวกผู้ใหญ่ เขาจึงได้รับอนุญาตให้เลือกได้ก่อนตามชอบใจเสมอ แต่ทุกครั้ง เขาจะกล่าวว่า "ให้คนอื่น ๆ เลือกกันให้หมดก่อน

เถิดครับ สำหรับผมรอไว้ทีหลัง เก็บเอาที่เหลือจากเขาเลือกกันแล้วก็ได้"

ตอนนี้พวกผู้ใหญ่ก็ชักทึ่ง เพราะคิดไม่ถึง ตอนหลังถึงกับไปเรียกช่างตัดเสื้อมาเพื่อให้วัดตัว และตัดเย็บให้โดยเฉพาะเลยทีเดียว คงจะต้องการ "ลองใจ" หรือ "ยั่วใจ" ให้เกิดความอยากขึ้นมาบ้างก็ได้ แต่ไม่เป็นผล — เด็กชายสัตยาคงยืนยันเก็บเอาชิ้นส่วนที่เหลือเดนจากคนอื่นเลือกแล้วนั้น ไว้เป็นของตนเช่นเคย ก็บุคคลผู้เป็น "ชิเตนทริย์" คือผู้มีอินทรีย์อันชำนะแล้วเช่นนี้ ใครเล่าจะมา **ยั่ว** ท่านได้ ?

ในกาลต่อไปข้างหน้า เราจะเห็นข้อปฏิบัติของท่าน คือการรับเอาสิ่งที่ผู้อื่นปฏิเสธไม่ใยดีแล้วนี้ ในเรื่องอื่น ๆ ที่กว้างขวางกว่านี้ออกไปอีก อาศรมของท่านจะเป็นสถานที่พึ่งพาอาศัยของบุคคลผู้ที่สังคมรังเกียจคือปฏิเสธไม่ยอมเกี่ยวข้องด้วยแล้ว ท่านสวามีคงจะรู้ว่าพวก "ผู้ดี" ที่ปฏิเสธไม่ยอมเกี่ยวข้องกับ "ขยะสังคม" เหล่านี้นั้น โดยเนื้อแท้แล้ว ส่วนมากของพวกเขาเหล่านั้นก็คงจะมี "ขยะ" แอบแฝงอยู่ในจิตใจของตน ๆ ไม่

น้อยเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ อาศรมประศันตินิลยัมของท่าน จึงเป็นที่พึ่งของผู้ที่ได้กระทำความผิดพลาดมาแล้วทั้งทางกายและทางใจ น่าคิดว่า ในอาศรมอื่น ๆ ทั้งหลายนั้น จะมีใครยินดีรับอุปการะผู้ที่ได้ประสบความผิดพลาดในชีวิตมาแล้วเหมือนสถานที่นี้หรือไม่ ?

ด้วยเหตุนี้ บุคคลผู้ประพฤติผิดพลาดในชีวิตไปในแง่ต่าง ๆ กัน จึงพากันหลั่งไหลมาหาท่านด้วยความหวังว่า จะขอยึดท่านเป็นที่พึ่งผู้เห็นอกเห็นใจไม่ซ้ำเติมเขาอีก แต่นั่นแหละ ท่านไส บาบา แม้จะแสดงตนว่าเป็นคนใจดี ก็ไม่ใช่คนใจอ่อน จนทำให้คนเหล่านั้นเหลิงหรือได้ใจ การที่ท่านแผ่เมตตากรุณาให้แก่คนที่หลงผิดไปในแง่ต่าง ๆ นั้น ก็เป็นเพราะว่าท่านต้องการแสดงให้โลกเห็นว่า ท่านเป็นผู้เมตตาอันไม่มีขอบเขตจำกัดจริง ๆ แต่ในเวลาเดียวกัน พวกที่ประพฤติผิดที่เข้ามาหาท่านเป็นที่พึ่งเหล่านี้ ต่อมาก็ได้รู้สึกตัวว่า ท่านไส บาบาเป็นผู้ที่ใจแข็ง คือเคร่งครัดในระเบียบวินัย เอาเรื่องเหมือนกัน ในเมื่อท่านเห็นว่าถึงคราวที่จะต้องเริ่มใช้ "ไม้แข็ง" แทน "ไม้นวม" เสียบ้าง เพื่อให้

คนพวกนั้นรู้สึกตัวว่าเขาจะทำเล่น ๆ กับท่านไม่ได้ เมื่อถึงระยะนี้ ส่วนมากพวกนั้นก็จะต้อง "ได้คิด" บ้างแล้วว่า เขาควรจะต้องยอมตามท่านดีกว่า เพื่อว่าถึงอย่างไร ๆ ก็จะได้อยู่ภายใต้ร่มเงาคือการอารักขา ด้วยความเมตตาของท่านอีกต่อไป

นโยบาย "การุณยเทพ"

แน่ละ นโยบายการุณยเทพคืออ้าแขนรับผู้ที่หลงผิดของท่านไส บาบาดังกล่าวแล้วนี้ ย่อมได้รับการวิพากษ์วิจารย์อย่างเสีย ๆ หาย ๆ แต่ท่านสวามีกล่าวว่า "ก็ถ้าเราไม่รับเขาเข้ามาไว้แล้ว จะให้เขาไปที่ไหนกันเล่า ? ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือของเราไม่ได้มีอยู่ที่บนสวรรค์อย่างเดียวดอกนะ แต่ในนรกคือในระหว่างผู้ที่ทำบาปร้ายและหลงผิดนั้น เขาก็อยู่ในฐานะที่เราจะต้องช่วยเหลือเหมือนกัน และอันที่จริง คนประเภทหลังคือพวกที่ตกทุกข์ได้ยากเพราะผลบาปของตนนี่แหละจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือของเรายิ่งกว่าประเภทแรก คือพวกที่กำลังเสวยสุขอยู่แล้ว พวกนี้เขาอาจจะ

บรรลุธรรมโดยลำพังตนเองก็ได้ แต่สำหรับพวกที่ตกทุกข์ได้ยากนี่สิ เขาต้องการความช่วยเหลือและศรัทธามากที่เดียว เรามาเพื่อช่วยคนทั้งปวง—ทั้งคนดีและคนชั่วต่างก็เป็นเสมือนลูกแม่เดียวกัน คือลูกของเรานั่นเอง"

ถ้าเราพิจารณาในวงกว้างออกไปอีก เราก็จะเห็นว่าพระพุทธเจ้าก็ทรงโปรดเทศนาแก่นางอัมพปาลิ หญิงงามซึ่งต่อมากลายเป็น "ขยะสังคม" คือเป็นโรคพุพองซึ่งทุกคนไม่เข้าใกล้ เพราะเป็นเสมือนทรากศพที่มีชีวิตในเมื่อทุกคนชิงชังหันหน้าหนีแล้ว พระพุทธองค์ก็ทรงเสด็จไปเทศนาโปรดนางให้สำเร็จได้ พระเยซูไครท์ก็ได้เทศนาสั่งสอน แมรี่ แม็กดาลีน สตรีผู้ซึ่งใคร ๆ รังเกียจกันทั่วไปว่าเป็นหญิงกาลกิณีของเมืองนั้น แต่สาวกบางคนของพระพุทธเจ้าและพระเยซูไครสท์ ก็ยังไม่เว้นกล่าวหาท่านไส บาบาในเรื่องทำนองเดียวกันนี้

ยังมีปัญหาอีกบางเรื่องซึ่งผู้คนมักตั้งข้อสงสัยกัน ข้อหนึ่งก็คือว่า "ก็ไหนว่าเมื่อตอนเด็ก ๆ ท่านไส บาบายินดีในความประพฤติปอน—คือเลือกสวมเสื้อผ้าชนิดที่

ใคร ๆ เขาไม่ยินดีกันแล้ว เหตุใดในตอนนี้ท่านจึงสวมชุดเสื้อคลุมไหมสีฉูดฉาด แลดูเฉิดฉายโก้หรูเช่นนี้เล่า ? ข้อสองก็คือ เหตุใดท่านจึงมีอาศรมประศันตินิลยัมเป็นอาคารเรือนยอด มีการสลักเสลาด้วยลายกนกอย่างหรูหราโอ่อ่าถึงขนาดนี้ ? และข้อสามก็คือ เหตุใดท่านจึงนั่งรถไม่ค่อยจะซ้ำคันกันเลย ประเดี๋ยวเปลี่ยนคันโน้น ประเดี๋ยวเปลี่ยนคันนี้ไปเรื่อย ๆ (ดู ๆ ไปคล้ายกับว่าท่านใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยแบบมหาราชาฉะนั้น)

ปัญหาเรื่องเสื้อคลุมไหมสีฉูดฉาด

ขอเฉลยปัญหาข้อหนึ่ง คือเสื้อคลุมไหมสีสดใสก่อน อันที่จริง เสื้อคลุมแบบนี้เป็นผลของการเปลี่ยนแปลงมาเรื่อย ๆ หลายขั้นหลายตอนเต็มที ในสมัยก่อน ๆ คือตอนระยะแรก ๆ นั้น ดูเหมือนว่าคุณนายสุภัมมะจะได้ถวายเสื้อคัฟนี (คือเสื้อคลุมปกคลุมตั้งแต่คอลงมาถึงเท้า) โดยเหตุผลว่าท่านเชอร์ดิ บาบา (ผู้ล่วงลับไปแล้ว) เคยสวมชุดแบบนั้นมาก่อน ผิดกันแต่ว่าในสมัยท่านเชอร์ดิ บาบานั้น ท่านสวมชุดที่เป็นผ้าเนื้อหยาบ

และก็ขาดกะรุ่งกะริ่งเต็มที ส่วนคัฟนี่ที่นางถวายแก่ท่านไส บาบาตอนเป็นหนุ่มนั้น เป็นผ้าไหมเนื้อดีและมีผ้าโธติ (คือกางเกงนุ่งแบบโจงกระเบน) ประกอบด้วย ในตอนนั้นท่านไส บาบา ก็ได้รับไว้ในฐานะเป็นเครื่องหมายแห่งความนับถือบูชาด้วยความรัก อาจจะเป็นด้วยท่านคิดเอาในตอนนั้นก็ได้ว่า "ชุดแบบนี้มันดูท่าทางเป็นของทันสมัยดีหน่อย เผื่อว่าจะได้ทำให้คนสมัยใหม่ผู้ไม่กล้าไปที่อาศรมอื่น ๆ กล้ามาหาเราได้บ้าง (คือดูเป็นชุดของผู้เกิดร่วมสมัยดีกว่าชุดโบราณอื่น ๆ)" ที่สันนิษฐานเช่นนี้ก็เพราะว่าปัจจุบันนี้ โดยมากผู้คนมักนิยมชมชื่นกับอะไรที่เสนอตัวมาในแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ —เรียกว่า "เห่อ" หรือ "ตื่น" ของใหม่ ๆ กันนั่นแหละ

ต่อมามีใครคนหนึ่งถวายเสื้อคลุมสีแดงแก่ท่าน ในฐานะที่ท่านเป็น "แม่บทแห่งพละกำลังทั้งปวง" (Mother Power) กล่าวกันว่าท่านก็พอใจกับสีของผ้าชิ้นนั้น ซึ่งแดงเหมือนกับแสงอาทิตย์อุทัย ครั้นแล้วก็มีคนถวายตามอย่างกันบ้าง อันที่จริงแม้เป็นผ้าสีอื่นเช่นเหลือง แสด หม่น หรือเหลืองปนน้ำตาล ท่าน

ก็รับไว้เหมือนกัน โดยท่านหัวเราะ และกล่าวว่า "ผ้าสีต่าง ๆ นี่มันก็ดีเหมือนกันนะ คือดีสำหรับพวกเธอน่ะ ไม่ใช่สำหรับเราเองดอก เพราะว่าถ้าเราสวมใส่ทรงนี้หรือสีนี้ เธอจะได้สังเกตเราได้ง่ายดี แม้ว่าจะมีผู้คนห้อมล้อมหนาแน่นเพียงใดก็ตาม" ทั้งนี้เพราะในสมัยนั้น พวกผู้ชายไม่ค่อยจะสวมชุดไหมสีฉูดฉาดแบบนี้กัน และแม้แบบทรงผมดังเช่นที่ท่านเอาไว้ในปัจจุบันก็ยังไม่เป็นที่นิยมกันในสมัยนั้น ดังนั้นสีเสื้อคลุมของท่านกับทรงผมของท่านจึงทำให้ผู้อื่นสามารถแลเห็นท่านได้เด่นชัด ไม่ว่าจะอยู่ในสถานที่เช่นไร หรือมีคนหนาแน่นเพียงใดก็ตาม

เมื่อเวลาล่วงไป ๆ ก็เกิดมีการถวายเสื้อคลุมเช่นนี้ให้แก่ท่านกันเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีจำนวนเหลือใช้นับได้เป็นหลายร้อย เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะสั่งให้เลาะตะเข็บเสื้อเหล่านั้นออก และส่งมอบไปให้เด็กและหญิงผู้ยากจนขัดสนได้มีโอกาสใช้สอยต่อไป ในโอกาสที่เกิดน้ำท่วมและเกิดลมพายุ ทั้งนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเสื้อผ้าเหล่านั้นได้เกิดประโยชน์แก่คนยากจนอนาถาใน

วงกว้างออกไปอีกมาก เพราะถ้าท่านไส บาบาไม่ทำเช่นนี้ ใครที่ไหนเล่าจะคิดอ่านบริจาคเสื้อผ้าไหมที่ดี ๆ ขนาดนั้นให้แก่คนอนาถายากไร้โดยตรง ? ท่านไส บาบาคงจะเห็นเช่นนี้ จึงทำเป็นยอมรับของถวายดังกล่าว ซึ่งก็ทำให้ผู้ที่คอยแต่จะเพ่งโทษท่าน ยกเอามาเป็นเหตุหาเรื่องติเตียนเยาะเย้ยอยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่ในที่สุดท่านก็บริจาคต่อไปให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สมควรจะได้ คือคนยากจนทั่วไป (ซึ่งผู้ที่เยาะเย้ยถากถางท่าน ก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้เลย) และสำหรับเสื้อคลุมชุดที่ท่านเคยสวมใส่มาแล้วนั้น ท่านก็ได้มอบให้แก่สานุศิษย์บางคนเป็นคราว ๆ ไป

เชื่อกันว่าผ้าไหมนั้นมีพลังหรืออำนาจพิเศษอยู่ในตัว คือพลังที่สามารถรักษาโรคได้บ้างเหมือนกัน ปรากฏว่าคนที่ป่วยไข้ไม่สบาย เคยได้รับผลดังกล่าวนี้มาแล้ว โดยการนำผ้าชนิดดังกล่าวนี้ไปวางไว้ใต้หมอน หรือไม่ก็ใช้ผ้าเช่นนั้นมาตัดเย็บเป็นเสื้อสวมใส่ มีตัวอย่างอยู่ครั้งหนึ่ง คือรายนาย เค.วี. รามจันทรัน แห่งอลันทุระ ซึ่งได้รับการรักษาให้หายจากโรคโดยเสื้อคลุม

คัฟนีของท่านสวามีนี้เอง ดังนั้นจึงมีเหตุผลพอที่จะสันนิษฐานได้ว่า ที่ท่านสวามีสวมใส่ชุดไหมเป็นประจำนี้ก็อาจเป็นเพราะ ท่านต้องการพลังเช่นนี้ด้วยก็เป็นได้ แต่มันก็มีเรื่องที่น่าพิศวงอยู่อีกประเด็นหนึ่ง คือว่า เหตุใดแม้เมื่อท่านเข้านอนในเวลากลางคืน ท่านจึงไม่ถอดชุดไหมออก และสวมชุดผ้าฝ้ายแทน ? แต่นั่นแหละคิดไปคิดมา เราก็ต้องหันมาดูตัวเราเองว่า เป็นใคร และมีปัญญาแค่ไหนเชียว จึงจะไปล่วงรู้ถึงเหตุผลและความคิดอันลึกซึ้งของคนขนาดท่านได้ ?

ครั้นแล้วพอมาถึงระยะเวลาหนึ่ง ท่านก็หยุดเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด แต่เดิมนั้น ท่านยอมรับเสื้อผ้าดัง

---

* มีพุทธภาษิตที่น่านำมาเทียบเคียงกันได้อยู่บทหนึ่งว่า

"ทุทฺททำ ทุทฺทมานานำ ทุกฺกรำ กมฺมกุพฺพตำ
อสนฺโต นานุกุพฺพนฺติ สตำ ธมฺโม ทุรนฺวโย"

แปลว่า เมื่อสัตบุรุษ (ผู้มีใจสูงหรือว่ามีจิตประณีต) ให้สิ่งที่ให้ยาก ทำสิ่งที่ทำยาก ผู้มีใจต่ำหรือจิตหยาบ ย่อมทำตามไม่ได้ เพราะเหตุผลและความคิดของผู้มีจิตประณีตหรือใจสูงนั้น คนธรรมดาอื่น ๆ รู้ไม่ได้ (คือบางครั้งถึงแม้จะรู้ได้ ก็ไม่เชื่อว่าจะมีผู้ทำได้ด้วยใจจริง คือมักคิดวัดผู้อื่นด้วยสันดานของตน และก็ทึกทักว่าคนอื่น ๆ ก็คงทำไม่ได้ เหมือนดังที่ตนทำไม่ได้นั่นเอง)

กล่าวเป็นพิธี ก็เพื่อจะได้นำไปแจกจ่ายแก่คนยากคนจนในภายหลัง แต่ต่อมา เมื่อคนยากคนจนเกิดนำเสื้อผ้าเช่นนั้นมาถวายท่าน ท่านก็ตัดสินใจว่าเรื่องนี้เป็นอันพอกันที และต่อจากนั้นก็ไม่ยอมรับเสื้อผ้าจากสาวกคนหนึ่งคนใดอีกเลย

และนอกจากเสื้อผ้า ท่านก็ยังไม่ยอมให้ใครถวายอะไรแก่ท่านอีกด้วย โดยถือเรื่องนี้เป็นหลักตายตัวเลยทีเดียว เป็นอันว่าในประเด็นนี้ ท่านไม่ยอมปฏิบัติตามระเบียบประเพณีดั้งเดิม และได้ออกคำสั่งว่า ไม่ต้องให้ผู้มานมัสการท่านคนไหน ๆ มาถวายการะบูนแก่ท่านแม้เพียงน้อยนิดเดียว ถ้ามีสาวกคนใดนำผลไม้หรือดอกไม้มาถวายท่านเพื่อเป็นเครื่องสักการะบูชา ท่านก็ไม่ยอมรับ ไม่ว่าจะถูกอ้อนวอนขอร้องสักเพียงใดก็ตาม โดยกล่าวอย่างสุภาพว่า "ไม่เป็นไรดอก" รู้สึกว่าในเรื่องนี้ท่านเคร่งครัดมาก เพราะท่านคงรู้ดีว่า ถ้าท่านยอมผ่อนผันให้แม้น้อยหนึ่งเท่านั้น พวกคนยากจนก็จะขวนขวายหาของเหล่านั้นมาถวายท่านจนได้ ซึ่งจะเป็นการเบียดเบียนเขาเหล่านั้นโดยแท้

การบูชาที่ท่านต้องการ

และถ้าหากจะมีใคร เป็นคนหัวหมอ กล่าวอ้างคำในพระคัมภีร์ว่า "ก็แม้ในพระคัมภีร์ คีตา ยังยอมให้มีการบูชาด้วยใบไม้ เช่นใบตุลสีและอื่น ๆ ด้วยดอกไม้ และด้วยผลไม้ ตลอดจนถึงน้ำศักดิ์สิทธิ์ครับ" เช่นนี้ ท่านสวามีก็จะ "หัวหมอ" พอ ๆ กัน โดยจะตอบเขาว่า "จงคิดว่าร่างกายของเธอนั่นแหละเป็นใบไม้แห้ง(สำหรับบูชาเรา) จงให้หัวใจของเจ้าเบ่งบานด้วยดอกไม้แห่งเปรม (คือความรัก) เถิด นี่คือการบูชาด้วยดอกไม้ชนิดที่เราชอบ จงเลิกหวังผลตอบแทนแห่งการกระทำความดีของเจ้า โดยปล่อยให้เป็นภาระของเราเถิด นี่เป็นการบูชาด้วยผลไม้ที่เราต้องการ น้ำตาแห่งความปลื้มปีติที่เอ่อท้นขึ้นมาที่นัยน์ตาของเจ้า ในขณะความเลื่อมใสศรัทธาที่เกิดพลุ่งขึ้นมานั่นแหละ คือการบูชาด้วยน้ำที่เราต้องการ เราจะไม่ยอมเป็นอันขาดที่จะเบียดเบียนคนจน—ทำให้เขาต้องมาใช้จ่ายเพื่อบริจาคให้เราแม้เพียงเล็กน้อย ร่างกายของเรานี่ก่อเกิดขึ้นมา เพื่อจะได้เป็นแหล่งแห่งการให้เท่านั้น ไม่ใช่เพื่อจะรับเอาเลย (Let your heart blossom

in Prem. That is the flower offering I like. Renounce the fruit of your action to Me. That is the fruit-offering I favour, The tears of joy that well up in your eyes in the upsurge of devotion is the water-offering I want. I shall not consent to cause even the least expense to the poor. This body has been brought forth for gifting, not receiving)"

ผู้ไม่ยอมรับของถวาย

และอันที่จริงก็มิใช่ว่า ท่านจะไม่ยอมรับเงินจากคนจนเลยอย่างเดียว เพราะแม้แต่จากคนรวย ท่านก็ไม่ยอมรับด้วยเหมือนกันแม้แต่สักสตางค์แดงเดียว ทั้งนี้จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้เอง จึงได้มีการตั้งทรัสต์ คือ กองทุนส่วนกลางขึ้น ซึ่งก็มิใช่เป็นเงินสำหรับท่านใช้สอยเอง และท่านก็มิได้รับจากสาวกคนไหนเป็นการส่วนตัวเลยอีกเหมือนกัน กองทุนทรัสต์นี้* มีหน้าที่สำหรับจัดการเรื่องการเงิน เพื่อให้บริการแก่ประชาชน

---

* คงจะเป็นทำนองเดียวกับมูลนิธิสายใจไทยเป็นต้น

ในด้านสาธารณะทั่วไป แต่การรับเงินในกรณีเช่นนี้ก็เป็นการบริจาคโดยสมัครใจจริง ๆ คือว่ามิได้มีโฆษณาแจ้งความเพื่อขอเงินแต่อย่างใดเลย

สำหรับสาวกโดยทั่วไปนั้น เมื่อถวายอะไรแก่ท่านไปแล้วก็อดไม่ได้ที่จะหวังว่า ตนคงจะได้รับความกรุณาเป็นพิเศษจากท่านบ้างไม่มากก็น้อย ท่านสวามีอาจจะรู้จิตใจมนุษย์ในข้อนี้ก็ได้ จึงตั้งเป็นกฎไว้เสียเลยว่า จะไม่ยอมรับของขวัญอะไรที่เป็นวัตถุจากสาวกคนใดเลยเป็นอันขาด*

เมื่อมาถึงตอนนี้ หลายคนคงนึกสงสัยอยู่อีกว่า ถ้าเช่นนั้น ตำประศันตินิลยัมอันใหญ่โตโอ่อ่านั้นเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ก่อนหน้าที่จะมีการตั้งทรัสต์ดังกล่าวนั้นขึ้น ? ขอตอบว่า เรื่องนี้เริ่มมาจากความประสงค์ของสาวกที่มั่งคั่งขนาดมหาเศรษฐีบางคน ซึ่งเป็นสาวก

---

* เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ในประเทศไทยก็ดูเหมือนจะมีภิกษุที่มีชื่อเสียงโด่งดังองค์เดียว คือท่านเจ้าคุณนรรัตน์ วัดเทพศิรินทราวาส เท่านั้น ที่ปฏิบัติเช่นเดียวกันนี้ คือท่านจะไม่ยอมรับอะไรจากใครเลย นอกจากหนังสือ ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ถวายนั้นจะเป็นบุคคลผู้สูงศักดิ์ หรือมีเกียรติขนาดไหนก็ตาม

ที่ใกล้ชิดมากของท่านสวามี และเป็นผู้ที่ไม่มีทายาท โดยตรงไว้รับมรดกของตน บุคคลระดับมหาเศรษฐี เหล่านี้ เป็นผู้มีใจบริสุทธิ์จริง ๆ คือไม่มีเจตนาที่จะได้รับประโยชน์เป็นส่วนตัวเป็นพิเศษจากท่านสวามีแต่อย่างใด ท่านเหล่านี้เป็นผู้มีศรัทธาอย่างเหลือล้นต่อท่านสวามี ใคร่จะแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อท่านเท่านั้น บุคคลเช่นนี้มีความกระหายอย่างเหลือเกิน อยากให้ท่านสวามีเอ่ยปากแม้สักคำเดียว เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้มีโอกาสใช้เงินของเขาเพื่อสนองพระคุณของท่าน และก็บุคคลประเภทนี้เป็นบางคนนั่นเอง ที่ท่านสวามีได้บอกนัยให้เขาเพื่อให้สร้างโรงเรียนบ้าง โรงพยาบาลบ้าง หรือสร้างมันทีร์ คือสถานที่บูชาสำหรับคนทั่วไปได้มาสวดภชันกัน เช่นอาคารประศันตินิลยัมเป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นอันกล่าวได้ว่า สำหรับองค์ท่านสวามีเองนั้น ท่านไม่ยอมรับเงินเลยแม้แต่สตางค์เดียว และท่านก็ไม่มีที่อยู่ที่ถือเป็นส่วนตัวเลย แม้แต่ตารางมิลลิเมตรเดียว ดังนั้นบางครั้งท่านก็พูดถึงองค์ท่านเองว่าเป็น ทลิททก (คือคนเข็ญใจ) คนหนึ่งเหมือนกัน ทั้ง ๆ

ที่โดยที่จริงแล้ว ท่านมีสมบัติล้นฟ้าและมีอำนาจครอบงำสามโลกทีเดียว ท่านเคยกล่าวว่า "เหมือนอย่างว่าคนงานกรรมกรที่ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง เมื่อเห็นที่ดินในทะเลสาปโผล่ขึ้นมาหน่อยหนึ่ง เพราะน้ำลดลงไปย่อมยินดี และถือโอกาสปลูกพืชผลล้มลุกระยะสั้นลงไปเพื่อหวังผลของพืชนั้นฉันใด ในทำนองเดียวกัน เมื่อใดที่ดวงจิตของเธอมีน้ำคือกิเลสเหือดแห้ง และหดหายไปบ้าง ทำให้มีพื้นแผ่นดินปรากฏโผล่ออกมาให้เห็นเล็กน้อย เราก็จะสอดแทรกกระแสความคิดอันเป็นกุศลลงไป ทำให้เธอรู้จักคิดนึกในด้านธรรมเสียบ้างฉันนั้น ทั้งนี้ก็จะส่งผลคือความสุขทางใจ อันเกิดจากกุศลจิตนั้นแก่เธอทั้งหลายนั่นเอง"

บรรดาสาวกผู้ใกล้ชิดของท่านสวามีครั้งแรกได้ประชุมกัน และออกเงินรวมทุนกันสร้างสถานที่บริการให้ความสะดวกเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นโรงอาหารขึ้นมาก่อน โดยให้ชื่อว่า "สัตยาไส บาบาสหายสงเคราะห์" ในปี ๑๙๖๖ สำนักทรัสต์คือที่จัดการฝ่ายการเงินที่ซื้อสัตยาไสก็ได้ถูกตั้งขึ้น สำนักทรัสต์แห่งนี้เองเป็นผู้ดำเนินกิจ

การที่เกี่ยวกับอาศรมประศันตินิลยัม ตลอดจนถึงที่อยู่ของท่านสวามีในเมืองอื่น ๆ วิทยาลัยสัตยาไสต่าง ๆ โรงเรียนต่าง ๆ โรงพยาบาลต่าง ๆ โรงพิมพ์และวารสารต่าง ๆ เป็นต้น

การให้เงินใช้เป็นส่วนตัวแก่บางคน

นาน ๆ ครั้งท่านสวามีได้ช่วยเหลือสาวกบางคนผู้ประสบความเดือดร้อนทางการเงิน โดยการให้เงินเป็นส่วนตัวบ้างเหมือนกัน เงินทองที่ให้นี้บางทีท่านก็ให้โดยเนรมิตเงินให้เกิดขึ้นในบ้านของสาวกผู้นั้นบ้าง จากรูปของท่านที่เขาบูชาในบ้านของเขาบ้าง ตัวอย่างเช่นรายของหญิงผู้หนึ่งชื่อ อายาห์ แห่ง จินตทริเปตะ ที่กรุงมัทราส ปรากฏท่านสวามีได้ "ส่ง" เงินมาให้เธอเสมอ เมื่อเธอนึกอยากเดินทางไปนมัสการท่านที่ ปุตตปารตี ปัญหาจึงมีว่าท่านเอาเงินนั้นมาจากไหน ? เท่าที่รู้นั้นท่านก็ไม่ได้เบิกเงินจากสำนักงานทรัสต์ด้วยความประสงค์เช่นนั้นเลย และเมื่อเป็นเช่นนี้หลายคนก็เกิดความสงสัย และบางคนก็เคยตั้งปัญหาถามข้าพเจ้าว่า ก็เมื่อ

ท่านไม่มีเงินทองใช้จ่ายสำหรับตนเลยเช่นนี้แล้ว ท่านจะนำเงินจำนวนนั้นมาจากที่ไหน ? จริงอยู่ บางคนก็อาจจะคิดว่า "ท่านก็เนรมิตขึ้นมาเหมือนกับที่ท่านสามารถเนรมิตของอื่น ๆ น่ะซี จะไปยากเย็นอะไร" เรื่องนี้ ถ้าคิดตรองดูให้ลึกลงไปแล้วจะเห็นว่าเป็นไปไม่ได้เลย การผลิตเงินตราเป็นสิทธิของรัฐบาลโดยเฉพาะ ผู้อื่นจะผลิตแข่งไม่ได้ ถ้าขืนทำขึ้นมาก็ต้องถือไว้ว่าเป็นเงินตราปลอม และเป็นการผดกฎหมายอย่างแน่นอน แล้วท่านจะทำเช่นนั้นละหรือ ? เกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อประมาณ ๗ หรือ ๘ ปีมาแล้ว ท่านได้เคยให้สัมภาษณ์คน ๒ คนคือ ท่าน ศรี บาเด ผู้ซึ่งในตอนนั้นเป็นประธานรัฐสภาแห่งแคว้นมหาราษฎร์ และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ นวกาลิ ซึ่งท่านได้ยืนยันว่าเงินตราที่ท่านให้แก่สาวกไปนั้น ไม่ใช่เงินตราปลอมแต่อย่างใด

เมื่อเป็นเช่นนี้ คือเมื่อท่านไม่มีเงินของตนเอง และก็ไม่ได้เนรมิตขึ้นมาด้วยฤทธิ์เช่นนี้ ก็มีทางสันนิษฐานได้อีกทางหนึ่ง คือท่านอาจจะได้ใช้วิธี "ยกย้าย" (apport) เงินจำนวนนั้นมาจากกองสมบัติของใครคน

หนึ่ง จากที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งก็เป็นอุปเทสแห่งฤทธิ์อีกอย่างหนึ่งที่ท่านก็สามารถทำได้เหมือนกัน แต่ว่านั่นแหละ วิธีนี้มีข้อที่น่ารังเกียจอยู่อีก คือมันจะไม่เป็นฉายาแห่งอทินนาทาน คือว่าคล้าย ๆ กับจะไป "ขโมย" เขามาดอกหรือ ?

การ "ยกย้าย" ด้วยอำนาจฤทธิ์

ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่ใช่เป็นการ "ขโมย" ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ คือ มีสาวกหลายคนของท่านสวามีซึ่งมีทรัพย์สมบัติมากมายมหาศาล บุคคลเหล่านั้น หากท่านสวามีออกปากบอกว่าต้องการเงินเมื่อใด เขาจะยินดีทุ่มเทให้เพื่อช่วยเหลือคนยากจนทันที สำหรับท่านสวามีนั้นท่านไม่ค่อยจะบอกให้เขาให้เงินแก่ใคร ๆ เป็นส่วนตัว นอกจากว่าจะแนะให้ไปทำบุญแก่กิจการด้านสถาบัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่คนยากคนจนโดยส่วนรวม ทั้งนี้เพราะถ้ามีการบริจาคให้กันเป็นส่วนตัวแล้วก็จะเกิดความรู้สึกบุญคุณกันเป็นส่วนตัว คือผู้ให้ก็รู้สึกว่าเป็นการอุปการะ ผู้รับก็จะรู้สึกว่าต้องมีความกตัญญูรู้

คุณ ต้องตอบแทนกันเป็นส่วนตัว ในฐานะเป็นผู้รับเงินของเขามา ความรู้สึกทั้งสองประการนี้ ท่านสวามีไม่ต้องการให้เกิดขึ้น ดังนั้นท่านจึงไม่ให้เงินแก่ใครเป็นส่วนตัว นอกเสียจากในกรณีที่สมควรจริง ๆ ซึ่งท่านรู้ว่าจะไม่ก่อให้เกิดกิเลสแก่ทั้งสองฝ่าย คือผู้รับและผู้ให้ โดยนัยดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ด้วยเหตุดังกล่าวมา ข้าพเจ้าจึงคิดเอาเองว่า ท่านได้ใช้อำนาจฤทธิ์ของท่าน "ยกย้าย" เงินจำนวนอันเล็กน้อยนั้น จากกองเงินอันมหาศาลของมหาเศรษฐี (ซึ่งได้ปวารณาคือบอกอนุญาตแก่ท่านล่วงหน้าแล้ว) ไปให้แก่คนยากจนที่สมควรจะได้รับจริง ๆ และเมื่อเป็นเงินเล็กน้อยขนาด "ขนหน้าแข้ง" ของเขาไม่ร่วง หรือว่าเขาไม่สังเกตรู้เสียด้วยซ้ำไปเช่นนี้ ก็คงจะไม่เชื่อว่า เป็นการลักทรัพย์ของเขาแต่อย่างใด ผู้ที่เข้าใจในหลักการของท่าน และเชื่อใจในแนวทางปฏิบัติของท่าน ย่อมไม่มีมูลเหตุที่จะทำให้คิดไปในด้านอกุศลแต่อย่างใด เพราะถ้าท่านจะใช้อภิญญาหรือฤทธิ์ทำเช่นนั้นบ้างเป็นบางครั้งบางคราว ก็เป็นการกระทำไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ผู้ที่สมควรโดยแท้

มีตัวอย่างที่น่าสนใจพอที่จะอ้างได้อยู่เรื่องหนึ่งคือ ครั้งหนึ่ง ท่านสวามีสนทนากับสาวกผู้ใกล้ชิดบางคน เกี่ยวกับเรื่องในประวัติศาสตร์ ตอนที่จักรพรรดิแห่งโมกุลองค์หนึ่งได้รับของขวัญจากท่านพระกฤษณะ การสนทนาเรื่องนี้มีการอธิบายกันอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทำให้สาวกทั้งหลายที่ฟังอยู่ในขณะนั้นเกิดอยากจะเห็นของจริงชิ้นนั้นขึ้นมาโดยทั่วกัน มาถึงตอนนี้ท่านสวามีคงจะคิดว่า ไหน ๆ ท่านก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้เขาฟัง จนกระทั่งเขาเกิดความสนใจ อยากเห็นของจริงกันขึ้นมาแล้ว ก็เป็นการสมควรที่ท่านจะต้องนำหลักฐานของจริงในประวัติศาสตร์มาให้เขาดู เพื่อประกอบการสนทนาให้หายสงสัยกันเสียที ด้วยการโบกมือดังเช่นที่เคย วัตถุชิ้นนั้นก็มาปรากฏสุกสว่างอยู่ในมือของท่านโดยฉับพลันทันใด เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่นั้นได้มีโอกาสพิจารณาดูกันทั่วถึงแล้ว วัตถุชิ้นนั้นก็ละลายหายวับไปในอากาศเพื่อกลับไปสู่ที่เดิม มีสาวกบางคนคิดว่า "ไหน ๆ ท่านสวามีก็นำมาได้แล้ว จะเก็บไว้ที่นี่เลยไม่ได้หรือ หรือมิฉะนั้น

ก็ให้แก่สาวกคนใดคนหนึ่งที่นี่เสียเลย?" ท่านสวามีได้กล่าวตอบข้อสงสัยในเรื่องนี้ว่า "เรานำวัตถุชิ้นนั้นมาให้เธอดูก็เพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า สิ่งที่เราพูดเป็นความจริง และเพื่อให้เธอเห็นของจริงตามที่เธอทุกคนปรารถนา วัตถุชิ้นนี้ได้ถูกนำไปไว้ในกรุงลอนดอนในระหว่างที่อินเดียอยู่ในปกครองของอังกฤษ ปัจจุบันนี้มันเป็นวัตถุที่มีค่ามาก ที่ถูกเก็บไว้ในสถานที่แห่งหนึ่ง ถ้าเราจะไปนำของเขามาไว้ที่อื่น ก็เท่ากับเป็นการลักทรัพย์ของเขานั่นเอง ดังนั้นเราจึงต้องส่งวัตถุชิ้นนั้นกลับไปที่เดิม"

อันที่จริงสมมติว่า ท่านสวามีจะใช้ฤทธิ์ของท่าน "ยกย้าย" วัตถุอันมีค่ายิ่งชิ้นนั้นมงไว้ในที่ของท่านอย่างถาวรก็ย่อมทำได้ ผู้เป็นเจ้าของย่อมไม่มีทางจะรู้ได้เลยว่าสมบัติของเขาได้ "เดินทาง" จากที่เดิมของมันไปถึง ๖,๐๐๐ ไมล์ แล้วโดยไม่มีร่องรอยเลยว่า ใครหรืออะไรได้ยกย้ายมันไปไว้ที่ไหน แต่ผู้มีจิตใจอย่างท่านสวามีย่อมทำเช่นนั้นไม่ได้อย่างแน่นอน

ปัญหาเรื่องอาคารประศันตินิลยัมอันโอ่อ่าหรูหรา

ปัญหาที่บางคนข้องใจอยู่อีกข้อหนึ่งก็คือ อาคารประศันตินิลยัม มีผู้ท้วงติงว่า เหตุใดจึงต้องสร้างเสียจนใหญ่โตโอ่อ่า และมีลวดลายหรูหราถึงปานนั้น ซึ่งเป็นการหมดเปลืองเงินไปเปล่า ๆ ? เขาให้เหตุผลว่าอันที่จริง ทำเป็นที่อยู่เรียบ ๆ ง่าย ๆ ขนาดเล็กก็น่าจะเป็นการเพียงพอแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ความเห็นว่า ผู้ที่มีความสงสัยดังกล่าวนั้น โดยมากมักจะเป็นผู้ที่เพียงแต่เห็นรูปภาพ โดยยังไม่ได้เดินทางมาเห็นสถานที่จริงด้วยตนเอง เพราะผู้ที่เดินทางมาถึงสถานที่นี้แล้ว ก็จะทราบได้ว่า ห้องโถงสำหรับให้ประชาชนสวดภชันนั้นกินเนื้อที่ประมาณ ๑๕ ใน ๑๖ ส่วนของอาคารทั้งหลัง ห้องที่อยู่ของท่านสวามีเองนั้นเป็นห้องเล็ก ๆ อยู่ชั้นบน ไม่มีเครื่องเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งอะไร เช่นโต๊ะหรือเก้าอี้เป็นต้นเลย นอกจากโซฟา ๑ ตัว ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งเก้าอี้และโต๊ะไปในตัว เพราะในเวลากลางวันท่านสวามีจะเขียนหนังสือโดยนั่งบนโซฟาตัวนี้ และเขียนหนังสือโดยวางกระดาษไว้บนตักของท่าน ในเวลากลางคืน

โซฟาตัวนี้ก็เป็นที่เอนนอนของท่าน นอกจากนี้ก็มพัดลมอีกเครื่องหนึ่งเท่านั้น ไม่มีเครื่องปรับอากาศหรือของปรนเปรอความสะดวกสบายอย่างอื่นอีกเลย ดู ๆ ไปก็ทำให้เรานึกถึงพระวิษณุผู้เป็นเจ้า ซึ่งประทับนั่งบนหลังพญานาคที่ชื่อ อดิเสช ซึ่งบนหลังของพญานาคนี้ก็เป็นที่นอนด้วย ในเมื่อองค์พระวิษณุทรงหลับพักผ่อนในสมาธิที่เรียกว่า โยคนิทรา

การที่ท่านสร้างประศันตินิลยัมให้เป็นอาคารที่แลดูคล้ายกับว่าจะโอ่อ่าหรูหรา คือมีลวดลายต่าง ๆ บ้าง มีเสาและหอคอยบ้างนั้น ก็เป็นไปเพื่อความรู้สึกอันเป็นสุนทรียะ ก่อเกิดปสาทะความประทับใจแก่ผู้พบเห็นยิ่งขึ้นนั่นเอง เพราะสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะทางศิลปะแบบวัดวาอารามในครั้งโบราณนั้น ย่อมจูงใจให้ผู้เห็นและผู้เข้าไปในสถานที่เช่นนั้นเกิดความรู้สึกในทางศาสนา คือเป็นบรรยากาศทางใจที่ช่วยทำให้เข้าถึงความศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่นั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ท่านสวามีคงเห็นความสำคัญของการสร้างบรรยากาศทางใจ โดย

อาศัยศิลปะวัตถุเป็นสื่อเช่นนี้เอง จึงได้ทำให้สถานที่ที่ท่านพักอาศัยอยู่มีลักษณะจูงใจให้เกิดศรัทธาปสาทะไปในตัว ทั้งนี้ก็เช่นเดียวกับที่ท่านพระกฤษณะได้สร้างที่อยู่ของท่านให้มีลักษณะเป็นวัดวาอารามเช่นนี้เหมือนกัน ในตอนที่ท่านวางแผนสร้างเมืองหลวงใหม่ที่ทวารกา อาคารประศันตินิลยัมนี้ ออกแบบตามลักษณะสถาปัตย-กรรมของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮินดู จึงเป็นเครื่องแสดงถึงความรุ่งโรจน์ของวัฒนธรรมฮินดูด้วย ผู้มาเยือนที่เป็นชาวต่างชาติ ย่อมมีโอกาสได้เห็นความงามอันระคนด้วยความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮินดูได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้รวมทั้งชาวอนเดีย (สมัยใหม่) บางคนซึ่งดูเหมือนว่าจะลืมศิลปและวัฒนธรรมของชาติของตนเองไปแล้วนั้นด้วย การสร้างอาคารหลังนี้ ก็เป็นการสร้างงานให้แก่ช่างแกะสลักและศิลปินเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะชาวทมิฬนาดู

เรื่องอาหาร, กลิ่นกาย และรถยนต์ส่วนตัว

ท่านสวามีไม่ฉัน นม, เนย, curd (คล้ายเต้าหู้) และขนมหวานเลย อาหารประจำวันของท่านบรรจุในปิ่นโตซึ่งพี่สาว (หรือน้องสาว) ของท่านนำมาส่งเป็นประจำ กว่าท่านจะฉันอาหารนั้นก็เมื่อเวลาล่วงเลยไปแล้วหลายชั่วโมง จนกระทั่งอาหารนั้นเย็นชืดหมดรสชาดใด ๆ แล้ว

เช่นเดียวกับคนธรรมดาสามัญทั่ว ๆ ไป ท่านสวามียังใช้สบู่ หวี ยาสีฟัน น้ำมันใส่ผม และที่โกนหนวด แต่ก็ไม่ได้มีความสนใจที่จะใช้ยี่ห้อไหน ๆ ที่ดีเลิศอย่างใด มีบางคนเข้าใจเลยเถิดไปว่า ท่านใช้แป้งฝุ่นหรือน้ำหอมอีกด้วย — ซึ่งเป็นความเข้าใจที่เลยเถิดและไร้เหตุผลอย่างสิ้นเชิง สาเหตุแห่งความเข้าใจผิดเช่นนี้อาจจะเกิดจากการที่มีกลิ่นหอมหวลอยู่ในบรรยากาศ เมื่อบุคคลนั้น ๆ เข้าไปใกล้ท่าน โดยหารู้ไม่ว่านี่คือกลิ่นกายของท่านต่างหาก คือเป็นกลิ่นหอมที่แผ่สร้านออกมาจากกระแสจิตที่อ่อนโยนเหมือนดอกไม้หอมฉะนั้น ซึ่งก็เป็นไปตามคำบรรยายลักษณะของพระผู้

เป็นเจ้าในคัมภีร์พระเวทว่า ท่านนั้นเป็น สุคันธี คือผู้มีกลิ่นกายหอม สาวกของท่านหลายคนเคยได้กลิ่นเช่นนี้ซึ่งแผ่สร้านอยู่ในบรรยากาศมาแล้ว กลิ่นนี้จะเกิดขึ้นในเมื่อท่านสวามีมาสู่สถานที่นั้นโดยกายทิพย์

ยังมีปัญหาข้อข้องใจเรื่องรถยนต์อยู่อีกข้อหนึ่ง ทั้งนี้เกิดจากการที่ชาวต่างประเทศหลายคนที่เป็นสาวกของท่านผู้มานมัสการท่านที่ประศันตินิลยัม ขากลับพวกนี้มักไม่ได้นำรถยนต์กลับด้วย แต่ได้ถวายไว้ให้ท่านสวามีใช้ นอกจากนั้น เวลามีรถยนต์แบบใหม่ ๆ ออกสู่ตลาด บรรดาสาวกที่เป็นชาวอเมริกันก็มักจะสั่งจองคันแรกไว้สำหรับถวายท่านสวามี พอท่านรับมาแล้วท่านก็มักจะสละให้คนอื่นต่อไปอย่างรวดเร็ว ทีนี้ตอนที่ท่านสละให้นี้ไม่ค่อยมีผู้ใดรู้เห็น เพราะไม่ได้มีการโฆษณากัน พวกที่ชอบนินทาว่าร้ายเมื่อรู้และเห็น (เพียงครั้งเดียว) เช่นนี้ ก็พากันกระพือข่าวเป็นการใหญ่ โดยกล่าวหาว่าท่านสวามีมีรถยนต์เป็นขบวนใหญ่ทีเดียว ทั้งนี้เพราะเขาจะเห็นว่าท่านสวามีนั่งรถยนต์คันใหม่ ๆ คือไม่ซ้ำคันเดิมเสมอในโอกาสต่าง ๆ กัน

พวกนี้เลยทึกทักคือคิดเอาตามกิเลสของตนว่า โอ้โฮ ท่านคงร่ำรวยฟุ้งเฟ้อใหญ่ นั่งรถยนต์เดี๋ยวเปลี่ยนคัน เดี๋ยวเปลี่ยนคันอยู่เรื่อย ๆ

ข้าพเจ้าได้กล่าวออกนอกเรื่องมานานพอสมควรแล้ว ในบทหน้าจะได้บรรยายถึงชีวิตอันโลดโผนของท่านในวัยเรียนที่โรงเรียนชั้นกลางต่อไป.

บทที่ ๗

ผู้ "แกล้ง" ด้วยความกรุณา

ผู้มี จิตใจ สูงส่ง
มั่นคง เมตตา สงสาร
ทั้งต่อ คนดี คนพาล
ย่อมไม่ รุกราน ผู้ใด

ชื่งโกรธ และเกลียด ชังท่าน
หาญทำ กรรมหยาบ บาปใหญ่
ท่านมี ชีวิต จิตใจ
ผ่องใส ไม่เกลือก เบื่อกตม

— ติรุกกุราล

ชีวิตลำเค็ญของเด็กชายสัตยา

เด็กชายสัตยาได้เข้าโรงเรียนชั้นประถมเมื่ออายุ ๘ ขวบ เนื่องจากที่หมู่บ้านปาระตีไม่ได้มีโรงเรียนเช่นนั้น เขาจึงต้องไปเรียนที่ตำบล พุกกะปัตนะ ซึ่งอยู่ทางอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจิตราวดี ห่างออกไปเป็นระยะทาง ๒ ไมล์ครึ่ง (คือ ๑๐๐ เส้นหรือ ๔ กิโลเมตร) นี่หมายความว่าเขาจะต้องเดินด้วยเท้า ตั้งแต่อายุขนาดนั้นเป็นระยะทางวันละ ๒๐๐ เส้นทั้งขาไปและกลับเป็นประจำวัน ทั้งนี้หมายความอีกด้วยว่า เขายังจะต้องรับผิดชอบในเรื่องการครัวเช่นเดิม และยังแถมเป็นผู้นำในการร้องเพลงบทขับสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า และเทศนาสั่งสอนเด็กเพื่อน ๆ รุ่นราวคราวเดียวกันอีกด้วย ดู ๆ ไปก็รู้สึกว่า พลังในร่างของเขาช่างมีมากมายใช้ไม่รู้จักหมดเสียจริง ๆ

มารดาของสัตยาเองก็สงสารเขามาก นางได้อ้อนวอนให้เขาเลิกการแยกไปทำอาหารเองต่างหากเสีย โดยสัญญาว่าจะทำแต่อาหารที่ไม่มีเนื้อสัตว์ให้เขา และโกนดามะราชุ และมีเงื่อนไขว่าจะไม่ยอมให้จานอาหารที่ใส่

เนื้อสัตว์มาเกี่ยวข้องเลย แม้แต่ยกข้ามจานอาหารมังสวิรัติของเขาก็ไม่ได้ เมื่อมีการสัญญากันเป็นมั่นเหมาะเช่นนี้ เด็กชายสัตยาก็ยินยอม เป็นอันว่าเขาได้ออกเดินทางไปโรงเรียนแต่เช้า มีข้าวเย็นชืด ๆ ใส่กับไปสำหรับเป็นอาหารกลางวัน หลังจากที่ได้กินอาหารเช้า คือ สังกุตติ ได้แก่ซุบข้าวหัก ต้มง่าย ๆ แบบลูกทุ่งเท่านั้นเอง สังกุตติแบบนี้ ต่อมาภายหลัง บางครั้งสาวกก็ทำถวายท่านสวามีเพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงความหลังครั้งกระโน้นบ้างเหมือนกัน

การเดินทาง ๒๐๐ เส้นไปและกลับจากโรงเรียนที่พุกกะปัตนัมนั้น ไม่ใช่เป็นการเดินตามถนนที่ราบเรียบเหมือนในตัวเมืองเลยทีเดียว เพราะการเดินข้ามหาดทรายของแม่น้ำจิตราวดีนั้น ผู้เคยมีประสบการณ์มาแล้ว จะรู้ว่ามันเป็นการทรมานแสนเข็ญเพียงใด เพราะในเวลาหน้าร้อน พอดวงอาทิตย์ขึ้นมาเล็กน้อยเท่านั้น ทรายก็เริ่มร้อนแผดเผาเสียแล้ว และจะทวีความร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่ปรานีเลยทีเดียว ถ้ามีฝนตกลงมาแม้เพียงเล็กน้อย ก็จะเกิดการยุบเป็นหลุม

เป็นบ่อโพรกอยู่ทั่วไป การเดินผ่านไปโดยไม่ระมัดระวังหรือไม่ชำนาญ ก็อาจจะเหยียบพลาดลงไปคล้าย ๆ กับเหยียบหล่มทรายดูดฉะนั้น แต่ถ้าหากเกิดฝนตกหนัก น้ำจะท่วมขึ้นมาถึงระดับหัวเข่าของผู้ใหญ่ ซึ่งก็จะเท่ากับสูงถึงเอวของเด็กชายสัตยาทีเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็จะต้องเดินลุยน้ำอันไหลเชี่ยวกรากไปอย่างทรหดอดทน—ทั้งหมดนี้แหละ คือสภาพของหนทางที่เด็กชายสัตยาจะต้องประสบในโอกาสต่าง ๆ กัน ในระหว่างทางที่เดินไปและกลับจากโรงเรียนของเขาที่พุกกะบัตนัม

วิวัฒนาการของพิธีบูชา

เนื่องจากบัดนี้ เพื่อน ๆ ของเขาได้เติบโตขึ้นมาบ้างแล้ว เด็กชายสัตยาจึงค่อย ๆ เลื่อนระดับของพิธีการทางศาสนาของเขาตามขึ้นไปบ้างเช่นเดียวกัน เขาได้นำเอารูปหมู่ของพระผู้เป็นเจ้าต่าง ๆ ของศาสนาฮินดูมาแขวนไว้ในห้องเรียน ทุกวันก่อนที่จะถึงเวลาตีระฆังเข้าเรียน เขาจะตีระฆังสำหรับการสวดมนต์ของเขาเองก่อน ต่อจากนั้นเขาจะเป็นผู้นำการบูชาในแง่ต่าง ๆ ด้วย

น้ำเสียงที่แจ่มใสกังวาลดุจระฆังเงิน ในพิธีบูชาพระครั้งนี้ เขาได้เริ่มสอนให้เพื่อน ๆ สาธยายนาม ๑๐๘ ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นบทสวดที่พึงไพเราะวังเวง ทำให้บรรยากาศเกิดความศักดิ์สิทธิ์ และเกิดความประทับใจอย่างยิ่ง หลังจากโบกการะบูนที่จุดไฟตามลักษณะของพิธีบูชาแล้ว เขาจะล้วงลงไปในย่ามวิเศษของเขา แล้วหยิบเอาของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ ออกมาแจกพวกเพื่อน ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าและวันแล้ววันเล่า โดยไม่รู้จักจบจักสิ้น

ในระหว่างที่มีการทำพิธีบูชาพระผู้เป็นเจ้าอยู่นี้ ปรากฏว่าเด็กชายสัตยาจะแสดงอาการปลื้มปีติ และเป็นสุขอย่างประหลาด และเป็นผู้มีสง่าราศีอย่างน่าอัศจรรย์ และที่น่าพิศวงอีกประการหนึ่งก็คือ แม้ว่า เขาจะสอนให้เพื่อนเล่นของเขาบูชาเทพยดาในสวรรค์ด้วยประการต่าง ๆ ก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนว่าเขาจะถือว่า บรรดาเทพยดาทั้งหลาย ก็มีศักดิ์เป็นเพื่อนเล่นของเขาด้วยเหมือนกัน และต่อมาภายหลัง แม้เมื่อเขาได้ประกาศตนเองว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้อวตารลงมา เขาก็ยังคงทำพิธีอรติ

คือโบกการะบูนที่จุดไฟ เพื่อเป็นสัญญลักษณ์แห่งการบูชาเทพยดาทั้งหลายอยู่เหมือนกัน และก็ยังได้แจก ประสัด (prasad) มาอีกเป็นเวลาประมาณ ๑๐ ปี ประสัดนี้คือของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง ดอกไม้ วิภูติ ผงสีแดงที่เรียกว่า กัมกัม ฯ ล ฯ ที่ถวายแก่พระผู้เป็นเจ้า และต่อมาก็แจกจ่ายกันรับประทาน (ถ้าเป็นของที่รับประทานได้) โดยทั่วกัน โดยถือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับไว้และประทานกลับมาให้แล้ว *(เรื่องนี้ก็คงจะเป็นทำนองเดียวกันกับในประเทศไทยเรา เวลามีการถวายของแก่เทพยดาหรือพระพุทธรูปที่นับถือแล้ว ก็มักจะกล่าวว่า "เสสังมังคลา ยาจามิ — เหลือเดนเหลือทาน ขอประทานข้าพเจ้าเถิด" แล้วก็นำมาแจกจ่ายกันรับประทานด้วยความปลื้มใจว่า เป็นของที่เทพยดาหรือพระประทานกลับมาให้แล้ว)*

พิธีดังกล่าวนี้ ท่านได้ปฏิบัติเรื่อยมา จนกระทั่งได้สร้างอาศรมประศันตินิลยัมเสร็จสิ้นลง ระยะนั้นท่านอายุได้ประมาณ ๒๕ ปี ต่อจากนั้นท่านก็หยุดพิธีดังกล่าวแล้ว และไม่ได้แสดงบทบาทของสาวกผู้บูชา

พระผู้เป็นเจ้าอีกเลย แม้ว่าท่านจะได้เข้าไปในโบสถ์วิหารใด ๆ ก็ตาม

ครูของเด็กชายสัตยา

อุปนิสัยของเด็กชายสัตยานี้ ผู้ที่เคยเป็นครูสอนมาสมัยนั้นจะเป็นพยานได้เป็นอย่างดี ในบรรดาบุคคลเหล่านั้น มีครูเก่าอยู่ ๒ คนชื่อ สุพรรณาจารย์ และโกนทัปปะ ทั้งสองท่านรู้สึกภูมิใจอยู่ตลอดเวลาที่ได้เคยเป็นครูสอนท่านสวามีมาในสมัยที่ท่านยังเป็นเด็ก และได้เล่าให้ฟังเป็นการยืนยันเสมอว่า เด็กชายสัตยานั้นเป็นผู้มีอัธยาศัยนับว่าเป็นเลิศ พูดจาอ่อนน้อม และยังเป็นผู้มีอำนาจในตัว ในการชักจูงจิตใจเพื่อนนักเรียนด้วยกันให้น้อมใจในการประพฤติธรรมได้เป็นอย่างดี

มีครูคนหนึ่งเป็นชาวมุสลิมชื่อ จานับ มาบุบ ข่าน เป็นผู้ที่เข้าถึงความสูงส่งของเด็กชายสัตยา ศิษย์ของเขาได้อย่างแท้จริง

ในเรื่องนี้มีบางคนตั้งข้อสังเกตว่า อาจเป็นไปได้เหมือนกันที่ จานับ มาบุบ ข่าน ผู้นี้จะเปรียบเสมือน

ฟาเกียร์ (คือชาวมุสลิมประเภทหนึ่ง) ที่ได้เลี้ยงดูท่านเชอร์ดิ บาบามาตั้งแต่เล็ก และอันที่จริง ท่านสวามีเองก็ได้เคยปรารภถึงความเหมือนกันประการหนึ่ง ระหว่างท่านเชอร์ดิ บาบา กับท่านเองไว้เหมือนกัน โดยท่านกล่าวว่า "ในชาติทั้งสองนี้ สมัยที่เราเป็นเด็กนั้นเราได้รับการเลี้ยงดูมาโดยชาวมุสลิม"

คงจะเป็นด้วยผลบุญที่เคยสั่งสมมาแต่ชาติก่อนก็ได้ ที่ทำให้ จานับ มาบุบ ข่าน มีจิตใจเอ็นดูรักใคร่เด็กชายสัตยาอย่างมากมายเป็นพิเศษ จานับมักจะจ้องดูดวงหน้าอันบริสุทธิ์ของเด็กชายสัตยาด้วยความรัก จนกระทั่งน้ำตาไหลเอ่อท้นออกมา เขาจะเอามือลูบเส้นผมที่เป็นขมวดและอ่อนนุ่มเหมือนกำมะหยี่ของเด็กชายสัตยาด้วยความรัก และพูดพร้อมกับถอนใจใหญ่ว่า "สัตยา สัตยาที่รักเอ๋ย ใครหนอจะรู้ได้ว่า ชีวิตเธอต่อไปจะรุ่งโรจน์สักเพียงใด?"

จานับผู้นี้ได้ถือพรหมจรรย์จนตลอดชีวิต และท่านสวามีเองเมื่อใดที่พูดปรารภถึงครูผู้นี้ ก็มักจะให้สมัญญานามว่า ปวิตรัตมา—ผู้มีวิญญาณอันบริสุทธิ์

ด้วยความรักอย่างแท้จริง มาบุบ ข่าน จึงมีความปรารถนาอย่างเหลือเกิน ที่จะให้อาหารแก่เด็กชายสัตยาสักครั้งหนึ่งให้ได้ แต่เขาก็รู้ดีว่าเขาเป็นมุสลิม และมาจากครอบครัวที่กินเนื้อสัตว์ ดังนั้นเขาจะมีโอกาสให้ข้าวสุกแก่เด็กชายสัตยาซึ่งเป็น "เด็กในตระกูลพราหมณ์" อย่างไรได้? ดังนั้นเขาจึงนำอาหารอย่างหนึ่งที่ปรุงด้วยน้ำมันมา และวิงวอนกับเด็กชายสัตยาว่า "อาหารนี้เราทำมาเป็นพิเศษเพื่อเธอนะ สัตยา ก่อนที่จะทำ เราก็ได้ล้างภาชนะที่ใส่ ล้างเตา ครก สาก หินบด ตลอดจนล้างครัวเสียเรียบร้อยดีแล้ว หรือว่าอันที่จริง เราได้ล้างกันหมดทั้งบ้าน ตลอดจนถึงคนครัวที่ทำอาหารนี้ด้วยนะ เธอช่วยกินอาหารนี้เพื่อครูหน่อยเถอะ ถ้าเธอไม่ยอมกิน วันนี้ครูจะไม่ทานอะไรเลย แม้แต่น้ำสักแก้วเดียว ก็จะไม่ยอมดื่มด้วย" ถ้อยคำอันแสดงออกซึ่งความรักอันบริสุทธิ์เช่นนี้ ทำให้หัวใจของสัตยาละลายไปเป็นขี้ผึ้งด้วยความสงสารและเห็นใจ และเขาก็หยิบอาหารชิ้นนั้นเข้าปากคำหนึ่งหรือสองคำ เพื่อฉลองศรัทธาของครู

ความยับยั้งชั่งใจในการกินอาหาร

ท่านสวามีไม่ใช่เป็น "นักกิน" เลย กล่าวได้ว่าท่านไม่มีความชอบหรือไม่ชอบอาหารชนิดใดเป็นพิเศษ ท่านมักจะสอนผู้อื่นเสมอ ๆ ว่า ความรู้ประมาณหรือความยับยั้งชั่งใจตนเองในการกินนั้น เป็นอุปการะแก่ทั้งร่างกายและจิตใจ ท่านกล่าวว่า "ความสำรวมในการกินอาหารนี้จะเป็นเครื่องเกื้อกูลเป็นอย่างยิ่งแก่ความเจริญทั้งในด้านร่างกายและวิญญาณ ถ้าแต่ละคนสามารถกินอาหารได้น้อยกว่าที่กินกันอยู่ในปัจจุบันนี้ได้เป็นอย่างมากแล้ว โลกจะไม่มีการขาดอาหารเกิดขึ้นเลย บางทีเธอทั้งหลายอาจคิดว่า "อ้าว! ก็ท่านสวามีเป็นผู้วิเศษนี่ จะทำงานมากสักเท่าใดและจะกินอาหารน้อยสักเท่าใด ก็ย่อมได้ ไม่น่าวิตกอะไร แต่คนอย่างเราจะไปทำอย่างท่านได้อย่างใด นี้เป็นความเข้าใจผิดนะ ในการบำรุงรักษาร่างกายนี้ เราไม่ได้ใช้วิธีการใด ๆ ที่เป็นวิธีการวิเศษหรือพิเศษอย่างใดเลย ดังนั้นอาหารเท่าที่เรากินนี้ ย่อมเป็นการเพียงพอสำหรับคนอื่นด้วยเหมือนกัน ข้อสำคัญก็คือว่า:—

จงเป็น ผู้ "กิน" อาหาร
ด้วยความ เบิกบาน ในจิต
อย่าให้ รสอาหาร ทำพิษ
ทับจิต มิดสิ้น "กิน" เธอ

(Yon should eat food, and not let food eat you)

ปาฏิหาริย์ให้ "บทเรียน" แก่ครู

มีเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเรียนเรื่องหนึ่งที่ควรจะบันทึกไว้ในที่นี้

เช้าวันหนึ่ง มาบุบ ข่าน ได้เข้าไปในห้องเรียนเพื่อจะสอนภาษาอังกฤษ ก็ได้รับความตกใจจนแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นเด็กชายสัตยาศิษย์รักของเขากำลังยืนอยู่บนม้านั่ง ในลักษณะของการถูกทำโทษจากครูผู้สอนอยู่ในชั่วโมงก่อนหน้านั้น แต่ที่น่าประหลาดลึกล้ำยิ่งขึ้นก็คือ ครูผู้ลงโทษเด็กชายสัตยานั้น แม้เมื่อเห็นมาบุบข่าน ซึ่งเป็นครูที่จะมาสอนในชั่วโมงต่อไปเข้าห้องมา และเดินมาจนถึงโต๊ะครูแล้ว เขาก็ยังไม่ยอมลุกจากเก้าอี้ เพื่อให้มาบุบข่านได้นั่งแทน ในขณะเดียวกันเขา

ก็มองมาทาง มาบุบ ข่าน ด้วยสายตาแสดงอาการอาย ๆ และตื่นกลัวอย่างไรพิกล

ครูผู้นั้นได้ทำท่าทางเรียกให้ข่านเข้ามาใกล้ ๆ และกระซิบอธิบายให้เขาฟังว่า เหตุใดตนจึงต้องนั่ง "คาเก้าอี้" อยู่เช่นนั้น เขาบอกว่า "นี่ผมไม่ได้อยากนั่งอยู่อย่างนี้ดอกนะ แต่ผมลุกไม่ขึ้นน่ะ คือพอผมทำท่าจะลุกทีไร ไอ้เจ้าเก้าอี้มันก็ติดผมขึ้นมาด้วย เหมือนกับมีกาวอะไรมาทาไว้อย่างนั้นแหละ ผมจึงต้องนั่งอยู่อย่างนี้ขืนลุกขึ้นโดยมีเก้าอี้ลุกตามติดมาด้วย ประเดี๋ยวเด็ก ๆ แกจะหัวเราะกันใหญ่"

พอได้ฟังเพียงแค่นี้ มาบุบข่านก็เดาได้ทันทีว่าสาเหตุของเรื่องนี้ก็เกิดมาจากการที่ครูผู้นี้ได้ทำโทษเด็กชายสัตยาให้ยืนบนม้านั่ง ให้เป็นที่อายแก่พวกเพื่อน ๆ นั่นเอง

"เอาละ แล้วคุณลงโทษสัตยาด้วยเรื่องอะไรล่ะ?" เขาถาม

"ไหนนะ! เรื่องนั้นน่ะหรือ" ครูผู้นั้นกล่าว "ก็ผมได้ยินเขาพูดกันเกร่อไปว่า เด็กคนนี้เที่ยวแจกของ

ต่าง ๆ ให้พวกเพื่อน ๆ แล้วก็บอกว่า มันเป็นของขวัญที่เจ้าแม่สัตยัมมะประทานมาให้ เด็ก ๆ บางคนมีดินสอใหม่ ๆ สมุดบันทึกใหม่ ๆ ฯลฯ เรื่อย ๆ พอถูกพ่อแม่ถามก็บอกว่า สัตยาได้ให้ของเหล่านี้มีขนมหวานเป็นต้น โดยเป็นของขวัญจากเจ้าแม่สัตยัมมะมาเป็นเวลานานแล้ว คุณเองก็อาจจะเคยได้ยินข่าวลือเช่นนี้มาแล้วบ้างไม่ใช่หรือ? สำหรับผม เรื่องแบบนี้มันเหลวไหลสิ้นดี อาจเป็นเพราะว่า เด็กพวกนี้ได้ไปขโมยเงินมาจากไหนสักแห่งหนึ่ง แล้วก็ไปซื้อหามาเอง หรือไม่ก็กำลังเล่นตลกอะไรกันสักอย่างก็ได้ ผมกำลังคอยจ้องจะจับให้ได้คาหนังคาเขาอยู่แล้ว จะได้ลงโทษเสียให้เข็ด แต่ก็หาโอกาสยากเหมือนกัน เพราะตามปกติแล้ว สัตยาคนนี้เป็นคนมีความประพฤติเรียบร้อย และการเล่าเรียนของเขาก็ไม่มีอะไรบกพร่องเสียด้วย แต่ในที่สุด ผมก็ได้โอกาส คือตอนนั้น ผมกำลังบอกคำบอกอยู่ ปรากฏว่าเขากำลังเขียนอะไรอื่นอยู่อย่างเอาจริงเอาจัง ผมจึงถามเขาว่า

— นั่นเธอกำลังเขียนอะไรน่ะ สัตยา?

เด็กคนนี้ไม่เคยโกหก เขาตอบว่า เขากำลังเขียนชื่อต่าง ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้เด็กอื่นสาธยายในเวลาบูชาพระ

ผมจึงถามเขาว่า—อ้าว แล้วทำไมเธอจึงไม่เขียนคำบอกตามที่ฉันสั่งให้เขียนล่ะ ?

เขาตอบอย่างสุภาพว่า เขารู้บทเรียนเช่นนั้นหมดแล้ว ผมอยากจะถามอะไรก็ถามได้ ถ้าเขาตอบผิดเขาจะให้ผมลงโทษเขาได้ แต่ผมเกิดความรู้สึกโกรธอยากจะแก้เผ็ดให้ได้ จึงสั่งลงโทษเขาเลย บอกให้เขายืนขึ้นบนม้านั่ง แต่ครั้นมาตอนนี้ผมรู้ตัวว่ากำลังแย่แล้ว

มาบุบข่านต้องพยายามกัดฟันแทบแย่ เพื่อไม่ให้หัวเราะออกมาดัง ๆ ในเมื่อได้ยินเรื่องราวเช่นนี้ เขาพึมพำกับตนเองว่า "เอาละซี เธอนี่บางครั้งก็ชอบเล่นเอาเรื่องเหมือนกันนะ สัตยา" สำหรับข่าน เรื่องเช่นนี้เขาฟังแล้ว ก็รู้สึกขำแทบจะกลั้นหัวเราะไม่ได้ และเขาก็เชื่อว่าเป็นเพราะการเล่นสนุกแบบเด็ก ๆ ของสัตยาของเขานั่นเอง เขาจึงพูดกับครูผู้นั้นว่า

"เอาละ ไหน ๆ มันก็แล้วไปแล้ว คุณลองออกคำสั่งให้เขาลงจากม้านั่งเสียทีเถอะ แล้วคุณเองก็จะลุกจากเก้าอี้ได้"

ครูผู้ถูกลงโทษหมดทางจึงออกคำสั่งดการลงโทษตามที่เขาได้รับคำแนะนำ "เอ้า ลงมาจากม้านั่งได้ สัตยา" เขาออกคำสั่ง โดยไม่กล้ามองหน้าเด็กชายสัตยา

สัตยาจึงลงจากม้านั่งตามคำสั่ง และเก้าอี้ก็หลุดจากการ "เกาะติด" ครูผู้นั้น ทำให้เขาสามารถลุกขึ้นได้อย่างปกติ น่าคิดว่านี่แหละคือความหมายประการหนึ่งของคำว่า อวตาร ซึ่งแปลตามตัวอักษรก็หมายความว่า "การลงมา (จากสวรรค์) ของพระผู้เป็นเจ้า" คือเมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงอุตส่าห์เสด็จ**ลงมา**หาเรา ก็หมายความว่าพวกเราจะได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง **ขึ้นไป** หาพระองค์ท่าน โดยจะได้หลุดจาก เก้าอี้ ที่เกาะยึดเราไว้ ทำให้เป็นเครื่องถ่วงแลดูเกะกะเก้งก้างพิกล เก้าอี้ ดังกล่าวนี้ก็คือ อุปาทาน ได้แก่ความยึดมั่นถือมั่น ๔ ประการ คือ ความยึดมั่นถือมั่นในจิต ความคิด สติปัญญา และ อหังการ (mind, thought, intelligence and ego)

การนึกถึงแม้ด้วยความเกลียดก็ยังดี

เหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น อาจทำให้ท่านผู้อ่านบางท่านเกิดความคิดว่า ท่านสวามีมีการผูกใจเจ็บ คือยังเบียดเบียนทำร้ายหรือว่าแกล้ง คนที่ไม่ให้เกียรติแก่ท่าน จึงใช้อำนาจฤทธิ์ของตน แกล้งให้เกิดความอึดอัดอับอายขึ้นเพื่อความสนุกขบขันของตนเอง หากท่านคิดเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอท้วงติงว่ายังไม่ถูก ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

มีคนหลายคนที่ชอบดูถูกเหยียดหยามท่านสวามี โดยมีการพูดกระแนะกระแหน ให้ร้ายป้ายสีอยู่บ่อย ๆ แต่คนเหล่านี้ก็ยังประสบความเจริญรุ่งโรจน์ในกิจการงานของเขาเป็นอันดี เขาจึงพูดถึงท่านด้วยการแสดงความเยาะเย้ยอีกบ่อย ๆ ว่า "เป็นไง ? เห็นไหมว่าคน ๆ นี้ ไม่มีฤทธิ์มีเดชอะไรดังที่เขาเล่าลือกันเลย ก็ผมไม่เชื่อเขาเลย แล้วผมก็ยังสบายดี และเจริญดีอีกด้วย" นี่แหละ เขานึกไม่ถึงเลยว่า **ธรรมของสัตบุรุษ** คือสภาพจิตใจของผู้ประเสริฐแล้วนั้น จะไม่มีการเบียดเบียนทำร้ายด้วยความคิดที่จะแก้แค้นใครต่อใครเล่นสนุก ๆ

เหมือนดังที่ใจ (คือ กิเลส) ของเขาคิดไปเช่นนั้นเลย (*น่าจะเทียบได้กับหลักการของพระพุทธศาสนาดังแสดงในพุทธภาษิตบทหนึ่งว่า สตฺ ธมฺโม ทุรนฺวโย — ธรรมคือความคิด หรือสภาพจิตของท่านผู้มีใจสงบแล้วนั้น บุคคลผู้มีจิตใจยังไม่สงบ ย่อมรู้ตามได้ยาก คือนึกหรือคิดไปไม่ถึงเลย จึงไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เพราะตนเองย่อมคิดหรือทำเช่นนั้นไม่ได้*)

ท่านไส บาบา เคยกล่าวกับสาวกของท่านไว้ว่า "เธอทั้งหลายจงอย่าเศร้าใจหรือโกรธเคืองบุคคลประเภทนี้เลย ใครเขาจะพูดกล่าวร้ายอย่างไหน จะหาทางขัดขวางอย่างไร เราก็จะดำเนินงานของเราไปเรื่อย ๆ ไม่มีใครจะสามารถมาโค่นล้ม หรือขัดขวางเราได้ดอก เธอทั้งหลายอาจจะนึกเสียดายหรือสังเวชว่า นี่ถ้าเขาได้เกิดความเลื่อมใสในเราเหมือนกับพวกเธอ เขาเหล่านั้นก็คงจะได้ประสบความสุขและความปลื้มปีติ ดังเช่นที่เธอได้รับอยู่แล้ว แม้ความคิดเช่นนี้ก็ยังไม่ถูกนัก เธอจงคิดวางอุเบกขาเสียว่า มันเป็นเพราะผลกรรมในอดีตของเขาเอง เขามีบุญมาเหมือนกันที่สามารถตั้งตนอยู่

ได้ในฐานะอันเจริญรุ่งเรือง (ในทางโลก) เช่นนั้น แต่เขาก็มีบาป (คือความลืมตัว) เป็นฉากกำบังกางกั้นอยู่ ทำให้จิตใจของเขาไม่สามารถเข้าถึงเราได้ ถึงอย่างไร ๆ ก็ยังมีข้อที่น่าพอใจอยู่อย่างหนึ่งนะ — คือ เขายังคงนึกถึงเรา—มีเราอยู่ในหัวใจของเขาอยู่ดี แม้ว่าจะเป็นการนึกถึงด้วยความชิงชัง ไม่ใช่ด้วยความรักก็ตาม (Though not through attraction, they too do have Me in their minds through aversion. So, in a way, their minds are also Svami-oriented). เรายอมหาทางหล่อเลี้ยงจิตใจของคนทั้งหลายทั่วหน้า ทั้งแก่พวกเธอที่เลื่อมใสเรา และแก่เขาทั้งหลายที่ชิงชังและดูถูกเรา และเมื่อจะว่าไปในมุมกลับ เขาก็ได้เป็นคนเด่นดังประการหนึ่งเหมือนกัน เพราะการที่เขาไม่เชื่อและดูถูกเรานั่นเอง จะว่าไปเราก็ยังทำประโยชน์ให้แก่เขาอยู่ดีนั่นแหละ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนะ เธอลองคิดดูที หรือว่า ก็เป็นเพราะการนินทาว่าร้ายจากคนพวกนี้เอง ไม่ใช่หรือ ที่เป็นเหตุให้เธอเลื่อมใสเรามากขึ้น เห็นว่าเราเป็นผู้ทำงานด้วยความมุ่งมั่นเป็นใจเดียวจริง ๆ และ

ในที่สุดบุคคลเช่นนี้ก็เป็นเสมือนหนึ่งหินฝนทอง ลองใจเธอว่าจะมีความมั่นคงในการปฏิบัติธรรม (คือความดำริในทางไม่เบียดเบียนผู้อื่น คือ อหิงสา) เพียงใด"

มีประจักษ์พยานแห่งความจริงที่ว่า ท่านสวามีนั้น นอกจากว่าจะยึดมั่นในหลักอหิงสา คือไม่เบียดเบียนใคร**แม้ด้วยความคิด** ด้วยตัวของท่านเองแล้ว ท่านก็ยังพร่ำสอนสาวกของท่าน ให้ปฏิบัติตามหลักนี้อย่างเคร่งครัด เช่นเดียวกับท่านเหมือนกัน

ให้ "บทเรียน" แก่ศิษย์

ประมาณสองสามปีมาแล้ว มีบัณฑิตผู้คงแก่เรียนในด้านวิชาการผู้หนึ่ง ได้แสดงปาฐกถาที่ มาตังคะ ในแคว้นบอมเบย์ ในระหว่างการแสดงปาฐกถาได้โจมตีท่านสวามีอย่างรุนแรง โดยกล่าวหาว่าท่านเป็นคนโกหกหลอกลวงประชาชน เป็นผู้ที่ลดค่าของคำสอนอันประเสริฐในศาสนาลงมาให้เหลือเพียงการแสดงปาฏิหาริย์ชั้นเลวของนักเล่นกล คือซ่อนของต่าง ๆ ไว้ในแขนเสื้อ แล้วอาศัยความไว พลิกมือคว้าเอาของนั้น

ออกมา ทำให้คนที่ดูตามไม่ทัน คิดว่าเป็นการเนรมิตของออกมาจากอากาศ อันที่จริง บัณฑิตผู้นั้นไม่ได้กล่าวออกชื่อท่านสวามีโดยตรง แต่ก็ได้กล่าวพาดพิงถึงโดยเฉียดไปเฉียดมาอย่างใกล้ชิด หรือว่าชัดเจนมากจนกระทั่ง แม้ไม่ออกชื่อเลย ผู้ฟังก็ย่อมรู้ได้โดยนัยทันทีว่า เขากำลังด่าท่านสวามีอย่างสนุกปากนั่นเอง ในบรรดาผู้ฟังในที่นั้น มีศานุศิษย์ของท่านไส บาบาอยู่ด้วยจำนวนหนึ่ง คนหนึ่งในจำนวนนั้น เกิดอดรนทนไม่ไหว คือมีอารมณ์พลุ่งพล่านด้วยความโกรธเต็มที่ จึงผลุดลุกขึ้นยืน และโต้เถียงกับผู้ปาฐกถาผู้นั้นอย่างเผ็ดร้อนรุนแรง ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีเหตุผลของตนเอง ซึ่งต่างก็เป็นเหตุผลที่น่าฟังพอ ๆ กัน ไม่มีใครข่มกันลงให้เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในเชิงเหตุผลได้ ข้างผู้ฟังก็เกิดแตกแยกกันเป็นสองฝ่าย ที่เชื่อตามท่านบัณฑิตผู้นั้นก็มาก ที่หันมาคล้อยตามสาวกของท่านไส บาบาก็มีไม่น้อย ในที่สุดการประชุมครั้งนั้นก็จบลงด้วยการโกลาหล ไม่มีใครยอมใคร แต่ละฝ่ายก็พกเอาอารมณ์ขุ่นมัวและเคียดแค้นกลับไปบ้านของตน

สาวกของท่านไส บาบาผู้นั้น ก็กลับบ้านด้วยอารมณ์ที่ขุ่นเคืองและจิตใจที่เดือดร้อนกระวนกระวาย คือเจ็บแค้นแทนอาจารย์ แต่พอมาถึงบ้านก็ประสบความแปลกประหลาดเป็น "ปาฏิหาริย์" เกิดขึ้นต้อนรับเขาเลยทีเดียว คือแต่เดิมนั้นในบ้านของเขามีปรากฏการณ์อันแสดงถึงความกรุณา และความรับรู้ในศรัทธาของเขาหลายอย่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นจากรูปเทพเจ้าองค์ต่าง ๆ ในบ้าน ก็จะมีผงวิภูติไหลออกมา และมีผงกัมกัม (สีแดง) กับน้ำผึ้งอันมีรสหวานหอมหลั่งไหลตามกันออกมาด้วย ปาฏิหาริย์อันน่าชื่นใจแสดงว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงรับรู้ในความภักดีของเขานี้ปรากฏขึ้นมาในบ้านนั้นก่อนหน้านี้ติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายวัน แต่ในวันที่เขาเกิดอารมณ์ขุ่นมัว ไปโต้เถียงกับบัณฑิตนักวิชาการผู้นั้นด้วยอารมณ์โกรธแค้นมาแล้ว ก็เกิดมี "ปาฏิหาริย์" อีกครั้งหนึ่ง คือทุกอย่างหยุดไหล และหายไปหมดเลย ไม่ว่าจะเป็นวิภูติผงกัมกัม หรือว่าน้ำผึ้งทั้งหมดได้หายวับไปจากที่ ๆ เคยปรากฏอยู่นั้น เหมือนกับว่ามีมือที่เขาแลไม่เห็น ได้มากวาดเอาไปจนเกลี้ยง

ชนิดที่เรียกว่าไม่มีร่องรอยอะไรเหลือให้เห็นอีกเลย แน่ละ ผู้คนที่เชื่อถือที่แห่กันมาที่บ้านของเขาเพื่อจะได้เห็นประจักษ์พยานนี้ ย่อมจะต้องผิดหวังอย่างร้ายแรงที่สุด (และก็อาจจะเลยกลับใจ คือหมดศรัทธาเอาเลยทีเดียวก็ได้) สำหรับสาวกผู้นี้เองนั้น ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะต้องตกตลึงและเกิดความพิศวง งงงันว่า ปรากฏการณ์อันร้ายแรงชนิดที่ฉีกหน้าเขาอย่างไม่คาดฝันนี้ เกิดขึ้นได้อย่างไร ทำไมเล่า—ทำไม—เหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงได้ทรงกระทำแก่เขาอย่างหมดเยื่อใย ทำให้เขาได้รับความสะเทือนใจอย่างร้ายกาจถึงเพียงนี้ ?

เขาเศร้าใจหมดอาลัย และคิดไม่ตกอยู่หลายวัน จนในที่สุดจึง "ได้คิด" ขึ้นมาว่า หรืออาจจะเป็นไปได้ที่ว่า การที่เขาได้โต้เถียงกับบัณฑิตนักวิชาการผู้นั้นอย่างมีอารมณ์โกรธแค้นนั้น คงจะไม่เป็นที่พึงประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็เป็นได้ คือว่าพระองค์คงจะแสดงให้เขาเห็นว่า การที่ใครคนไหนจะเชื่อถือหรือเลื่อมใสในพระองค์หรือไม่นั้น เป็นเรื่องของพระองค์จะต้องดำเนินการกับเขาเอง คือไม่ใช่เป็นเรื่องที่สาวกทั้งหลายจะ

โกรธแค้นว่า อุตส่าห์ "โฆษณา" ให้แล้ว ก็ยังไม่มีใครยอมเชื่ออีก ดังนั้นหน้าที่ของสาวกแต่ละคนก็คือว่าเขาจะต้องรักษาศรัทธาของเขาเองนั่นแหละ ให้มั่นคงตลอดไป อย่าให้โลเลเสื่อมถอยเสียกลางคัน ส่วนการที่จะไปชักจูงจิตใจคนอื่นให้เลื่อมใสตามไปด้วยได้หรือไม่นั้น ไม่ควรต้องไปกังวลถึง และยิ่งไปแสดงกิเลสหรืออารมณ์โกรธแค้นของตัวเองใส่ผู้อื่นเข้าอีกด้วย ก็ยิ่งเป็นเรื่องที่สาวกจะทำไม่ได้เลยทีเดียว เป็นอันว่าเขาได้สำนึกแล้ว นับตั้งแต่นั้นไปว่า ท่านสวามีได้สอนเขาแล้วว่า เขาจะต้องแสดงความจงรักภักดีต่อองค์ท่าน โดยการแผ่เมตตาให้ด้วยใจบริสุทธิ์ แม้กับบุคคลที่เป็นปฏิปักษ์ต่อองค์ท่าน ไม่ใช่ไปเที่ยวโกรธแค้นว่าเขาไม่เลื่อมใสอาจารย์ของตน "โปรดยกโทษให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด" เขาคร่ำครวญหลังจากที่ "ได้คิด" และรู้สำนึกในความผิดของตนเองแล้ว

เขาเกิดความรู้สึกว่า การที่เขาจะล้างบาปของเขาที่ได้ไป "พ่นกิเลส" ใส่นักวิชาการมาแล้ว ก็คือต้อง

ประชุมสาวกให้มาสวดภชันกัน เขาจึงเรียกประชุมเพื่อน ๆ ให้มาชุมนุมกันสวดภชันกันที่บ้านของเขา

ทันใดนั้น ก็บังเกิดกลิ่นหอมชื่นใจลอยมาให้ทุกคนในห้องนั้นได้รู้สึกโดยทั่วกัน และพร้อมกันนั้นผงวิภูติ ผงกัมกัมและน้ำผึ้งก็ปรากฏหลั่งไหลออกมาจากรูปดังเช่นที่เคยมีปรากฏการณ์มาแล้ว ทั้งนี้แสดงว่าท่านสวามีผู้สัพพัญญู มีความรู้และเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้กรุณายกโทษบาปให้แก่เขาแล้ว — บาปที่เกิดขึ้นเพราะเขาไปพ่นกิเลสใส่คนที่โจมตีท่านนั่นเอง (*คือการเอากิเลสไปสู้กิเลสย่อมเป็นบาป*)

การ "แกล้ง" ด้วยความกรุณา

เหตุการณ์เช่นนี้เป็นคติสอนใจเราได้มากทีเดียว คือมีคนบางคนที่วิถีชีวิตของเขาบันดาลให้เขาเข้ากันไม่ได้กับท่านไส บาบาในระยะแรก ๆ คือมักไม่ยอมเชื่อหรือไม่ก็แสดงตัวเป็นปฏิปักษ์ไปเลย มีการกล่าวร้ายนานาประการ ในกรณีเช่นนี้แหละซึ่งมีบ้างเหมือนกันนาน ๆ ครั้ง ที่ท่านสวามีจะใช้อุบายวิธี คือการแสดง

ปาฏิหาริย์แบบที่คล้าย ๆ กับจะเป็นการ "แกล้ง" หรือ "ยั่วให้โกรธ" เสียบ้าง แต่ด้วยปาฏิหาริย์ หรือการแกล้ง *(ที่กระทำไปด้วยความกรุณา)* ของท่าน ต่อมาเมื่อบุคคลผู้นั้นกลับใจมานับถือเลื่อมใสท่านแล้ว เขาได้นึกย้อนหลังไป ก็เห็นได้ชัดเจนว่า กลวิธีต่าง ๆ ที่ท่าน "แกล้ง" หรือ "ยั่ว" เขานั้นได้ทำให้เขาพัฒนาในทางจิตขึ้นมาเรื่อย ๆ จนในที่สุด เขาก็ต้องกราบขอบพระคุณท่านและรู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่ได้ถูกท่าน "แกล้ง" หรือ "ยั่ว" ด้วยวิธีการอันประหลาดต่าง ๆ ที่แล้วมา ทั้งนี้เป็นเครื่องแสดงให้เราเห็นได้ชัดเจน ลีลา คือการเล่นสนุกชนิดที่ดูเหมือนว่าจะเป็นการแกล้งกัน ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงนั้น ไม่ได้เกิดจากความโกรธหรือความปรารถนาที่จะเบียดเบียนหรือแก้แค้นเลย นอกจากว่าจะเป็น "สอน" ด้วยความปรารถนาดี *(เหมือนกับการที่ครูตีเด็กบ้างในบางครั้ง)* นั่นเอง การที่เด็กชายสัตยาทำสิ่งที่ดูเหมือนว่า จะเป็นการแกล้งหรือแก้แค้น ครู ของตนที่พุกกะบัตนั้นก็น่าจะเป็นไปในทำนองเดียวกันนี้.

บทที่ ๘

ศิลปเพื่อวิญญาณ

□ □

อันเรื่องพัฒนาวิญญาณ
เพื่อแก้สันดานหลากหลาย
เลวทรามต่ำช้ามากมาย
สับสายมาแต่ปางบรรพ์

ก่อนหน้ามาเกิดชาตินี้
ทั้งทีดีและชั่วนั้น
เราได้ให้กำ—เนิดมัน
สั่งสมสร้างสรรค์ขึ้นมา

เรื่องนี้เป็นกระ—บวนการ
ยาวนานยากนักหนักหนา
คับแค้นแสนทุกข์ทรมา
ดังว่าจะสิ้นวิญญาณ

อาศัย ใจถึง จึงสู้
เลือกทาง ข้างบู๊ ห้าวหาญ
กัดฟัน ล้มลุก คลุกคลาน
กว่าจะผ่าน ขั้นหนึ่ง ขึ้นไป
ต้องมี ศรัทธา มานะ
ชีวิต ยอมสละ ให้ได้
ไม่มี ศาสดา องค์ใด
ที่อาจ แก้ไข ได้พลัน
ท่านช่วย แนะนำ ทำดี
เพื่อที่ จะได้ ไปสวรรค์
ความบาป หยาบชั่ว กลัวมัน
ผลนั้น นำสู่ อบาย
แต่เรา ทุกคน ก็มี
เสรี ไม่เชื่อ ก็ได้
มีสิทธิ์ เลือกทำ ตามสบาย
แต่อย่า โวยวาย ภายหลัง
องค์ท่าน ช่วยบัน— ดาลใจ
หักห้าม เราไว้ ได้บ้าง
หากเรา ดื้อรั้น ดันทุรัง
ไม่พึง ต้องโทษ ตนเอง.

ภาพยนตร์บุกหมู่บ้านปุตตปารตี

เกิดมีปรากฏการณ์อย่างใหม่ชนิดหนึ่ง ซึ่งทำให้ชาวบ้านแถบหมู่บ้าน โกธเจรุวุ และ พุกกะปัตนัมใกล้กับปุตตปารตี เกิดความตื่นเต้นกันอย่างขนานใหญ่ ปรากฏการณ์ครั้งนี้ก็คือการนำเอาภาพยนตร์มาฉายเป็นครั้งแรกนั่นเอง

เพ็ดดา เวนกัปปะ ราชุ ซึ่งเป็นนักละครเก่าคนหนึ่ง ได้ชวนลูกหลานออกจากบ้านไปดูของวิเศษอย่างใหม่คือภาพยนตร์กันด้วยความตื่นเต้น แต่เด็กชายสัตยาไม่ได้ไปด้วย เขากล่าวว่า "เจ้าภาพยนตร์นี้แหละจะเป็นเครื่องบ่อนทำลายความสงบสุขของสังคมของเรา การแสดงแบบนี้ไม่เหมือนกับการแสดงบนเวที ซึ่งมีระเบียบและจรรยาบรรณเป็นหลักประจำชาติของเรามาแต่โบราณกาล ต่อไปมันจะทำให้เกิดความย่อหย่อนเสื่อมโทรมทางศีลธรรมกันใหญ่ เด็ก ๆ รุ่นใหม่นี้จะพากันเย้ยหยันดูถูกเรื่องราวปรัมปราอันศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาของเรา สิ่งนี้จะแผ่ขยายความเลวทรามของมนุษย์ให้กว้างขวางออกไป โดยคนเราส่วนมากก็จะคิดถึงแต่ประ-

โยชน์ที่จะเกิดแก่สังคมบางประการที่มันจะช่วยให้เกิดขึ้นบ้าง นอกจากนั้น นาฏกรรมและดนตรีของเราจะถูกลดระดับลงมาเรื่อย ๆ และก็จะหมดค่าลงไป ผมไม่เห็นด้วยเลยที่ใคร ๆ จะไปดูภาพยนตร์กัน ดังนั้น ผมจะไม่ไปด้วยละ" — ดูเอาเถอะ เมื่อเทียบกับเด็กอื่น ๆ แล้ว สัตยาก็คล้าย ๆ กับจะเป็นเด็กที่ประหลาดพิลึกเอาการ คือดู ๆ ไป ก็คล้ายกับว่าไม่มี "หัวใจ" เหมือนเด็กหนุ่มสาวทั้งหลายเสียเลย

น่าประหลาดอีกอย่างหนึ่งที่ว่า แม้ท่านสวามีจะไม่นิยมชมชอบภาพยนตร์นักด้วยเหตุดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่ในจำนวนสาวกของท่านก็มีดาราภาพยนตร์ผู้มีชื่อเสียง ผู้สร้างหรือผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์ ตลอดจนถึงเจ้าของโรงภาพยนตร์อยู่หลายคนเหมือนกัน จนถึงกับมีบางคนกล่าวอย่างเยาะ ๆ ว่า ท่านสวามีเป็น "ขวัญใจ" หรือ "ดารา" ของพวกดาราภาพยนตร์ไปแล้ว

ดาราเดินดิน

สาเหตุของเรื่องนี้น่าจะอยู่ที่ทัศนคติของพวกเราที่มีต่อดาราภาพยนตร์เหล่านั้นเสียมากกว่า คือโดยมาก

พวกเรามักจะคิดว่า ดาราเหล่านั้นเป็นคนสูงศักดิ์ และวิเศษจนเกือบจะเป็นดาราบนฟากฟ้าไปจริง ๆ เลยทีเดียว แต่ท่านสวามีท่านมองดูบุคคลที่ถูกสมมติว่าเป็นดาราเป็นต้นเหล่านี้ว่า เป็นมนุษย์ปุถุชนคนธรรมดา ๆ เท่านั้นเอง ไม่ใช่ลอยมาจากฟากฟ้าที่ไหนกัน บุคคลพวกนี้ (แม้จะมีชื่อเสียงและร่ำรวยมีคนนับหน้าถือตาแค่ไหน) ท่านสวามีก็ถือว่า เป็นมนุษย์ปุถุชนที่เสพกามเหมือนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ที่เดินดินกินข้าวแกงกันอยู่นี่แหละ และก็เช่นเดียวกับพวก "เดินดิน" อย่างเราทั้งหลาย มนุษย์ "ดารา" เหล่านี้ก็เป็นกามาวจรสัตว์ คือตกอยู่ในอำนาจของ กามาสวะ คือกิเลสกามที่ฝังลึกอยู่ในสันดาน ตลอดเวลาที่เกิด ๆ ตาย ๆ มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน พวก "ดาราเดินดิน" เหล่านี้ กำลังตกอยู่ในวังน้ำวนแห่งกามตัณหา และต้องเป็นทาสของสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของตน เช่นเดียวกับคนเดินดินอื่น ๆ ที่ไม่ได้เป็นดาราเหมือนกัน ทีนี้เมื่อท่านคบกับพวกเรา—ให้ความเมตตากรุณาแก่พวกเราได้ เหตุใดท่านจึงจะคบกับเขา และให้ความอนุเคราะห์แก่เขาในทำนองเดียวกันไม่ได้เล่า?

การพัฒนาวิญญาณ

มีคนบางคนพยายามจี้จุดซึ่งดูเหมือนจะเป็นความบกพร่องของท่านสวามีออกมาตีแผ่อีก เขากล่าวว่า ท่านสวามีไม่เห็นมีความสามารถ กลับใจคนที่ไปหาท่านได้ทุกคนเลย คือบางคนก็ยังกิเลสหยาบใจบาปเหมือนเดิม เรื่องนี้เราต้องยอมรับว่าเป็นความจริงอยู่เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอให้ท่านสังเกตดูความจริงเป็นข้อเปรียบเทียบด้วยว่า แล้วผู้ที่ไปหาผู้วิเศษต่าง ๆ ที่สำนักอื่น ๆ เล่า เขาหมดกิเลสหรือกลับใจเป็นคนดีกันได้ทุกคนหรือไม่ หรือว่ามากน้อยเพียงใด และอันที่จริง สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ใคร่ให้ข้อสังเกตไว้ประการหนึ่งว่า การพัฒนาทางวิญญาณหรือว่าการกำจัดกิเลสที่นอนเนื่องในสันดานมาก่อนที่จะมาเกิดในชาตินี้นั้น เป็นกระบวนการที่ต้องค่อยเป็นค่อยไปทีละเล็กละน้อย คือต้องใช้เวลามาก ท่านผู้วิเศษไม่ว่าคนไหน ๆ ก็ตามย่อมจะไม่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงสันดานของมนุษย์อย่างฉับพลัน โดยใช้กำลังบังคับเอาดื้อ ๆ คือการเข้าไปสิงใจของผู้นั้น ๆ เป็นอันขาด เพราะการกระทำเช่นนั้น ก็

เท่ากับเป็นการทำให้บุคคลผู้นั้นเป็นเสมือนหุ่นยนต์หรือตุ๊กตาไขลาน เพราะวิธีการเช่นนั้น เป็นการกระทำของนักสะกดจิตเสียมากกว่า (Spiritual development and annulment of inherited impulses is a slow, gradual process. Great souls will not bring about over-night change of character by forcibly occupying the minds of men and making marionettes of them like a mesmerit or hypnotist) มนุษย์ทุกคนมีเจตน์จำนงอันเป็นเสรีของเขาเองมาแต่เดิม และการที่เขาตกอยู่ในสภาวะ (เป็นทาสของกามคุณและเหตุการณ์) เช่นนี้ ก็เพราะเขาได้ใช้เจตน์จำนงนั้นในทางที่ผิด กลายเป็นคน (หรือเปรียบเหมือนเด็ก) ที่เสียคน เพราะชอบทำอะไรตามใจ (คืออารมณ์) ตนเองอยู่เรื่อยๆ ไม่คิดหน้าคิดหลังให้รอบคอบ ศาสดาหรือท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะช่วยอนุเคราะห์ได้ก็โดยการสร้างสถานการณ์อันเหมาะสมขึ้น เพื่อให้มนุษย์ผู้ "เสียคน" ไปแล้วนั้นได้รู้สึกตัวและได้คิด ต่อจากนั้นก็จะได้ใช้เจตน์จำนงค์อันเป็นเสรีของเขาเสียใหม่ คือให้เขาเกิดความ

ตั้งใจขึ้นเองว่า เขาจะแก้ไขตัวเองหรือกลับตัวกลับใจเสียใหม่ละ หากการอนุเคราะห์ขั้นนี้เป็นผล ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นก็จะหาทางอุดหนุน ค้ำจุน ประคับประคองวิญญาณของบุคคลเช่นนั้นให้ตั้งตัวได้ ไม่พลาดพลั้งถอยหลังเข้าคลอง (คือกิเลสหยาบ) อีก แน่ละการประคับประคองหรือดึงบ้างดันบ้างแบบเข็นครกขึ้นภูเขาเช่นนี้ เป็นงานที่หนักไม่น้อย แต่ท่านก็มีความอดทนอนุเคราะห์บุคคลผู้เช่นนั้นได้ด้วยอาศัยเมตตาอันบริสุทธิ์ เพื่อให้ก้าวขึ้นไปได้ทีละขั้น ๆ ในลำดับแห่งการพัฒนาทางวิญญาณของเขา หลังจากได้รับการอนุเคราะห์ชนิด "ต่อเติมเสริมแต่ง" (seasoning) ให้บ้าง เช่นนี้แล้ว บุคคลผู้นั้นก็จะมีจิตอ่อนโยนลงทีละเล็กละน้อย และในที่สุดก็จะมาถึงขั้นที่เขาจะยอมมอบใจถวายชีวิตให้โดยสิ้นเชิง ตอนนี้แหละท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์หรือศาสดาทั้งหลายจะเข้ารับจิตเช่นนั้นไว้ในความอนุเคราะห์เต็มที่ และก็จะทำให้เป็นจิตที่ถึงความบริสุทธิ์สมบูรณ์ได้ในเมื่อถึงขั้นนั้น

เป็นความจริงที่ว่า ในการพัฒนาทางวิญญาณดังกล่าวนั้นคงมีไม่กี่คนนัก ที่จะสามารถจะตะเกียกตะกายไต่ขึ้นไปจนถึงยอดเขา คือความบริสุทธิ์บริบูรณ์โดยสิ้นเชิงได้ ทีนี้ก็มีปัญหาว่า ใครบ้างที่จะยินดีรับภาระให้ความอนุเคราะห์แก่วิญญาณที่ยังมีบารมีอ่อน คือกำลังมะงุมมะงาหราอยู่ด้วยอำนาจของกิเลสขั้นหยาบๆ นี้ เพื่อให้เขาได้พัฒนาก้าวหน้าขึ้นไปบ้าง แม้เพียงเล็กน้อยก็ยังดี ?

อันตรายของการเกี่ยวข้องกับ "คนมีปัญหา"

ภาระกิจดังกล่าวนี้เป็นงานเสี่ยงอันตรายมิใช่น้อย เปรียบเหมือนเดินบนคมมีดฉะนั้น และในเวลาเดียวกันก็ต้องประกอบด้วยการเผ้าดู — คือประคับประคอง — อย่างชนิดที่เรียกว่า ไม่ให้คลาดสายตาไปได้เลยทีเดียว ผู้รับภาระกิจเช่นนี้ ถ้ายังไม่เป็นผู้ที่มั่นคง คือไม่หวั่นไหว เพราะได้อบรมบ่มบารมีมาจนเพียงพอแล้วละก็ ดีไม่ดีตัวท่านเองนั่นแหละ อาจจะเลื่อนไถลตกลงมาสู่ระดับต่ำเสียเอง แทนที่จะสามารถจูงหรือดึงมนุษย์ที่มี

จิตต่ำกว่าให้พัฒนาขึ้นไปหาท่านได้ เรื่องเช่นนี้มีทางเป็นไปได้ ในเมื่อต้องมีการเกี่ยวข้องกับบุคคลรายที่ "มีปัญหา" มาก ดังนั้นการที่อาจารย์จะรับศิษย์ "ผู้มีปัญหา" มาก ๆ เข้าไว้ในสำนักของตนนั้น จึงต้องระมัดระวังให้มาก เพราะอาจจะเป็นอันตรายแก่ตัวอาจารย์เองได้ ทั้งนี้นอกเสียจากว่าอาจารย์ผู้นั้นจะมีอินทรีย์บารมีกล้าแข็ง และสูงพอที่จะคุ้มตนและศิษย์อื่น ๆ ได้ทั้งหมดจริง ๆ

แต่ในแง่ของสังคม โดยเฉพาะสังคมทางโลก แม้อาจารย์จะเป็นผู้มีบารมีแก่กล้าพอที่จะคุ้มตัวเองและศิษย์ได้ทั้งหมดแล้ว แต่ท่านก็ยังมีภาระต้องรับผิดชอบในฐานะที่เป็นหัวหน้าของสถาบันแห่งใดแห่งหนึ่ง ท่านอาจจะยินดีรับคนเกเรเหลวแหลก และมีนิสัยเป็นอันธพาลไว้เป็นศิษย์โดยไม่รังเกียจ แต่นี่เป็นความเมตตาปรานีเป็นส่วนตัว ในฐานะที่เป็นเจ้าสำนักของสาธุชนผู้ใคร่ธรรม การรับคนไว้โดยไม่เลือกคุณสมบัติกันเสียเลย ย่อมจะทำให้เสียชื่อและศักดิ์ศรีแก่สำนักโดยส่วนรวมอย่างแน่นอน เพราะใคร ๆ ก็จะเหมาเอาว่า สำนก

นี้มีแต่คนอันธพาลสันดานหยาบที่เป็นเดน หรือขยะสังคมเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ท่านผู้มีความเมตตาเป็นอัปปมัญญา คือไม่มีขอบเขตจำกัดเช่นนั้น จึงต้องหาทางช่วยเหลือโดยวิธีอื่น เช่นให้ความอนุเคราะห์อยู่ห่าง ๆ หรือไม่ก็ไปหาทางช่วยเหลือจากภูมิละเอียดอื่น ๆ (ที่เป็นภูมิทิพย์) แทนที่จะช่วยโดยตรงในโลกนี้

นักบุญโรงหนัง ?

เมื่อคำนึงถึงความจริงดังกล่าวมานี้แล้วก็พอจะเห็นได้ว่า ไม่มีอาจารย์องค์ไหนในปัจจุบันจะมีความสามารถยิ่งไปกว่าท่านสวามีเลยในเรื่องเช่นนี้ และโดยเฉพาะในเมื่อท่านไม่ได้ขึ้นสังกัดอยู่กับองค์การหรือสถาบันแห่งใดเลยเช่นนี้ ท่านจึงมีโอกาสและความสามารถที่จะรับและช่วยคนได้ทุกประเภท และบางทีอาจเป็นเพราะเหตุนี้ก็ได้ ที่ท่านสวามีมักได้รับการกล่าวขวัญถึงอย่างเยาะเย้ยว่า เป็นนักบุญโรงหนัง (cinema-saint) คือท่านมีการเกี่ยวข้องกับดาราภาพยนตร์ และผู้ดำเนินกิจการด้านภาพยนตร์อยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นศิษย์ของท่าน

บางครั้งก็รับนิมนต์ไปที่บ้านของ ดาราเดินดิน เหล่านั้นด้วย ซึ่งท่านก็คงจะไปในฐานะที่เขาเป็น คนเดินดินเท่านั้นเอง ไม่ว่าจะเป็นดาราหรือไม่ก็ตาม

แต่ท่านสวามีก็ไม่เคยหวั่นไหวไปกับคำวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ ท่านจะตำหนิติเตียนเขาทันที ในเมื่อเขากระทำการบกพร่องในแง่ศิลปหรือวัฒนธรรมอันแท้จริง และทำให้เกิดความเสื่อมเสียแก่ศีลธรรมโดยผ่านทางสื่อคือภาพยนตร์ที่เขาแสดง ทั้งนี้มักจะเป็นการวิพากษ์วิจารณ์โดยเปิดเผย แต่ถ้าเขามีความบกพร่องเป็นส่วนตัวในเรื่องใด ท่านก็จะว่ากล่าวเขาเป็นการส่วนตัว ไม่ให้ใครรู้เห็นเช่นเดียวกัน

ท่านรู้ดีว่าสื่อมวลชน มีพลังแฝงอยู่มากในอันที่จะทำให้เกิดความเสื่อมโทรมแก่สังคมได้ ดังนั้นท่านจึงไม่เห็นด้วยเลย ในเมื่อมีการใช้ศิลปไปในทางที่ไ ่ได้ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทางวิญญาณ แต่ถือโอกาสนำความเป็นสื่อมวลชนนั้นไปใช้ในทางที่ผิด เพื่อประโยชน์ในทางวัตถุอย่างเดียว ข้าพเจ้าใคร่ขออ้างถ้อยคำที่ท่านได้กล่าวไว้ในที่ต่าง ๆ มาบันทึกไว้ที่นี่บ้าง เช่น:—

การแพร่พิษจากทางไกล

๑. โทรทัศน์ ควรจะชื่อว่า โทรทัศน์ (คือแปลตามตัวว่าเป็น การแพร่ภาพ ทางไกล) ได้ ก็ต่อเมื่อมันทำให้ประชาชนผู้ดูมีจิตใจสูงขึ้น คือมีคุณธรรมดีขึ้น ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น มันก็จะกลายเป็นการ **แพร่พิษทางไกล** ไปได้ (นี้เป็นการเล่นคำในทางแง่ภาษาที่น่าคิดเป็นอย่างยิ่ง คือที่แปลว่า *การแพร่ภาพ (ทางไกล)* นั้น เป็นการแปลจากศัพท์ภาษาอังกฤษ vision คือ *ภาพ* ส่วนการที่ท่านสวามีแปลว่าเป็นการแพร่พิษนั้น ท่านแปลงคำให้เป็นภาษาสันสกฤตหรือบาลี คือ visham (หรือ visa) ซึ่งแปลว่า *พิษร้าย* เป็นการบังเอิญที่คำสองคำ ที่แปลว่า *ภาพ* และ *พิษ* นี้ มีการออกเสียงใกล้กันมาก เนื่องจากท่านสวามีเป็นผู้รู้ภาษาอังกฤษด้วย ท่านจึงสามารถประยุกต์คำสองคำซึ่งมีสำเนียงใกล้กันให้มาใช้แทนกัน สุดแล้วแต่จะใช้ในโอกาสไหน เพื่อความหมายอย่างใด ได้ตามความปรารถนา ทั้งนี้เป็นความสามารถในทาง นิรุกติ คือภาษาศาสตร์ของท่านอีกประการหนึ่ง)

ในเมื่อมัน (คือโทรทัศน์) ลูกใช้ไปเพียงเพื่อปริมาณ คือคิดแต่ในแง่จำนวนผู้ดูผู้ชม และจำนวนเงินผลกำไรอย่างเดียว ของดีก็จะกลายเป็นของร้าย คือเป็นการโปรยยาพิษใส่จิตใจมหาชนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันนั่นเอง

๒. สตรีของเราได้เป็นปราการแห่งมรดกทางวัฒนธรรมตลอดมา แต่ในปัจจุบันนี้ สตรีที่ได้รับการศึกษาสมัยใหม่ พากันประพฤติเหลวแหลกไปเสียเป็นส่วนมาก สาเหตุก็เกิดจากหนังสือเลว ๆ ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณคดี และภาพยนตร์ที่เร้าให้เกิดความตื่นเต้นในทางที่ผิด

๓. ในประเทศตะวันตกนั้น ภาพยนตร์เป็นภาพที่เร้าความรู้สึกให้เกิดอารมณ์ฝ่ายต่ำขึ้นมาเป็นส่วนใหญ่ แต่พวกเขาไม่ถือกัน เพราะเขาถือเสียว่าเป็นความบันเทิงแบบหนึ่ง เพราะฉะนั้นสิ่งที่ปรากฏในภาพยนตร์จึงเป็น **ผล** หรือภาพสะท้อนของความเป็นไปในสังคมของเขาที่เห็นและประพฤติกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันนั้นเอง แต่ในประเทศอินเดีย สถานการณ์กลับเป็นตรงกันข้าม

คือทั้ง ๆ ที่ในประเทศของเรายังไม่มีความเสื่อมโทรมเช่นนั้น แต่คนของเราพอดูภาพยนตร์แล้ว ก็พยายามถือเอามันเป็น **เหตุ** คือพยายามเลียนแบบที่เห็นในภาพยนตร์ นำมาใช้ในชีวิตประจำวันของเรา จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

ศิลปเพื่อวิญญาณ

๔. งานศิลปควรจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อโน้มน้อมจิตใจของประชาชน ให้ดำรงตนอยู่ในสัมมาปฏิบัติ ทั้งนี้ย่อมกระทำได้ โดยการหล่อหลอมจิตใจของเขาให้เกิดคุณธรรม เช่นความเมตตาปรานี ความอ่อนน้อมถ่อมตน การขัดเกลากิเลส การอุทิศตนต่อศาสนาและปัญญาในทางธรรม กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้สร้างงานศิลปจะต้องไม่ให้เป็นไปเพื่อเอาใจประชาชน ประเภทที่มีอัธยาศัยหยาบโลน คือต้องการเพียงเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ด้านราคะและโทสะเท่านั้น

๕. ครั้งหนึ่งในการพิธีฉลองวันสมภพของพระกฤษณะเทวรายะ ท่านได้กล่าวว่า "การที่เธอทั้งหลาย

มาร่วมกันในวันนี้เพื่อเข้ากระบวนแห่อันมโหฬาร เพื่อเป็นการฉลองท่านพระกฤษณะเช่นนี้นั้น อย่านึกว่าเป็นการเพียงพอแล้วนะ จงถามตัวเองว่าในวันอื่น ๆ ของปีนอกจากวันนี้แล้ว เธอทำอะไรเพื่อเป็นการเตือนตนให้ระลึกถึงท่านผู้นี้ และแล้วก็ปฏิบัติตามคำสอนของท่านบ้างเพียงไรหรือเปล่า ? ในวันอื่น ๆ นอกจากวันนี้ เธอมัวไปคลั่งไคล้ใหลหลงบูชาใครอยู่บ้าง ? คน ๆ นั้นหรือพวกนั้น เป็นดาราภาพยนตร์ใช่ไหม ? เป็นดาราคริกเกตใช่ไหม ? (คือคนอินเดียปัจจุบันชอบเล่นคริกเกตกันมาก ท่านจึงถามจี้จุดเช่นนั้น) เอาละ คนที่เก่งจริง ๆ ไม่ว่าในทางหนึ่งทางใด เธอจะยกย่องเขาก็เป็นการสมควรอยู่เหมือนกัน แต่เท่าที่เธอหลงใหลได้ปลื้มจนลืมศักดิ์ศรี ยอมตัวไปบูชาเหล่าดาราเดินดินและนักกีฬากันจนเสมือนว่าเขาเป็นเทพเจ้านั้น มันมากเกินไป (disproportionate hysteria) *(คือคล้าย ๆ กับจะเป็นอาการของคนเป็นโรคฮิสทีเรียฉะนั้น)* การกระทำเช่นนี้ไม่สอดคล้องกันกับวัฒนธรรมของเรา ซึ่งมีการประเมินราคาของทุกคนและทุกสิ่ง ตามความเป็น

จริง (*คือไม่ยกย่องของธรรมดาเสียจนเลิศลอยฟ้า หรือไปกดราคาสิ่งที่มีคุณค่าบ้างเสียจนกระทั่งมธรณีไปเลย*)

๖. ปัจจุบันนี้เราจะเห็นว่างานศิลปที่ผลิตขึ้นมาโดยมากมักจะไม่ใช่เพื่อให้คนเรามีเหตุผลและความยั้งคิดควบคุมอารมณ์ แต่กลับเป็นไปเพื่อทำให้เกิดความตื่นเต้นโลดโผนเร้าอารมณ์ และกามคุณกันเสียมากกว่า อีกนัยหนึ่งก็คือ เขาต้องการให้เป็นของ **ใหม่** (เพื่อจะได้เกิดความสนใจและตื่นเต้น) เท่านั้น ส่วนที่ว่ามันจะสมควรแก่ **หมาแมว** หรือแก่ **มนุษย์** นั้น เขาไม่คำนึงถึง ดังนั้น วงการหนังสือและภาพยนตร์ในปัจจุบันนี้ จึงคลาคล่ำไปด้วยเรื่องอาชญากรรมและเรื่องทางเพศเกือบทุกหนทุกแห่ง ทำให้เกิดความเร่าร้อนแก่จิตใจ และความรุนแรงทางอารมณ์ คือราคะและโทสะทวีขึ้นเรื่อยๆ

๗. กวีและศิลปอย่างอื่นก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรเทาความเร่าร้อนตื่นเต้นของใจ ที่ทำให้มีอาการฟูขึ้นและแฟบลงตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสงบระงับเยือกเย็นบ้างพอสมควร แต่ในปัจจุบันเครื่องมือเหล่านี้

กลับถูกใช้ไปทางส่งเสริมและปลุกปั่นอารมณ์ที่ชั่วช้าให้รุนแรงขึ้น—เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจจริง ๆ

ศิลปเพื่อกระตุ้นกิเลส

๘. เพราะเราส่วนใหญ่พากันลืมพลังอันบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของศิลปอินเดีย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้จิตใจที่เดือดพล่านด้วยกำลังกิเลสเหมือนกับกะทะใบใหญ่ที่เดือดพล่านนั้นให้เยือกเย็นลงบ้าง หรืออีกอย่างหนึ่ง งานศิลปของเราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อปรามสัตว์ร้ายที่กำลังพยศหนักให้เชื่องลง สัตว์ร้ายที่กล่าวถึงนี้คือกามตัณหาซึ่งคอยกระซิบ และผลักดันให้จิตใจโลดโผนโจนทะยานไปตามแรงกระตุ้นของมันตลอดเวลา เมื่อจิตใจได้รับการปลอบและปราม ให้เย็นลงบ้างแล้ว จะได้มีสภาวะอ่อนโยน สามารถได้รับการชักจูงให้มุ่งหน้าไปสู่การพัฒนาทางวิญญาณได้ ศิลปของอินเดียเป็นของบริสุทธิ์โดยธรรมชาติ และมีอำนาจชักจูงให้เกิดความบริสุทธิ์แก่ผู้พบเห็นได้ด้วย (pure and purifying) แต่แล้วพวกเราก็พากันลืมความลึกซึ้ง และความสูงส่งของ

ดนตรีของเรา กลับไปดื่มด่ำกับเสียงดนตรีที่ล่อลวงให้เกิดอารมณ์ต่ำ ๆ และถ้อยคำที่ใช้กันในภาพยนตร์เห็นว่าเป็นของโก้เก๋ ดนตรีอันหวานวังเวงซึ่งท่านผู้มีจิตใจอันสูงส่งเช่นที่ ทยากรชะ ได้บรรเลงเพื่อจูงใจคนให้หันเข้าหาพระศาสนา ก็ถูกเหยียบย่ำซ้ำเติมเสียจนไม่มีชิ้นดีในเมื่อพวกเราหันไปนิยม คลั่ง เพลงภาพยนตร์ ซึ่งล้วนแต่ปลุกปั่นตัณหาราคะให้ลุกโพลงขึ้นเผาตนเองโดยถ่ายเดียว

ตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว คงจะพอทำให้ท่านผู้อ่านเห็นได้ชัดว่า การที่ท่านสวามีถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นสวามีของพวกดาราภาพยนตร์นั้น มีความจริงและความหมายไปในทางใด (อันที่จริงอาจจะเป็นเพราะว่าท่านคบกับเขาก็เพื่อต้องการจะชักจูง และเหนี่ยวรั้งเขาไม่ให้หลงผิด และทำตัวเลยเถิดเกินไปก็ได้ เพราะถ้าตัดขาดญาติมิตรไม่คบหาสมาคมกันเสียเลย ก็ไม่มีทางที่จะตักเตือนสั่งสอนกัน เมื่อหาทางให้คุ้นเคยและนับถือกันไว้บ้าง ก็ยังพอมีทางพูดจาเตือนสติกันได้ ไม่มากก็น้อย)

ครั้งหนึ่ง สาวกของท่านคนหนึ่งได้มาขออนุญาตท่านเพื่อเขาจะได้พิมพ์ชื่อพระราม (RAMA) ขึ้นโปสเตอร์ขนาดใหญ่สีสะดุดตา ปิดไว้ให้คนเห็นทั่วเมือง ปรากฏว่าท่านสวามีตอบด้วยน้ำเสียงคล้ายกับบ่งถึงความเศร้าใจว่า "นี่ เธอ พระรามน่ะ ท่านไปทำผิดคิดร้ายกับเธอไว้หรือ จึงได้คิดอ่านทำแบบนี้กับชื่อของท่าน ? เหตุใดเธอจึงนำเอาชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระราม ซึ่งสามารถขนสัตว์ข้ามโอฆสงสารมาประจาน และจำขังไว้ในแผ่นป้ายโปสเตอร์ภาพยนตร์อันน่ารังเกียจเช่นนั้น ? หนทางที่ควรทำก็คือ ปิดพระนามของพระองค์ให้แนบแน่นไว้ในดวงใจของเธอดีกว่า (Better you paste the name of God fast in your heart)"

ความเป็นสัพพัญญู

อาจเป็นได้ว่าในเรื่องเช่นนี้ ท่านสวามีคงเคยเห็นภาพหน้าปกของหนังสือพิมพ์หรือวารสารต่าง ๆ มาก่อนแล้ว ท่านจึงกล่าววิจารณ์ไปในทำนองนั้น และอันที่จริง ผู้อำนวยการหรือผู้สร้างภาพยนตร์บางคน

(*ที่นับถือท่าน*) ก็มักจะนำเอาภาพประกอบในภาพยนตร์ของเขามาติดไว้ที่บ้านของเขา เพื่อให้ท่านสวามีเห็นเวลาท่านไปเยี่ยมเขาที่บ้าน แน่ละ ภาพเหล่านั้นต้องเป็นฉากบางตอนในเรื่องภาพยนตร์ ซึ่งแสดงถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับทางศาสนา และซึ่งเป็นการยกย่องเชิดชูศาสนาด้วย (*เพื่อให้ถูกใจท่านสวามี*) แต่ก็มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า ท่านไม่เคยไปดูภาพยนตร์เลย และก็ไม่เคยอ่านหนังสือหรือวารสารอะไรเลยด้วย ถ้าจะมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง ก็เห็นจะเป็นครั้งหนึ่งที่ท่านรับเอาวารสารชื่อ ภวัน มาจากบรรณาธิการคือ ศรี รามกฤษณะ และก็พลิกดูหน้าต่าง ๆ ตั้งแต่ต้น นอกจากนี้แล้วก็ไม่เคยปรากฏเลยจริง ๆ ว่าท่านได้อ่านหนังสือใด ๆ เลย แต่แล้วท่านก็สามารถรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในวารสาร วรรณคดี ภาพยนตร์ และหนังสืออื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องทันสมัยทุกประการ นี่มิใช่แสดงถึงความเป็นสัพพัญญูของท่านดอกหรือ ? *

---

* น่าสังเกตว่า เท่าที่รู้มา อย่างน้อยก็มีพระภิกษุในประเทศไทยรูปหนึ่ง คือท่านเจ้าคุณนรรัตน์ วัดเทพศิรินทราวาส ผู้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่ง

นาฬิกาข้อมือวิเศษ

หลายคนอาจคิดว่าท่านสวามีประพฤติปฏิบัติหย่อนยาน แต่ในบางกรณีก็ดูเหมือนจะไม่มีอาจารย์คนไหนในสถาบันที่เป็นหลักฐานทางการ (*ของศาสนาฮินดู*) ที่จะเคร่งครัดเท่าเทียมกับท่าน โดยเฉพาะในเรื่องการห้ามมิให้นักเรียนที่เป็นสาวกของท่าน ดูภาพยนตร์เป็นต้น มีเรื่องเป็นอุทาหรณ์นำมาจากหนังสือชื่อ ภควันศรีสัตยา ไส บาบา ซึ่ง ดร.วี.เค. โกคัค แต่งไว้ดังต่อไปนี้

มีสาวกคนหนึ่งของท่าน ติดการดูภาพยนตร์งอมแงมทีเดียว สำหรับสาวกคนนี้ ต้องดูภาพยนตร์ทุกวันๆ ละอย่างน้อยก็ ๑ เรื่อง วันหนึ่งท่านสวามีได้เนรมิตนาฬิกาข้อมือให้เขาเรือนหนึ่ง และบอกเขาว่า ห้ามไม่

ก็มีความสามารถในเชิงสัพพัญญูเช่นนี้เหมือนกัน คือ"ท่านเจ้าคุณนอ" ไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์, ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือสนทนากับใครอื่นเลย ท่านทำกุฏิซึ่งอยู่ในวัดกลางเมืองหลวงให้เป็นถ้ำวิเวกในป่าได้อย่างแท้จริง แต่เวลามีใครไปสนทนากับท่านถึงเหตุการณ์บัจจุบันเรื่องใด ๆ ท่านก็รู้และโต้ตอบกับเขาได้หมด เรียกว่าท่านมีความรู้ทันสมัย และดูเหมือนจะล้ำสมัย คือสามารถทราบถึงเหตุการณ์ในอนาคตบางอย่างได้อีกด้วย.

ให้เขาดูภาพยนตร์เป็นอันขาด ถ้าเขาดูภาพยนตร์วันไหน นาฬิกาเรือนนี้จะหยุดทันที ซึ่งสาวกคนนั้นก็รับคำ และก็คงจะเคารพคำตักเตือนนี้มานานพอสมควร ครั้นแล้ววันหนึ่ง เขารู้ผลการสอบว่าผ่านได้แล้ว จึงเกิดความดีใจ และฉลองชัยครั้งนี้โดยการไปดูภาพยนตร์กับเพื่อน ๆ อย่างสนุกสนาน โดยลืมคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับท่านอาจารย์ของตนเสียสนิท ตอนขากลับบ้านในตอนกลางคืนนั่นเอง พอเขาเดินผ่านเสาไฟฟ้าข้างถนน เขาได้ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก็ปรากฏว่านาฬิกาเรือนนั้นหยุดเสียแล้ว เขานึกถึงคำมั่นสัญญาขึ้นมาได้ จึงตกใจมาก ได้นำไปให้ช่างนาฬิกาทุกคนแก้ ทั้งในไฮเดอราบัดและบอมเบย์ ก็ปรากฏว่าไม่มีใครสามารถทำให้มันเดินอีกได้เลย หมดท่าเข้าจริง ๆ เขาจึงนำไปให้ท่านสวามีพร้อมกับสารภาพผิด ปรากฏว่าท่านสวามีโบกมือเพียงครั้งเดียว นาฬิกาเรือนนั้นก็เดินได้ตามปกติ แล้วท่านก็ตักเตือนเขาไม่ให้ละเมิดคำมั่นสัญญาอีกต่อไป

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ คงพอจะเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า ท่านไส บาบามีทัศนคติอย่างไรต่อภาพยนตร์และดาราเดินดินของภาพยนตร์นั้น

ชุบชีวิตศิลปพื้นเมือง

ย้อนกลับมากล่าวถึงการที่ภาพยนตร์บุกเข้าโจมตีชาวบ้านปุตตปารตีใหม่ เมื่อเด็กชายสัตยาเห็นภัยเช่นนั้น จึงเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องหาเครื่องแก้มาชักจูงจิตใจของชาวบ้านและเด็ก ๆ รุ่นราวคราวเดียวกันกับตน ให้หันกลับมาสู่วัฒนธรรมดั้งเดิมและสูงส่งของตนให้ได้ เครื่องแก้ดังกล่าวนี้คือสิ่งที่เรียกว่า **ปันทริ ภชัน** มาแต่เดิม

คือในแคว้นอันธระนั้น มีบุคคลบางกลุ่มซึ่งได้รับการขนานนามว่า ปันทริ ภชัน บุคคลกลุ่มนี้เป็นนาฏกรและคีตกร (คือนักฟ้อนและนักร้อง) ซึ่งสามารถร้องเพลงประกอบการฟ้อนต่าง ๆ ได้อย่างไพเราะวังเวง เรื่องที่เขานำมาแสดงนั้นก็เป็นเรื่องในวรรณคดีโบราณต่าง ๆ เช่นเรื่องพระกฤษณะ ในฐานะที่เป็นปัณฑุรังคะในนครศักดิสิทธิ์ชื่อ ปัณฑาปุระ ในแคว้นมหาราษฎร์ และพร้อมกันนั้นก็ทำให้เกิดบรรยากาศอันศักดิสิทธิ์โดยการจัดฉากให้เห็นเป็นแนวเงาของโบสถ์วิหารทาบกับขอบฟ้าด้านหลัง ตลอดจนถึงทำให้เกิดความปลื้มปีติแก่

ผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อมีโอกาสได้เห็นรูปสลักของพระผู้เป็นเจ้าองค์ที่ชื่อว่า บัณฑารี วิตตาละ ในระหว่างการฟ้อนและการขับเพลงนั้น ก็จะมีเสียงอุทานสลับเป็นตอน ๆ ว่า "ไชย ไชย วิตตาละ, ไชย หริ วิตตาละ, บัณฑุรังคะ วิตตาละ, บัณฑุรินาถะ วิตตาละ"

เด็กชายสัตยาเคยได้ยินการขับเพลงเช่นนี้จากหมู่บ้านใกล้เคียงมาก่อนแล้ว เขาสามารถจำและเก็บคำร้องทำนองขับและท่าฟ้อนทุกประการไว้ได้ เหมือนกับกระดาษซับน้ำหมึก ฉะนั้น ครั้นแล้ว เขาก็คิดได้ว่าเขาหาทางจูงใจให้เพื่อนของเขา ไม่ต้องหลงมัวเมาในความคลั่งภาพยนตร์ได้แล้ว

เขาได้ **จัดหา*** (arranged) เครื่องแบบสีเหลืองมาให้แก่ "กองพันน้อย ๆ" (mini-battalion) คือเพื่อน ๆ

---

* น่าเสียดายที่ต้นฉบับไม่ได้บอกไว้ว่า เขา "จัดหา" มาได้ด้วยวิธีการอย่างไร ในเมื่อเขาเป็นเด็กอายุเพียงเท่านั้น ไม่มีเงินทองเป็นส่วนตัว ไม่ได้เกิดในตระกูลเศรษฐีมหาศาล ถ้าเราจะเชื่อในอิทธิปาฏิหาริย์ ก็เห็นจะต้องยอมรับอีกว่า เขาคงจะล้วงสิ่งต่าง ๆ มากมายเหล่านี้ออกมาจาก "ถุงย่ามวิเศษ" ในทำนองเดียวกันกับที่เขาได้ล้วงเอาอะไรต่ออะไรออกมาแจกเพื่อน ๆ ของเขาละกระมัง

ของเขาจำนวนหนึ่งอย่างครบครัน คือเป็นเครื่องแบบทำนองเดียวกับคณะนักฟ้อน ปันฑริ ภชัน เหมือนกันทั้งนี้ตลอดจนถึงสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นเครื่องประกอบ เช่น ธง เพื่อให้ถือประจำตัว กำไลข้อเท้าเพื่อสวมทำให้เกิดเสียงกรุ๋งกริ๋งประกอบจังหวะในขณะฟ้อน จะได้เข้ากันกับจังหวะของเพลง ฉาบสำหรับตีประกอบ และกลองเล็กๆ สำหรับผูกไว้ที่เอวของนักฟ้อนอีกด้วย

แน่ละ เด็กอื่น ๆ เมื่อได้เห็นเครื่องประกอบอันน่ารักเช่นนี้เข้าก็เกิดความตื่นเต้นกันยกใหญ่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อเด็กชายสัตยาเองลงทุนร้องเพลงภชันด้วยน้ำเสียงที่สดใสกังวาลดุจระฆังเงิน พร้อมกันนั้นก็ทำการฟ้อนด้วยลีลาการสืบเท้าให้เป็นจังหวะอย่างเร้าใจเป็นที่ยิ่ง ภาพและเสียงที่แสนจะเร้าใจดังกล่าวนี้จึงทำให้เด็ก ๆ ไม่อาจอยู่นิ่งเฉยได้เลย ทุกคนได้รับความบันดาลใจให้เกิดอารมณ์ร่วมขึ้นมาทันที ต่อจากนั้นก็ไม่มีใครอีกแล้วที่จะอดใจไม่กระโดดเข้าร่วมวงฟ้อนและขับเพลงตามไปด้วย ลักษณาการเช่นนี้ผิดกับการดู

ภาพยนตร์อย่างยิ่งในแง่หนึ่ง คือการไปดูภาพยนตร์นั้น ผู้ชมเห็นเพียงแต่เงาปรากฏขึ้นบนแผ่นผ้า และตนเองก็เป็นแต่ผู้สังเกตการณ์เท่านั้น ไม่ได้มีโอกาสเข้าร่วมด้วยเลย แต่ในการฟ้อนและขับเพลงภชันนี้ เด็ก ๆ ทุกคนได้มีโอกาสแสดง ฝีมือ ฝีปาก และฝีเท้า ไปพร้อมกันอย่างร่าเริง ในการร้องนั้นเล่าก็เป็นการร้องบทขับสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า ทำให้เป็นการยกระดับจิตให้สูงขึ้นไปด้วย ทั้งหมดนี้ก็อยู่ภายใต้การนำของเด็กชายสัตยาทั้งสิ้น และก็ทำให้เด็ก ๆ เหล่านั้นเลิกสนใจกับภาพยนตร์ไปได้อย่างสิ้นเชิง

เป็นอันว่า เด็กชายสัตยาก็ได้กลายเป็นเสมือนวิตตลักฤษณะ พระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่งไปแล้ว ในการฟ้อนและขับเพลงนี้ เด็กชายสัตยาจะแต่งชุดเหลืองพร้อมกับชูคบเพลิงซึ่งเรียกกันว่า เสาครุฑ เดินนำขบวนไปรอบ ๆ ปากก็ร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าด้วยเสียงไพเราะวังเวง ส่วนเท้าก็ซอยจังหวะประกอบการเคลื่อนไหวที่น่าดู—เป็นเสมือนหนึ่งกำลังโปรยปรายกลีบดอกบัวไปทั่วบริเวณฉะนั้น เด็กอื่น ๆ จะเดินตาม

หลังเขาไปเป็นระยะ ๆ ชูแผ่นผ้าและธงในลักษณะต่าง ๆ และบ้างก็ตีฉาบเข้ากับลีลาของเพลงขับนั้น ครั้นแล้วช้า ๆ นาน ๆ เขาก็จะแปรขบวนเป็นรูปวงกลมที่เรียกว่าราสะลีลา คือเป็นรูปเปรียบของพระกฤษณะตอนที่ฟ้อนและบรรเลงดนตรีร่วมกับหญิงรีดนมวัวทั้งหลาย ที่กลางลานฉะนั้น

ก็อันที่จริงแล้ว ไม่ใช่เขาดอกหรือที่เคยเป็นพระศิวะนาฏราชะ ผู้เป็นเทพเจ้าแห่งนักฟ้อนทั้งปวง และเคยเป็นพระรังคนาถะผู้เป็นเทพเจ้าแห่งการละคร ผู้ได้ถือกำเนิดในสกุลของศิลปินการละครมาแล้ว? ก็ท่านพระกฤษณะองค์นี้เองที่ได้ประกาศไว้ในคัมภีร์ ภควัทคีตาว่า สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงย่อมกระโดดโลดเต้นไปตามสายเชือกที่พระองค์ดึงและชักไว้ และบัดนี้ท่านก็กำลังมาดึงสายเชือกให้แก่เด็ก ๆ ทั้งหลายแห่งปุตตปารตีแล้ว มีคำกล่าวในภาษาทมิฬบทหนึ่งว่า "ก็เมื่อพระองค์ต้องการให้สัตว์ทั้งหลายฟ้อนแล้ว ใครเล่าจะขัดขืน—คือไม่สืบเท้าก้าวไปตามพระองค์ได้?"

ก็เป็นอันว่า เด็กชายผู้อัจฉริยะซึ่งมีอายุเพียง ๑๐ ขวบคนนี้ ได้นำเอาวิธีการใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในเพลง

ปั๋ณฑริภชันอย่างได้ผล เขาได้ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นศูนย์กลางของการแสดงนั้น เพื่อจูงใจให้ผู้ชมและร่วมแสดงเกิดความซาบซึ้งถึงใจ ในท้องเรื่องมีการแสดงถึงการเล่นสนุกของเด็กชายกฤษณะ เที่ยวแกล้งหญิงรีดนมวัวโดยประการต่าง ๆ ด้วยความซุกซนและคนองตามประสาเด็ก ทำให้หญิงเหล่านั้นพากันไปฟ้องมารดาของพระกฤษณะคือนางยโสดะ เป็นต้น เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ ถูกนำมาประพันธ์เป็นคำร้องคู่กับทำนองเพลง อันเป็นส่วนของการแสดง ปั๋นฑริ ภชัน ทำให้ทุกคนที่ชมการแสดง เกิดความซาบซึ้งและเลื่อมใสในองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งขึ้นเป็นอันมาก

สำหรับพวกเราทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะได้เกิดความเลื่อมใสไปด้วยไม่น้อย ในเมื่อเราได้อ่านข้อความเหล่านี้โดยนึกภาพประกอบไปด้วย ในมโนภาพเราจะเห็นเด็กชายสัตยาผู้น่ารักของเรา พ้อนด้วยลีลาท่าทางของเด็กชายกฤษณะในสมัยโน้น (ซึ่งอันที่จริงเขาก็เป็นคน ๆ เดียวกันนั่นเอง) — เราคงจะนึกเห็นภาพเด็กชายสัตยาผู้มีปอยผมผูกเข้าไว้เป็นปมหรือจุก และมี

มาลัยดอกไม้เล็ก ๆ สวมอยู่รอบจุกนั้น และพร้อมกันนั้นก็มีขนนกยูงปักชูขึ้นมาปลิวไสว ทำให้เกิดความงามและความสง่าไปในตัว—แน่ละ เราจะเห็นเด็กชายสัตยาของเราในชุดสีเหลืองอร่ามงามจับตามีกระดิ่งเล็ก ๆ ผูกไว้ที่ข้อเท้า ซึ่งทำให้เกิดเสียงกรุ๋งกริ๋งน่าเอ็นดู เวลาที่เท้าน้อย ๆ คู่นี้สืบเข้าซอยออกเพื่อให้จังหวะตามลีลาของเพลงขับ จากปากของเขาเราก็จะได้ยินเสียงแจ่มใสเป็นกังวาลหวานซึ้ง ยิ่งกว่าเสียงอันโหยหวลของขลุ่ยวิเศษใด ๆ ในจักรวาล

แต่เด็กชายสัตยาก็ไม่ได้ผูกขาดการแสดง เพื่อว่าตนเองจะได้เป็นเด็กชายกฤษณะเสมอไป บางครั้งเขาก็แสดงออกซึ่งสัญชาตญาณแม่บ้างเหมือนกัน ทั้งนี้โดยเขาจะรับบทเป็นนางยโสดะผู้มารดา และให้เพื่อนของเขาคนหนึ่งแสดงบทเป็นเด็กชายกฤษณะแทน

อันที่จริง แม้สัตยาจะได้นำเอาลักษณะและวิธีการใหม่ ๆ เข้ามาเพิ่มในการแสดง ปัณฑริภชัน แต่เนื้อเรื่องที่นำมาแสดง ซึ่งมาจากวรรณคดีโบราณเช่นนั้นก็ไม่ใช่ของใหม่สำหรับประชาชนแต่อย่างใด แต่นั้น

แหละมีบางเรื่องบางตอนเหมือนกันที่รู้สึกว่าจะเป็นของแปลกสำหรับชาวบ้านอยู่บ้าง ในข้อที่ว่า บางครั้งดู ๆ ไปก็คล้ายกับจะเป็นเรื่องของศาสนาอิสลามเข้ามาแทรกอยู่ด้วยฉะนั้น มันเป็นเรื่องที่น่าคิดว่า บางทีเขาอาจจะมีโครงการณ์ที่ลึกซึ้งอะไรสักอย่าง ในการนำเอาพระเจ้าของฮินดูกับของชาวมุสลิมมาผสมผสานกันเช่นนี้.

บทที่ ๙

ลูกสิงห์โตบันลือสีหนาท

"เธอช่างเป็น ผู้โหด และโฉดเขลา
จะได้รู้ จักเรา ก็หาไม่
ว่าเรานี้ ที่แท้ มาแต่ใด
จะเป็นใคร วันหนึ่ง เธอพึงดู"

"ชะ!หนอยแน่ เจ้าเด็กถ่อย ตัวน้อยนิด
ทำพ่นพิษ ออกมาได้ ไม่อดสู
ครอบครัวเจ้า อดจะตาย ใครก็รู้
ดูชิดู! ทำท่าทาง อย่างนักเลง

อ้อ! เจ้านี่ คือนัก— ละครเก่า
มิน่าเล่า ทำบทบาท วางมาดเก่ง
พิโธ่เอ๊ย! อย่าโม้เลย ครอบครัวเอ็ง
คนเส็งเคร็ง มีอะไร ที่ไหนมา?"

"เราเป็นยิ่ง กว่าเจ้าชาย อื่นใดสิ้น
ทุกห้องถิ่น จะมีคน ค้นค้นหา
เรานี่หรือ คือผู้ยิ่ง พระราชา
จะมีคน หลั่งไหลมา บูชาเรา"

ไม่เพียงแต่พวกเด็ก ๆ เท่านั้น แม้คนแก่ก็เหมือนกันที่เกิดความสนใจกันอย่างจริงจัง ในเมื่อเด็กชายสัตยาปรับปรุงลีลาการฟ้อนประกอบดนตรีของเขาดังได้กล่าวมาแล้วในบทก่อน ทำให้มีการแสดงออกที่ตื่นใจตื่นตาน่าพิศวงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย ชื่อเสียงของคณะละครตัวน้อย ๆ นี้ ระบือลือออกไปในวงกว้างขึ้นทุกที จนกระทั่งออกไปนอกหมู่บ้านปุตตปารตี ต่อมาก็มีผู้เชื้อเชิญให้คณะนักแสดงรุ่นเด็กนี้ไปเปิดการแสดงในที่อื่น ๆ อีก จนกระทั่งถึง ฮินดูปุระ ซึ่งอยู่ห่างออกไปถึง ๖๐ กว่ากิโลเมตร ฝ่ายทางครอบครัวของเด็กชายสัตยา ก็คงจะได้รับอิทธิพลหรือความบันดาลใจจากเขาอยู่บ้างไม่น้อย ฉะนั้นต่อมาจึงได้มีการแสดงโอเปร่ากลางแจ้งขึ้น ซึ่งเป็นการแสดงเรื่องต่าง ๆ ในวรรณคดีทางศาสนากันอย่างคึกคักทีเดียว

แต่เด็กชายสัตยาก็ไม่ยอมให้การแสดงศิลปดังกล่าวนี้ มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการศึกษาเล่าเรียนเลย เพราะเขาจะมาดำเนินการแสดงดังกล่าวเฉพาะในวันหยุดเรียนเท่านั้น เขาเป็นคนที่ถือการกระทำตามหน้าที่เป็น

สิ่งสำคัญ และไม่เคยส่งเสริมให้ใครปฏิบัติสิ่งใดที่เป็นการละเลยต่อหน้าที่เป็นอันขาด

งานศิลปเพื่อส่งเสริมคุณธรรม

ประมาณปี ๑๙๓๙ นั้นเอง ได้เกิดทุพภิกขภัยขึ้นทั่วประเทศอินเดีย สมาชิกในครอบครัวของสัตยาได้รับเชิญให้ไปแสดงละครดังกล่าวนี้ในชุดต่าง ๆ กัน ในที่หลายแห่ง เพื่อรวบรวมเงินช่วยบรรเทาทุกข์ ในครั้งนี้บิดาของสัตยาก็เป็นผู้ร่วมแสดงในบทต่าง ๆ ด้วยอย่างแข็งแรงเหมือนกัน ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะได้รับความบันดาลใจจากบุตรของตนเองด้วยก็ได้ ครั้งหนึ่ง พวกผู้ใหญ่ในตระกูลได้เรียกสัตยาให้มามีส่วนร่วมแสดงด้วยในบทละครที่พวกผู้ใหญ่เขาแสดงกัน

"ก็ได้ครับ" สัตยากล่าว "แต่ผมขอร้องอย่างหนึ่งคือผมต้องเขียนบทที่ผมจะต้องพูดและแสดงเอง แม้เนื้อเพลงที่ผมร้องผมก็ขอแต่งคำร้องและทำนองเองด้วย"

พวกผู้ใหญ่ตกลง เพราะคงจะเห็นฝีมือของเขามาแล้ว และในตอนแรกก็คงคิดว่าลองฝีมือในการแสดง

ร่วมกันดูสักคราว ต่อมาก็ปรากฏว่า แม้บทพูดหรือบทร้องของตัวแสดงอื่น สัตยาก็ได้รับการขอร้องให้แต่งให้ด้วยทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะทุกคนเห็นแล้วว่าสัตยาทำได้เยี่ยมจริง ๆ ในทุก ๆ ทาง ทั้งในทางความไพเราะและลีลาอันสง่างามของเนื้อและทำนองเพลง ตั้งแต่เมื่อสัตยาเป็นเด็กขนาดนี้เป็นต้นมา เขาก็ได้แสดงให้เห็นแล้วว่างานศิลปนั้น จะต้องมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมคุณธรรมต่าง ๆ เช่น ความบริสุทธิ์ทางจิต ความซื่อสัตย์สุจริต และความเจริญทางวิญญาณเป็นต้น แนวทางปฏิบัติอันแสดงถึงความกล้าหาญ ความมีอารมณ์ขัน ความรัก และคำพูดอันคมคาย ทำให้เกิดความประทับใจซึ่งเป็นลักษณะของการแสดงละครทั้งหมดนั้น สัตยาได้นำบรรจุไว้ในบทเจรจาและคำร้องที่เขาแต่งขึ้นอย่างครบครัน โดยสัตยาถือว่าต้องทำให้ทุกอย่างผสมกลมกลืนกัน เพื่อชักจูงคนดูให้มีใจโน้มน้อมไปในสัมมาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน อารมณ์ที่ถูกเร้าให้เกิดขึ้นในระหว่างชมการแสดงนั้น ก็จะต้องมีจุดหมายมุ่งไปเพื่อให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในศาสนาเป็นส่วนสำคัญ

แม้ในปัจจุบันนี้ ท่านไส บาบา ก็ยังตระหนักถึงบทบาทอันสำคัญของการละคร ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคล ท่านได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อให้งานศิลปในด้านนี้เป็นไปเพื่อบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวเสมอ แต่ท่านมีงานด้านอื่นมากมายหลายประการเหมือนกัน แม้อย่างนั้นท่านก็ยังอุตส่าห์ปลีกเวลามาแต่งบทละครที่มีความมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางวิญญาณจริง ๆ แล้วให้บุคคลผู้อยู่ในความอุปถัมภ์ของท่านแสดงกันที่โรงเรียนสำหรับเรียนคัมภีร์พระเวท ชื่อ ปุตตปารตี เวทปถศาลา ซึ่งปัจจุบันนี้ปิดไปแล้วบ้าง และบางคราวก็แสดงที่วิทยาลัยสัตยาไสที่บังกาลอร์บ้าง ในการนี้ท่านรับผิดชอบในการผูกเรื่อง สร้างบทเจรจา แต่งเพลง กำกับการแสดง จัดหาเครื่องแต่งตัวผู้แสดง และเครื่องประดับเวทีด้วยตนเองเสร็จ — ก็เรียกว่า ริเริ่ม ควบคุม และจัดหาให้หมดทุกอย่างนั่นแหละ

บทบาทของท่านสวามีบนเวทีและนอกเวที

เกี่ยวกับบทบาทการแสดงของเด็กชายสัตยาร่วมกับคณะละครของครอบครัวของเขานั้น มีบทบาทของ

พระกฤษณะและนางโมหินี ซึ่งสมควรจะกล่าวถึงไว้ในที่นี้ด้วย อันที่จริงประชาชนก็นับถือบูชาท่านเช่นเดียวกับเขานับถือบูชาพระกฤษณะเหมือนกัน ส่วนโมหินีนั้นเป็นชื่อของนางแปลง ซึ่งเกิดจากพระวิษณุที่จำแลงกายเป็นหญิงงามมายั่วยวนพวกอสูรให้หลงใหลในความงามจนกระทั่งลืมความคิดที่จะดื่มน้ำอมฤต เพื่อจะได้เป็นผู้ไม่ตายเหมือนเทพยดาทั้งปวง และนางแปลงคือโมหินีนี้เอง ภายหลังที่พวกอสูรถูกปราบไปแล้วก็ได้นำน้ำทิพย์มาแจกจ่ายแก่เทพยดาโดยทั่วกัน บัดนี้ท่านสวามีก็กำลังประกอบภาระกิจในโลกมนุษย์ทำนองเดียวกับนางโมหินี คือนำน้ำทิพย์แห่งธรรมมาแจกจ่ายแก่สาวกของท่านซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน มีข้อเปรียบเทียบอันน่าสนใจในทางตรงกันข้ามอยู่ประการหนึ่งคือ สำหรับคนอื่นนั้นเขาย่อมเป็นตัวตนอันแท้จริง คือว่าแสดงบทบาทอันแท้จริงของเขาเมื่ออยู่นอกเวที และแสดงบทบาทที่สมมติขึ้นเมื่ออยู่บนเวที แต่สำหรับท่านสวามีแล้ว เรื่องมันกลับเป็นตรงกันข้ามทันที คือเมื่อตอนอยู่นอกเวทีท่านย่อม "สวมบทบาท" เป็นสมาชิกของ

ครอบครัวสกุลราชุ ต่อเมื่ออยู่บนเวทีได้แสดงเป็นพระ-กฤษณะหรือนางโมหินีอยู่นั่นแหละ ท่านจึงจะเป็นตัวจริงของท่าน (ทั้งนี้เพราะท่านเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้ากลับชาติมาจากพระกฤษณะ และแบ่งภาคออกมาจากนางโมหินีนั่นเอง)

ระยะที่เด็กชายสัตยาแสดงละครอยู่นั้น รับรองได้เลยว่า พอเขาออกมาปรากฏกายบนเวทีเท่านั้น ผู้ชมจะพากันโห่ร้องแสดงความดีอกดีใจกันอย่างอึงคะนึง ดูเหมือนว่าการที่เขาโผล่ออกมาบนเวทีนั่นเอง ได้เป็นเครื่องระงับความกระหายเร่าร้อนของผู้ชม ทำให้เกิดความเยือกเย็นและชื่นบานทั่วกัน พอเริ่มแสดง กระแสเสียงอันแจ่มใสกังวาลของเขาในการพูดตามบทเจรจาหรือการขับเพลงก็ตาม ได้เป็นเสมือนความหวานแห่งน้ำทิพย์ที่แผ่สร้านอยู่ในบรรยากาศ เวลาที่เขาขยับซอยเท้าไปตามจังหวะและท่าแห่งนาฏลีลา ก็ยิ่งทำให้ผู้ชมเบิกบานใจจนแทบจะสำลักเพราะความปลื้มปีติกันทีเดียว เขาพากันตั้งคำถามว่า "เอ! เด็กคนนี้เป็นมนุษย์หรือเปล่านะนี่? เขากระโดดโลดเต้นร่ายรำไปเหมือนกับ

พวงดอกไม้เคลื่อนไปมาบนเวทีฉะนั้น เราเคยได้ยินเขากล่าวกันว่า เทพยดานั้น เวลาลงมาสู่โลกมนุษย์ย่อมเดินไม่ติดดิน แล้วเด็กวิเศษคนนี้เล่า ดูเขาโลดเล่นเต้นหยอย ๆ อยู่เหนือเวทีตลอดเวลา คล้าย ๆ กับว่าไม่ต้องให้เท้าติดดินก็ได้นะ"

ในตอนที่ว่าด้วยกฤษณะลีลา เด็กชายสัตยาจะเล่นเป็นตัว เทวากิ หรือไม่ก็พระกฤษณะเอง ทีนี้คนที่เคยเห็นเขาสวมบทบาทของเทพเจ้าทั้งสองต่างวาระกันก็เกิดอยากให้เขาแสดงบทคู่เช่นนั้นพร้อม ๆ กัน คือในเรื่องเดียวกันหรือตอนเดียวกันของเรื่องบ้าง เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กชายสัตยาก็ต้องสวมบท เทวากิ อีกทั้ง ๆ ที่ยังอยู่ในเครื่องชุดพระกฤษณะนั่นเอง เพราะตามท้องเรื่องมีอยู่หลายฉาก ที่พระกฤษณะและเทวากิออกมาปรากฏกายด้วยกัน ครั้นแล้วก็มีฉากสาวน้อยเริงระบำในราชสำนักของพระเจ้ากังสะต่อมาอีก ผู้ชมก็ขอร้องให้เขาแสดงเป็นสาวน้อยเริงระบำผู้นั้น ซึ่งเขาก็ยอมตามคำเรียกร้อง

ท่านสวามีมักจะเล่าถึงชีวิตการเป็นนักแสดงของท่านในสมัยนั้นให้สาวกฟังกันเป็นครั้งคราว ท่านเล่าว่า "ครั้งหนึ่งนะ เราได้แสดงเป็น เทราปทิ ในชุดเทราปทิมนสังรักษนะ ตอนนั้นตามท้องเรื่องมีว่า พระกฤษณะแสดงปาฏิหาริย์ให้เสื้อผ้างอกยาวออกไปเรื่อย ๆ ไม่รู้จบ ในขณะที่ ทุสสนะ พยายามจะเปลื้องผ้านางเทราปทิให้เหลือแต่ตัวล่อนจ้อนให้ได้ คือหมายความว่า ทุสสนะคลี่ผ้าส่าหรีออกไปเท่าไร ก็ไม่สิ้นสุดความยาวของผ้าได้เลย ที่นี้ในท้องเรื่องละคร เขาแสดงเลียนแบบกันอย่างใด เธอรู้ไหม? เขาทำอย่างนี้—คือเขานำเอาส่าหรีเจ็ดผืนต่อกัน มาหุ้มห่อตัวฉันซึ่งแสดงเป็นตัวนางเทราปทิไว้ จนทำให้ตัวฉันพองใหญ่ขึ้นมาน่าดูทีเดียว แล้วก็เพื่อไม่ให้ตัวของฉันพองใหญ่น่าเกลียด เขาก็เอาผ้าพันเอวมารัดเอวฉันเสียแน่น—เรียกว่าบีบอัดกันเสียจนเกือบจะหายใจไม่ออกเลย เฮ้อ! แย่หน่อยนะตอนนั้น" ว่าแล้วท่านสวามีก็หัวเราะ

อันที่จริง พวกนั้นไม่ได้คิดฝันเลยแม้แต่น้อยว่าถ้าเด็กชายสัตยาคิดจะแสดงปาฏิหาริย์ให้เหมือนกับบท

ในท้องเรื่องที่เขากำลังแสดงอยู่ — คือจะให้ผ้าส่าหรีแม้ผืนเดียว ยาวออกไปเรื่อย ๆ สักเท่าใดก็ได้สบายมาก อย่างไรก็ตาม แม้ตอนนี้ยังไม่มีการแสดงปาฏิหาริย์โดยนัยดังกล่าว แต่ท่านสวามีก็แสดงจนได้ครั้งหนึ่ง ดังที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไป

ปาฏิหาริย์ดึงผ้าส่าหรีจากฝ่ามือ

บัดนี้ สัตยาก็มีอายุย่างเข้า ๒๐ ปี — เปลี่ยนจากเด็กชายสัตยามาเป็นสัตยา ไส บาบาแล้ว

วันหนึ่ง มีสามีภรรยาคู่หนึ่งมากราบนมัสการท่านจากปันรุติ ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงในการทำตุ๊กตาดินเหนียว สองคนคู่นี้ได้นำเอาปฏิมารูปศิวะศักติมาเพื่อถวายท่าน พร้อมกันนั้นก็มีผ้าโธติ (ผ้านุ่งแบบโจงกะเบน) เป็นลายลูกไม้ และผ้าห่มมาสำหรับให้ท่านสวมด้วย

ท่านสวามีรับผ้าไว้ แต่ไม่ได้สวมเอง ท่านได้นำไปให้แก่ปฏิมารูปพระศิวะ โดยทำผ้าโธติให้เป็นผ้านุ่ง ส่วนผ้าห่มท่านได้ทำเป็นผ้าโพกศีรษะให้แก่รูปปฏิมา ซึ่ง

ทำให้แลดูงดงามขึ้นอีก ครั้นแล้วท่านก็ถามสามีภรรยาคู่นั้นว่า "แล้วก็ส่าหรีสำหรับองค์เจ้าแม่ศักติล่ะ อยู่ไหน ?" (*คือเขานำเอาของมาถวายพระศิวะซึ่งเป็นเพศชายเท่านั้น แต่ไม่ได้นำเอาอะไรมาบูชาพระศักติซึ่งเป็นเพศหญิงเลย*)

ทั้งสองคนมองหน้ากันพูดไม่ออก เมื่อได้ยินท่านสวามีถามเช่นนั้น

แต่ท่านไส บาบาพูดปลอบใจว่า "เอาละ ! ไม่เป็นไรน่ะ !" ว่าแล้วท่านก็ใช้นิ้วมือขวากระตุกเอาอะไรบางอย่างออกมาจากฝ่ามือข้างซ้าย ปรากฏว่าในทันใดก็มีผ้าส่าหรีผืนยาวถูกดึงออกมา ๑ ผืน ครั้นแล้วท่านก็นำผ้าส่าหรีผืนนั้นมาคลุมให้ที่ปฏิมารูปพระศักติหรือ ปาร-วาติอัมมะ

พ้อนบวด

วันหนึ่งมีละครเร่คณะหนึ่งเดินทางมาที่ตำบลปุตตปารตี ในละครคณะนี้ มีดาราหญิงอยู่คนหนึ่งชื่อริชเยนทรมณี—เป็นดาราที่สามารถแสดงการดัดตนแบบผาดโผนเป็นที่ชื่นชมของชาวหมู่บ้านทั้งหลายเป็นพิเศษ

ในระหว่างการแสดงทุกคราว ไม่ว่าจะเป็นการเกี่ยวกับท้องเรื่องหรือไม่ก็ตาม วิชเยนทรมณีจะออกมาแสดงการพ้อนในลักษณะพิเศษของเธอให้ประชาชนดูทุกรอบ เธอก้มตัวต่ำลงจนกระทั่งสามารถใช้ฟันหยิบผ้าเช็ดหน้าที่วางอยู่บนพื้นได้ แล้วก็ยืดตัวตรงขึ้นดังเดิม ทั้งนี้โดยที่ตลอดเวลาดังกล่าว เธอจะนำขวดใบหนึ่งมาวางไว้บนศีรษะด้วย และขวดใบนั้นก็จะไม่เคลื่อนจากที่ตกลงมาเลย แน่ละ ผู้ดูทั้งหลายต่างก็พากันชมเชยเธอกันทุกคน

สัตยารายนะก็ได้ดูการแสดงครั้งนี้พร้อมกับสมาชิกในครอบครัวของเขาด้วยเหมือนกัน ขากลับบ้านพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นได้ปรารภขึ้นว่า "เธอเก่งจริง ๆ นะ ไม่เห็นมีใครทำได้แบบนี้เลย"

"แต่คนทำได้ก็พอมีอยู่" สัตยาพูดออกมาเรื่อย ๆ อย่างไม่สนใจอะไรนัก

ว่าแล้วเขาก็โยนผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งลงบนพื้นดิน แล้วก็เอาขวดใบหนึ่งวางบนศีรษะ ต่อจากนั้นเขาก็กระโดดหยองแหยง ดูท่าทางเขาปล่อยตัวตามสบาย ไม่ได้

มีอาการเกร็งกล้ามเนื้ออะไร แต่ขวดใบนั้นก็ตั้งอยู่ได้เป็นปกติ ไม่มีท่าทางว่าจะหล่นลงมาเลย เขาก้มตัวลงใช้ฟันหยิบผ้าเช็ดหน้า ยืดตัวตรงขึ้นแล้วกระโดดหยองแหยงต่อไป ก็อันที่จริงแล้ว การกระทำเพียงแค่นี้มันจะลำบากยากเข็ญอะไรสำหรับเขาผู้เป็นยอดของนักฟ้อน มีพลังมหาศาล – สามารถบังคับธาตุต่าง ๆ รวมทั้งดาวเคราะห์และดาวฤกษ์ในจักรวาลได้อีกด้วย

แน่ละ พวกผู้ใหญ่ที่เห็นเขาทำได้อย่างอัศจรรย์เช่นนี้ ย่อมคิดว่าเขาสามารถแสดงแข่งกับดาราหญิงผู้นั้นได้เป็นอย่างดี "นี่แน่ะสัตยา" คนพวกนั้นกล่าว "เราจะให้เธอแสดงแบบนี้ในวันที่มีรายการของเรานะ"

"ไม่" สัตยาปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว เขาจะไม่ยอมก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่หญิงผู้เป็นต้นคิดการแสดงแบบนี้ขึ้นเป็นอันขาด เพราะมันจะเป็นการเบียดเบียนเธออย่างหนึ่งเหมือนกัน

แต่ต่อมาชื่อเสียงของสัตยาก็ระบือไปในบริเวณใกล้เคียงจนได้ ทั้งนี้ก็โดยการโฆษณาป่าวร้องของญาติของเขานั่นเอง ว่าเขาก็สามารถ "ฟ้อนขวด" คือฟ้อน

โดยมีขวดวางอยู่บนศีรษะได้เหมือนกัน ครั้นแล้ววันหนึ่ง ก็มีการฉลองรถศึกกันขึ้นที่ตำบล โคธ เจรุวุ ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกัน ชาวบ้านนั้นจึงมาขอร้องให้สัตยาช่วยไปแสดงการ "พ้อนขวด" ให้เขาชมกันเป็นขวัญตาสักหน่อย เนื่องจากตอนนี้ละครคณะวิชเยนทรมณี เดินทางออกไปจากที่นั่นแล้ว เป็นอันไม่มีเรื่องที่จะต้องไปแสดง แข่ง หรือว่า ข่ม กันอีกต่อไป สัตยาจึงรับคำเชิญนั้น และเนื่องจากชาวบ้านเห็นว่าเป็นการพ้อนอย่างหนึ่ง เขาจึงคิดกันว่า น่าจะให้สัตยาแต่งตัวเป็นเด็กหญิงคงจะเข้าที่ดี ดังนั้นพอถึงวันงาน ปารวาตัมมะ และเวนกัมมะก็จัดแจงแต่งกายสัตยาเสียใหม่ โดยปลอมให้เขาเป็นเด็กผู้หญิงเสียก่อนที่จะเดินทางไปในงาน เสร็จแล้ว ก็ยกขบวนพา "นางแปลง" ไปกันอย่างร่าเริง

พอไปถึงก็ได้รับความประหลาดใจที่ว่าชาวบ้านตำบลนั้นเกิดความเข้าใจผิดกันขึ้นบางอย่างเสียแล้ว คือเขาได้ป่าวประกาศกันทั่วไปว่า ริชเยนทรมณี ซึ่งเป็นดาราคณะละครเร่ จะมาแสดงการพ้อนในวันนั้น สัตยารู้ว่าเรื่องนี้เกิดจากความเข้าใจผิดจริง ๆ คือไม่ได้เกิดจาก

จากอกุศลจิตแต่อย่างใด เขาจึงคิดว่า "ช่างเขา ปล่อยให้เขาเข้าใจเช่นนั้นไปก่อน งานนี้จะได้ครึกครื้นรื่นเริงเหมือนที่เขาพากันหวังไว้แต่เดิม"

บัดนี้ละครเปิดฉากแล้ว "ริชเยนทรมณี" หรืออันที่จริงสัตยาก็ปรากฏย่างเยื้องออกมากลางเวที มีขวดวางอยู่บนศีรษะ และยืนท้าวสะเอวอย่างสง่าและน่ารัก คนดูส่วนมากเห็นแล้วก็อดประหลาดใจไม่ได้ เขาคิดว่า "เอ! วันนี้ดูริชเยนทรมณีสาวกว่าเดิม สวยกว่าเดิม รูปร่างระหงกว่าเดิม และก็ฟ้อนได้ดีกว่าคราวก่อน ๆ อีกด้วยนะ"

ก็แน่นอนละ แม่ริชเยนทรมณีคนนี้ ปรากฏว่าฟ้อนได้อย่างสวยสง่า และแสดงท่าผาดโผนยิ่งกว่า ริช-เยนทรมณี คนที่แสดงวันก่อนเสียอีก "เธอ" หมุนกายย้ายท่า ก้าวกระโดดซอยเท้าและก้มตัวจนจรดพื้นอย่างง่ายดาย ดูรู้สึกว่าแทบจะไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลย แน่ะ — เธอกำลังหยิบขึ้นมาแล้ว — แต่ไม่ใช่ผ้าเช็ดหน้าดอก กลายเป็นเข็มเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง และก็ไม่ได้ใช้ฟันเหมือนเดิมนะ กลายเป็นใช้ขนตาคีบขึ้นมาได้อย่างอัศจรรย์ยิ่ง

ตอนนี้ก็มีการไชโยโห่ร้องกันแทบว่าพื้นดินจะถล่มทะลายเลยทีเดียว

แต่ในที่สุดความจริงก็ปรากฏออกมา — คงจะจากเสียงกระซิบต่อ ๆ กันไปนั่นเอง—ว่าผู้ที่เต้นระบำรำฟ้อนอยู่บนเวทีนั้น ไม่ใช่แม่ริชเยนทรมณีดอก แต่เป็นสัตยาแห่งหมู่บ้านปุตตปารตีต่างหาก พอรู้ความจริงเช่นนี้เข้าก็ไม่ต้องสงสัยละว่า ชาวบ้านเหล่านั้นจะดีอกดีใจเพิ่มขึ้นอีกเท่าใด ตอนนี้ก็พากันประเคนถ้วยเงินของขวัญราคาแพง ๆ มาให้สัตยากันยกใหญ่

ชายชราลึกลับ ?

ในขณะที่ผู้คนหลายร้อยคนกำลังชื่นชมสัตยาอยู่นั้น มารดาของเขากลับกำลังวิตกไม่สบายใจอย่างยิ่ง คือนางเป็นห่วงเกรงว่าการที่สัตยาใช้หนังตาเก็บเข็มขึ้นมานั้น จะทำให้นัยน์ตาของเขาอักเสบ ซึ่งอาจทำให้เขาไม่สบายก็เป็นได้ และเหตุการณ์ก็ปรากฏต่อมาว่าเป็นดังที่เธอหวั่นวิตกอยู่จริง ๆ เพราะหลังจากที่กลับมาจากการแสดงแล้ว นัยน์ตาของสัตยาก็เกิดโรคอักเสบขึ้นทำให้

หนังตาบวมเบ่ง และมีหนองไหลออกมาด้วย ทำให้เขาต้องนอนแซ่วอยู่กับที่เพราะมีอาการไข้อย่างแรงติดตามมาด้วย ซึ่งทำให้เขาซูบซีดลงไปทันที แลดูเหมือนกับลำต้นข้าวที่เขียวชะอุ่มอยู่ดี ๆ แต่แล้วก็กลับเหี่ยวแห้งกลายเป็นฟางข้าวไปโดยฉับพลัน เขาไม่ได้ครวญครางแสดงอาการอ่อนแออย่างใดเลย แต่แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีความอดทนเป็นเยี่ยมยอดจริง ๆ

เวลาผ่านไปหลายวัน จนกระทั่งคืนหนึ่ง นางอิศวรัมภาผู้เป็นมารดาของสัตยานอนไม่หลับ เพราะเป็นห่วงที่ว่าอาการป่วยของสัตยายังไม่ทุเลาขึ้นเลย แม้ว่าจะได้ให้ยาและการรักษาพยาบาลเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงประหลาดเกิดขึ้นในตอนดึก—เป็นเสียงคนสวมรองเท้าแตะทำด้วยไม้เดินมา เสียงนั้นฟังได้ยินอย่างชัดเจน แต่ก็ไม่ปรากฏว่าเห็นตัวเจ้าของเสียงเลย ทันใดนั้นนางก็คิดว่า "เอ! หรือว่าจะเป็นชายแก่ที่เคยแอบให้อาหารสัตยามาแล้ว ตอนที่สัตยาเคยอดข้าวมาครั้งหนึ่งกระมัง? (ดูเล่ม ๑ หน้า ๑๕๔)

เสียงรองเท้าไม้นั้นดังใกล้เข้ามาทุกที จนกระทั่งถึงตัวเธอและผ่านเลยไปหยุดอยู่ที่สัตยา ต่อจากนั้นก็เงียบกริบ ไม่มีเสียงอะไรอีก—เป็นความเงียบที่ทำให้เธอรู้สึกวังเวงอย่างไรพิกล

เธอวิ่งเข้ามาหาสัตยา เขาหลับสนิท—หรือว่าแกล้งทำเป็นหลับเสียมากกว่า เธอกอดเขาไว้ด้วยความรัก และครั้นแล้วคล้าย ๆ กับว่าเกิดปาฏิหาริย์ อาการไข้ก็หายจากสัตยาทันที ปรากฏว่าเขามีเหงื่อออกมาท่วมตัว

เธอไปนำตะเกียงมาส่องดูที่หน้าของเขา ก็ปรากฏว่าอาการบวมเบ่งที่หน้าตานั้นยุบหายไปหมดแล้ว และเขาก็สบายดีเป็นเด็กที่อ่อนหวานน่ารักเหมือนเดิม สัตยาจ้องมองเธอด้วยดวงตาดำขลับ แลดูเหมือนตัวผึ้งที่อยู่ในรวงรังคือระหว่างขนตาที่งอนงามของเขา เธอรู้ขึ้นมาในใจเองว่า หากเธอจะถามความจริงเกี่ยวกับความลี้ลับเรื่องนี้ เขาก็คงไม่อยากบอกเธอก็เป็นได้ แต่เมื่อเขาผู้เป็นดวงใจของเธอหายเป็นปกติดีแล้วเช่นนี้ เธอก็คิดว่าเธอควรจะพอใจได้แล้ว เหตุผลต้นปลายของเรื่องนี้

จะเป็นอย่างไร ดู ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องที่เธอควรจะสนใจต่อไปเลย แต่เธอก็ทึกทักเอาเองว่า บุคคลลึกลับที่มองไม่เห็นตัว ผู้สวมรองเท้าแตะเข้ามาหาสัตยานั้นเอง คงจะได้ช่วยรักษาบุตรของเธอให้หายเป็นปกติ "ก็คงจะเป็นชายชราลึกลับคนนั้นนั่นแหละ" เธอพูดกับตนเองในใจ

ผู้มีปริญญาตรี ๒ ชั้น (คือ BABA)

เมื่ออายุได้ ๑๒ ปี บิดามารดาของสัตยาตั้งใจว่าจะส่งให้เขาเรียนจนอย่างน้อยได้ปริญญาตรีขั้น บี.เอ. (คือ B.A.) ให้ได้ เพราะเห็นว่าเขาเป็นเด็กฉลาดปราดเปรื่องในการเล่าเรียนดี เกี่ยวกับเรื่องนี้ นายสาทิส จันทระ ซึ่งเป็นนักเรียนที่ฉลาดปราดเปรื่องคนหนึ่งของวิทยาลัยบงกาลอร์ซึ่งท่านสวามีตั้งขึ้น ได้กล่าวไว้ในตอนต่อมา โดยให้แง่คิดไว้อย่างน่าฟัง เขาได้พูดเมื่อวันยุคาทิ ในปี ๑๙๗๒ มีใจความว่า การที่นักศึกษาในสถานที่นี้ได้รับปริญญา B.A. นั้นไม่น่าประหลาดใจอะไรดอก มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ว่าขยันเรียนก็ต้องสอบได้ แต่สิ่งที่พวกเราควรภูมิใจก็คือ ท่านผู้ให้กำเนิด

สถานที่นี่แก่เรา คือท่านไส บาบานั้น ท่านมีปริญญา บี.เอ. ถึง ๒ ชั้นทีเดียวนะ มากกว่าพวกเราเสียอีก (คือคำว่า บาบานั้น ในภาษาอังกฤษเขียนด้วยตัว บี.เอ. ๒ คู่ คือ BABA).

ก็เป็นอันว่าในตอนนั้นได้ตระเตรียมให้สัตยาไปเรียนต่อที่โรงเรียนระดับไฮย์สกูล เพื่อให้ได้ปริญญา บี.เอ. แต่เนื่องจากในตำบลปุตตปารตี และตำบลใกล้เคียงกันไม่มีโรงเรียนระดับนั้นอยู่ จึงจำเป็นต้องฝากฝั่งเขาให้ไปอยู่ที่บ้านของญาติคนหนึ่งในเมืองอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีสถานศึกษาระดับนั้นตั้งอยู่ อันที่จริง ญาติผู้นั้นไม่เต็มใจรับสัตยาให้อยู่ด้วยเลย แต่ก็ไม่มีหนทางปฏิเสธได้ เพราะการที่มีการเกี่ยวข้องเป็นญาติกันอยู่กับ นายเวนกัปปะราชุผู้เป็นบิดาของสัตยา เขาจึงต้องรับสัตยาไว้อย่างเสียไม่ได้จริง ๆ ข้าพเจ้าไม่อาจกล่าวบรรยายให้ละเอียดในที่นี้ได้ คือไม่สามารถจะบอกชื่อเมืองและบ้านที่สัตยาไปอยู่ ตลอดจนถึงบุคคลผู้เกี่ยวข้องในเรื่อง เพราะบุคคลเหล่านั้นยังมีชีวิตอยู่ และหลายคนก็ได้มาอยู่ร่วมกับเราแล้วในตอนนี้ ท่านสวามีคงจะไม่เห็นด้วย

แน่ ถ้าข้าพเจ้าจะระบุชื่อของเขาให้คนอื่นรู้ซึ่งจะทำให้เขาได้รับการประณามจากผู้อื่นอย่างไม่มีข้อแก้ตัวได้เลย

ชีวิตลำเค็ญในบ้านญาติ

ตอนนี้ ครอบครัวของนายเวนกัปปะ ราชุ บิดาของสัตยาก็เกิดโชคร้ายขึ้นมาอย่างไม่มีใครช่วยได้ ทำให้ฐานะการเงินของเขาเสื่อมโทรมลงไปมาก เรียกว่าเกือบจะย่อยยับอัปราชัยหมดตัวกันเลยทีเดียว นี่เป็นการตรงกันข้ามกับในสมัยหนึ่ง ซึ่งชื่อเสียงของเขาในด้านการเป็นศิลปีลการละครพุ่งขึ้นสูงสุด บัดนี้ เขาก็ตกต่ำลงจนถึงขีดสุดเหมือนกัน เรื่องนี้คงจะเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เขาต้องส่งสัตยา บุตรสุดที่รักของเขาให้ไปอาศัยอยู่ที่บ้านของคนอื่น และนี่ก็เป็นสาเหตุที่สำคัญด้วย ที่ทำให้สัตยาต้องได้รับการดูถูกเหยียดหยามอย่างรุนแรง และได้รับการปฏิบัติอย่างทารุณทั้งร่างกายและจิตใจจากผู้เป็นญาติของเขาเอง พวกญาติของเขาเหล่านั้นไม่ได้รู้— ไม่ได้นึกฝันเลยว่า — เด็กตกยากที่มาอาศัยร่มไม้ชายคาตนอยู่คนนี้นั่นแหละ คือคนที่ต่อ

ไปจะเป็นผู้วิเศษยิ่งใหญ่ ที่มีมหาชนหลั่งไหลมาอาศัยร่มเงาแห่งบารมีของเขาเป็นจำนวนมากมาย จากทุกมุมโลกเลยทีเดียว

โดยที่เป็นผู้มี **ใจบอด** เช่นนี้ พวกญาติ ๆ ทั้งหลายจึงถือว่าเจ้าเด็กยาจกคนนี้เป็น "เจ้าตัวดี" *(คือตัวไม่ดี)* ที่มาเบียดเบียนเขา—เป็นภาระทำให้ต้องหมดเปลืองโดยเปล่าประโยชน์ ในการที่จะต้องมาเลี้ยงดูให้เสียข้าวสุก (หรือว่าเสียโรตี) ไปเปล่า ๆ ดังนั้น พวกญาติเหล่านั้นจึงแกล้งโหมงานหนักทุกอย่างบรรดามี นำมาประดังประเดให้กับสัตยา ผู้มีเรือนร่างบอบบางนี้โดยไม่ต้องนึกถึงคำว่าเมตตากรุณากันละ คือเมื่อเขาถือว่าสัตยาเป็น "ส่วนเกิน" เขาก็ต้องใช้ให้คุ้มกับอาหารเล็กๆ น้อย ๆ ที่เขาอุตส่าห์ "ให้ทาน" ไป*

---

* พวกเราคนไทยที่เคยดูภาพยนตร์ทีวีอันลือลั่นเรื่อง "ดาวพระศุกร์" กับ "ดอกโศก" คงจะพอมองเห็นภาพเด็กที่ต้องทำงานหนักและได้รับการกดขี่จากญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวของตนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะตอนที่เด็กหญิงดาวพระศุกร์ต้องทำงานในบ้านทุก ๆ ด้าน ทั้งที่ตัวเล็ก ๆ เช่นนั้น อย่างน้อยภาพที่ปรากฏในไตเติ้ลที่ทำให้ผู้ชมเห็นอยู่ทุกวันตอนที่ดาวพระศุกร์ถูกรังแกนั้น ทำให้ผู้ชมเกิดความสะเทือนอารมณ์ได้ทุกครั้ง เด็กชายสัตยาผู้มีร่างกายบอบบาง ก็คงจะต้องทำงานหนักในตอนนั้นคล้ายกับดาวพระศุกร์เช่นนี้กระมัง.

มีเรื่องราวนำมาเป็นตัวอย่างได้ตอนหนึ่ง ซึ่งพอจะแสดงให้เห็นถึงอัธยาศัยของสัตยากับญาติของเขาได้ สองฝ่ายนี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว เราจะแลเห็นทันทีว่าช่างตัดกันดีเหลือเกินเหมือนสีขาวกับสีดำฉะนั้น คือในขณะเดียวกันกับที่สัตยามาอาศัยอยู่กับญาติของเขาในฐานะเด็กตกยากอันเป็นส่วนเกินนี้ ก็มีสมาชิกผู้มีอาวุโสอีกคนหนึ่งของครอบครัว นายเวนกัปปะราชุ มาอยู่ด้วยเหมือนกัน แต่เนื่องจากมีเหตุผลความสัมพันธ์อันเป็นพันธกรณีบางประการ บุคคลผู้นี้ได้รับการต้อนรับและปฏิบัติด้วยความเคารพ และมีการกินดีอยู่ดีทุกประการ และถ้าอยู่ต่อหน้าบุคคลผู้นี้แล้ว ญาติ ๆ ก็จะไม่กล้าแสดงอาการเหยียดหยามหรือทารุณต่อสัตยานัก โดยเขาจะทำเป็นว่าได้ให้ความกรุณาต่อสัตยาเป็นอย่างดี อันที่จริงถ้าจะว่าไป เรื่องนี้ก็เป็นการให้เกียรติแก่สัตยาประการหนึ่งเหมือนกัน คือเขาคงจะรู้แล้วว่าสัตยาเป็นคนมีนิสัยไม่ใช่คนช่างฟ้อง และดังนั้นคงจะไม่นำเอาการ "ตีสองหน้า" ของเขาไปโพนทะนาให้ใคร ๆ รู้ ซึ่งก็เป็นความจริงดังนั้น คือสัตยาไม่เคยปริปากให้ครอบ

ครัวของตนทราบถึงความใจดำของคนในครอบครัวนี้เลย (อาจจะเป็นเพราะเขาต้องการให้คนเหล่านี้ "แสดงบทบาท" ในละครแห่งชีวิตออกมาให้เต็มที่ เพื่อจะได้ดูว่ากิเลสของเขาจะรุนแรงสักเพียงไหนก็ได้กระมัง)

ในระยะเวลานั้น ที่ตำบลนั้นก็เกิดการขาดแคลนน้ำอย่างหนัก ญาติของสัตยาก็มอบหน้าที่ไปจัดหาน้ำมาสำหรับทุกคนนี้ให้แก่สัตยา งานนี้เป็นงานหนักไม่น้อยสำหรับผู้มีอายุขนาดสัตยาในตอนนั้น คือเขาจะต้องไปหาบน้ำด้วยตนเองมาจากแหล่งน้ำซึ่งอยู่ห่างออกไป ความจริง งานนี้ก็เป็นทำนองเดียวกันกับงานที่พระกฤษณะเคยกระทำมาแล้วในชาติก่อนนั้น คือการไปหาบน้ำมาปฏิบัติพระฤาษี เอกนาถ ซึ่งเป็นทั้งนักพรตและนักปราชญ์ที่น่านับถือเป็นอย่างยิ่ง แต่ที่แตกต่างกันอย่างมากก็คือ ญาติของสัตยาเหล่านี้ไม่มีคุณธรรมอะไรที่สมควรจะเคารพนับถือเช่นนั้นเลย แต่สัตยาก็รับภาระอันหนัก ซึ่งต้องใช้เรี่ยวแรงเกินเด็กนี้ โดยไม่ได้ปริปากบ่นแต่อย่างใด

ลูกสิงห์โตบันลือสีหนาท

วันหนึ่ง สัตยากำลังนั่งเก้าอี้โยกในบ้านนั้นเล่นอย่างเพลิดเพลินและมีความสุข ซึ่งแสดงว่าเขาไม่เดือดร้อนใจอะไรเลยในการที่ญาติผู้ใหญ่ได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างใจหินเช่นนั้นตลอดมา บังเอิญหัวหน้าครอบครัวออกมาเห็นเข้าพอดี เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ชี้หน้าด่าสัตยาทันที

"ไอ้เด็กถ่อย! นี่แกบังอาจมานั่งเก้าอี้ของผู้ใหญ่เล่นทีเดียวหรือ? รู้ไหมว่าเก้าอี้แบบนี้มีอยู่ในบ้านนี้เพียงตัวเดียว ถ้าแกโยกไปโยกมาแล้วมันเกิดหักขึ้นมา แกจะว่าอย่างไร? แกวิเศษเป็นเจ้าชายมาจากไหนทีเดียว ถึงกับต้องนั่งเก้าอี้โยกกับเขาด้วย?" พูดจบเขาก็เงื้อมือขึ้น ทำท่าจะฟาดหรือตบสัตยาซึ่งเขาคิดว่าเป็นทาสคนหนึ่งให้หายแค้น

ปรากฏว่าสัตยากระโดดผลุงจากเก้าอี้โยกนั้นทันที เขาวิ่งไปที่ประตูรั้ว เขารู้สึกว่าคนเราควรต้องมีศักดิ์ศรีบ้าง ไม่ใช่จะปล่อยให้ใครมารุกรานข่มเหงกันได้ตลอดไป ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนั้น แม้จะมีอัธยาศัยประ

กอบด้วยเมตตาปรานี ยินดีให้อภัยแก่ทุกคนก็ตาม แต่ท่านก็ถือศักดิ์ศรีเหมือนกัน ไม่ใช่จะยอมให้ผู้อื่นข่มเหงคะเนงร้ายกันง่าย ๆ สัตยาคงจะคิดว่า บัดนี้ ถึงเวลาที่จะต้องประกาศศักดิ์ศรีและบันลือสีหนาทได้แล้ว เขาพูดตอกหน้ากลับมายังญาติผู้ใหญ่ผู้นั้นอย่างอาจหาญ—เรียกว่าตอนนี้ไม่ต้องไว้หน้ากันแล้ว

"นี่—เธอ! เธอพูดออกมาโดยไม่รู้ว่าฉันเป็นใคร วันหนึ่งเธอจะได้รู้ว่าฉันเป็นยิ่งกว่าเจ้าชายที่ไหน ๆ เสียอีก วันหนึ่ง ฉันจะนั่งบนเก้าอี้ให้เธอดู ซึ่งอาจจะเป็นบัลลังก์ก็ได้—แล้วก็ขลิบเงินด้วย ตอนนั้นแหละ เธอจะรู้สึก" เขาประกาศด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเป็นสง่าเหมือนลูกสิงห์โตผู้เป็นราชาแห่งป่า

ญาติผู้นั้นตะโกนก้องด้วยความโกรธ

"อ้อ! เจ้าหมอนี่มันเคยเป็นนักแสดงนี่หว่า มันทำท่าทางวางโตแบบนักแสดงตีอกต่อยเก่งจริงนะ ก็ครอบครัวของเจ้าน่ะ กำลังจะอดตายอยู่แล้วไม่ใช่หรือ? หนอยแน่! แล้วเจ้ายังมีหน้ามาพูดถึงเรื่องบัลลังก์บ้า ๆ อะไรนั่นอีก" เขาคงจะตะโกนโหวกเหวกพ่นพิษไปอีก

นาน ถ้าหากไม่มีบุคคลจากตระกูลราชุที่กล่าวถึงข้างต้นนั้น โผล่ออกมาดูเหตุการณ์ ซึ่งเป็นการขัดจังหวะพอดีด้วยความเกรงใจ หรือความเกรงกลัวว่าจะถูกจับได้ในเรื่องการตีสองหน้านี้ เขาจึงต้องหุบปากเงียบทันที

สัตยาเองก็หุบปากเงียบเหมือนกัน คนอย่างเขาไม่มีนิสัยช่างฟ้องอยู่แล้ว เขาจึงทำตัวเหมือนอย่างว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย และแม้ต่อมาเขาก็ไม่เคยรายงานเหตุการณ์เรื่องนี้ให้แก่สมาชิกของครอบครัวของเขาได้มีโอกาสรู้เรื่องเลย

ท่านผู้อ่านคงจะสนใจใคร่รู้ว่า คำบันลือสีหนาทของสัตยาจะกลายเป็นความจริงได้อย่างไร เอาละ เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะนำมาเล่าเสนอต่อท่านผู้อ่านเป็นลำดับต่อไป.

บทที่ ๓๐

ความสุขของเธอคืออาหารของเรา

อย่าเป็นคนรกโลก

ธารน้ำ ไหลเซาะ เราะริน
แก่งหิน โขดเขิน เนินไศล
ลัดเลาะ คดเคี้ยว เลี้ยวไป
เป็นสาย ธารใหญ่ ให้คน—
อาบ, ใช้, ดื่มกิน กันทั่ว
ทุกตัว ประชา ทุกหน
ไม่เลือก ยากดี มีจน
ทุกคน แต่เกิด จนตาย

พฤกษา ดาระดาษ แดนดิน
ทั่วถิ่น ธรณี มีหลาย
เป็นยา อาหาร มากมาย
ทั้งเป็น ของใช้ นานา

วัวควาย ให้แรง แบ่งงาน
ชาวนา ทุกบ้าน ทั่วหน้า
ทั้งให้ นมดุจ มารดา
เนื้อหนัง มังสา ทั่วกาย
ทั้งมวล ล้วนมี คุณค่า
นที พฤกษา ทั้งหลาย
โดยที่— สุดแม้ วัวควาย
อุทิศ ร่างกาย ให้เรา
เหตุนั้น จงคิด ตรองดู
เราสู้ มันได้ หรือเปล่า ?
หรือว่า คิดแต่ จะเอา
หาเข้า เท่าใด ไม่พอ
เช่นนี้ ไม่อับ— อายมัน
ทุกวัน อยู่ได้ หรือหนอ ?
จงอย่า แก้ตัว มัวรอ
เลิกท้อ รีบทำ กรรมดี

ให้เป็น คนมี ประโยชน์
บรรเทา ทุกข์โทษ เช่นที่—
ได้ทำ มาแล้ว มากมี
ความดี จักได้ ช่วยตน

ไม่ต้อง อับอาย ขายหน้า
นที วัวควาย ทุกหน
เป็นคน ไม่มา ว่าตน
ไม่รก โลกเอย.

— นัย สุภาษิตสันสกฤต

ปาฏิหาริย์เนรมิตรูปถ่ายจับโกหก

สัตยากำลังเข้าโรงเรียนมัธยม เพื่อนร่วมชั้นของท่านกำลังย่างเข้าวัยรุ่นคะนองชอบสูบบุหรี่ อ่านหนังสือที่ทำให้ใจแตก ฯลฯ สัตยามีอายุอ่อนกว่าเพื่อนของท่านหลายคน และดูเด็กกว่าเพื่อนที่มีอายุเท่ากัน ท่านมีรูปร่างอ้อนแอ้นบอบบาง แต่มีอำนาจที่มีพลังประหลาดเหนือเด็กที่โตกว่า ท่านจะพยายามอย่างเต็มที่ในการดึง

เด็กเหล่านั้นไว้ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของความชั่วต่าง ๆ ที่มายั่วยวน สัตยาไม่สูบบุหรี่เด็ดขาด และแม้ในปัจจุบันก็เข้มงวดมากในเรื่องนี้

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ เมื่อท่านเปิดภาคเรียนฤดูร้อนสำหรับนักเรียนที่บรินดาวัน ไวท์ฟิลด์ มีนักเรียนคนหนึ่งติดบุหรี่แบบมวนต่อมวน ในวันแรกของการเรียนท่านได้เตือนทุกคนว่าจะไม่ยอมให้มีการสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า กินเนื้อสัตว์ ประพฤติไม่ดีต่อผู้หญิง ดูหนัง ไว้ผมจอนยาว นุ่งผ้าเตี่ยว และแต่งตัวประหลาดอื่น ๆ ภายในแคมป์เป็นอันขาด

แต่เด็กนักเรียนคนหนึ่งยังเลิกสูบบุหรี่ไม่ได้ ท่านไดเรียกมาดุเป็นการส่วนตัวก่อน ทำให้เด็กคนนั้นสงสัยว่าท่านล่วงรู้ได้อย่างไร "คงจะมีเพื่อนบางคนแอบไปบอกแน่ ๆ" เขาสรุปด้วยสามัญสำนึกทาง "วิทยาศาสตร์" ของเขา แต่ก็ให้สัญญาว่าเขาจะไม่สูบบุหรี่อีก

วันต่อมาแรงดันจากนิสัยก็มีชัยชนะเหนือคำสัญญา เขาแอบไปที่หลังคอกวัวก่อนที่จะเข้าชั้นเรียนโดยไม่มีเพื่อนคนใดรู้ และหาความสำราญจากการสูบบุหรี่

อย่างเงียบ ๆ สมองอันเป็นวิทยาศาสตร์ของเขาไม่ยอมรับคำประกาศของพระเวทว่า "พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สามารถรู้ว่าแต่ละคนกระพริบตากี่ครั้ง"

ตามปกติในตอนแรกท่านสวามีจะเตือนผู้ทำความผิดอย่างเป็นความลับที่สุด ต่อเมื่อผู้นั้นไม่แก้ไขตัวเองนั่นแหละท่านจึงจะใช้วิธีประจานต่อหน้าชุมชน ซึ่งวันนี้ท่านก็ทำเช่นนั้น ท่านเข้ามาในชั้นแล้วบอกให้ทุกคนรู้ถึงพฤติกรรมของเด็กคนนั้นอย่างเปิดเผย โดยกล่าวว่านอกจากเขาจะทำผิดแล้ว เขายังผิดมากขึ้นไปอีกที่ละเมิดสัญญาที่ให้ไว้ เด็กคนนั้นด้วยความเดือดดาลและความอายที่ถูกประณามต่อหน้าเพื่อน ๆ ทำให้เขาถลำกระทำความผิดซ้ำสามโดยการสาบานเท็จว่า เขาไม่เคยผิดสัญญาแต่อย่างใด ท่านสวามีหัวเราะ แต่มิใช่หัวเราะเยาะเป็นการหัวเราะด้วยเมตตา "นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันต้องการ ลูกรัก" ท่านตอบ "เอาละฉันจะให้รางวัลเธอ" ท่านโบกมือไปมาในอากาศ ทันใดก็ปรากฏรูปถ่ายรูปหนึ่งอยู่ในมือ สำหรับนักเรียนคนนี้แม้เขาจะไม่เชื่อในความเป็นสัพพัญญูของท่านสวามี แต่ก็ได้เคยเห็นท่าน

ผลิตรูปของพระเจ้าต่าง ๆ ในลักษณะนี้มาแล้ว และยอมรับเชื่อว่าท่านมีอำนาจลึกลับอยู่บ้าง ตอนนี้เขาจึงคิดว่าท่านคงจะหลงเชื่อคำสาบานของเขา และเพื่อเป็นการปลอบใจ จึงเนรมิตรูปของเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งหรือรูปของท่านเองให้กับเขากระมัง เขาจึงยื่นมือออกไปรับรางวัลพร้อมกับจ้องมองภาพถ่ายที่เพิ่งจะถ่ายมาสด ๆ นั้น สายตาทุกคู่พากันจ้องดูภาพนั้น ทันทีก็มีเสียงเปล่งออกมาพร้อมกันว่า "ไชย ไส ราม" (ขอท่านไสราม—หมายถึงท่านไส บาบา—จงเจริญเถิด)

นักเรียนคนเก่งของเราตอนนี้รู้สึกคอแห้งผากนัยน์ตาที่จ้องมองภาพมีน้ำตาไหลออกมา

ทั้งนี้เพราะรูปถ่ายที่ท่านสวามีเนรมิตให้เขาก็คือรูปของเด็กผู้ทำผิดคนนั้นเอง ในขณะที่กำลังเป็นสิงห์อมควันอยู่อย่างสง่างามต่อหน้ากล้อง เครื่องแต่งกายของเขาในขณะนั้นก็ดี และคอกวัวที่เป็นฉากหลังก็ดี ปรากฏให้เห็นชัดแจ๋วในรูปถ่าย สมองอันเป็นวิทยาศาสตร์ของนักเรียนผู้นี้จะนึกออกไหมว่า กล้องที่จับรูปนั้นเอาไว้ได้ และห้องที่ใช้ล้างและอัดรูปในชั่วอึดใจนี้อยู่ที่ไหนและมาจากไหน ?

สายตาอันอ่อนโยนขององค์ภควันทำให้ความคิดอันว้าวุ่นของนักเรียนผู้นั้นค่อยสงบลง เขาขออภัยโทษต่อท่านด้วยความรู้สำนึกผิดอย่างเต็มเปี่ยมหัวใจในครั้งนี้ และแน่นอน ดวงจิตอันเปี่ยมด้วยเมตตาของท่านสวามีก็ให้อภัยแก่เขาที่นั่นและเดี๋ยวนั้น เป็นอันว่า ด้วยวิธีอันคล้ายคลึงกันนี่เอง ที่เด็กหลายคนได้ถูกท่านสวามีดัดนิสัยมาแล้ว

ปาฏิหาริย์ดับไฟจากระยะทางไกล

บรรดาเพื่อนในสมัยเด็ก ๆ ของสัตยา ที่เราควรกล่าวถึงเป็นพิเศษคือ นาเคลัม และ สัตยนรายนะ ซึ่งเรียนอยู่ที่พุกกะปัตนัม และบุตรชายสองคนของตระกูลเชริสตาคา ผู้อาศัยอยู่ ณ ที่ซึ่งท่านเรียนตอนอยู่ในชั้นมัธยม นาเคลัมและสัตยนรายนะ เป็นบุตรชายของสุพรรณะ ซึ่งเป็นครูคนหนึ่งในโรงเรียนนั้นเอง ในระยะต้นทศวรรษ ๑๙๔๐ เมื่อสัตยาประกาศตนเองเป็นอวตารองค์หนึ่งต่อสาธารณชน หลายคนในแถบนั้นไม่มีศรัทธาในตัวท่าน แต่เดชะบุญที่เด็กสองคนนี้กลับ

มีความเลื่อมใสอย่างแน่นเฟ้น ทั้งคู่ไปเป็นทหารในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ตอนที่กองทหารที่เขาประจำอยู่ไปตั้งอยู่ทางแถบหิมาลัยตอนเหนือ วันหนึ่งถังน้ำมันได้ติดไฟลุกไหม้และลุกลามไปทั่วค่ายอย่างรวดเร็ว คนทั้งสองนึกขึ้นได้ถึงเพื่อนเก่าของเขาทั้งสองซึ่งอยู่ห่างหนึ่งพันห้าร้อยไมล์ พร้อมกันนั้นก็เปล่งเสียงอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ เสียงนั้นล่องลอยไปสู่ท่านไสน้อย ซึ่งท่านก็เดินทางออกจากกายเนื้อของท่านที่ปุตตปารตี ตรงไปยังชายแดนเพื่อช่วยเหลือเพื่อนทั้งสองในลัดนิ้วมือ ไฟที่กำลังลามก็มาหยุดอยู่ที่เต็นท์ของเพื่อนทั้งสองประดุจถูกสั่ง และไม่ช้าก็ดับลง

บาบาจะไม่เล่าถึงการถอดกายกายไปที่อื่นของท่านบ่อยนัก แต่ครั้งนี้หลังจากกลับมาสู่กายเนื้ออีกครั้ง ท่านได้บอกชาวบ้านที่ปุตตปารตีว่า ท่านได้เดินทางไปสู่ขุนเขาหิมาลัยอันสูงเยี่ยมเทียมเมฆนั้นมา เพื่อช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนของท่าน ต่อมาในปี ๑๙๔๕ เมื่อคนทั้งสองกลับมาหลังจากสงครามสงบ เขาก็ได้เล่ายืนยันในเหตุการณ์นั้นให้สาวกของท่านได้ทราบทั่วกัน

ภารกิจห้ามพระเพลิงที่คล้ายคลึงกันนี้ขององค์ภควัน เราจะได้เห็นในอีกบทหนึ่งข้างหน้า

สมัครเป็นลูกเสือเพื่อช่วยสังคม

สัตยาเคยได้เล่นแบดมินตันกับบุตรชายของตระกูลเชริสตาดาร์ ในสมัยอยู่โรงเรียนมัธยม ท่านมีความสามารถทั้งในด้านกีฬาและการเรียน ส่วนครูฝึกที่เฝ้าดูท่านนั้น เป็นอาจารย์หัวหน้าลูกเสือของโรงเรียนด้วย ครูคนนี้อยากจะให้สัตยามาเป็นลูกเสือบ้าง ผู้ปกครองเด็กในสมัยนั้นไม่นิยมให้เด็กของตนไปเป็นลูกเสือเท่าใดนัก เพราะจะต้องจ่ายทั้งค่าเครื่องแบบและค่าออกแคมป์ ผู้ปกครองมักจะเห็นว่ากิจกรรมลูกเสือเป็นเรื่องของการเสียเวลาเรียนของนักเรียนเปล่า ๆ โดยยกเอาบริการสังคมมาอ้าง อาจารย์ที่เป็นหัวหน้าลูกเสือจึงอยากจะได้ตัวสัตยาซึ่งเด่นในหมู่นักเรียนเข้ามาเป็นสมาชิก เพื่อจะได้เป็นตัวอย่างให้พ่อแม่อื่น ๆ อนุญาตให้เด็กของตัวเข้ามาเป็นด้วย

แต่ครูก็ได้นำสัตยาเข้าสู่กิจกรรมลูกเสือแล้วโดยผ่านทางเด็กแห่งตระกูลเชริสตาดาร์ เพราะเด็กทั้งสองเป็นสมาชิกของกลุ่มลูกเสืออยู่ แม้จะไม่มีการชักนำหรือเชิญชวน งานบริการสังคมก็เป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของสัตยามากเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่ท่านจะไปเอาเงินพิเศษที่นอกเหนือไปจากค่าเล่าเรียนตามปกติมาจากไหน? นี่เป็นสาเหตุสำคัญที่ท่านมิได้บอกใคร และทำให้ท่านต้องบ่ายเบี่ยงการรบเร้าของครูตลอดมา แต่ในที่สุดเพื่อนทั้งสองก็เดาเหตุผลถูก วันหนึ่งเมื่อสัตยาเปิดโต๊ะเรียนขึ้นมา ก็เห็นชุดเครื่องแบบลูกเสือใหม่เอี่ยมวางอยู่

เพื่อนผู้อยู่ในตระกูลเชริสตาดาร์ทั้งสองของเขาได้กล่าวกับเขาเป็นเชิงล้อ ๆ ว่า "เธอได้ช่วยเหลือให้อะไร ๆ แก่พวกเรามาหลายอย่างแล้วโดยเจ้าแม่สัตยัมมะประทานมาให้ เธอจำได้ไหมล่ะ? ทีนี้ละ เจ้าแม่องค์นั้นได้ประทานเครื่องแบบชุดนี้มาให้เธอแล้ว นี่แสดงว่าเจ้าแม่ต้องการให้เธอเป็นลูกเสือละ"

ทั้งสองคนกล่าวออกมาเช่นนั้นโดยไม่รู้ว่าสัตยานี่เองที่เป็นเจ้าแม่สัตยัมมะ และเขาก็ไม่รู้ด้วยว่า สัตยา

นั้น อาจจะเนรมิตอะไร ๆ ให้คนอื่นได้ก็จริง แต่เขาจะ**ไม่เนรมิตอะไรให้แก่ตนเองเลย** อันที่จริง เครื่องแบบลูกเสือชุดนั้นทั้งสองคนได้เป็นผู้ไปซื้อหามาให้สัตยาเอง ซึ่งสัตยาก็เข้าใจดีถึงกลอุบายนี้ แต่เขาก็รู้ว่าทั้งสองคนทำไปด้วยจิตที่เป็นกุศล คือคิดจะช่วยเหลือเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ โดยที่เห็นใจในความรักของเพื่อนทั้งสองที่มีต่อตน สัตยาจึงยอมตกลงเป็นลูกเสือตั้งแต่นั้นมา

การแผ่เมตตาให้ทั่วถึง

งานแสดงโคและออกร้านอันใหญ่โตมีขึ้นที่บุษปคีรี กองลูกเสือจะตั้งแคมป์อยู่ที่นั่นเพื่อบริการแจกจ่ายน้ำดื่ม รักษาความสะอาด ปฐมพยาบาล และช่วยตามหาเด็กหลง ลูกเสือแต่ละคนต้องจ่าย ๑๐ รูปี เพื่อเป็นค่าเดินทางและอาหาร สัตยาไม่มีแม้แต่ไพซาเดียวตามเคย และไม่รู้จะไปขอใครด้วย

แต่สัตยาก็ไม่อยากจะพลาดโอกาสที่จะให้บริการด้วยเมตตา และเป็นที่ปรึกษาให้เพื่อน ๆ ในการทำงาน เขาใช้ความคิดนิดหนึ่งก่อนจะบอกกับครูว่า "ญาติ ๆ

ของข้าพเจ้าจะไปที่บุษปคีรี ข้าพเจ้าจะไปกับเขาและกินอาหารกับเขาด้วย" ครูก็ยินยอม

ดังนั้นเป็นอันว่าท่านไม่ต้องจ่ายเงินเป็นค่าเดินทางและอาหาร และตกลงใจว่าจะมีแต่เพียงเศษสตางค์ติดกระเป๋าไปเล็กน้อย โดยได้มาจากการขายหนังสือเรียนเก่า ๆ ของท่านเอง ซึ่งอันที่อันจริงก็ยังดูเหมือนของใหม่ให้กับนักเรียนจน ๆ คนหนึ่ง ท่านปฏิเสธเงินจำนวน ๑๒ รูปีที่เขาจะให้ท่านเป็นค่าหนังสือ และเอาแต่เท่าที่จำเป็นสำหรับการไปอยู่ที่แคมป์เท่านั้น

แต่ตามความเป็นจริงแล้วไม่มีญาติคนใดของท่านไปในงานเลย ถ้าเช่นนั้นท่านเอาเงินที่ไหนมาเป็นค่าเดินทาง? ทางออกของท่านคือ การออกเดินเป็นระยะทางหลายสิบกิโลเมตรเพื่อไปที่งานและกลับโดยไม่ขึ้นรถเมล์ เรื่องอาหารก็คงจะต้องใช้วิธีอดเอาบ้าง หรือท่านคงจะหวังความช่วยเหลือจาก "ผู้เฒ่าลึกลับ" ที่เคยช่วยท่านกระมัง หรือบางทีเงินที่ได้จากการขายหนังสือก็คงจะพอเป็นค่าผลไม้ เผือกมัน และถั่วมาเป็นอาหาร สัตยาได้คิดแผนการอุทิศตัวเองเพื่อรับใช้ชุมชนขึ้นแล้ว เด็ก

ชายคนนี้กำลังจะเริ่มศักราชใหม่แห่งชีวิตของการอุทิศรับใช้ อันเป็นประดุจสายเลือดและลมหายใจของสวามีของเราแล้ว

องค์การนานาชาติของท่านสวามีมีชื่อว่า สัตยาไส เสวะ สมิติ เรื่องนี้เราจะได้ศึกษาทัศนะของท่านเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์ในบทที่มีชื่อว่า "เปรม ไส" กล่าวโดยย่อ สิ่งที่ท่านเตือนอยู่เสมอคือ ถ้าเราต้องการทำตัวให้มีค่าสำหรับความรักของพระผู้เป็นเจ้า เราก็ควรโปรยปรายความรักของเราให้กับสรรพชีวิตทั้งหมดของพระองค์ และกระจายการสงเคราะห์ของเราออกไปให้ทั่วถึง

เพราะความรักนี้โดยแท้ สัตยาจึงสู้ดั้นด้นไปด้วยเท้าเปล่าคนเดียวสู่บุษปคีรี เท้าอันอ่อนนุ่มดุจ บุษป (คือดอกไม้) ของท่านกำลังจะแข็งเป็นคีรี (คือหินภูเขา) กันในคราวนี้ละ ในระหว่างการนอนหลับกลางทาง สัตยาได้ใช้ย่ามที่ถือไปรองนอนแทนหมอน ณ ริมฝั่งแม่น้ำ แต่พอตื่นขึ้นมาก็พบว่าย่ามนั้นอันตรธานไปรวมทั้งเงินที่อยู่ในย่ามด้วย ตอนนี้มีปัญหาที่น่าคิดว่าเหตุใดสัตยาผู้

เป็นสัพพัญญูจึงถูกขโมยของไปโดยเขาไม่รู้ตัว ? เราจะได้พยายามศึกษาให้เข้าถึงในเรื่องนี้ต่อไปในตอนหลังที่ว่าด้วยสิ่งที่เรายังเข้าใจไม่ได้หลายอย่าง เกี่ยวกับองค์อวตาร

สัตยาไม่ย่อท้อเมื่อสูญเสียเงินไป ท่านเดินต่อไปยังที่ ๆ มีงาน ระหว่างทางท่านก็เจอเหรียญแอนนาหนึ่งเหรียญตกอยู่บนแผ่นหินโดยไม่มีเจ้าของ สัตยาคงจะต้องเข้าใจว่า ทำไมเหรียญจึงตกอยู่ที่นั่น ท่านหยิบมันขึ้นมาและเดินเข้าสู่บริเวณงาน

ปาฏิหาริย์เสี่ยงโชค

ที่มุมหนึ่งในงานกำลังมีการเล่นเกมเสี่ยงโชคอยู่พอดี เกมประกอบด้วยผ้าผืนหนึ่งปูอยู่บนพื้นดิน บนผ้าแบ่งเป็นช่อง ๆ บางช่องมีตัวเลขบางช่องเป็นช่องเปล่า ตรงกลางผ้ามีเข็มที่ผู้เล่นจะต้องหมุนหลังจากวางเงินหนึ่งแอนนาเป็นเดิมพันแล้ว ผู้เล่นจะได้สองแอนนาถ้าหมุนให้เข็มมาหยุดที่ช่องเลขสอง, สามแอนนาถ้าเข็มหยุดที่ช่องเลขสาม แต่จะไม่ได้อะไรเลยถ้าเข็มหยุดที่ช่อง

เปล่า ๆ โดยจะเสียเหรียญหนึ่งแอนนาที่วางไว้ให้กับเจ้าของเกม

สัตยาไม่ชอบการเล่นเสี่ยงโชคเป็นที่สุด ทว่าขณะนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นสมัยอับจนอันแปลกประหลาดขององค์อวตาร ครั้งแรกท่านถูกขโมยย่าม และครั้งนี้ก็ได้เข้ามาพัวพันในเกมพนัน ท่านลงทุนด้วยเหรียญแอนนาหนึ่งเหรียญที่พระเจ้าส่งมาให้ในเกมนี้ และมันก็กลับคืนมาหลายเท่า ท่านเล่นซ้ำอีกมันก็กลับคืนมาให้ท่านอีกหลายเท่า จนเจ้าของร้านหมดปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไร "โธ่ น่าสงสาร จะไปเบียดเบียนเขาอีกทำไม?" สัตยาคงจะคิดเช่นนั้น จึงหยุดเล่นเมื่อได้เงินพอเพียงสำหรับสิ่งที่จำเป็นที่สุดแล้ว

ในงานแสดงเกี่ยวกับโคครั้งนี้ ท่านทำงานบริการด้วยความกระตือรือร้นเป็นอย่างมาก สมาชิกทั้งหมดในกองลูกเสือภายใต้การนำของท่านมีผลงานดีเด่น และสร้างชื่อเสียงให้ทั้งกับตนเองและครู หลังจากที่ได้ร่วมกันทำงานกับเพื่อนด้วยความขมักเขม้นแล้ว สัตยาก็จะปลีกตัวออกไปในระหว่างเวลาอาหาร

ความสุขของผู้อื่นคืออาหารของตน

เมื่อองค์ภควันของเราเล่ามาถึงเหตุการณ์ตอนนี้ ในสมัยต่อมา ศรัทธาผู้หนึ่งก็เกิดความสงสัยขึ้น "สวามีของเราทำให้ครูเข้าใจผิดว่าท่านไปในงานและกินอาหารร่วมกับญาติของท่าน ท่านทำเช่นนั้นได้อย่างไร" เพราะการพูดโกหกต่อครูถือเป็นบาปที่น่าละอายอย่างหนึ่งในประเพณีฮินดูไม่ใช่หรือ? ท่านสวามีหัวเราะและพูดว่า "คนทั้งหมดในโลกเป็นญาติของเรา ขอทานที่เดินไปในงานและต้องอดข้าวก็เป็นญาติของเรา เราเป็นพวกเขาคนหนึ่ง ความเบิกบานของสาธุชนทั้งหลาย คืออาหารของเรา ความสุขอันบริสุทธิ์ชนทั้งหลายได้รับจากการไปเที่ยวงานที่มีขึ้นแบบง่าย ๆ มีส่วนช่วยหล่อเลี้ยงร่างกายของเรา" บ่อยครั้งท่านจะบอกกับคนทั้งหลายว่า "ความรื่นเริงของพวกเธอนั่นแหละ เป็นอาหารของเรา" (Your joy is my food)

หลังจากที่ท่านกลับมาจากบุษปคีรี สัตยาใช้วิธีรับจ้างแต่งกาพย์กลอนเพื่อเอาเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในกิจกรรมลูกเสือ ณ ที่ซึ่งท่านพักอยู่ในขณะนั้นมีร้านอยู่

ร้านหนึ่ง ซึ่งบุคคลผู้หนึ่งชื่อ โกรด สุพรรณ เป็นผู้ดำเนินกิจการขายของจำพวกเครื่องแก้ว, ยา, ร่ม และของเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ อีกหลายอย่าง เจ้าของร้านผู้นี้ได้เคยส่งเด็กผู้ชายเป็นกลุ่มไปในเมืองเพื่อร้องเพลงโฆษณาสินค้าที่เขาขาย เมื่อเขารู้ในความสามารถทางกวีของสัตยา ก็ได้ให้ท่านแต่งบททำนองและวลีเก๋ ๆ ซึ่งท่านก็ทำให้ได้อย่างคล่องแคล่ว ท่านสวามียังได้เคยร้องฟ้องและสาธิตให้ฟังถึงทำนองบางทำนองเหล่านั้น ที่เป็นแบบของคำถามคำตอบก็มี

ดังนั้นองค์ภควันของเราผู้ไม่ชอบการโฆษณาตัวเอง ก็ได้กลายเป็นนักกวีเอก ผู้มีหน้าที่โฆษณาสินค้าให้กับสำนักของนายสุพรรณคนนี้ไป และจากค่าตอบแทนที่ได้ก็สามารถนำมาเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องแบบและสิ่งของเกี่ยวกับลูกเสือของท่าน.

บทที่ ๑๓

จงหัดทำตามที่พูด

คนที่ ปากอย่าง ใจอย่าง
ชอบทาง คุยโต โม้เก่ง
พูดจา สูงล้น คนเกรง
ตนเอง ไม่ทำ ดำเนิน —
ไปตาม ที่ตน สอนสั่ง
แล้วยัง ไม่มี ขวยเขิน
กลับเห็น เป็นเรื่อง เพลิดเพลิน
ข้าฯ ไม่ ขอเดิน ร่วมทาง
ยอมหลบ หลีกลี้ หนีหน้า
ไม่กล้า ขอไป ไกลห่าง
คนพูด เพ้อพร่ำ อำพราง
ปากอย่าง ใจอย่าง ข้า ฯ กลัว

รามลิงค สวามี

บทละครล้อสังคม

ก่อนที่สัตยาจะเดินทางมาถึง อุรวะโกนดานั้น กิตติศัพท์ของเขามีผู้ร่ำลือกันล่วงหน้ามาแล้ว พอตัวเขามาถึงเข้าจริง ๆ ก็ปรากฏว่า เรื่องของเขาเป็นข่าวใหญ่ของเมืองนั้นเลยทีเดียว กล่าวกันว่า บรรดาพวกครู ๆ ในโรงเรียนที่สัตยาเรียนอยู่นั้น ต่างพากันกระตือรือร้นแข่งขันกันใหญ่ คือไม่ว่าใคร ๆ ก็อยากให้สัตยาไปเรียนเป็นลูกศิษย์ของเขากันทั้งสิ้น

สมัยที่สัตยายังอยู่โรงเรียนนั้น ก่อนเข้าเรียนทุกคนจะได้ยินเสียงอันไพเราะวังเวงของสัตยา นำสวดมนต์ ซึ่งทำให้เกิดบรรยากาศอันศักดิ์สิทธิ์แก่สถานที่นั้นเสมอ ทุกคนรู้กันทั้งโรงเรียนว่าเขาเป็นคนมีใจเป็นนักศาสนามากที่สุด เรียนเก่งที่สุด เล่นกีฬายอดเยี่ยมที่สุด และมีศิลปในการละครสูงที่สุดอีกด้วย ครูของเขาคนหนึ่งชื่อ ศรี ธัมมิราชุ เป็นผู้ที่รักสัตยามากเป็นพิเศษ เขาได้เคยขอให้สัตยาเขียนบทละครสำหรับจะได้ให้นักเรียนของโรงเรียนนั้นเล่น และเขาก็ต้องได้รับความประหลาดใจอย่างยิ่ง เมื่อได้เห็นว่าสัตยาสามารถ

ทำได้เสร็จภายในเวลาไม่กี่วันต่อมา ตอนนั้นสัตยาอายุได้ ๑๒ ขวบเท่านั้น บทละครบทหนึ่งที่เขาได้เขียนขึ้นนั้นเราขอเสนอให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาดูดังต่อไปนี้ ซึ่งท่านจะเห็นได้เองว่า แสดงถึงความสามารถและอุปนิสัยของสัตยาเองได้เป็นอย่างดี ทุกคนได้เห็นและเชื่อแน่ว่าเขาเป็นคนที่มุ่งมั่นในความประพฤติอันดีงาม ไม่มีนิสัยชอบทำความชั่วเลย บทละครเรื่องนั้นเขาให้ชื่อว่า "ท่านทำตามที่ท่านพูดสอนคนอื่นหรือเปล่า?" ใจความของเรื่องนี้มีเค้าที่พอจะเทียบได้กับสุภาษิตอังกฤษบทหนึ่งว่า "นี่คุณหมอจ๋ะ รักษาตัวคุณเองให้หายจากโรคเสียก่อนเถอะ *(แล้วจึงค่อยคิดรักษาโรคของคนอื่น)*"

ฉากแรกของเรื่องนี้ ปรากฏว่าสุภาพสตรีผู้หนึ่งกำลังบรรยายข้อความจากคัมภีร์ ภควตา คือคัมภีร์ที่มีข้อความเกี่ยวกับองค์อวตารต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือพระกฤษณะ ให้พวกเพื่อนฝูงที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันฟัง หัวข้อที่อธิบายคือเรื่องการบริจาคทาน เธอได้ย้ำถึงเรื่องเจตนาที่เป็นเหตุของการบริจาคทานนั้นว่าเป็นสิ่งที่สำคัญเพียงไร คือว่าทุกคนต้องมีเจตนาอันเป็นไป

เพื่อความเสียสละให้เกิดประโยชน์สุขแก่ผู้อื่นจริง ๆ โดยเธอได้กล่าวเสริมว่า ในเรื่องนี้เราต้องเป็นผู้รู้จักเลือกให้ด้วย คือต้องเลือกให้เฉพาะแก่คนที่สมควรจะได้รับเท่านั้น เพราะว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้น ก็จะเป็นการส่งเสริมให้คนที่ได้รับกลายเป็นผู้เกียจคร้านยิ่งขึ้น ได้มีการบรรยายโดยละเอียดอยู่พักหนึ่ง ต่อจากนั้นเมื่อหมดเวลา ผู้ฟังต่างก็แยกย้ายกันไป

ครั้นแล้ว ก็ปรากฏมีขอทานแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่งปรากฏตัวขึ้นคนหนึ่ง สุภาพสตรีคนที่คุยพุ้งเรื่องเจตนาในการบริจาคทานอยู่เมื่อกี้ ได้ตวาดไล่ขอทานคนนั้นไปอย่างไม่มีเยื่อใย และไม่ยอมให้ทานเลย ต่อมาก็มีชายรูปร่างล่ำสันแข็งแรงคนหนึ่งเดินออกมา รูปร่างท่าทางของเขาเห็นชัดว่าเป็นคนอันธพาลเต็มตัว เขาสาธยายนามของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเสียงดังคับเวที พร้อมกับยกมือทำท่าทางประกอบอย่างแข็งขันว่า "เวนกตะรมนะ สังกตะ หรนะ โควินทะ โควินทะ" สตรีผู้นั้นทำท่าทางแสดงความเลื่อมใส เชื้อเชิญให้เข้ามาหาเธอ และได้ถวายอาหารแก่เขาไปจนเต็มภาชนะที่

เขาถือมา เมื่อบุตรชายของเธอชื่อกฤษณะเห็นเช่นนี้ จึงถามมารดาด้วยความประหลาดใจว่า "คุณแม่ครับ เมื่อกี้คุณแม่สอนคนอื่นว่าอย่างไร แล้วเดี๋ยวนี้เหตุใดคุณแม่ไม่ทำตามนั้นเล่า?" สตรีผู้นั้นสะดุ้ง ในเมื่อเห็นบุตรชายของเธอออกจะแก่แดดเอาการ เธอแสดงอาการโกรธแล้วก็ตะโกนออกมาว่า "แล้วกัน ไอ้ลูกเซอะ ถามโง่ ๆ แบบนี้ก็ได้ แกจะเกณฑ์ให้ฉันทำตามที่ฉันสอนคนอื่นได้หรือ? นี่แกอวดดียังไงนะ ถึงมาถามฉันแบบนี้ได้?" ว่าแล้วเธอก็ลากแขนลูกชายเพื่อจะเอาตัวไปพ้องพ่อของเขา เป็นอันปิดฉากที่หนึ่ง

เปิดฉากสอง ผู้ชมก็ได้เห็นพ่อของเด็กชายกฤษณะกำลังร่ายยาวให้ลูกชายฟัง "นี่ ลูกเอ๊ย เจ้าพูดอะไรก็อย่าให้มันโตเกินตัวนักซีนะ เที่ยวทำสอนผู้ใหญ่แบบนั้นมันไม่ดีดอก เจ้ายังอยู่ในวัยเรียน ก็มีหน้าที่เรียนไปก็แล้วกัน....." ผู้เป็นพ่อ "ปราม" ลูก และต่อจากนั้นก็เทศนาเรื่องความสำคัญของการศึกษาบ้าง เรื่องบุญกุศลที่เกิดขึ้นเพราะการให้การศึกษาแก่ผู้อื่นบ้าง ขณะที่กำลังเทศนาอยู่นี้เอง ก็มีเด็กนักเรียนยากจนคนหนึ่ง

ปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับขอเงินจากเขาหนึ่งรูปี เพื่อนำไปเสียค่าเล่าเรียน "ท่านครับ วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ผมจะได้เป็นนักเรียนแล้ว ถ้าผมไม่มีค่าเรียนไปให้เขา เขาก็จะคัดชื่อผมออกจากบัญชีครับ" ผู้เป็นพ่อเมื่อได้ยินเช่นนี้ก็กล่าวว่า "น่าสงสารนะ แต่จะทำอย่างไรได้ล่ะ เราเองก็ไม่มีเงินจะให้เขาเสียด้วย" เขาพูดออกมาได้ทั้ง ๆ ที่เมื่อวันนี้เอง เขาได้เทศนาเสียอย่างยืดยาวถึงคุณค่าอันมหาศาลของการศึกษา

ต่อมาอีกไม่นาน ก็มีเพื่อนร่วมงานของผู้เป็นบิดากลุ่มหนึ่งเดินออกมา เขาคุยกันว่ากำลังจะ "ต้อนรับ" เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลผู้มารับตำแหน่งใหม่ให้ "ถึงใจ" เลยทีเดียว พ่อของเด็กชายกฤษณะก็เห็นด้วยว่า เขาควรจะประจบเจ้าหน้าที่คนใหม่นี้เพื่อหาความชอบใส่ตัวไว้ เขาจึงออกความเห็นว่าควรจะจัดให้มีการเลี้ยงอาหารค่ำกันอย่างมโหฬาร พร้อมกันนั้นก็ล้วงเอาเงินออกมาบริจาคให้เป็นจำนวนถึง ๒๐ รูปีทันที

เด็กชายกฤษณะ ได้ยินและได้เห็นเช่นนี้ ก็อดสงสัยตามวิสัยเด็กไม่ได้ "อ้าว พ่อครับ ก็เมื่อกี้พ่อบอก

แก่เด็กคนนั้นไปว่า.....” เขาพูดไม่ทันจบ ก็ถูกพ่อขัดคอทันทีด้วยน้ำเสียงที่แสดงความฉุนเฉียว “นี่ ไอ้หนู ในชีวิตจริงน่ะ เจ้าจะให้พ่อทำเหมือนอย่างที่พ่อพูดได้เสมอไปเช่นนั้นหรือ ? ก็เมื่อกี้พ่อบอกแล้วยังไงล่ะ หน้าที่ของเจ้าก็คือเรียนหนังสือไปเถอะน่ะ อย่าเที่ยวยุ่งกับเรื่องของผู้ใหญ่เขาเลย เอาละ ตอนนี้เจ้าไปโรงเรียนได้แล้ว” ว่าแล้วผู้เป็นพ่อก็ยกมือขึ้นทำท่าจะตีลูกชาย ทำให้เด็กชายกฤษณะต้องวิ่งเข้าฉากไปทันที

ฉากสามเป็นฉากโรงเรียน มีครูคนหนึ่งกำลังบอกข่าวให้นักเรียนทั่วไปฟัง “นักเรียนทั้งหลาย” ครูกล่าวเสียงดังฟังชัด “พรุ่งนี้ท่านผู้ตรวจการโรงเรียนจะมาเยี่ยมโรงเรียนของเรา ถ้าท่านถามว่าพวกเธอเรียนไปได้กี่บทแล้ว เธอต้องบอกว่าเรียนไปสามสิบสองบทแล้วนะ อย่าไปบอกความจริงว่าเราเรียนไปได้เพียง ๒๓ บทเท่านั้น ตอนที่ท่านเข้ามาดูนั้น ฉันจะแกล้งทำเป็นกำลังสอนบทที่ ๓๒ อยู่เป็นครั้งแรก แล้วก็จะถามปัญหาเธอด้วย วันนี้ประเดี๋ยวฉันจะสอนบทที่ ๓๒ ให้แก่เธอก่อน และจะได้บอกคำถามล่วงหน้าไว้ให้เธอรู้เสีย

ก่อน พร้อมทั้งบอกคำตอบให้เธอท่องเอาไว้ด้วย ถ้าเธอตอบได้เป็นอย่างดี ท่านผู้ตรวจการโรงเรียนจะได้ชมเชยฉันยังไงล่ะ เอาละนะ ฉันจะสอนบทที่ ๓๒ ให้เธอเสียก่อนวันนี้"

แต่ที่น่าประหลาดพิกลก็คือว่า บทที่ ๓๒ นั้นเป็นบทที่ว่าด้วยท้าวหริสจันทร์ บรรยายถึงจรรยาของกษัตริย์ผู้นี้ว่า เป็นผู้บำเพ็ญสัจจะบารมีอย่างอุกฤษณ์ แม้จะต้องได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัสเพียงใด ก็ไม่ยอมเสียสัจจะนั้นเลย

เมื่อการซักซ้อมเพื่อรับหน้าผู้ตรวจการโรงเรียนเสร็จแล้ว เด็กชายกฤษณะได้เข้าไปหาครูและถามออกมาอย่างซื่อ ๆ ว่า "คุณครูครับบทเรียนเรื่อง ท้าวหริส-จันทร์ได้ให้คติอะไรแก่เราบ้างครับ? และการที่คุณครูซักซ้อมให้พวกผมแสดงละครเป็นเชิงตบตาท่านผู้ตรวจ-การฯ ในวันพรุ่งนี้นั้น มันไม่ขัดกันหรือครับ?"

แน่ละ คุณครูตาลุก และโกรธเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมาทันที เมื่อถูกเด็กถามอย่างไม่เกรงใจเช่นนั้น ตอนนี้ก็มีเสียงดนตรีคลอกับเสียงร้องว่า "ท่านทำตามสิ่งที่ท่านสอนให้คนอื่นทำหรือเปล่า?"

ฉากต่อไป แสดงให้เห็นเด็กชายกฤษณะปรากฏตัวขึ้นในเวลาซึ่งสมมติว่าเป็นวันรุ่งขึ้น ตอนนี้เด็กชายกฤษณะไม่ยอมไปโรงเรียนเหมือนเช่นเคย แม้พ่อแม่จะอ้อนวอนหรือบังคับอย่างใดก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ดังนั้นจึงได้ส่งข่าวไปให้ครูที่โรงเรียนทราบ ฝ่ายข้างครูใหญ่ซึ่งคิดว่าเด็กชายกฤษณะ ซึ่งเป็นเด็กที่ฉลาดปราดเปรื่องคงจะช่วยทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนของตนได้ ก็กระหึดกระหอบมายังบ้านของเขาทันที เขาอ้อนวอนเด็กชายกฤษณะว่า "นี่ พ่อกฤษณะ วันนี้เป็นวันสำคัญนะ ท่านผู้ตรวจการจะมาตรวจโรงเรียนของเรา แล้วเธอจะไม่ไปช่วยกันต้อนรับท่าน ดังนจะได้หรือ?"

"ผมคิดดีแล้วครับ คุณครู" เป็นคำตอบของเด็กชายกฤษณะ "ต่อไปนี้ผมจะไม่ไปโรงเรียนอีกแล้ว ทั้งคุณครูและคุณพ่อคุณแม่ของผมก็เป็นผู้มีการศึกษาดีมาจากโรงเรียนเหมือนกัน แต่เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ก็ได้แสดงให้ผมเห็นว่า หลักการความประพฤติที่สั่งสอนกันที่โรงเรียนนั้น ไม่สามารถนำมาปฏิบัติในชีวิตจริง ๆ ได้

เลยเมื่อเป็นเช่นนี้ ผมจะไปโรงเรียนทำไมให้เสียเวลาเปล่าๆ ?"

คำพูดของเด็กชายทำให้ผู้ใหญ่ทุกคนได้คิด และรู้ว่าตนเองทำผิดไปแล้วจริง ๆ ทุกคนยกย่องเด็กชายกฤษณะว่า เป็นผู้ที่ทำให้เขาได้สำนึกถึงความผิดของเขาเอง และยอมรับนับถือเด็กชายกฤษณะว่าเป็นครูของเขาตั้งแต่นั้นมา

สัตยาผู้เป็น "อาจารย์องค์น้อย" เป็นผู้เขียนบทของละครเรื่องนี้ด้วยตนเอง และเขาเองก็แสดงบทเป็นเด็กชายกฤษณะในท้องเรื่องนั้นด้วย

เมื่อละครเรื่องนี้ถูกนำออกแสดง ก็ได้รับความชื่นชมจากผู้ดู ทั้งในด้านคติธรรมของเรื่อง ความฉลาดในการผูกเรื่อง และความสามารถของบุคคลผู้ร่วมแสดงโดยทั่วกัน

ความประพฤติของคนอินเดียสมัยใหม่

เกี่ยวกับความประพฤติของเด็ก ๆ ในสมัยปัจจุบันนี้ ท่านสวามีเคยกล่าวถึงอยู่บ่อย ๆ ด้วยน้ำเสียงอัน

แสดงถึงความเศร้าใจ และบางครั้งก็คล้ายกับจะแสดงถึงความไม่พอใจอยู่บ้างเหมือนกัน ในการที่พ่อแม่และครูบาอาจารย์ไม่ได้สนใจสอนเด็ก ๆ และลูกหลานของตนเท่าที่ควร ในสำนัก "พัลวิกัส" ซึ่งเป็นโรงเรียนพิเศษสำหรับเด็ก ๆ ที่ท่านตั้งขึ้นนั้น ท่านมักจะสั่งสอนเด็ก ๆ ตามแนวทางของคัมภีร์อุปนิษัทอยู่บ่อย ๆ "จงนับถือพ่อแม่และครูอาจารย์ เหมือนกับเป็นเทพเจ้าของเธอนะ" แต่เวลาที่ท่านสอนพวกผู้ใหญ่ ท่านก็จะพูดอย่างไม่เกรงใจเลยทีเดียวว่า พ่อแม่และครูอาจารย์ส่วนมากเดี๋ยวนี้ไม่ทำตัวเป็นเทพเจ้าของเด็ก ๆ เสียแล้ว ท่านกล่าวว่า "อันที่จริง เราไม่ได้ว่าเขาดอก ในเมื่อเขายังทำตัวให้มีคุณธรรมอันสูงส่งเหมือนเทพเจ้าไม่ได้ ที่เราต้องขอติเตียนก็คือว่า เขาไม่ควรจะทำตัวให้ตกต่ำในด้านความประพฤติถึงขนาดนั้น เพราะการกระทำเช่นนั้นย่อมเป็นการลากให้เด็ก ๆ ของเขาลงไปสู่ระดับที่ต่ำทรามลงไปด้วยอย่างน่าเสียดาย"

ท่านสวามีได้กล่าวต่อไปว่า "ปัจจุบันนี้ คนชาวต่างประเทศที่เขาได้รับความสุขสมบูรณ์จากเครื่องอำนวย

ความสะดวกทางวัตถุต่าง ๆ ทุกประการแล้ว ได้เริ่มหันมาหาความสุขทางใจกันมากขึ้น ทั้งนี้เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นแจ้งด้วยตนเองแล้วว่า เขายังไม่ได้รับความสุขที่แท้จริงจากวัตถุเหล่านั้น เขาจึงพากันมายังอินเดีย เพื่อค้นคว้าวิชาของเรา โดยเขายอมตัวลงรับการฝึกและการศึกษานานาประการ เช่นการฝึกทางโยคะ ทางสายภักดี และการศึกษาพระเวทเป็นต้น แต่นักศึกษาของเราเองนี่สิ ทั้ง ๆ ที่เกิดและเจริญเติบโตขึ้นมาท่ามกลางวัฒนธรรมของ ภารตะ (คืออินเดีย) อันมีค่าสูงส่งอย่างยิ่งนี้เอง กลับไปนิยมชมชื่นกับเศษขยะ ที่พวกชาวต่างประเทศฝ่ายตะวันตกเขาทิ้งแล้ว น่าเสียดายเหลือเกินที่อินเดียปัจจุบัน แม้ว่าจะเป็นประเทศเสรีก็จริง แต่ก็มีพลเมืองที่กลายเป็นลูกบุญธรรมของประเทศตะวันตกไปเสียเป็นส่วนมาก บุคคลประเภทนี้ไม่เคยสนใจในวัฒนธรรมของประเทศอันเป็นบ้านเกิดของตนเองเลย แต่กลับไปสนใจไว้ผมยาว (แบบฮิปปี้) เอาไว้จอนรุงรัง นุ่งกางเกงแบบพิลึกกึกกือ และผิวปากเพลงประหลาดพิกลคล้ายกับว่า มันเป็นเพลงที่ยิ่งใหญ่อะไรสักอย่างฉะนั้น

ในประเทศของเรายังมีสิ่งที่ดีมีค่าอีกเป็นจำนวนมาก ที่จะเป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่ความเจริญทางวิญญาณ เช่น การประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมะ นับถือวัฒนธรรมแบบพื้นบ้านของเรา และหันความสนใจมาสู่สภาวะอันเหนือโลกเป็นต้น อันที่จริง เราก็ไม่ได้โทษเด็กพวกนี้โดยตรงดอก เราอยากจะโทษพ่อแม่และครูบาอาจารย์ของเขาเสียมากกว่า เพราะบุคคลเหล่านี้ไม่พยายามสอนลูกหลานของตนให้เดินทางที่ถูกต้อง เนื่องจากว่าตนเองนั่นแหละเป็นผู้ที่ทำตนไม่สมควรเสียเองด้วย ที่ว่าไม่ถูกต้องสมควรนั้นก็คือว่า ในส่วนลึกของหัวใจแล้วพวกผู้ใหญ่เหล่านี้นั่นแหละ ก็ต้องการจะทำตามลูกหลานของตนในการเอาแบบอย่างชาวตะวันตกอยู่เหมือนกัน นี่แหละที่เขาว่า "เข้าวัดไม่ดี หลวงชี้ก็สกปรก" หรือว่า "น้ำในถังเป็นเช่นไร เวลาไหลออกมาข้างนอกก็ต้องเป็นเช่นนั้น"

แฟชั่นฮิปปี้

ในประเด็นดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น มีเรื่องที่น่าคิดอยู่ข้อหนึ่ง คือทรงผม โดยเฉพาะก็คือทรงผมของ

ท่านสวามีเองน่ะแหละ เพราะในเมื่อท่านสวามีตั้งข้อรังเกียจชิงชังต่อทรงผมสมัยใหม่ ต่อการไว้หนวดเครา การไว้จอนแบบพิกล และการแสดงตัวให้เด่นด้วยประการต่าง ๆ นั้น ปรากฏว่าท่านเองก็ยังไว้ผมฟู ซึ่งก็เป็นการประหลาด ๆ พิกลอยู่เหมือนกัน เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะขอวิจารณ์และให้เหตุผลต่อไปข้างหน้า ในตอนนี้ใคร่ขอบอกให้ทราบว่า นักเรียนของวิทยาลัย สัตยา ไส ทุกคนจะทำตนเป็นคนประหลาดแบบที่กล่าวมาแล้วไม่ได้เป็นอันขาด ในระหว่างฤดูของทุก ๆ ปี จะมีการอบรมภาคฤดูร้อนเป็นพิเศษที่ตำบลไวท์ฟิลด์ บังกาลอร์ ซึ่งเป็นการอบรมให้ผู้เข้ามารับการอบรมได้ทราบถึงคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรม และทางวิญญาณของประเทศของตนเองก่อนวันจะที่เปิดการอบรมหนึ่งวัน ท่านสวามีจะมาทำการตรวจดูนักศึกษาแต่ละคนด้วยตนเอง โดยจะออกคำสั่งห้ามไม่ให้ผู้ที่ทำตัวไม่เรียบร้อย ในด้านการไว้ผมแบบฮิปปี้ ไว้หนวดแบบพิลึก ๆ และแต่งตัวแบบบ้า ๆ บวม ๆ เป็นต้นเหล่านี้ เข้ามาร่วมในการฝึกอบรมอย่างเด็ดขาด นอกจากว่าเขาเหล่านั้นจะยอมตัดผมตัด

หนวด หรือแต่งกายให้สุภาพเสียก่อน ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า แม้ท่านสวามีจะได้รับการวิจารณ์อย่างเย้ยหยันว่า เป็นนักบุญที่ทำตัวเป็นคนทันสมัยเปี๊ยบก็ตาม แต่ท่านก็มีลักษณะออกจะล้าสมัยกว่าผู้ที่กล่าวว่าตนเป็นผู้เคร่งครัดในประเพณีเดิมเสียอีก

ก่อนที่จะสิ้นสุดการอบรมในสมัยหนึ่ง ๆ ท่านสวามีจะมอบผ้าโธติ คือผ้านุ่งโจงกระเบนแบบอินเดียและเสื้อเชิร์ต ให้แก่ทั้งนักศึกษาผู้เข้าร่วมการอบรมทั้งหลายด้วย ท่านกล่าวว่า "อย่างน้อยที่สุด ในวันนี้ขอให้เธอทั้งหลายจงนุ่งผ้าโธตินี้ตามแบบกัจฉะของเรา คือแบบที่ขมวดชายผ้ามาเหน็บไว้ข้างหลัง" เมื่อนักศึกษาทำตามโดยทั่วกันแล้ว ท่านก็ได้อวยชัยให้พรแก่เขาทุกคน ในวาระที่ปิดการอบรมและต้องแยกย้ายกันกลับภูมิลำเนาของตน

อาหารมีคุณค่าเมื่อย่อยแล้ว

เกี่ยวกับการประพฤติให้ได้ดังที่พูดนี้ ท่านสวามีเคยให้คำอรรถาธิบายว่า นิสัยที่ไม่ซื่อตรงต่อตนเอง

คือการไม่พยายามทำตามที่พูดนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างมากแก่ประเทศชาติในปัจจุบัน ท่านกล่าวว่า "ในที่หลายแห่งเวลานี้มีสุนทรพจน์อันไพเราะน่าฟังเกี่ยวกับคัมภีร์พระเวท และการปฏิบัติแบบภักดีปฏิปทา แต่ก็ไม่ค่อยจะมีผู้ที่สนใจปฏิบัติตามที่พูดเท่าใดนัก ขอให้เธอคิดดูถึงอาหารที่อร่อยปานใดก็ตาม อาหารเช่นนั้นจะเกิดประโยชน์แก่ร่างกายได้ก็ต่อเมื่อได้ถูกย่อยและดูดซึมเข้าสู่ร่างกายแล้วเท่านั้น หากว่าเรากินเข้าไปแล้ว มันเกิดไม่ย่อยหรือว่าย่อยไม่ได้ก็จะกลายเป็นของเสีย ทำให้เป็นพิษแก่ร่างกายเสียอีก ในทำนองเดียวกัน แม้ในเวลานี้จะได้มีการพูดการเขียนกันอยู่มากมายเกี่ยวกับการปฏิบัติทางจิตอยู่แล้วก็ตาม แต่ดูก็ไม่เห็นมีผู้สนใจปฏิบัติตามที่ได้เขียนได้พูดไปเท่าใดนัก เมื่อเป็นเช่นนี้ สิ่งอันมีค่าสูงล้นเหล่านั้นก็เข้าไปไม่ถึงจิตใจ เช่นนี้ก็เปรียบได้กับอาหารที่กินเข้าไปแล้วก็ไม่ย่อย มันจะเกิดหมักหมมบูดเน่า กลายเป็นพิษแก่วิญญาณของผู้นั้นนั่นเอง"

ในขณะที่สัตยากำลังรวบรวมสาวกที่มาหาเขาให้เป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นนั้น เขาก็ค่อย ๆ แสดงอำนาจใน

ฐานะเป็นองค์อวตารให้บุคคลเหล่านั้นเห็นทีละเล็กทีละน้อย ขั้นต่อไปที่จะกล่าวถึงนี้ก็คือการช่วยทำนายของที่หายไปว่าอยู่ที่ใด หรือว่าใครเป็นผู้นำเอาไป

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับม้าของท่านไสบาบาแห่งเชอร์ดิ

น่าสังเกตว่า เรื่องเช่นนี้ก็เป็นทำนองเดียวกันกับเหตุการณ์ในชีวิตของท่านเชอร์ดิบาบาเหมือนกัน ในสมัยท่านเชอร์ดิยังหนุ่ม และยังไม่ได้รับการขนานนามว่า "ไส" กำลังท่องเที่ยวอยู่บริเวณฝั่งแม่น้ำโคธาวารี มีข้าราชการผู้หนึ่งบังเอิญผ่านมาพบท่านเข้า จึงถามท่านว่าท่านเห็นม้าของเขาที่หนีไปไหม ท่านเชอร์ดิไสได้ตอบว่า "เธอไม่ต้องไปเสียเวลาหาม้าดอก เพราะม้ามันกำลังตามหาเธออยู่แล้ว ไม่ช้ามันก็จะมาพบเธอเอง" เจ้าของม้าได้ฟังคำตอบเช่นนี้แล้วก็ไม่ค่อยเชื่อนัก เพราะรู้สึกว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย แต่ด้วยความเคารพในท่านอยู่บ้าง เขาจึงอดทนนั่งรออยู่ที่นั่น ต่อมาไม่นานเขาก็ได้ยินเสียงเกือกม้าย่ำเข้ามาใกล้ และในที่สุดม้าของเขาที่หนีหายไปก็โผล่มาให้เขาเห็น ณ ที่นั้นเอง

เขาเกิดความอัศจรรย์ใจ จนกระทั่งก้มลงกราบเท้าท่าน และร้องเรียกท่านด้วยความเคารพอย่างสูงว่า **"ไส"**

อันที่จริงคำว่า SAI นี้ ถ้าจะอ่านออกเสียงให้ถูกจริง ๆ ไม่ควรอ่านว่า "ไส" แต่ให้อ่านว่า สา–อี หรือ สา–ยี (*แต่นั่นแหละเวลาอ่านหรือพูดเร็ว ๆ เข้า มันก็อดกลายเป็น ไส ไม่ได้*) คำว่า "ไส" นี้ (เป็นคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า สวามี ทางเหนือของอินเดีย ตัวอย่างเช่น ผู้ศักดิ์สิทธิ์กลุ่มหนึ่งที่ชื่อว่า โคสวามิน ก็มีผู้เรียกกัน โคสาอิน (หรือโคไสยน) มีทางสันนิษฐานที่น่าเป็นไปได้อีกทางหนึ่งเหมือนกัน คือว่าคำว่า สาหิ หรือ ชาหิ ซึ่งเป็นคำภาษาเปอร์เซียมาแต่เดิมนั้น อาจเป็นต้นเค้าของคำว่า ไส นี้ก็ได้ ในเมื่อได้รับการออกเสียงแบบชาวบ้าน และคำว่า สาหิ หรือ ชาหิ นี้ก็แปลว่า ผู้ยิ่งใหญ่ ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือมีคำภาษาสันสกฤตคำหนึ่งคือ สา–อิน (SAIN) ซึ่งมีความหมายหลายอย่าง แต่มีอยู่อย่างหนึ่งซึ่งหมายความถึง ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับม้า ท่านเชอร์ดิ ไส บาบา ได้รับการถวายสมัญญานามนี้ หลังจากที่ได้พยากรณ์เกี่ยวกับม้า

ดังกล่าวข้างต้นนั้น และดูเหมือนว่าเรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับท่านเชอร์ดิ ไส บาบา ก็เริ่มขึ้นหลังจากปาฏิหาริย์เกี่ยวกับม้าดังกล่าวแล้วนั้นเอง

ปาฏิหาริย์ที่เกี่ยวกับม้าของท่านไส บาบา แห่งปุตตปารตี

แม้ท่านไส บาบา องค์ปัจจุบันคือ ไส บาบา แห่งปุตตปารตีก็ได้ เริ่มอิทธิปาฏิหาริย์ในแนวทางพยากรณ์ขึ้นโดยเกี่ยวกับม้าก่อนอื่นเช่นเดียวกัน เท่าที่แล้วมาในอดีตนั้น สัตยาแสดงปาฏิหาริย์เพียงการเนรมิตของกินและเครื่องเขียนกระจุกกระจิกเล็กน้อยออกมาจากย่ามเพื่อให้เพื่อน ๆ ของเขาเท่านั้น นอกจากนี้ก็ยังไม่ได้แสดงอำนาจของเขาโดยวิธีอื่นแก่คนภายนอกเลย ยกเว้นแต่เรื่องทำให้เก้าอี้ติดตัวครูจนครูลุกไม่ขึ้น ซึ่งกรณีนี้ไม่ได้ถือว่าเป็นการให้ความอนุเคราะห์ เช่นกับการเนรมิตขนมให้กับพวกเพื่อน ๆ และแม้การให้เพื่อน ๆ ในสมัยนั้น ก็เป็นการให้ในนามของเจ้าแม่สัตยัมมะ ไม่ใช่ในนามของเขาเอง นับจากนี้ไป เขาได้เริ่มการแสดงปาฏิหาริย์ให้เป็นที่รู้กันในวงกว้างยิ่งขึ้นกว่าเดิม

วันหนึ่ง ม้าของคนขับรถรับจ้างคนหนึ่งหายไป เนื่องจากชายผู้นี้เคยรู้กิตติศัพท์ของสัตยาแว่ว ๆ มาบ้าง เขาจึงรีบไปขอความช่วยเหลือทันที สัตยาได้พยากรณ์ให้ว่า "จงไปที่สวนบ่านอกเมืองนี้ ห่างออกไปประมาณ ๑ กิโลเมตรครึ่ง แล้วเธอจะพบม้าของเธอกำลังกินหญ้าอยู่ที่นั่น" เจ้าของม้ารีบไปตามที่สัตยาบอก และเขาก็ได้เห็นม้าของเขากำลังกินหญ้าอยู่ตรงบริเวณที่สัตยาบอกจริง ๆ

มีประเด็นที่น่าสนใจอีกข้อหนึ่ง คือความหมายในทางอักขรวิธี คำว่า อัศวะ ซึ่งแปลว่าม้า และ อิศวะ ซึ่งแปลว่า จักรวาล นี้มาจากมูลรากของศัพท์อันเดียวกัน บางทีอาจเป็นไปได้ว่า คำนี้มีความประสงค์บอกให้ทราบว่าภาระกิจขององค์อวตารทั้งหลายก็คือการชักจูงสัตวนิกายทั้งหลายในจักรวาล (คือเทวดาและมนุษย์เป็นต้น) ซึ่งหลงเดินทางผิดอยู่นั้นให้หันเข้าหาทางที่ถูกโดยการประพฤติธรรมอันเป็นสัมมาปฏิบัติ ทั้งนี้ท่านไส ทั้งสององค์นี้ ได้เลือกเอาการช่วยหาม้าที่เกเรหนีจากเจ้าของไป ให้กลับมาสู่เจ้าของเดิมของมันนี้เป็นการ

เปิดฉากการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านเป็นกิจจะลักษณะ (คือไม่ใช่เป็นแบบงุบงิบทำเหมือนดังแต่ก่อน) คำว่า อัศว และ วิศว คือ ม้า และ จักรวาล นี้หมายถึงสิ่งซึ่งจะต้องแปรเปลี่ยนไปเสมอไม่อยู่คงที่ ซึ่งหมายความในวงกว้างรวมไปถึงชีวิตทางโลกในลักษณะต่าง ๆ ด้วย ดังนั้นภาระกิจขององค์อวตารต่าง ๆ ก็คือการเสนอหลักธรรมอันเป็นอมตะคือไม่มีการเปลี่ยนแปลงแก่ชาวโลกทั้งหลายในจักรวาล เราอาจจะเห็นแนวความคิดนี้ได้ในเมื่อพิจารณาถึงรูปปั้นแสดงถึงองค์อวตารที่ชื่อ กาลกิ อันเป็นองค์อวตารที่อุบัติขึ้นในกลียุค คือยุคปัจจุบันนี้ พระ กาลกิ นั้นปรากฏในรูปปั้นว่า เป็นอวตารทรงม้าเช่นเดียวกัน

มีเกร็ดเล็กน้อยที่เกิดขึ้นหลังจากที่สัตยาได้พยากรณ์เรื่องม้าที่หายไปให้แก่เจ้าของรถม้ารับจ้างนี้แล้ว คือ นับแต่นั้นมา พวกขับรถม้ารับจ้างทั้งหลาย ไม่ว่าคันไหนก็ตาม เห็นสัตยาเดินไปไหนมาไหนเป็นไม่ได้ ต้องลงมาอ้อนวอนเป็นการใหญ่ — ขนาดที่เรียกว่า "ตื๊อ" ที

เดียว—เพื่อให้สัตยาขึ้นรถของเขาจนได้ ทำเอาสัตยาเดินไม่เป็นสุขไปพักหนึ่ง

พยากรณ์ของหาย

การพยากรณ์ของหายรายที่สองนี้ สัตยาได้กระทำให้แก่ครูของเขาคนหนึ่ง ซึ่งบอกแก่เขาว่าปากกาของตนได้หายไปเสียแล้ว พอฟังครูเล่าจบลง สัตยาก็บอกครูของเขาทันทีว่า คนใช้คนหนึ่งของครูผู้นั้นเป็นผู้ขโมยเอาไป

แต่ครูผู้นั้นยังไม่ยอมเชื่อ "เป็นไปไม่ได้แน่สัตยา คนคนนี้เป็นคนซื่อสัตย์จริงๆนะ เขาไม่ทำเช่นนั้นดอก"

"เป็นได้แน่ครับ คนนี้แหละเป็นขโมย" สัตยายืนยัน

ครูผู้นั้นได้กลับไปที่บ้าน ไปค้นดูในห้องของคนใช้ผู้นั้นจนทั่ว ในระหว่างที่เจ้าของห้องไม่อยู่ แต่ก็ไม่พบของกลางคือปากกาเลย เขาจึงกลับมารายงานให้สัตยาทราบ

"ของกลางไม่ได้อยู่ที่นั้นดอกครับ" สัตยากล่าว

"เขาได้ส่งปากกาด้ามนั้นไปให้ลูกชายที่เรียนหนังสืออยู่ที่อนันตปุระแล้ว"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ครูผู้นั้นก็เขียนจดหมายไปถึงบุตรของคนใช้ผู้นั้น โดยทำเป็นว่าได้รับคำสั่งให้เขียนแทนมาจากบิดาของเขา ซึ่งเป็นคนที่อ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้ ในจดหมายนั้นมีข้อความหลายประการ และลงท้ายด้วยคำถามว่า "เป็นอย่างไรลูก ปากกาด้ามใหม่ที่พ่อหามาให้นั้น เขียนดีไหม? ลูกต้องเก็บไว้ให้ดีนะ มันเป็นของที่มีค่า เดี๋ยวคนอื่นจะมาลักเอาไปเสีย" เพื่อให้ได้ผลแน่ชัด ครูผู้นั้นจึงสอดซองจดหมายสำหรับให้ผู้เป็นบุตรชายตอบมานั้น ใส่ลงไปในซองด้วย

ต่อมาอีก ๔ วัน เขาก็ได้รับจดหมายตอบจากผู้เป็นลูกชายของคนใช้ผู้นั้น ในจดหมายตอบมีข้อความพาดพิงไปถึงปากกาด้ามใหม่ที่ตนได้รับจากผู้เป็นบิดา เป็นอันว่าคำทำนายของสัตยาถูกต้องแน่นอน

ในระยะเวลาต่อมา หากมีผู้ใดมาขอให้ดูของหายอีก ท่านสวามีจะไม่ระบุถึงชื่อคนขโมยออกมาตรง ๆ แต่จะบอกใบ้ให้โดยให้อักษรต้น และตัวท้ายของชื่อนั้นเท่านั้น แล้วให้เจ้าของทรัพย์ไปคิดเอาเอง.

บทที่ ๑๒

ปาฏิหาริย์จากเปรม

อันความเวียน	เกิดแก่	และเจ็บตาย
ต้องแหวกว่าย	ในวัฏ –	ฏะสงสาร
เธอปราศจาก	วิชา	บั้ญญาญาณ
แต่เรารู้	ทุกประการ	หมดสิ้นจริง

— พระกฤษณะ ตรัสแก่อรชุน
ในเรื่อง ภควัทคีตา

ปาฏิหาริย์ "เพื่อ" ?

มีลักษณะที่เหมือนกันหลายประการระหว่างท่านไส บาบา แห่งเชอร์ดิ และท่านไส บาบาแห่งปุตตปารตี หรือเด็กชายสัตยา นารายนะ ราชู ผู้นี้ สาวกของท่าน (ทั้งสอง) เป็นจำนวนมากก็ยอมรับว่า ท่านทั้งสองเป็นคน ๆ เดียวกันแน่ จากการที่เขาได้เห็นข้อพิศูจน์อัน

แจ่มแจ้งแก่ตนเองแล้วหลายประการด้วยกัน ซึ่งทั้งนี้ท่านสวามีองค์ปัจจุบัน ก็ได้กล่าวยืนยันเช่นนั้นไว้ด้วย ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งสองจึงมีชื่อเหมือนกันว่า ไส บาบา เมื่อจะกำหนดหมายโดยเฉพาะเจาะจง เราก็เรียกองค์ก่อนว่าไส บาบา แห่งเชอร์ดิ หรือเชอร์ดิ บาบา และองค์ปัจจุบันว่า ไส บาบา แห่งปุตตปารตี หรือปารตีบาบา หรือท่านไส บาบา เฉย ๆ เพื่อความสะดวกและก็เป็นที่เข้าใจกันทั่วไป

แต่อันที่จริง ก็มีบุคคลหลายคนซึ่งเป็นผู้มีความคิดอ่านรอบคอบดีพอสมควร ท่านเหล่านี้เคยเป็นสาวกของท่านไส บาบาองค์ก่อน คือเชอร์ดิบาบามาแล้ว และก็ยังไม่ยอมรับเชื่อว่าท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันเป็นท่านไส บาบาองค์ก่อนกลับชาติมาเกิด บุคคลเหล่านี้อ้างเหตุผลดีพอสมควรเหมือนกันว่า ท่านเชอร์ดิบาบา คือไส บาบาองค์ก่อนนั้น ไม่เคยได้แสดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เช่นการนำวัตถุมาจากที่อื่น ๆ อย่างมากมายหรือบ่อยครั้งจนกระทั่งเฝือ หรือว่า เฟ้อ เหมือนอย่างองค์ปัจจุบันนี้เลย

เปรียบเทียบท่านไส บาบา ทั้งสองงค์

ที่นี้หากเราจะชี้ให้เขาเห็นความจริงว่า ท่านเชอร์ดิบาบาก็ได้เคยแสดงปาฏิหาริย์แบบโลดโผนเหมือนกัน เช่นการช่วยบุคคลที่อยู่ห่างไกลให้พ้นอันตรายอันเกิดจากไฟไหม้ ทั้ง ๆ ที่องค์ท่านเองนั่งอยู่ที่ตำบลเชอร์ดินั้นเองก็มี การถอดกายทิพย์ออกไปช่วยศิษย์ที่ได้รับความเดือดร้อนในระยะไกลออกไปก็มี หรือการทำให้แม่น้ำคงคาไหลออกจากเท้าของท่านเองก็มี และเรื่องอื่น ๆ อีกก็มี พวกที่ยืนกระต่ายขาเดียวไม่ยอมเชื่อก็จะอ้างเหตุผลต่อไปอีกว่า การที่ท่านเชอร์ดิบาบาทำเช่นนั้น ก็เพราะเป็นเวลาที่ฉุกเฉินเข้าที่คับขันจริง ๆ ไม่มีทางเลือกได้อีกแล้ว และนอกจากนี้ยังเป็นที่รู้กันอยู่ในหมู่สาวกที่ใกล้ชิด และท่านทำไปก็เพื่อให้ผู้ที่ยังไม่เชื่อ เพื่อให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาขึ้นมาบ้างเท่านั้น แต่สำหรับท่านบาบาแห่งปุตตปารติองค์นี้ ไม่ไหวเลย! ท่านชอบแสดงปาฏิหาริย์เป็นว่าเล่น ไม่เห็นเคยจำกัดกาละเทศะและบุคคลเลย ดู ๆ ไปก็เหมือนกับว่าท่านถือการแสดงปาฏิหาริย์เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ และบ่าว

ร้องคนให้มานับถือเท่านั้นเอง ความสามารถในการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์นี้ ท่านผู้วิเศษรายอื่น ๆ เขาไม่แสดงปาฏิหาริย์กันพร่ำเพรื่อจนเพ้อแบบนี้ดอก เพราะเขาถือว่าเป็นบันไดขั้นต้นเท่านั้น และเขาก็มีหลักอยู่ว่าผู้ที่แสดงฤทธิ์กันอย่างไม่มีกาละเทศะเช่นนี้ ก็มีค่าเท่ากับผู้วิเศษราคาถูก ๆ หรือว่าขั้น "กระจอก" เท่านั้นเอง คนพวกนี้ไม่ได้คิดอะไรนอกจากต้องการจะ "ดัง" อย่างเดียว และเขาก็รู้ดีว่าเขาจะดังได้โดยการแสดงปาฏิหาริย์ให้คนขี้ตื่นพากันตาโตเท่าไข่ห่าน แล้วก็หลงกลมายกยอปอปั้นเขากันยกใหญ่ เห็นไหมว่าไส บาบาคนนี้ก็มีดีอยู่แค่นี้เอง จะไปหาสาระอะไรที่ไหนกัน? นี่ถ้าเขาเป็นท่านเชอร์ดิ บาบากลับชาติมาเกิดจริง ๆ ละก็ เขาจะต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจมากกว่านี้ และจะมีความสงบเสงี่ยมเจียมตัวมากกว่านี้อีก เพราะผู้วิเศษอย่างท่านเชอร์ดิ บาบานั้นย่อมจะไม่ลดตัวลงมาทำอะไรวิตถาร เช่นการแสดงปาฏิหาริย์ราคาถูก ๆ เพื่อแสวงหาความ "ดัง" ให้แก่ตนเองเช่นนี้เลย — ทั้งหมดนี้เป็นตัวอย่างของเหตุผลที่ผู้ที่ไม่เชื่อท่านสวามีกลุ่มหนึ่ง พากันยกขึ้นมาอ้าง

เพื่อคัดค้านและโต้แย้งท่านอยู่เสมอ และก็ยังมีอีกประเภทหนึ่งที่เกลียดอิทธิปาฏิหาริย์อย่างฝังใจ—เรียกว่า "ชิงชังฝังใจ" ก็ได้ ประเภทนี้มีความคิดรุนแรงชนิดสุดโต่งกันเลย คือไม่ยอมรับนับถือทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นท่านเชอร์ดิ บาบาหรือไส บาบา ประเภทนี้ไม่ยอมให้อิทธิปาฏิหาริย์โงหัวขึ้นมาเทียมทันได้เป็นอันขาด

องุ่นเปรี้ยว

ยิ่งเมื่อพูดถึงจีวรแพรสีฉูดฉาดหรือทรงผมของท่านสวามีแล้ว พวกนี้ยิ่ง "รุกฆาต" ใหญ่ เขาจะอ้างนักบุญที่มีชื่อเสียงมาก่อนแล้ว เช่นท่าน ปรมหังสะ, รามะณะ และคนอื่น ๆ เป็นต้น โดยกล่าวว่าท่านเหล่านั้นไม่เคยเนรมิตของอะไรเลย (*เพราะฉะนั้นท่านจึงเป็นผู้วิเศษ ถ้าเนรมิตอะไรได้ก็ไม่วิเศษ—นี่คือเหตุผลของเขาซึ่งฟังดูก็พิกลดี*) เขาด่ากราดอย่างไม่ต้องมีข้อยกเว้นเงื่อนไขเลยว่า "โอ้ย! การแสดงแบบนี้มันก็เล่นกลน่ะแหละ จะมีอะไรเกี่ยวการปฏิบัติธรรมที่ไหนกัน?"

และเมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็ทึกทักต่อไปอีกว่า แม้ท่านเชอร์ดิ บาบาเอง ก็ไม่ใช่ดีถึงขนาดเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์หรือวิเศษ เพราะถึงอย่างไร ๆ ก็ยังแสดงปาฏิหาริย์อยู่ดีนั่นแหละ เรียกว่าลงแสดงปาฏิหาริย์ละก็ เป็นผู้วิเศษไม่ได้แน่นอน (*ประเภทนี้คงเป็นผู้ยึดถือหลักคำสอนหรือการปฏิบัติอย่างเดียวแบบสุกขวิปัสสกล้วน ๆ อย่างเด็ดขาดอย่างหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นประเภทองุ่นเปรี้ยว คืออะไรที่ตนทำไม่ได้—หรือไม่สามารถรู้ได้ทั้ง ๆ ที่น่าจะรู้หรือทำได้—ก็เลย "ด่ากราด" และกดราคาให้จมธรณีไปเลย*) ดังนั้นท่านศรี ราฆะเวนทระ, เศษดริ สวามี และเชอร์ดิบาบา เป็นต้น เขาก็เรียกกันว่าเป็นบุคคลประเภท สิทธิปุรุษะ คือผู้แสดงฤทธิ์ได้ คนประเภทนี้แม้จะเป็นบุคคลที่ไม่เห็นแก่ตัว สงเคราะห์ประชาชนได้บ้าง และอาจเป็นคน "พิเศษ" บ้าง ก็ยังไม่ถึงกับ "วิเศษ" อะไรนัก ในทัศนะของบุคคลผู้มีความเห็นเช่นนี้ การสอนคนให้ประพฤติดีประพฤติชอบ ย่อมทำได้โดยการทำไปภายในขอบเขตแห่งกฎธรรมชาติดีกว่า (*เพราะว่าอิทธิปาฏิหาริย์ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติ*) คือการปฏิบัติ

ธรรมให้ดูเป็นตัวอย่างด้วยจิตบริสุทธิ์ แล้วการกระทำเช่นนั้นจะทำให้ประชาชนรู้เห็นและได้รับอิทธิพลไปเองเกี่ยวกับแนวความเห็นชนิด "ด่ากราด" หรือ "สุดโต่ง" เช่นนี้ ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงต่อไปในโอกาสหน้า

สำหรับตอนนี้ ใคร่จะขอกล่าวถึงบุคคลประเภทที่ยกย่องท่านเชอร์ดิบาบา และท่านไส บาบาแห่งปุตตปารตีต่อไปอีกสักเล็กน้อย คือเขายังให้คะแนนท่านเชอร์ดิบาบาอยู่บ้างว่า ถึงจะแสดงปาฏิหาริย์ก็ไม่ได้แสดงบ่อยจนเกินไป แต่ท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันนี้ พุ่งสร้านในเรื่องการแสดงปาฏิหาริย์เสียจนเพ้อ มีการเนรมิตอะไรต่ออะไรกันอย่างขนานใหญ่ ซึ่งโดยมากของเหล่านั้นก็เป็นชนิดที่อาจจะเรียกได้ว่า "ขี้หมูราขี้หมาแห้ง" เช่น เปปเปอร์มินท์ ขนมหวานผสมนม และรูปถ่ายเป็นต้น ส่วนท่านบาบาองค์ก่อน คือเชอร์ดินั้น ท่านแสดงปาฏิหาริย์แบบประหยัด คือทำพอหอมปากหอมคอ ไม่ใช่ทำกันเสียจน เอียน แบบองค์ปัจจุบันนี้ ท่านองค์นั้นคงจะรู้ว่า มีคนส่วนหนึ่งซึ่งยังไม่อาจเข้าถึงความลึกซึ้งของธรรมล้วน ๆ ได้ตามลำพัง ท่านจึงใช้

ปาฏิหาริย์ช่วยพอเป็นบันไดขั้นต้นและแก่คนกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้นเอง ไม่ใช่ทำต่อหน้ามหาชนแบบองค์ปัจจุบัน

ความพอดีขึ้นอยู่กับกาลเวลาด้วย

ต่อความเห็นดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอความเห็นส่วนตัวต่อไปว่า ก็เมื่อการแสดงปาฏิหาริย์ในระดับหนึ่ง เราสมควรที่จะยอมรับได้บ้างในสมัยหนึ่ง เช่นนี้ เหตุใดการแสดงปาฏิหาริย์อีกระดับหนึ่ง เราจึงจะยอมรับไม่ได้ในอีกสมัยหนึ่งเลยเล่า? ทั้งนี้เพื่ออนุโลมเข้ากับความเหมาะสมแห่งกาลสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ และเพื่อให้เพิ่มประสิทธิภาพแห่งการประกาศธรรมแก่ประชาชนในสมัยนี้ด้วย (*ซึ่งส่วนมากคงจะมีบารมีอ่อนกว่าคนในสมัยก่อน*) ส่วนสาวกผู้ใฝ่ธรรมจริง ๆ ผู้ซึ่งนับถือบูชาท่านสวามีเพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงในตัวตน (self-realisation) นั้น อาจจะมีความสงสัยอยู่บ้างว่า เหตุใดท่านจึงแสดงปาฏิหาริย์อย่างพร่ำเพรื่อเช่นนั้น แต่ก็ขอให้ท่านเหล่านั้นคิดคำนึงไว้ด้วยว่า ท่านสวามีย่อมจะต้องแผ่เมตตาและให้ความกรุณา

และบัญญาแก่ทุก ๆ คน เท่าที่จะเป็นไปได้แก่เขาแต่ละคน ๆไป เมื่อเป็นเช่นนี้ จะให้ท่านสวามีใจแคบโดยแผ่เมตตากับพวกเขาพวกเดียวเท่านั้นละหรือ ? เมตตาของท่านมีลักษณะสูงส่ง ครอบงำหรือแผ่ไปทั่วโลก เปรียบเหมือนยอดเขาหิมาลัยซึ่งสูงที่สุดในโลก เป็นแดนเกิดแห่งมหาคงคานที ซึ่งไหลหล่อเลี้ยงชีวิตของคนทั่วไป บุคคลผู้ที่ (คิดว่าตนเอง) เป็นคนดีแล้วเหล่านั้น จะคิดทดน้ำในแม่น้ำคงคาดังกล่าว เพื่อเอาไว้ใช้สำหรับพวกเขาพวกเดียวเท่านั้นละหรือ ?

ปาฏิหาริย์เพื่อช่วยคนส่วนใหญ่

เมื่อท่านเชอร์ดิบาบาแสดงปาฏิหาริย์อย่าง "เขม็ดแขม่" คือนาน ๆ ครั้งและแก่ชนกลุ่มน้อย คือสาวกที่ใกล้ชิดเท่านั้น ดังนั้นคนในสมัยปัจจุบันก็เกิดความสงสัย ลังเล เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ทั้ง ๆ ที่คนในสมัยก่อนนั้น ยอมรับเชื่อและนับถือโดยปราศจากความแคลงใจเลย ความแตกต่างกันทั้งนี้มีสาเหตุคือ สมัยก่อนนั้นเป็นยุคที่คนเรานับถือประเพณีดั้งเดิมตามกันมา

ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน และถือความบริสุทธิ์ใจเป็นที่ตั้ง แต่ปัจจุบันเป็นสมัยของความสงสัยและหาเหตุผลกันอย่างถึงแก่น ทุกคนต้องการประจักษ์พยานอันชัดเจน ประสบการณ์ในวงจำกัดของคนเพียงกลุ่มน้อย ๆ ไม่สามารถจะทำให้กลุ่มใหญ่เชื่อตามได้ โดยไม่มีอะไรไปสำแดงยืนยัน นอกจากศรัทธาอย่างเดียวอีกต่อไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็น่าจะมีความจำเป็นเพิ่มขึ้นไปด้วยที่ว่าท่านสวามีจะต้องแสดงปาฏิหาริย์ในวงกว้างออกไป คือให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งส่วนมากก็ต้องการเห็นเพื่อพิสูจน์ด้วยตนเอง ผลก็คือท่านสวามีต้องแสดงปาฏิหาริย์เพิ่มขึ้น ทั้งโดยคุณภาพและปริมาณหรือวิธีการแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ทันกันกับความต้องการของบุคคลผู้ร่วมสมัยกับท่าน เช่นต้องเนรมิตรูปถ่าย เพื่อให้เป็นปาฏิหาริย์อันทันสมัยจริง ๆ และก็อาจเป็นไปได้ว่าการไว้ผมฟูแบบนี้ก็ดี หรือการสวมจีวรแบบสีฉูดฉาดก็ดี อาจเป็นไปเพื่อให้เป็นสิ่งจูงใจบุคคลผู้ร่วมสมัยกับท่านเกิดความสนใจขึ้นมาบ้างพอสมควรก็ได้ เพราะท่านคงจะรู้ว่าคนสมัยนี้ต้องการของแปลก ๆ

ใหม่ ๆ กันอยู่เสมอ (จึงจะเกิดความสนใจและตื่นเต้น) ดังนี้ก็เป็นได้กระมัง

แน่ละ มีบุคคลสองประเภทที่จะไม่ได้รับประโยชน์จากการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านสวามีเลย ประเภทหนึ่งคือพวกที่ไม่ยอมนับถือว่ามีพระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างโลก (ซึ่งคงจะหมายถึงพวกถือวัตถุนิยมสุดโต่ง ไม่ได้หมายรวมถึงชาวพุทธซึ่งก็ยังไม่อาจยอมรับแนวคิดเรื่องพระผู้เป็นเจ้าสร้างโลกได้ แต่แม้อย่างนั้นก็ยังรับเชื่อและเห็นอานิสงส์ของการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ได้อยู่)

อีกประเภทหนึ่ง คือพวกที่ถือคัมภีร์เวทานตะและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของศาสนาฮินดูอย่างเคร่งครัดอยู่แล้ว พวกนี้ชิงชังอิทธิปาฏิหาริย์อย่างเต็มที่ เรียกว่าไม่ยอมให้คะแนนกันเลยทีเดียว และเขาก็คงจะได้บรรลุจุดหมายปลายทางของเขาอยู่แล้ว ไม่ว่าเขาจะยอมรับนับถือพระผู้เป็นเจ้าในร่างของท่านไส บาบาหรือไม่ก็ตาม ท่านไส บาบาคงจะเห็นแล้วว่า ในคนสุดโต่งสองประเภทนี้ ประเภทแรก (คือพวกวัตถุนิยม) ไม่มีทางที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน และประเภทที่สอง (คือ

พวกนิยมปรมัตถปฏิปทา) ก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยท่านก็ได้ ดังนั้นท่านจึงเพ่งเล็งไปยังคนที่เหลือซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่มากกว่า ซึ่งมีจำนวนเป็นล้าน ๆ และผู้ซึ่งยังอยู่ในสภาพ ปั่นป่วนรวนเร หรือว่า งงงันตันจิต ไม่รู้ว่าจะเอาอย่างไหน ยึดถือใครดี *(เพราะทฤษฎีและครูอาจารย์มีมากมายหลายสำนักเหลือเกิน พวกกลุ่มใหญ่นี้แหละถ้าไม่ช่วยชักจูงให้เข้าสู่ทางที่ถูกไว้บ้าง ก็จะหลงผิดไปได้อย่างน่าเสียดาย)*

ผู้ชิงชังอิทธิปาฏิหาริย์

ด้วยการแสดงปาฏิหาริย์มีประการต่าง ๆ ดังกล่าว ท่านสวามีจึงสามารถชักจูงเขาให้เข้ามานับถือพระผู้เป็นเจ้าได้ ผู้นับถือท่านด้วยอาศัยเหตุดังกล่าวนี้ก็นับถือท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลยทีเดียว เรียกว่าเขาคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าก็คือองค์ท่านไส บาบา องค์ท่านไส บาบาก็คือพระผู้เป็นเจ้า—ไม่มีอย่างอื่นอีกแล้ว เขาเชื่อจริง ๆ ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ร่างนี้ เป็นผู้เฝ้าดูเขาอยู่ในที่ทุกหนทุกแห่งและในกาลทุกเมื่อ ไม่ว่าเขาจะทำ

อะไร จะไม่รอดพ้นสายตาอันเป็นสัพพัญญูของท่านไปได้เลย ผลก็คือเขาสามารถกลับตัวกลับใจ เป็นผู้ประพฤติดีได้บ้างตามสมควรแก่กำลังอินทรีย์บารมีของเขาเอง

เพื่อยืนยันความจริงดังกล่าวมา ข้าพเจ้าจะไม่บรรยายเรื่องนี้ให้ยืดยาวต่อไปอีก แต่จะขออ้างบันทึกของนักปราชญ์ผู้คงแก่เรียนในคัมภีร์พระเวทและเป็นผู้ปฏิบัติเคร่งครัดตามแนวปรมัตถปฏิปทาผู้หนึ่ง มาเสนอท่านผู้อ่านต่อไป ท่านผู้นั้นชื่อ ศรี อัคนิโหตรัม รามะนุชะ เตตชาริอาห์ ซึ่งได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

"ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งที่บุคคลชื่อ ไส บาบา ปรากฏขึ้นใน(เมือง)ทมิฬนาดู และแม้สุภาพสตรีหลายคนที่ถือการปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดก็เกิดสวมใส่เครื่องรางของไส บาบากันอีก ในระยะนั้นคือประมาณ ๓๐ ปีมาแล้วมีท่านโยคีผู้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งชื่อ ท่านศิวะ ประกาศนันทะคิริ ในกุมพโกนัม ข้าพเจ้าได้แสดงความรู้สึกดูถูกเหยียดหยามเรื่องการแสดงปาฏิหาริย์ให้ท่านฟัง แต่ท่านได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า

ปลูกศรัทธาเพื่อให้กำลังใจในการทำดี

"นี่แน่ะ เธอ! การที่จะหวังให้มหาชนทั่วไปเกิดความภักดีและปัญญาขึ้นมา โดยลำพังการพร่ำเทศนาสั่งสอนของพวกเรา *(เหล่านักวิชาการ)*นั้น ไม่มีประโยชน์ดอก เราจะต้องหาทางให้บุคคลเหล่านั้นเกิดศรัทธาความเชื่อว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ามีอยู่จริง ๆ เสียก่อน ทั้งนี้เพื่อให้ความเชื่อของเขามีหลักอันมั่นคงเป็นที่ตั้งอยู่ได้ *(ไม่เช่นนั้นศรัทธาจะโลเล เป็นไม้หลักปักในเลน)* เพราะฉะนั้น การที่เธอจะไปเทศนาหรืออภิปรายถึงปรมัตถธรรมหรือความหลุดพ้นให้แก่คนสามัญทั่วไปฟังนั้น ไม่มีประโยชน์ดอก ไม่ว่าเธอจะอธิบายหรือสาธยายหรือบรรยายให้มากมายก่ายกอง มีเหตุผลดีเลิศลอยฟ้าสักเพียงใดก็ตาม โดยเฉพาะในเมื่อบุคคลเหล่านั้นมีปัญหาที่เขาจะต้องเผชิญหน้าในชีวิตประจำวันของเขายังแก้ไม่ได้เช่นนั้น ใครเขาจะสนใจมาฟังเธอ* บุคคล

---

* การแก้ปัญหาไม่ถูกจุดคือใช้ธรรมสูงเกินไปเช่นนี้ อาจารย์วศิน อินทสระ ผู้แต่งบทความและนวนิยายทางธรรมหลายเรื่อง เคยเปรียบไว้ว่า เปรียบเหมือนมีคนไข้อนาถาซึ่งกำลังต้องการยาและอาหารเป็นอย่างยิ่ง แต่ผู้ไปเยี่ยมกลับนำช่อดอกไม้ราคาแพง ๆ ไปเยี่ยมเช่นนี้ ย่อมไม่มีประโยชน์อะไรเกิดขึ้นแก่ทั้งสองฝ่าย คือคนไข้ก็ไม่ได้รับสิ่งที่เขากำลังต้องการอย่างยิ่ง และผู้นำช่อดอกไม้ไปเยี่ยมก็ไม่ได้รับการขอบคุณแต่อย่างใด.

เหล่านี้เราต้องสอนให้เขารู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ายังทรงมีเมตตาต่อเขาเหมือนกัน และพระองค์ก็ยินดีจะลงมาช่วยทุกข์ยากของเขา เพื่อให้ชีวิต**ในทางโลก**ของเขานั้นแหละ มีความหวังมีอนาคตดีขึ้นกว่าเดิม เช่นนี้เขาก็จะได้เกิดศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นมาได้ นี้คือกระบวนการแห่งการสั่งสอนธรรม ซึ่งต้องให้ค่อยเป็นค่อยไป คือต้องใช้เวลาบ้าง จะให้เร็วทันอกทันใจไม่ได้ แต่เราก็มีจุดมุ่งหมายว่า ในที่สุดเราก็จะสอนให้เขาเข้าถึงความหลุดพ้น คือปล่อยวางหรืออุเบกขาในสภาพทางโลกด้วยเหมือนกัน

รักและ เกรง ด้วย

นี้คือแนวการสอนบุคคลประเภทดังกล่าว คือผู้ที่ยังต้องตะเกียกตะกายหาเลี้ยงชีวิต ต้องแก้ปัญหาความลำบากยากแค้นในชีวิตประจำวันเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้เขาทราบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งเขา ยังทรงแผ่เมตตาให้ความรักแก่เขาอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงมีอำนาจสูงสุดอีกด้วย แน่ละ การสั่งสอนเช่นนี้ทำให้เกิดความเคารพและความเกรงกลัว ทั้งนี้เพราะ ความรัก

และความเกรงกลัวนั้น จะต้องให้ไปด้วยกันเสมอ (Love and awe must go together)* เนื่องจากว่าความเกรงกลัวที่จะถูกลงโทษนี้เองจะทำให้เขามีกำลังใจ *(หรือว่าหักใจ)* ได้ในอันที่จะหันมาเลือกการดำรงชีวิต แบบที่เป็นธัมมชีวี (dharmic living) ปัจจุบันนี้เราได้เห็นแล้วว่า พลังทางฝ่ายกุศลที่จะชักนำประชาชนส่วนใหญ่ให้หันไปหาความเจริญทางวิญญาณนั้น ได้อ่อนแรงลงมากเหลือเกิน ดังนั้น เราคือกลุ่มพระโยคีทั้งหลาย (Yogi community) จึงได้ประชุมกันและส่งพระมหาโยค ไส บาบาองค์นี้มาสู่โลก เพื่อจะได้ชักนำประชาชนให้หันมาประพฤติธรรมกันให้มากขึ้น แต่แล้ว เธอนั่นแหละ กลับมาโวยวายเสียเอง หาว่าทำไม่ถูกต้อง เช่นนี้จะสมควรหรือ ?

---

* โปรดสังเกตว่า ภาษาอังกฤษในที่นี้ใช้คำว่า **awe** ไม่ใช่ **fear** ทั้งนี้เพราะน้ำหนักความหมายของคำว่า awe เป็นไปในทางความประทับใจและความบันดาลใจ หรือความเคารพด้วย ซึ่งเป็นอารมณ์ที่ละเอียดและลึกซึ้งกว่า fear คำว่า fear เป็นอารมณ์ขั้นหยาบซึ่งอาจหมายถึงความรังเกียจ (loath) หรือความเกลียดชัง (hate) ด้วยก็ได้ เช่นเวลาเราเห็นภาพวิวภูเขาที่สูงตระหง่านเทียมเมฆ เป็นต้น ความประทับใจที่เกิดขึ้นเช่นนั้น เรียกได้อย่างหนึ่งว่า awe ไม่ใช่ fear แต่เวลาเราเห็นสัตว์ร้าย หรือถูกขู่ว่าจะเอาชีวิต เราจะรู้สึก fear ไม่ใช่ awe

พันธะทางใจเกิดจากอิทธิปาฏิหาริย์

"ปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา มีผลทำให้เกิดความเคารพนับถือ และความภักดีด้วยอำนาจแห่งความรักอย่างบริสุทธิ์ ดังนั้น การที่จะกล่าวว่า ปาฏิหาริย์ของท่านไม่มีผลทางยกระดับจิตใจเลยนั้น จึงเป็นการไม่ถูกต้อง ลองดูตัวอย่างเปรียบเทียบต่อไปนี้ แล้วเธอจะเห็นเองว่ามีผลทางจิตใจอย่างใดบ้างหรือไม่ คือมีบุคคลผู้หนึ่งเกิดอยากกินขนมชนิดหนึ่งขึ้นมา เขาก็เข้าไปในโฮเต็ลแห่งใดแห่งหนึ่งก็ได้ เมื่อเขาซื้อมากิน จ่ายเงินค่าขนมไป และกินเสร็จแล้วก็เป็นอันหมดเรื่องกัน นี่แหละคือไม่มีพันธะทางใจระหว่างเขากับผู้ขายขนมอย่างใดเลย แต่ทีนี้ถ้าเขาได้รับขนมชนิดเดียวกันนั้นจาก ท่านไส บาบา โดยท่านเนรมิตมาให้เขาเช่นนี้ แม้เขาจะกินขนมหมดไปนานแล้ว แต่เรื่องทางใจจะยังคงอยู่ตลอดไปอีกนานเท่านาน คือเขาจะต้องคิดอยู่เสมอว่า เขาได้รับความกรุณาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้มีพระมหากรุณาเหลือเกิน ถึงขนาดที่อุตส่าห์เอาใจใส่แก่เขาแม้ในเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ ต่อจากนั้นเขาจะเกิดการจงรักภักดีต่อ

ท่านผู้ทรงมหิทธานุภาพผู้นั้น ทีนี้สมมติว่าคนไข้ไปรับการรักษาหายจากโรคที่โรงพยาบาล เรื่องก็เป็นอันแล้วกันไป แต่ถ้าท่านไส บาบาได้รักษาให้เขาจนหาย เขาจะเกิดศรัทธาเลื่อมใสไปชั่วชีวิต นี่แหละแสดงว่าสิ่งที่ท่านไส บาบาเนรมิตขึ้นมานั้น มันมีความหมายทางวิญญาณอันลึกซึ้งแฝงอยู่ด้วยเสมอ ไม่ใช่เป็นสักแต่ว่าเป็นวัตถุธรรมดาเท่านั้นเอง

การแสดงฤทธิ์คู่กันไปกับการแสดงธรรม

"ท่านศรี เค. เอ็ม. มุนชิ ผู้ล่วงลับไปแล้วก็ได้เคยบอกแก่เราในทำนองเดียวกันว่า การที่เราจะหวังยกระดับสติปัญญาของมนุษย์ทั้งมวลให้สู่ระดับสูงสุดเหมือนกันนั้น เป็นไปไม่ได้เลย (It is impossible to raise all of mankind to the pinnacle of wisdom) แต่ถ้าเราหวังจะเยียวยาแก้ไขสภาพความเสื่อมโทรมทางสันดานและความประพฤติของบุคคล ให้กระเตื้องขึ้นมาบ้างแล้ว มันก็เป็นการจำเป็นที่จะต้องหาทางสร้างความรักให้ระคนปนกันไปกับความเกรงกลัวต่ออำนาจที่ศักดิ์สิทธิ์

ไว้บ้างตามสมควร และในการที่จะก่อให้เกิดผลเช่นนี้ได้ ก็ไม่มีวิธีอื่นใดที่จะดีกว่าอิทธิปาฏิหาริย์ (But if the present decay in character and conduct are to be remedied, it is imperative to create love with a dose of awe as well towards the Divine. There is no better way than miracles to effect this)

"เมื่อเราเห็นมหาชนที่หลั่งไหลไปนมัสการท่านไส บาบา แลดูเหมือนคลื่นมนุษย์ซึ่งเต็มไปหมดในเนื้อที่อันกว้างใหญ่ไพศาลดุจมหาสมุทรแล้ว เราก็อดประหลาดใจไม่ได้ว่า จะเป็นไปได้ที่เดียวหรือ ที่ในกลุ่มบุคคลจำนวนมากมายมหาศาลนั้น ก็ยังมีบางคนที่มาจากเมืองบอมเบย์ *(ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ มีความเจริญทางสี แสง และวัตถุมาก)* โดยเป็นคนที่มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย และไม่เคยนับถือพระผู้เป็นเจ้ามาแต่ก่อนเลย เป็นคนชอบแต่งตัวโก้หรูและทำอะไรตามใจตัวเอง แบบคนสำอางค์สำรวย และเจ้าสำราญถึงขนาดนั้น จะมาอดทนอยู่ในที่อันแออัดและมีระเบียบวินัยถึงขนาดนั้นได้ ทั้งนี้จะเป็นเพราะเหตุใดเล่า ถ้าไม่ใช่เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์นั่น

เอง แต่เมื่อคนพวกนี้ได้รับการจูงใจให้เขามาสู่สถานที่นี้ได้แล้ว ก็มีปัญหาว่า แล้วท่านไส บาบาจะทำอย่างไรกับเขาต่อไป? คำตอบก็คือท่านได้ให้เขามีส่วนร่วมกันในการสวดมนต์เพลงภชัน ด้วยความร่าเริงและปลื้มปีติ มันเป็นภาพที่น่าประทับใจอย่างยิ่งที่ได้เห็น บุคคลทั้งหลายที่มาจากที่ต่าง ๆ กัน มีฐานะความเป็นอยู่ต่างกันนานาประการ ได้มาร่วมใจกันสวดมนต์เพลงภชันด้วยความตั้งอกตั้งใจอย่างเต็มที่ อันที่จริง เราได้เคยอ่านบทความอธิบายถึงธรรมสูง ๆ และลึกซึ้งที่ท่านไส บาบาเขียนมาแล้ว ซึ่งท่านก็มีความรู้ความสามารถเขียนบทความขั้นปรมัตถปฏิปทาได้เป็นอย่างดี เป็นที่รับรองในหมู่นักปราชญ์ที่เป็นนักบวช หรือปรมาจารย์ทางศาสนา (ฮินดู) ทั่วไป เราได้นำบทความเหล่านั้นลงในวารสารชื่อ Bhavan's Journal มาแล้ว ทั้งนี้ย่อมแสดงว่าท่านไส บาบา ไม่ใช่จะเก่งทางแสดงปาฏิหาริย์ได้อย่างเดียว แม้ในด้านพระคัมภีร์ คือการอธิบายธรรมะขั้นปรมัตถ์ท่านก็มีความรู้ไม่เป็นรองใครเหมือนกัน แต่นั่นแหละสมมติว่าท่านเก่งแต่ในทางอธิบายธรรมะ แต่แสดง

ปาฏิหาริย์ไม่ได้เลยละก็ เธอคิดว่าจะมีคนหลั่งไหลไปนมัสการท่านถึงขนาดมืดฟ้ามัวดินเช่นนี้ละหรือ ?

"ดังนั้น เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ในปัจจุบันแล้ว เธอจะเห็นได้ว่า อิทธิปาฏิหาริย์ยังมีความสำคัญอย่างไม่มีอะไรจะมาหักกลบลบล้างไปได้เลย เราถือว่าเรื่องนี้เป็นปัจจัยที่จะขาดไม่ได้ประการหนึ่ง ในการยกระดับจิตใจคนโดยทั่วไปทั้งโลกให้สูงขึ้น แต่อันที่จริง ไม่ต้องพูดถึงในสมัยนี้ก็ได้ เพราะแม้แต่ในสมัยพระเวท (คือสมัยโบราณก่อนพุทธกาล) โน้นก็เหมือนกันอยู่ดี (In the context of the present day, miracles cannot be declaimed. I consider them as a *sine qua non* for spiritual upliftment on a universal scale. Leave alone the present day, even in the Vedic times...)"

เรื่องราวโดยละเอียดกว่านี้ของท่านศรี เตตาชารีอาร์ ผู้นี้จะมีบรรยายไว้ในบทต่อไปอีก

การสั่งสอนไม่ให้ติดปาฏิหาริย์และรูปร่างกาย

เป็นที่รู้กันทั่วไปในหมู่สาวกของ ท่านไส บาบา ว่า เมื่อมีผู้เข้ามาเลื่อมใสท่านโดยอาศัยอิทธิปาฏิหาริย์

เป็นปัจจัยขั้นต้นแล้ว ต่อจากนั้นท่านก็ชักนำเขาให้เข้าแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมกับจริตนิสัยของเขาเป็นราย ๆ ไป เช่นให้ปฏิบัติตามแนว ภักติโยคะบ้าง ญาณโยคะบ้าง หรือกัมมโยคะบ้าง* คือไม่ได้ให้ติดอยู่เพียงแค่อิทธิปาฏิหาริย์เท่านั้น ข้อนี้จะเห็นได้ว่าแตกต่างกับครูอาจารย์อื่น ๆ อีกหลายสำนักที่จะไม่ทำเช่นนี้เลย เพราะเหตุว่าเขาทำไม่ได้นั่นเอง ตรงกันข้าม เขาอาจจะกลัวอีกด้วยว่า ถ้าศิษย์คนใดเกิดทำความเพียรทางจิตเคร่งครัดมากกว่าเขา ศิษย์คนนั้นอาจจะได้รู้ความจริงว่าตนเองผู้เป็นอาจารย์ของเขามีคุณค่าเพียงใด — คือว่าไม่ค่อยจะมีคุณและค่าเท่าใดเลย แต่สาวกผู้ยินดีในการบำเพ็ญเพียรทางจิต ย่อมได้ทราบประจักษ์ชัดแก่ใจตนเองทุกคนว่า ท่านสวามีได้เฝ้าประคับประคองเขาด้วยความอดทนเพียงไร เพื่อให้เขาได้พัฒนาคือก้าวหน้าไปในทางจิตอย่างสะดวกและมั่นคง ท่านสวามีได้ยืนหยัดเคียงข้างเขาทุกขณะที่เขาได้เผชิญกับอุปสรรคและความ

---

* ทั้งนี้น่าจะเทียบได้กับอัธยาศัยของบุคคลสามประเภท ซึ่งในทางพระพุทธศาสนากล่าวว่าเป็นประเภท ศรัทธาธิกะ, ปัญญาธิกะ และวิริยาธิกะ กระมัง.

ยากลำบาก สิ่งบีบคั้นนานาประการในระหว่างการปฏิบัติธรรม ครูอาจารย์ที่แสดงปาฏิหาริย์ได้บ้างนั้น โดยมากก็จะถือเอาว่าอิทธิปาฏิหาริย์นั้นแหละ คือจุดประสงค์หรือว่าจุดหมายปลายทางของธรรมในความหมายของเขา ทั้งนี้เพื่อกันมิให้ศิษย์ของเขาก้าวหน้าเกินเขาไปได้ แต่ท่านสวามีเมื่อได้ประกาศตนเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็แนะนำพร่ำสอนให้สาวกหมั่นปฏิบัติธรรมเพื่อให้เห็นหรือว่าเข้าถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งอยู่ภายในตนเองนั้นแหละ บ่อยครั้งที่เดียว สาวกของท่านจะได้รับความประหลาดใจเมื่อเห็นท่านกล่าวตำหนิเขาว่า ยึดมั่นในอิทธิปาฏิหาริย์มากเกินไป และแล้วก็ห้ามไม่ให้เขาเหล่านั้นยึดติดในรูปร่างกายของท่านเกินไปอีกด้วย

ไม่มีการชักจูงใครให้เปลี่ยนศาสนา

ความจริง ท่านไม่ได้คัดค้านในการที่ใครจะนำชื่อของท่านไปท่องบ่นเป็นมนต์ หรือนำรูปของท่านไปบูชาเป็นเทพเจ้าที่เขานับถือเป็นส่วนตัวของเขาเอง เพียงแต่ท่านบอกว่าท่านไม่ได้บังคับให้ต้องมาสาธยายชื่อของ

ท่านเท่านั้น — ชื่อคนอื่นไม่ได้, หรือว่าต้องบูชารูปท่านเท่านั้น—รูปคนอื่นไม่ได้เป็นอันขาด ข้อบังคับแบบใจแคบเช่นนี้เป็นอันไม่มีสำหรับท่าน ประจักษ์พยานข้อนี้จะเห็นได้จากการที่ท่านได้สั่งสอนสาวก ครั้งแล้วครั้งเล่า ซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเลยทีเดียว ว่า ท่านขอบอกให้เขาทราบเป็นคำตายตัวที่ไม่เปลี่ยนแปลงเลยว่า ความหลุดพ้นนั้นย่อมมีได้โดยการนับถือศาสดาชื่อใดก็ได้ ที่ปรากฏในรูปร่างเช่นใดก็ได้ หรือว่าจะโดยการปฏิบัติตามทางแห่ง โยคะและญาณะ อันไม่มีการเกี่ยวข้องกับพิธีรีตองอะไรเลยก็ได้อีกเหมือนกัน ดังนี้ การที่มีใครกล่าวหาท่านว่า ท่านชักจูงให้คนเลิกนับถือศาสดาเดิมของเขา เพื่อมานับถือท่านแทนก็ดี หรือว่าเพื่อให้เลิกปฏิบัติธรรมแล้วหันมาปฏิบัติเพื่อหวังผลทางอิทธิปาฏิหาริย์ก็ดีนั้น ทั้งสองประการนี้เป็นการกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริงเลยแม้แต่น้อย (เกี่ยวกับเรื่องนี้ โปรดดู ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๔ หน้า ๕๙๔, ๕๙๕ ซึ่งมีข้อความตอนหนึ่งว่า)

"....เราไม่เคย ชักนำ ให้ใคร ๆ
มากราบไหว้ องค์นี้จริง ที่องค์นั้น
ทุก ๆ องค์ ทรงมี ความสำคัญ
เท่า ๆ กัน หากถือ ให้ได้จริง...")

นอกจากนั้น ท่านก็ไม่เคยเรี่ยไร หรือรับบริจาคจากสาวกของท่านเลย ไม่เหมือนกับผู้สอนวิชาลึกลับบางอย่างซึ่งชอบทำเช่นนั้น แนวทางการปฏิบัติในชีวิตของท่าน ก็แสดงให้เห็นว่าท่านไม่ได้แสวงหาความเด่นหรือความดังเพื่อตนเอง และท่านก็ไม่ได้เกรงกลัวศิษย์ถึงขนาดที่ไม่กล้าดุศิษย์ผู้กระทำความผิด เพียงเพราะกลัวว่าศิษย์ผู้นั้นจะเลิกนับถือท่าน ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับท่านเท่านั้น จึงจะรู้ได้ดีว่าท่านตั้งกฎบังคับสาวกของท่านในด้านการปฏิบัติธรรมอย่างเข้มงวดมากเหลือเกิน เพื่อให้ผู้ที่มุ่งมั่นมาตามแนวทางปฏิบัติเช่นนี้ได้ก้าวหน้าไปตามแนวทางที่ถูกต้องด้วยดี

ในระยะแรก ๆ ท่านเป็นครูอาจารย์ที่แสนดี คือจะยกโทษให้ลูกศิษย์เสมอ ไม่ว่าลูกศิษย์จะทำผิดร้ายเลวทรามอย่างไรก็ตาม ท่านจะเป็นผู้ให้ความเห็นอก

เห็นใจ ให้ความสนับสนุน ไม่ซ้ำเติม และช่วยเหลือ โดยใช้อิทธิปาฏิหาริย์เข้าประกอบด้วย แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไปพอสมควร ถ้าศิษย์ผู้นั้นยังไม่กลับใจ—ยังไม่เป็นผู้มีจิตใจสูงขึ้นมาบ้างละก็ ตอนนี้ท่านจะ "เอาเรื่อง" ละ ท่านจะบังคับชนิดหลวม ๆ คล้าย ๆ กับจะผูกโดยใช้สายเชือกที่ยาว ๆ ก่อน ถ้า "เจ้าหมอนั่น" ยังไม่รู้จักโตอีก ท่านจะเลิกเห็นอกเห็นใจ และเริ่มใช้ความเข้มงวดแทนที่ ถ้าถึงขนาดนี้ยังไม่สำเร็จก็หมายความว่า ท่านจะตัดหางปล่อยวัดเลยทีเดียว ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นสาวกที่ใกล้ชิดเพียงใดก็ตาม เท่าที่ปรากฏมาข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นมีครูอาจารย์คนไหนกล้าทำอย่างท่านสวามีเลย คือแม้ศิษย์คนที่ทำตนให้เห็นว่า เป็นคนที่ท่านฝึกไม่ได้ ท่านจะ "ตัดเชือก" ทันที ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี หรือว่าเป็นผู้มีตระกูลสูงขนาดเป็นเชื้อพระวงศ์อันยิ่งใหญ่ก็ตาม นี่แหละ ถ้าท่านเป็นคนที่คิดจะแสวงหาความเด่นดังเพื่อตนเอง โดยอาศัยบารมีของลูกศิษย์แล้ว ท่านจะกล้าทำเช่นนี้ได้หรือ? เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดแจ้งว่า อิทธิปาฏิหาริย์ที่ท่านแสดงนั้น ท่าน

ถือว่าเป็นเพียงองค์ประกอบขั้นแรกเท่านั้น คือเป็นองค์ประกอบที่จะชักจูงบุคคล—บางคนหรือว่าส่วนมาก—ให้น้อมใจมาสู่การปฏิบัติธรรม ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายอันแท้จริงนั่นเอง

ปาฏิหาริย์อันเกิดจาก "เปรม" อย่างแท้จริง

แต่ก็มีบางครั้งเหมือนกันที่ดูเหมือนว่า ท่านจะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์โดยอาศัยสิ่งจูงใจ คือความรักหรือเมตตาอันบริสุทธิ์สำหรับบุคคลบางคนเป็นราย ๆ นั่นหมายความว่า ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายอะไรเป็นพิเศษเลย เรื่องเช่นนี้น่าจะเทียบได้กับการที่เรามักจะนึกอยากให้ของขวัญหรืออะไร ๆ แก่ผู้ที่เรารักโดยไม่ต้องการมีอะไรตอบแทนเลย โดยที่เรารู้สึกมีความสุขในการที่ได้ให้ของเช่นนั้นแก่บุคคลผู้นั้นไปด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ คือเมื่ออำนาจความรักท่วมท้นหัวใจ ก็มักจะไหลล้นออกมาเป็นการแสดงออกภายนอก (ในรูปการกระทำทางกายหรือวัตถุ) (When love overflows, it is accompanied by outward expression) ทีนี้เมื่ออิทธิปาฏิหาริย์เป็น

คุณสมบัติประจำองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว จะแปลกอะไร ในเมื่อ **เปรม** คือความรักอันเป็นนิรันดรขององค์ท่าน หลั่งไหลท่วมท้นออกมา แก่บุคคลในกรณีพิเศษบางคน เช่นนี้ ท่านจะเนรมิตวัตถุบางอย่างมาให้แก่เขาผู้นั้นไม่ได้ ? ความรักอันเกิดพลุ่งขึ้นโดยไม่มีสาเหตุ (ที่เราคนสามัญจะพึงเห็นได้) จนทำให้มีการแสดงปาฏิหาริย์เช่นนี้ เป็นสิ่งที่เหนือระดับของสติปัญญาขั้นเหตุผลระดับเรา ๆ ท่าน ๆ จะพึงหยั่งรู้ตามได้ ดังนั้นการที่ท่านจะเนรมิตรูปถ่ายหรืออะไรอื่นให้แก่ใครในกรณีพิเศษนั้น จึงเป็นวิสัยของผู้มีฤทธิ์เช่นท่านโดยเฉพาะ *(ซึ่งเราไม่พึงหาญวิเคราะห์หาเหตุผลตามปัญญาตื้น ๆ แคบ ๆ ของเรา)* การที่เราจะทึกทักเอาว่ามันเป็นการแสดงกลผาดโผนขั้นต่ำ ๆ นั้น จึงเป็นการสบประมาทต่อความรักอันบริสุทธิ์ของท่านผู้มีฤทธิ์โดยแท้ คนที่ยึดถือหลักว่าท่านควรจะแสดงปาฏิหาริย์ได้ ต่อเมื่อมีอันตรายร้ายแรงเช่นนั้น ชื่อว่าเป็นผู้ยังมีปัญญาตื้นเกินไป จนไม่สามารถหยั่งถึง **เปรม** คือความรักอันเราจะพึงหาเหตุผลในทางโลกไม่ได้ อันเป็นความรักที่ไม่มีขอบเขตจำกัด และ

อันเป็นสภาพนิรันดร ไม่มีอะไรมาทำให้ลบเลือนไปได้เลย นี่เป็นความรักอันสุขุมลุ่มลึกซึ่งองค์ท่านผู้เปรียบเหมือนแม่ผู้สูงสุดในจักรวาลเท่านั้น จะพึงมีได้

ให้ด้วยใจรัก

เมื่อรัก เอิบอาบ ซาบซ่าน
เบิกบาน จิตโสม– มะนัสสา
ไหลหลั่ง ถั่งท้น ล้นมา
ครอบงำ กายา ท่าทาง
ทำให้ ใคร่มอบ ของขวัญ
ฟูมฟัก รักนั้น สักอย่าง
เพื่อระลึก นึกไม่ เว้นวาง
ว่าออก จากกลาง หว่างใจ
สิ่งนั้น ค่าล้น พ้นทอง
เป็นความ สุขของ ผู้ให้
เหนืออัญ– ญะมณี สิ่งใด
จากห้วง ดวงใจ ใฝ่รักเอย.

บทที่ ๓๓

แก้ข้อกล่าวหาต่าง ๆ

ท่านเป็น	ผู้อยู่	มานาน
โบราณ	ดึกดำ—	บรรพ์เหลือ
บัดนี้	ท่านมี	เออเฟือ
มาเพื่อ	อยู่ด้วย	ช่วยเรา
หนทาง	ทั้งปวง	เลาะลัด
มุ่งตัด	เข้าหา	พระเจ้า
เธออย่า	ลบหลู่	ดูเบา
พระเจ้า	เป็นหนึ่ง	พึงจำ

— *สามะเวท : ๓๗๒*

อารมณ์ขันของท่านเชอร์ดิ บาบา

มีบุคคลหลายคนที่นับถือท่านเชอร์ดิ บาบาคนเดียว มักจะกล่าวว่าท่านเชอร์ดิ บาบาจะแสดงปาฏิหาริย์ก็เฉพาะเมื่อมีเหตุการณ์คับขันถึงเป็นถึงตายจริง ๆ เท่านั้น คือไม่แสดงเล่น ๆ แบบท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันนี้เลย ข้าพเจ้าคิดว่าแนวความคิดเช่นนี้น่าจะไม่ถูกต้องนัก ขอให้ท่านพิจารณาดูจากตัวอย่างต่อไปนี้ แล้วท่านจะเห็นได้เอง

บุคคลผู้หนึ่งชื่อ เรเก ได้นำน้ำปานะ (คือน้ำผลไม้คั้น) ที่มีรสหวานหอมชนิดหนึ่งไปถวายท่านเชอร์ดิ บาบา ท่านรับไปชิมดูหน่อยหนึ่งแล้วก็อุทานออกมาว่า "โอ้โฮ! เปรี้ยวจัง" เรเกได้ยินก็ประหลาดใจ เพราะเขาได้ปรุงน้ำผลไม้นั้นจากผลไม้ที่มีรสหวาน แล้วยังผสมน้ำตาลกับน้ำผึ้งลงไปอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นมันจะกลายเป็นของเปรี้ยวไปได้อย่างไร? ท่านบาบาจึงส่งน้ำปานะนั้นให้ศิษย์อีกผู้หนึ่งชื่อ เอช.เอส. ดิกชิท และบอกให้เขาลองชิมดูบ้าง แล้วท่านก็พูดยั่วเรเกว่า "ช่างทำอุบายดีนักนะ" ดิกชิทและเรเกได้รับน้ำปานะนั้นมา

และลองชิมดู ก็ปรากฏว่ามันเปรี้ยวจริง ๆ ท่านบาบาเห็นสีหน้าของคนทั้งสองที่ทำท่าทางเลิกลั่กก็หัวเราะแล้วบอกว่า "เราล้อเจ้าเล่นน่ะ" แล้วท่านก็บอกให้เขาชิมดูอีกที ครั้งนี้น้ำปานะกลายเป็นมีรสหอมหวานชื่นใจ—ดูเหมือนจะหวานหอมยิ่งกว่ารสอันเป็นธรรมชาติดั้งเดิมเสียอีก

เรื่องที่สองเกี่ยวกับสาวกอีกคนหนึ่งชื่อ กากะ-มหาชานี ผู้ซึ่งวันหนึ่งได้พาเพื่อนคนหนึ่งมานมัสการท่านเชอร์ดิบาบา เพื่อนคนนี้ต้องการอยากเห็นท่านแสดงปาฏิหาริย์เหลือเกิน เขาได้ถวายลูกเกดให้แก่ท่านหน่อยหนึ่ง ท่านบาบาได้หยิบเอาลูกเกดนั้นมาหนึ่งกำมือและก็บอกให้เขากินของเขาเองด้วย เมื่อชายผู้นั้นกินลูกเกดเข้าไป ก็ปรากฏว่าลูกเกดของเขาเกิดมีเมล็ดในขึ้นมา ซึ่งเมื่อกินแล้วก็จำต้องคายเม็ดออก แต่ที่นี้เขาไม่กล้าบ้วนทิ้งออกมาโดยตรง เพราะเกรงว่าจะทำให้สถานที่สกปรก แต่ในขณะเดียวกันเขาก็อมไว้ในปากอีกต่อไปไม่ได้แล้ว เขาจึงกระมิดกระเมี้ยนหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า แล้วคายเม็ดในของลูกเกดนั้น

ใส่ลงในผ้าเช็ดหน้า ครั้นแล้ว ท่านเชอร์ดิบาบาก็ส่งลูกเกตให้เขากินอีก คล้าย ๆ กับว่าต้องการจะแกล้งเขาต่อไปเล่นสนุก ๆ ฉะนั้น ชายผู้นั้นก็ต้องรับไว้ด้วยความเกรงใจพร้อมกับคิดว่า แย่แล้ว ประเดี๋ยวก็คงต้องคายเม็ดลงในผ้าเช็ดหน้าอีกเป็นแน่ พอหยิบใส่ปาก เขาก็ต้องประหลาดใจที่ลูกเกตครั้งที่สองนี้ไม่มีเม็ดเลย นอกจากนั้นมันยังละลายง่ายเหมือนกับกินเนย ฉะนั้น

เรื่องที่สามเกี่ยวกับศิษย์อีกผู้หนึ่งชื่อกุสาบาว ซึ่งในวันที่กล่าวถึงนี้ เขากำลังถือศีลอดในวันที่เรียกว่าวันเอกาทสี ท่านได้บอกนายกุสาบาวผู้นี้ว่า "ในวันนี้เธอกิน กันดัมได้ ไม่เป็นไรดอกนะ" คำว่า กันดัมนี้หมายความถึงหัวของพืชที่ขึ้นอยู่ใต้ดิน (เช่นมันและเผือก) ฝ่ายนายกุสาบาวได้ยินก็ตอบรับคำท่าน แต่บังเอิญพูดผิดไปว่า "ครับ ผมจะรับประทาน กาอันดัมวันนี้" คำว่า กาอันดัม นี้แปลว่า หัวหอม ซึ่งเป็นอาหารที่ต้องห้ามอย่างเด็ดขาด ไม่ให้สาวกกินเลยในวันเช่นนี้ ท่านเชอร์ดิบาบาได้ยินเขาพูดพลาดไปเช่นนั้น ก็เลยผสมโรงตอบว่า "เอาก็เอา เราจะกิน กาอันดัม (คือหัว

หอม) กันละนะ" ว่าแล้วก็ส่งหัวหอมให้นายกุสาบาว กินกันใหญ่เลย ฝ่ายนายกุสาบาวก็พลอยผสมโรงตาม อาจารย์ เขาตอบว่า "เอาซีครับ เมื่อท่านอาจารย์ฉันได้ ผมก็ทานได้เหมือนกัน" ท่านเชอร์ดิบาบาได้ยินเช่นนั้น จึงหยิบหัวหอม (ซึ่งเป็นอาหารที่ต้องห้ามอย่างเด็ดขาด) ใส่ปาก แล้วก็ทำท่าเคี้ยวกินตุ้ย ๆ อย่างเอร็ดอร่อยทีเดียว ท่านคงจะรู้ดีว่าคนอย่างท่านนั้น แม้ทำอะไรเช่นนี้ก็ไม่มีมลทินแก่ตัวท่านแต่อย่างใด เพราะท่านเป็น คนพ้นโลก เสียแล้ว ยิ่งกว่านั้นท่านยังหยิบหัวหอมเหล่านั้น ใส่มือกุสาบาวเสียอีกด้วย เมื่อเห็นท่านอาจารย์ของตน ทำได้เช่นนั้น กุสาบาวก็ไม่รอช้าหยิบเอาหัวหอมใส่ปาก เคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย ตอนนี้ไม่ต้องคิดกันอีกละว่า ในพระคัมภีร์มีข้อห้ามไว้อย่างเด็ดขาดว่า ไม่ให้กินหอม ในวันนี้เป็นอันขาด

พอดีมีสาวกอีกคนหนึ่งเข้ามาในที่นั้น ท่านเชอร์-ดิบาบาได้โอกาส ก็บอกแก่สาวกผู้มาใหม่เป็นเชิงฟ้องว่า "แน่ะ เธอดูนะ ดูตาพราหมณ์คนนี้ซิ นั่งกินหัวหอมอยู่ได้ ทั้ง ๆ ที่วันนี้เป็นวันเอกาทสีด้วย"

แต่นายกุสาบาวไม่นึกหวั่น เขาตอบทันทีว่า "อ้าว! ก็ท่านอาจารย์เองก็กินเหมือนกันนี่นา"

ท่านเชอร์ดิบาบาแสร้งทำเป็นประหลาดใจ และเฉยงว่า "แน่ะ! ดูมันตอแหลซิ" ว่าแล้วท่านก็คายสิ่งที่ท่านเคี้ยวออกมา — ปรากฏว่าสิ่งที่อยู่ในปากท่านกลายเป็นชิ้นมันฝรั่งมองเห็นได้ชัดเจน คือไม่มีหัวหอมเลยแม้แต่น้อย

การให้ด้วยใจรัก

ตัวอย่างจากเหตุการณ์ทั้งสามครั้งที่กล่าวมาแล้วนี้ คงพอจะแสดงให้เราทั้งหลายเห็นได้ว่า ท่านเชอร์ดิบาบาแสดงปาฏิหาริย์ในเมื่อเกิดความจำเป็น ขนาดถึงเป็นถึงตายเท่านั้นหรืออย่างไร? และนอกจากนั้น จะหมายความไปในทางตรงกันข้าม คือว่าท่านเชอร์ดิบาบาชอบแสดงปาฏิหาริย์อวดผู้อื่นแม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนั้นหรือ? ข้าพเจ้าคิดว่าท่านเชอร์ดิ บาบา คงจะทำไปด้วยอารมณ์ขันที่ยังคงมีอยู่ในใจของท่านเสมอประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็คงจะเป็นด้วยความรักและเอ็นดูที่ท่านมีต่อศิษย์ของท่านด้วยความบริสุทธิ์ใจ ท่าน

อาจจะเห็นว่าศิษย์ของท่านเคร่งเครียด (หรือเห็นว่าท่านเคร่งเครียด)นัก จึงหาเรื่องเบา ๆ มาเปลี่ยนหรือผ่อนคลายอารมณ์บรรดาศิษย์เสียบ้างก็ได้กระมัง เพราะดู ๆ ไปก็เป็นเรื่องสนุกเล็ก ๆ น้อย ๆ ระหว่างพวกกันเองที่ใกล้ชิดเสียมากกว่า และการที่ท่านไส บาบา แห่งปุตตปารตีแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ เนรมิตของขวัญกระจุกกระจิกเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง เปลี่ยนก้อนหินให้เป็นขนมหวานบ้าง หรือคว้าเอาล๊อกเก็ตมาจากอากาศบ้างเป็นต้นนั้น ก็น่าจะเกิดจากความรักความเอ็นดูของท่าน ซึ่งมีต่อประชาชนหรือลูกศิษย์ของท่าน ในทำนองเดียวกันก็ได้

ท่านสวามีเคยพูดว่า "ผู้คนพากันหาเหตุผลกันต่าง ๆ นานาในการที่เราเนรมิตสิ่งของต่าง ๆ ให้คนโน้นบ้างคนนี้บ้าง แต่อันที่จริง **เหตุผลของเรามีอยู่อย่างเดียว คือความรักนั่นเอง** ทำไมนะ เราจะให้อะไรแก่ใคร ๆ ด้วยความรัก—โดยไม่ต้องมีเหตุผลอื่น ๆ อีกเลย—ไม่ได้ที่เดียวหรือ ? สมมติว่ามีแม่คนหนึ่งกำลังปรุงอาหารที่ดี ๆ อร่อย ๆ ให้แก่ลูก ๆ ของเธออยู่ แล้วก็มีคนมารบเร้า

ถามว่า "นี่ เธอ จะต้องทำอาหารดี ๆ ไปเลี้ยงเด็กทำไม ให้เสียแรงเสียเวลาเปล่า ? ก็ทำอาหารธรรมดาให้ก็ได้นี่นา" เมื่อเป็นเช่นนี้แม่ผู้นั้นจะตอบเขาว่าอย่างไร ? เธอลองคิดดูทีหรือ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราเนรมิตของขึ้นมาเพื่อให้แก่ใคร ๆ นั้น เธอจะเห็นว่าผู้รับของนั้นจะมีความสุขความปลื้มปีติเพียงไร และครอบครัวของเขาก็จะมีความสุขเช่นเดียวกันเท่าใด และนอกจากนั้นบุคคลที่เห็นเหตุการณ์นี้ก็จะต้องมีความสุขเช่นเดียวกันสักเท่าใด เราเองนั้นก็เป็นเสมือนแม่ของคนทุกคน เมื่อเราให้อะไรแก่ใคร—จะเป็นขนมหวานหรือของอื่น ๆ ก็ตาม—เราก็ให้ไปด้วยความรักจริง ๆ เราไม่ได้ทำเช่นนั้นเพื่อจะให้คนอื่นรู้กันมาก ๆ หรือเพื่อจะเป็นการโฆษณาตนเองแต่อย่างใดว่าเรานี้มีอำนาจมากนะ แสดงปาฏิหาริย์ได้เก่งนะ ดังนี้เป็นต้น"

การปิดกั้นกระแสแห่งเปรม

นี่แหละ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าการที่เราจะตั้งกฎเกณฑ์เอาเองตามอำนาจใจ (คือใจที่ยังหนาแน่นด้วยกิเลส)

ของเราเองว่า จะต้องให้ท่านทำอย่างนั้นอย่างนี้เมื่อนั่นเมื่อนี่ เพื่อ "สนองกิเลสหรือตัณหา" ของเรานั้น ย่อมเป็นการไม่บังควรเลย เราต้องไม่ลืมว่าความรักหรือว่าความเมตตากรุณาของท่านนั้น มีสภาพลึกซึ้งสูงส่งและใหญ่หลวงกว่าพวกเราที่ยังเป็นคน "หนา" (ด้วยกิเลสหยาบ ๆ) มากมายนัก พลังแห่งความรักโดยนัยนี้ของท่าน ย่อมมีมหาศาลดุจกระแสน้ำแห่งสากลจักรวาลที่สามารถท่วมท้นกิเลสมารทั้งปวง ดังนั้นการที่เราจะไปจำกัดสิทธิในการแสดงออกซึ่งความรักของท่านผู้ยิ่งใหญ่เห็นปานนี้ จะเป็นการทำถูกละหรือ? ตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นย่อมแสดงว่า การแสดงปาฏิหาริย์ของท่านเชอร์ดิบาบาผู้ล่วงลับไปแล้วนั้น บางครั้งก็เป็นการแสดงออกมาโดยไม่ต้องมีสถานการณ์คับขันอย่างใดเลย แต่เป็นการออกมาจาก "เปรม" คือความรักที่ไม่ต้องหาเหตุผลอื่นใดมาประกอบอีกเลยก็ได้ (causeless prem) ทั้งนี้คงเป็นไปเพื่อให้เราได้มีโอกาสสัมผัสกระแสแห่งความรักดังกล่าวของท่านบ้างเท่านั้นเอง เมื่อท่านบาบาแห่งเชอร์ดิ ก็ยังแสดงปาฏิหาริย์แบบคนขี้เล่นเช่นนั้นได

แล้ว ไฉนท่านบาบาแห่งปุตตปารตีองค์ปัจจุบันจะแสดงปาฏิหาริย์ในบางครั้งด้วยความรักโดยนัยเดียวกันนั้นไม่ได้เล่า ? แน่ละความแตกต่างก็มีอยู่เพียงว่า ท่านไสบาบา องค์ปัจจุบันได้แสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่คนทั้งหลายเป็นจำนวนกว้างขวางกว่าองค์ก่อนเท่านั้นเอง และผลก็คือ ท่านก็สามารถทำให้ความประทับใจแก่คนเป็นจำนวนมากกว่าได้ด้วย

ลุงเชยสมถะ

ยังมีอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้ชอบเพ่งโทษท่านสวามีมักกล่าวหากัน คือเขากล่าวว่า "ท่านเชอร์ดิบาบามีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ *(คือแบบเชย ๆ อย่างคนสมถะคล้ายลุงแก่ตามบ้านนอก)* ที่อยู่ของท่านก็คือสุเหร่าที่โกโรโกโส จะพังมิพังแหล่ อาหารท่านก็ได้มาโดยการภิกขาจาร แต่ดูไส บาบาคนนี้สิ *(อยู่ปราสาทอย่างกับวังเจ้า)* นอกจากนั้นท่านเชอร์ดิบาบาก็บอกสภาพอันแท้จริงของท่านแก่สาวกที่ใกล้ชิดเพียงไม่กี่คน และก็เรียกตนว่าเป็น ผู้รับใช้พระอัลล่าห์ แล้วดูคนนี้ซิ—เขาประกาศตนครั้งแล้วครั้งเล่าว่า เขาเป็นถึงองค์อวตารทีเดียวนะ"

เพื่อแก้ข้อกล่าวหาประเด็นนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ผู้ที่กล่าวเช่นนั้นระลึกย้อนหลังไปบ้างว่า ในสมัยท่านเชอร์ดิบาบาก็มีการจัดกระบวนแห่อย่างมโหฬาร เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านในฐานะที่เป็นองค์อวตารของพระผู้เป็นเจ้าเหมือนกัน โดยจัดให้กระบวนแห่นั้นเดินไปที่แม่น้ำชาวะดี เพื่อทำพิธีบูชาท่านกันที่นั่น เช่นนี้จะเห็นได้อีกว่า โดยสาระสำคัญแล้วก็ไม่มีความแตกต่างกันอีก ที่จะแตกต่างกันอยู่บ้าง ก็เป็นเช่นเดียวกับในประเด็นของเรื่องที่กล่าวมาแล้ว คือปริมาณ หรือความเกี่ยวข้องกับมหาชน ซึ่งในสมัยท่านไสบาบาองค์ปัจจุบันเป็นไปอย่างกว้างขวางกว่าเป็นอันมาก

คำบรรลือสีหนาทของท่านเชอร์ดิบาบา

ยังมีอีกประเด็นหนึ่ง คือมักมีผู้กล่าวกันว่า ท่านเชอร์ดิบาบา ไม่ได้เคยอวดอ้างตนเองว่าเป็นองค์อวตารของพระผู้เป็นเจ้า ผู้มาเกิดเพื่อสถาปนาธรรมขึ้นในโลกมนุษย์ แต่องค์นี้อวดอ้างมากเกินไป ในประเด็นนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านพิจารณาคำกล่าวของท่านเชอร์ดิ-บาบาดังต่อไปนี้ คือ

๑. "เธอจะกลัวไปทำไม ในเมื่อเราอยู่ที่นี่แล้ว? (Why fear when I am here ?)" — เท่านี้เป็นการเพียงพอไหมสำหรับผู้ที่ยังข้องใจในประเด็นนี้ ใครเลยจะกล้าท้าและให้คำมั่นเช่นนี้ได้ ถ้าเขาไม่แน่ใจว่าเขาเป็นพระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์? แต่—เอาละ—สำหรับผู้ที่คิดว่ายังไม่พอ ข้าพเจ้าจะขอยกคำกล่าวอื่น ๆ มาอีก

๒. "มหาสมุทรนั้น บางครั้งก็อาจจะไม่ยอมรับน้ำในแม่น้ำทั้งหลายที่ไหลเพื่อจะเข้ามารวมด้วยได้บ้างเหมือนกัน แต่เราจะไม่มีการลังเลในการรับสาวกของเราไว้ (*ในความอารักขา*) เลย

๓. (กล่าวกับวิชยานันทะ) "เป็นเพราะกุศลกรรมในอดีตชาติของเธอนั่นเอง ที่เธอได้มาเดินอยู่ในสถานที่นี้ได้ (คือบริเวณโบสถ์ของท่านเชอร์ดิ)"

๔. "เราเป็นผู้ชักสายเชือกของหุ่นกระบอก คือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานี้ (I am the holder of the strings of this marionette 'Creation')"

๕. "เราเป็นผู้มีความรู้อันไม่มีขอบเขต (สัพพัญญู) เราอยู่ในไฟ, อากาศ, น้ำ, ดิน, ท้องฟ้า, ทุกหน

ทุกแห่ง เราเป็นผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด" —จากเรื่อง เชอร์ดิบาบาจริต ของ คุณาจิ

๖. "คลังของเราเต็มอยู่เสมอ ใครขออะไรมา เราให้ได้เสมอ ถ้าเราไม่ให้ ก็หมายความว่าคนนั้นยังมีบุญหรือบารมีไม่ถึง ไม่ใช่เพราะว่าเราให้ไม่ได้"

๗. "เราเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดทุกสิ่งทุกอย่าง เราเป็นที่ประชุมแห่ง คุณะ สามประการ (คือ สัตตวะ—การดำรงตนอยู่เป็นกลางไม่หวั่นไหว, รชะ—มลทินหรือกิเลสต่าง ๆ และ ตมะ คือ ความมืดหรือความงุนงงเกียจคร้าน) เราเป็นผู้บงการ (manipulate) การกระทำทั้งปวง เราเป็นผู้สร้าง ผู้คุ้มครอง และผู้ทำลาย"—จากเรื่อง สัตจริต หน้า ๑๓

เท่าที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ ข้าพเจ้าว่าคงจะเป็นการเพียงพอสำหรับผู้ที่ตั้งประเด็นคัดค้านดังกล่าวแล้ว

นอกจากนั้น ก็เป็นที่รู้กันว่าท่านเชอร์ดิบาบาได้เคยแสดงตนให้ปรากฏเป็นรูปเทพเจ้าในร่างต่าง ๆ กันอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้การที่จะอ้างว่าท่านเชอร์ดิบาบาไม่ได้แสดงตนว่าเป็นโน่นเป็นนี่เหมือนกับท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันนั้น จึงยังฟังไม่ขึ้นอยู่นั่นเอง

ความไม่มีช่องว่างในสัมพันธภาพ

คุณสมบัติอีกประการหนึ่งของท่านไส บาบาก็คือ ความเป็นผู้มีชีวิตเรียบ ๆ ง่าย ๆ และเป็นกันเอง (คือไม่มีช่องว่าง ระหว่างองค์ท่านกับมนุษย์เดินดินทั่วไป) ทั้งนี้อาจเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้สำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับท่าน เพราะเมื่อได้ทราบว่าท่านได้ประกาศตนเองเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด (Supreme Power) และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอวตารลงมา (God Incarnate) เช่นนี้ ก็คงนึกไม่ถึงว่าคนอย่างท่านจะมาเป็นกันเองกับเรา จะมามีชีวิตเรียบ ๆ ง่าย ๆ เหมือนเราได้อย่างไร แต่ขอให้ท่านคำนึงถึงคำพูดที่ท่านสวามีพูดบ่อย ๆ ในเวลาที่มีผู้เข้าสนทนากับท่านเป็นส่วนตัวว่า "สวามีอยู่กับเธอเสมอ—อยู่ภายในตัวเธอนั่นแหละ" (Swami is always with you—always inside you) แล้วท่านทั้งหลายจะรู้สึกถึงความจริงข้อนี้ได้เอง นอกจากนั้นท่านยังช่วยทุกข์ของเรา เนรมิตวิภูติและสิ่งของอื่น ๆ ให้ ทำให้เรารู้สึกคลายความเกรงกลัวหรือความประหวั่นพรั่นพรึงในความยิ่งใหญ่ของท่านไปได้บ้าง เพราะดู ๆ ไปท่านก็

คล้ายกับจะเป็นเพื่อนของเราคนหนึ่งนั่นเอง ครั้นแล้วเราก็เกิดความรู้สึกอยากจะอยู่ให้ใกล้ชิดกับท่านที่สุด นี่แหละ ถ้าหากว่าท่านไม่มีคุณลักษณะคือการให้ความเป็นกันเองแก่พวกเราแล้ว เราซึ่งเป็นมนุษย์เดินดินธรรมดา ๆ จะกล้าตั้งความปรารถนาเช่นนั้นกับท่านผู้เป็นคนเหนือคนหรือคนพ้นโลกเช่นนั้นทีเดียวหรือ ?

ครั้งหนึ่ง ในขณะที่ ดร. โกคัค ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งของท่านที่มีความรู้สึกเข้าใกล้ชิดโดยทางจิตใจกับท่าน กำลังเดินทางอยู่ในสหรัฐอเมริกา ได้เกิดความคิดขึ้นมาในเมื่อเห็นปรากฏการณ์ในอเมริกานั้น เขาได้คิดว่า "นี่จะเป็นไปได้ทีเดียวหรือที่ ท่านไส บาบาจะได้รับความเคารพบูชาจากคนเป็นจำนวนไม่น้อยในประเทศอันห่างไกลจากอินเดียถึงขนาดนี้ ดู ๆ ท่านก็เป็นคนธรรมดาในเมื่ออยู่กับเรา – คือไม่ได้แสดงความยิ่งใหญ่อะไรเลย"

ความอ่อนน้อมและไม่โอ้อวด

และท่านสวามีเองก็เคยพูดอย่างถ่อมตัวว่า "เราเป็นผู้รับใช้ทุกคน..... (I am the servant of all...)"

นี่แหละ—ท่านผู้มีความยิ่งใหญ่ถึงขนาดนี้ ก็ยังกล่าวออกมาเช่นนี้ นอกจากนั้นครั้งหนึ่งเมื่อ ดร. สิตาราเมียยะได้กล่าวกับท่านว่า คนไข้โรคต่าง ๆ ในโรงพยาบาลที่ประศันตินิลยัม หายจากโรคของเขาได้ ก็เพราะปาฏิหาริย์ของท่านในการที่ท่านช่วยรักษาให้เขา แต่ท่านกลับตอบว่า "เป็นเพราะเรานะหรือ ? — ไม่ใช่ดอก ที่จริงเป็นเพราะการบำเพ็ญตบะของเขาเอง เพราะการสวดภชัน และเพราะความเอาใจใส่ดูแลของพนักงานที่นี่ต่างหาก"

นี้แสดงว่าท่านพูดอย่างถ่อมตัวจริง ๆ เพราะอันที่จริง แม้คนไข้ที่โรงพยาบาลอื่น ๆ ก็ปรากฏว่าได้หายจากโรคของเขาอย่างปาฏิหาริย์ก็มีเหมือนกัน ซึ่งก็เป็นปาฏิหาริย์ของท่านสวามีนั่นเอง และเมื่อเวลามีผู้มานมัสการแสดงความขอบคุณต่อการที่ท่านได้รักษาโรคของเขาจนหายด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ ท่านมักตอบเขาว่า "ก็เป็นด้วยศรัทธาของเธอเองน่ะแหละ"

แม้คำตอบของท่านประโยคนี้ เราผู้เป็นสาวกของท่านก็ต้องทราบโดยนัยว่า ท่านไม่ต้องการจะอวด

ตัวนั่นเอง เพราะถึงอย่างไรก็มีความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้อยู่ประการหนึ่งว่า มีหลายคนที่แต่เดิมไม่ได้เชื่อ หรือว่าไม่ยอมเชื่อ และเลื่อมใสท่านเลย จนกระทั่งหลังจากที่เขาได้รับการรักษาให้หายจากโรคด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ของท่านแล้ว—คือว่าก่อนที่โรคจะหายนั้น เขาไม่ได้เชื่อหรือเลื่อมใสท่านเลย ดังนั้น ในรายเช่นนี้ การที่เขาจะหายจากโรคภัยไข้เจ็บ เพราะศรัทธาในองค์ท่านในระยะแรกนั้น ย่อมเป็นไม่ได้อย่างเด็ดขาด

การไม่วางอำนาจใหญ่โต

ความเป็นผู้มีชีวิตอยู่อย่างง่าย ๆ นี้ ย่อมมีลักษณะสองอย่างเป็นเครื่องประกอบคือ ความอ่อนน้อมถ่อมตนและการเก็บตัว คือไม่ทำตนหรูหราฟู่ฟ่าในสังคม เราจะเห็นความจริงข้อนี้ได้จากรูปถ่ายของท่าน ในขณะที่ท่านยืนอยู่ข้างฝาหรือประตู โดยที่ท่านมักจะไม่ชอบทำตนให้เด่นเป็นสง่าเท่าใดนัก ถ้าท่านลองนำเอารูปถ่ายในท่าต่าง ๆ ของท่านสวามีมาพิจารณาดู ท่านก็จะเห็นว่าลักษณะท่าทางของท่านดูเป็นคนใจดี มีใจเต็มไปด้วย

ความรักและกรุณา มากกว่าที่จะแสดงท่าทางว่าเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด บางครั้งเราจะรู้สึกว่าท่านแสดงท่าทางคล้ายกับจะอาย ๆ เหมือนผู้หญิงฉะนั้น อีกอย่างหนึ่งก็คือท่านมักชอบนั่งบนพื้น แม้ในเวลาที่เขาจัดเก้าอี้ไว้ให้ท่านนั่ง และท่านก็ไม่ค่อยนั่งให้เด่นตรงกลางนัก คือมักชอบนั่งเลี่ยงไปข้างใดข้างหนึ่ง ดูท่านั่งของท่านก็คล้ายกับจะเป็นผู้หญิงบ้างเหมือนกัน ผู้ที่เป็นสาวกนับถือทั้งท่านบาบาแห่งเชอร์ดิ และบาบาแห่งปุตตปารตี คือองค์ปัจจุบัน อาจจะเคยได้ยินท่านสวามีกล่าวว่า "ตอนนั้น (คือตอนที่เป็นเชอร์ดิ) เราเป็นฟาเกียร์ (คือคล้ายกับจะเป็นแขกมุสลิมจน ๆ คนหนึ่ง) แต่ตอนนี้เราเป็นเหมือนกษัตริย์แล้ว" แต่ทั้งนี้ท่านก็หมายถึงลักษณะภายนอก คือการที่ท่านเชอร์ดิสวมเสื้อผ้าแบบนั้น และเลี้ยงชีพโดยการภิกขาจารนั่นเอง

นอกจากนั้น ยังปรากฏว่าบางครั้งท่านเชอร์ดิบาบาได้ตะโกนด่าสาวกด้วยคำหยาบ ๆ และถึงกับลงมือต้บตีกับศิษย์บ้างเหมือนกัน แต่สำหรับท่านไสบาบาองค์ปัจจุบันแล้ว รับรองว่าไม่มีใครเคยเห็นเคยได้ยินหรือ

เคยนึกฝันว่า ท่านจะทำเช่นนั้นเลย ดังนั้น ถ้ามองกันในประเด็นนี้โดยเฉพาะแล้วละก็ ท่านไสบาบาองค์ก่อนต่างหากที่ดูเหมือนว่า จะแสดงอำนาจบาตร์ใหญ่มากกว่าองค์ปัจจุบัน

ใคร "หยิ่ง"?

มีเรื่องที่น่าคิดอยู่เรื่องหนึ่ง คือครั้งหนึ่งท่านไสบาบาองค์ปัจจุบัน มองดูรูปของท่านไสบาบาองค์ก่อน (คือเชอร์ดิ) ดูท่าทางท่านทำหน้านิ้วคิ้วขมวด แล้วก็หลุดปากออกมาว่า "เต๊ะท่าจัง—หยิ่งน่าดูเลยนะ"

ที่ข้าพเจ้าว่าน่าคิดในเรื่องนี้ก็คือ เรามักจะคิดว่าท่านไสบาบาองค์นี้กลับกล่าว (*คงจะเป็นทำนองล้อ ๆ*) ว่าท่านเชอร์ดินี่หยิ่งน่าดู (*คือไม่น่าดู*)

จากท่าทางที่ท่านสวามีกล่าวเป็นเชิงแสดงอารมณ์ขันนั้น ข้าพเจ้าอยากจะคิดเอาเองว่าท่านคงจะนึกย้อนหลังไปโดยรำพึงแก่ตนเองว่าดังนี้ — "ดูก่อน พ่อเฒ่า! ฉันนี่ต้องหมุนตัวเป็นเกลียวเชียวนะ เดี๋ยววิ่งไปโน่น เดี๋ยววิ่งมานี่ พูดประกาศความจริงเสียจนเสียงแหบ

เสียงแห้ง แสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏที่โน่นที่นี่เกือบจะทั่วทุกมุมโลก เที่ยวตั้งสมาคมองค์การอะไรต่ออะไร ทำให้แสนจะเหน็ดเหนื่อยถึงขนาดนี้ ก็ยังไม่วายถูกด่าจนได้ แล้วพ่อเฒ่าเป็นอย่างไรในสมัยโน้น ?—ก็สบายมากน่ะซี ! ทำตัวเป็นแขกแก่เชย ๆ นั่งไขว่ห้างยิ้มไปยิ้มมาอยู่ที่เชอร์ดินนั่นเองก็พอ แล้วก็บอกความจริงแก่คนที่ใกล้ชิดบ้างไม่กี่คน เพื่อให้เขารู้ความยิ่งใหญ่ของตนเองในวงแคบ ๆ ใช้รูปร่างขรุขระดูไม่ได้ภายนอก เป็นเครื่องบีดบังความยิ่งใหญ่ภายในเสียหมด ปล่อยให้คนที่มีความสามารถมองทะลุเครื่องปลอมแปลงภายนอกเข้าไปได้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น นี่แหละ คือความหยิ่งน่าดูละ...”

ความแตกต่างกันขององค์อวตารแต่ละองค์

เป็นอันว่า เราต้องยอมรับความจริงว่า องค์อวตารแต่ละองค์นั้นมีลักษณะไม่เหมือนกันเลย คืออาจมีความแตกต่างกันไปได้อย่างมากมายในหลายแง่หลายมุม ซึ่งคงจะต้องขึ้นอยู่กับกาละและเทศะที่ต่างกันไปในแต่ละราย คัมภีร์ปุราณะกล่าวไว้ว่าพระกฤษณะมีชายาถึง

๑๖,๐๐๐ คน และพระกฤษณะนี่เองที่เป็นผู้ดึงสายเชือกชักบทละครชีวิต (*ในยุคนั้น*) ให้ดำเนินไปตามวิถีทางของแต่ละกรณี พระกฤษณะองค์นี้เองที่ได้ประกาศว่า "เราเป็นตัวตน (Self) ในหัวใจของสัตวนิกาย (beings) ทั้งปวง เราเป็นเบื้องต้น ท่ามกลางและที่สุดของชีวิตทั้งปวง เทพยดาทั้งหลายหรือว่าโหราจารย์ทั้งหลายก็ไม่สามารถจะเข้าถึงความยิ่งใหญ่ของเราได้ เราเป็นพระเจ้าผู้สูงสุดในโลกทั้งปวง" และพระกฤษณะ (ผู้มีชายาถึง ๑๖,๐๐๐ คน) นี่เอง เมื่อกลับชาติมาเกิดเป็นพระราม ก็มีชายาคนเดียวจริง ๆ (คือนางสีดาเท่านั้น) พระรามผู้นี้เป็นผู้มีคุณธรรมคือความซื่อตรงอย่างเข้มงวด ไม่มีการทำอะไรแบบพลิกแพลงเพื่อตระบัดสัตย์เลย พระรามองค์นี้เมื่อเทพยดามาบอกว่า ท่านเองนั้นเป็นพระวิษณุอวตารลงมา ก็กลับกล่าวว่าท่านเป็นมนุษย์สามัญ คือเป็นโอรสของท้าวทศรถต่างหาก พระรามนั้นกระทำตามโบราณราชประเพณีเสมอ แม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นก่อนจะเสด็จข้ามแม่น้ำ ก็ต้องทำพิธี (*บูชาแม่พระคงคา*) เสียก่อน ส่วนพระกฤษณะกลับตรัสสั่งให้พวก

โคบาลเลิกการทำพิธีบูชาพระอินทร์ ซึ่งเขาได้กระทำกันมาหลายชั่วอายุคนแล้วนั้นเสีย นี่แหละ คือความแตกต่างกันระหว่างอวตารต่างองค์ ท่านเชอร์ดิบาบาเคยกล่าวว่า ท่านได้เกิดเป็นกาเบอร์ (Kabir) ซึ่งเป็นนักบุญที่มีชื่อเสียงก่อนสมัยท่าน แต่นักบุญกาเบอร์นั้นเป็นผู้ชิงชังการบูชารูปเคารพเป็นอย่างมาก ส่วนท่านเชอร์ดิ บาบา เป็นผู้ที่ส่งเสริมให้บุคคลเป็นจำนวนมากบูชารูปเคารพอย่างจริงจัง

ความเหมือนกันภายในความต่างกันภายนอก

จะเห็นได้ว่า คำสอนศาสนาในคัมภีร์พระเวทเต็มไปด้วยข้อแตกต่างกันนานาประการ ซึ่งก็มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อยู่ภายใต้ข้อแตกต่างเหล่านั้น องค์อวตารและผู้ศักดิ์สิทธิ์แต่ละท่าน ก็แสดงทัศนะของท่านในแง่ต่างๆกัน ท่านเชอร์ดิบาบาได้กล่าวว่า "เครื่องแต่งกายย่อมเปลี่ยนไปตามภูมิประเทศ" ซึ่งแสดงว่าการเกิดมาในประเทศหรือถิ่นใด ก็ต้องแต่งตัวไปตามความนิยมของคนในถิ่นนั้น ๆ เพราะเครื่องแต่งตัวเป็นเพียง

ส่วนประกอบเท่านั้น ส่วนสาระสำคัญซึ่งอยู่ภายในคือ ความรัก สติปัญญา และความเป็นผู้มีอำนาจเป็นต้น นั้น หาได้เปลี่ยนไปด้วยไม่

การที่สาวกที่เคร่งครัดบางคนของท่านเชอร์ดิ บาบาไม่ยอมรับนับถือท่านไสบาบาองค์ปัจจุบันนั้น ก็น่าคิดว่าอาจจะเป็น "ลีลา" คือการเล่นละครฉากหนึ่ง คือท่านต้องการให้เป็นไปเช่นนั้นก็ได้กระมัง อันที่จริงเรื่องทำนองเดียวกันนี้ก็เกิดมีขึ้นมาแล้วก่อนหน้านี้ คือหนุมาณซึ่งมีสติปัญญา และมีความจงรักภักดีต่อพระรามองค์เดียวเท่านั้น แต่ไม่ยอมรับนับถือพระกฤษณะว่าเป็นองค์เดียวกันกับพระราม เรื่องนี้เราทราบได้จากคัมภีร์ปุราณะ เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเราจะโทษหนุมาณหรือพระกฤษณะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็คงจะไม่ถูกนัก อีกเรื่องหนึ่งคือในเมืองปันดาปุระ ครั้งหนึ่ง มีนักจาริกแสวงบุญมาประชุมกันเป็นจำนวนมากมาย ในจำนวนนี้มีท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งสามารถรามทาส ซึ่งนับว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ในแคว้นมหาราษฎร์นั้น ท่านผู้นี้เป็นผู้นับถือบูชาพระรามองค์เดียว และดังนั้นจึงไม่

ยอมไปที่โบสถ์แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นั้นเองเลย ท่านกล่าวว่า ในโบสถ์นั้นมีรูปพระกฤษณะ ซึ่งท่านไม่ได้นับถือ ท่านจึงไม่ยอมไปนมัสการเป็นอันขาด คือท่านไม่ยอมรับเชื่อว่า ท่านพระกฤษณะกับพระรามนั้น อันที่จริงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน ในเมืองทมิฬนาดู มีผู้บูชาพระวิษณุผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ชื่อ พิลไลย เบรุมัล อิเยนการ์ ได้กล่าวว่า "ฉันจะบูชาพระเจ้าแห่งศรีรังคัมเท่านั้น แต่จะไม่บูชาพระเจ้าของติรูปติเป็นอันขาด ทั้งๆ ที่ความจริงเทพยเจ้าทั้งสององค์นั้นต่างก็เป็นปางหนึ่ง ๆ ของพระวิษณุองค์เดียวกันนั่นเอง ข้าพเจ้าคิดว่าหรือบางทีพระผู้เป็นเจ้าท่านอาจจะทรงมีพระประสงค์ ให้บุคคลผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นมีจิตใจแน่วแน่จริง ๆ คือให้บูชาพระเจ้าในรูปใดรูปหนึ่งโดยเฉพาะกระมัง! หรือไม่ก็ต้องคิดเดาเอาเองอีกว่า เป็นการเล่นอย่างหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า (the play of God) ซึ่งคนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ยังหาเหตุผลคิดตามพระองค์ท่านไม่ได้ ก็ลองคิดดูเถิด ขนาดผู้มีปัญญาสูง ๆ เช่น นยันมาร์ส

และอัชวาร์ส ก็ยังเถียงทะเลาะกันอย่างรุนแรงในเรื่องที่เกี่ยวกับองค์พระวิษณุและพระศิวะ ทั้ง ๆ ที่พวกเราคนธรรมดาสามัญกลับไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเรานับถือบูชาได้เท่า ๆ กันทั้งสององค์ โดยไม่ได้ตั้งข้อรังเกียจ และไม่เห็นจำเป็นต้องไปทะเลาะถกเถียงกันว่าองค์ไหนจะยิ่งใหญ่กว่าองค์ไหนเลย

มีสาวกที่นับถือท่านเชอร์ดิ บาบา อย่างเคร่งครัดหลายคนที่มาหาท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันเพื่อจะหาหลักฐานว่า ท่านเป็นท่านเชอร์ดิบาบากลับชาติมาเกิดจริง ๆ หรือเปล่า ในจำนวนนี้หลายคนได้รับการพิสูจน์อย่างเกินพอ และก็ยอมรับนับถือท่านสวามีเท่ากับท่านเชอร์-ดิบาบา แต่ก็มีบางคนเหมือนกันที่ยังไม่ยอมรับเชื่อ และก็ดูเหมือนว่าท่านสวามีก็ปล่อยเขาไปตามเรื่อง คือปล่อยให้เขาไปเผยแพร่คำกล่าวร้ายของเขาต่อท่านต่อไป ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอสุภาษิตบทหนึ่งที่ว่า "ผู้ที่เป็นอะไร ๆ แล้วนั้น บางครั้ง อาจมีเหตุผลบางประการที่ทำให้เขาปกปิดความจริงเอาไว้ก่อน และแสร้งทำ

เหมือนว่า**ไม่ได้เป็น**เช่นนั้นเลยก็ได้ แต่ในตรงกันข้าม ผู้ที่ไม่ได้เป็น จะแกล้งทำว่าตนเป็นนั้นไม่ได้" (What is may for some reason conceal its presence and pretends not to be; while what is not can never pose as if it is) ลองนึกดูก็ได้ว่า คนที่ยังเป็น ๆ นั้น อาจจะแกล้งทำเป็นคนตายได้บ้าง แต่คนตายจะแกล้งเป็นคนเป็นไม่ได้เลย ในทำนองเดียวกันนี้ ท่านสวามีผู้ซึ่งอันที่จริงก็เป็นท่านเชอร์ดิบาบานั่นเอง อาจไม่ต้องการจะเปิดเผยความจริง (แก่คนบางคน) ก็ได้ แต่ในทางตรงกันข้าม คนที่ไม่ได้เคยเป็นท่านเชอร์ดิบาบามาก่อนจะมาแอบอ้างว่าเป็น โดยมีข้อพิสูจน์ที่ชัดแจ้งให้สาวกที่ใกล้ชิดกับท่านเชอร์ดิบาบาเชื่อได้นั้น ไม่มีทางเป็นไปได้แน่นอน ไม่เช่นนั้นสาวกคนสำคัญๆของท่านเชอร์ดิจำนวนหนึ่ง เช่น เอ็ม.เอส. ดิกชิท, ซาวันท์ รานีแห่งชินโคลี, สรทัมมะ เป็นต้น จะยอมรับนับถือบูชาท่านสวามีด้วยความเลื่อมใส เช่นเดียวกับที่เขาได้เลื่อมใสอาจารย์องค์เดิมของเขามาแล้วได้อย่างไร ?

การนำเอาชื่อท่านเชอร์ดิบาบามาหากิน ?

ที่นี้ก็มาถึงปัญหาประเด็นที่ว่า เหตุใดเด็กชายสัตยานารายณะจึงประกาศตนว่า เป็นท่านเชอร์ดิบาบากลับชาติมาเกิด ถ้าสมมติว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริงเช่นนั้น ? ประเด็นนี้ ผู้ที่ตั้งแง่รังเกียจอ้างว่าก็เพราะเด็กชายสัตยานารายณะ (คือท่านไส บาบาในขณะนั้น) รู้ว่าเมื่อตนเองสามารถแสดงฤทธิ์ได้บ้างเช่นนี้แล้ว ก็ต้องการจะหาความเด่นความดังให้แก่ตนเอง จึงสวมรอยเอาเลยว่าตนเองเป็นท่านเชอร์ดิมาหากินนั่นแหละ

ต่อข้อกล่าวหาเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ขอโต้แย้งได้เลยทีเดียวว่า ไม่มีมูลความจริงแน่นอน เพราะในสมัยนั้น ชาวบ้านปุตตปารตีก็ตาม หรือว่าผู้คนส่วนใหญ่ของทางใต้ของอินเดียก็ตาม ไม่ค่อยจะมีใครรู้เรื่องของท่านเชอร์-ดิบาบา (ผู้เก็บตัว โดยแสดงเป็นตาแก่เชย ๆ ท่าทางสมถะ) กันเลย จะเห็นได้ตอนที่เด็กชายสัตยาเอ่ยถึงชื่อนี้เป็นครั้งแรก ก็ไม่มีใครเลื่อมใส เพราะเขาไม่รู้จักและกลับคิดระแวงสงสัยเสียอีก เพราะฟังดูน่าจะเป็นชื่อของชาวมุสลิมเสียมากกว่า ดังนั้นถ้าจะมีการอ้างชื่อ

เพื่อเสริมบารมีของตนในตอนนั้นแล้ว เด็กชายสัตยาควรจะอ้างสัตยัมมะ ซึ่งผู้คนในท้องถิ่นนั้นรู้จักและนับถือว่าเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งของเขาจะได้ผลมากกว่า การที่สัตยาเอ่ยชื่อที่แปลกหูเช่นนั้น ทำให้มีผลตรงกันข้าม คือคนฟังแล้วก็ระแวงสงสัย ทำให้เกิดความคิดต่อสัตยาไปในทางอกุศลเสียอีก ไม่มีผลในทางที่จะนำชื่อของท่านเชอร์ดิมาหากินแต่อย่างใดเลย แต่ทั้งนี้ เราก็พอจะเห็นได้บ้างว่าท่านสวามีตั้งใจจะเปิดเผยความจริงให้ประชาชนค่อย ๆ รู้ไปทีละขั้น ๆ นั่นเอง

ในขณะที่ท่านยังอยู่ในครรภ์มารดา ท่านก็แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้เห็นบ้างโดยการทำให้เครื่องดนตรีต่างๆ มีเสียงดังขึ้นมาได้เอง ตอนที่ท่านเป็นเด็ก วิ่งเล่นกันกับเพื่อน และเนรมิตของกะจุกกะจิกให้แก่เขาด้วยความเอ็นดู ท่านก็ระบุชื่อเทพเจ้าสัตยัมมะที่เขารู้จักกันดีแล้วโดยไม่ได้เอ่ยถึงชื่อแปลก ๆ ซึ่งท่านรู้ว่าจะต้องทำให้เขาตกใจอย่างแน่นอน ต่อมา ท่านก็ค่อย ๆ แทรกชื่อไสบาบาลงไว้ในเพลงสวดที่ชื่อบัณฑริภชัน ครั้นเมื่อท่านเริ่มแสดงปาฏิหาริย์ให้เป็นที่รู้จักกันในวงกว้างออกไป

ท่านก็เติมชื่อ พระผู้เป็นเจ้าของฮินดูที่ชื่อพระกฤษณะเข้ามาบ้าง และต่อมาก็ค่อย ๆ เสริมชื่อเชอร์ดิบาบาเข้ามาอีก จริงอยู่อาจจะยังไม่ค่อยมีผู้รับนับถือชื่อเชอร์ดิบาบาอย่างเต็มใจเท่าใดนัก แต่ก็ไม่มีผู้ใดคัดค้านการนำชื่อนั้นแทรกเข้ามาในบทสวดมนต์แต่อย่างใด

ครั้นแล้วท่านก็ก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง โดยประกาศว่าท่านเป็นคนเดียวกันกับท่านเชอร์ดิบาบา ในตอนนี้ชื่อ ไส ก็ยังไม่มีผู้ใดค่อยเต็มใจรับนับถือกันนัก เพราะดูยังมีผู้สงสัยลังเลอยู่บ้าง แต่เพราะความน่ารักน่าเอ็นดูของเด็กชายสัตยานั่นเอง ประชาชนก็ค่อย ๆ ยอมรับนับถือชื่อเชอร์ดิบาบาไปทีละเล็กละน้อย ดังนี้เราจะเห็นได้ว่าชื่อเชอร์ดิบาบา ดังขึ้นเพราะเด็กชายสัตยาโดยแท้ ไม่ใช่ว่าเด็กชายสัตยาดังขึ้นมาเพราะชื่อเชอร์ดิบาบาดังที่มีผู้ชอบโจมตีจับผิดท่านเลย เป็นอันว่าเด็กชายสัตยาไม่ได้นำชื่อของท่านเชอร์ดิบาบามาหากิน เพื่อเสริมบารมีของตนอย่างแน่นอน เพราะถ้าจะคิดไปอีกทีหนึ่งแล้ว หากเด็กชายสัตยาจะแสดงปาฏิหาริย์โดยไม่ต้องอ้างชื่อ เชอร์ดิบาบา เขาก็ไม่เห็นจะต้องขาดทุนสูญ

อะไรไป ประชาชนในถิ่นนั้นก็จะต้องเคารพเขาอยู่ดี แม้ในเวลานี้ก็ยังมีศิษย์ของท่านสวามีหลายคนที่สามารถแสดงฤทธิ์ได้มากบ้างน้อยบ้าง และต่างก็มีสาวกขึ้นกับตนมากบ้างน้อยบ้างเช่นเดียวกัน บุคคลเหล่านี้ก็ไม่เคยได้อ้างชื่อใคร ๆ มาเสริมบารมีของตน แล้วเหตุใดเด็กชายสัตยา ซึ่งก็มีฤทธาศักดานุภาพของตนเองอย่างเหลือเฟืออยู่แล้ว จะต้องมาอ้างชื่อคนอื่นซึ่งไม่ค่อยมีผู้รู้จักเท่าใด เพื่อเป็นเครื่องประดับบารมีหรืออวดคนอื่นเล่า?

ความสามารถที่ผู้อื่นให้มา ?

ยังมีปัญหาอีกประเด็นหนึ่งที่มีผู้นำมาโจมตีกล่าวหาท่านสวามี คือเขาว่า ที่เด็กชายสัตยาได้ดิบได้ดีมีฤทธิ์มากเช่นนี้ก็เพราะท่านเชอร์ดิบาบานั่นแหละ ที่ช่วยกรุณามามอบฤทธิ์อำนาจให้ ซึ่งถูกละ เด็กชายสัตยาเองก็คงมีบุญมาจากชาติก่อนอยู่บ้าง แต่ถ้าท่านเชอร์ดิไม่มาประทานฤทธิ์ และ "ชุบตัว" ให้นิดหน่อยตั้งแต่เด็กละก็ ลำพังสัตยาเองจะมี "น้ำยา" อะไร ? ก็ตอนที่สัตยาเป็นเด็ก นัยน์ตาบวมเป่งก็ดี อดข้าวจนต้องมีชาย

แก่ลึกลับมาให้อาหารพอไม่ให้ตายก็ดี เช่นนี้ไม่ใช่เพราะความกรุณาของท่านเชอร์ดิดอกหรือ? เสียงรองเท้าที่เดินกุก ๆ กัก ๆ มาในห้อง (ดูบทที่ ๙ หน้า ๒๒๑) นั้น ก็จะเป็นใครที่ไหนล่ะ นอกจากท่านเชอร์ดิบาบาอีกตามเคย เห็นไหม ในที่สุดเราก็ได้รู้แล้วว่าท่านเชอร์ดิบาบา ไม่ใช่คน ๆ เดียวกันกับเด็กชายสัตยานี้เลย แต่ท่านได้มาประทานพรให้แก่เด็กคนนี้ต่างหาก ฤทธิ์เดชต่าง ๆ ที่เด็กคนนี้แสดงได้ ก็มาจากท่านเชอร์ดิทั้งนั้น สัตยานั่นแหละมาพูดโมเมเอา โดยทรยศต่อท่านเชอร์ดิแล้วกล่าวว่าตนเองคือท่านเชอร์ดิผู้วิเศษกลับชาติมาเกิด

สำหรับข้อกล่าวหาข้างต้นนี้ ข้าพเจ้าขอให้เราจงมาไตร่ตรองดูเหตุผลกันต่อไปอีกสักหน่อย คือว่าท่านเชอร์ดิบาบาจะมอบอำนาจอันสูงส่งเช่นนั้นให้แก่ผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติอันควรเลยหรือ? และถึงแม้ว่าท่านเกิดจะประทานให้ด้วยความเมตตาจริง ๆ ท่านก็ทนดูนิ่งเฉยมาเป็นเวลานานแสนนาน โดยปล่อยให้ท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันสวมหัวโขนของท่าน เที่ยวป่วนเรื่องโป้ปดมดเท็จ

ต่อประชาชนในระดับโลกมาเป็นเวลาถึง ๓๖ ปีเช่นนี้ละหรือ? ก็เมื่อท่านมอบให้มาได้แล้ว ท่านจะเรียกคืนไปไม่ได้หรือ ในเมื่อท่านเห็นแล้วว่า อำนาจนั้นกำลังถูกใช้ไปในทางที่ผิดคิดร้ายเช่นนี้?

ประเด็นนี้มีตัวอย่างที่พอจะสนับสนุนได้ คือเรื่องที่เกี่ยวกับ นายกุสา บาว ที่กล่าวถึงมาครั้งหนึ่งแล้ว (หน้า ๓๐๕) บุคคลผู้นี้เป็นสาวกที่ใกล้ชิดผู้หนึ่งของท่านเชอร์ดิบาบา เขามีความสามารถเนรมิตของเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นขนมหวานได้บ้าง แต่ต่อมาท่านเชอร์ดิบาบาได้เรียกคืนความสามารถนี้กลับมา โดยกล่าวว่า "ต่อไปนี้ เมื่อเธออ้างชื่อเรา เธอจะเนรมิตวิภูติได้ แต่จะเนรมิตอย่างอื่นไม่ได้" ต่อจากนั้นก็ปรากฏว่า กุสาบาวเนรมิตอะไรอย่างอื่นไม่ได้อีกเลย นอกจากวิภูติเท่านั้น เรื่องนี้น่าจะเป็นข้อเปรียบเทียบได้ว่า ถ้าท่านเชอร์ดิบาบาประทานอำนาจมาให้ท่านไส บาบาจริง ท่านก็คงจะต้องเรียกคืนไปแล้ว หากท่านไม่พอใจ เห็นว่าท่านไส บาบาองค์ปัจจุบันทำอะไรนอกรีดนอกรอยไปเช่นนี้

ผู้วิเศษขี้โกง

ยังมีตัวอย่างอีกรายหนึ่ง พอจะนำมาเป็นเครื่องสนับสนุนได้เหมือนกัน รายนี้เกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่งชื่อว่าอุปสานิบาบา ซึ่งเป็นศิษย์ท่านเชอร์ดิเหมือนกัน มีอยู่ระยะหนึ่ง ที่ท่านเชอร์ดิบาบาทำท่าคล้าย ๆ กับว่าจะแสดงให้ใคร ๆ รู้ว่า บุคคลผู้นี้กำลังจะเจริญเติบโตขึ้นมา มีคุณสมบัติและมีฤทธิ์พอจะเทียบเท่าอาจารย์ คือท่านเชอร์ดิเองได้อยู่แล้ว แต่พอท่านเชอร์ดิบาบาล่วงลับไปแล้ว บุคคลผู้นี้ก็ชัก "วาดลวดลาย" อ้างเหตุผลเป็นทำนองว่า ตนเป็นคนพ้นโลกหรือคนเหนือคนแล้ว แม้จะทำอะไรชนิดที่คนมีกิเลสคนอื่นเขาทำกัน ก็สามารถทำได้โดยไม่มีกิเลสเข้าครอบงำจิตใจเหมือนคนอื่นเขา ดังนั้นต่อมาเขาก็ตั้งฮาเร็มมีภรรยาถึง ๒๕ คน และกอบโกยทรัพย์สมบัติไว้อย่างมหาศาล คนคนนี้มีพรสวรรค์คือพูดเก่ง เรียกว่าเป็นคนกะล่อนทั้งการกระทำและคำพูด ทำให้ผู้คนยังหลงเชื่ออยู่ได้ต่อมาอีกนานโข คือ ประมาณ ๘ ปีหลังจากที่ท่านเชอร์ดิบาบาเข้าสู่มหาสมาธิ (คือล่วงลับ) ไปแล้ว แต่ต่อจากนั้น คือตั้งแต่

ปี ๑๙๒๖ เป็นต้นมา ชะตาของเขาก็ตกลงอย่างรวดเร็ว ชื่อเสียงของเขาก็กลายเป็นชื่อเสียมากขึ้นเรื่อย ๆ และก็เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กชายสัตยา (คือท่านไส บาบา องค์ปัจจุบัน) ก็ได้เกิดในปีนี้เหมือนกัน เรียกว่าพอทางเด็กชายสัตยาเกิด ทางผู้วิเศษเก๊ก็เริ่มตกอับอย่างไม่มีทางกู้ชื่อกลับมาได้อีกเลย ตอนระยะประมาณปี ๑๙๔๕ หรือ ๑๙๔๖ เมื่อเด็กชายสัตยาประกาศตนว่าเป็นท่านไส บาบา อุปสานิผู้วิเศษเก๊ผู้นี้ก็จมลงถึงที่สุด คือถึงความพินาศทั้งกายและใจ ต่อมาอีกไม่กี่เดือนเขาก็ถึงแก่ความตาย

รับการโจมตีจากสามทัพ

และนับตั้งแต่นั้นมา แม้ว่าท่านไส บาบาจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง จากบุคคลหลายกลุ่ม ซึ่งดูเหมือนว่าจะมาจากบุคคลทุกชั้นทุกอาชีพก็ตาม แต่ชื่อเสียงกิตติคุณของท่านก็ไม่ได้ตกหรือลดน้อยถอยลงแต่ประการใด อันที่จริงรู้สึกว่าท่านยิ่งจะมีผู้นับถือบูชามากขึ้นเสียด้วยซ้ำไป ข้อที่น่าสังเกตในกรณีของท่านก็คอ ผู้วิเศษหรือองค์อวตารอื่น ๆ มักจะถูกโจมตีโดย

พวกที่ไม่นิยมนับถือพระผู้เป็นเจ้า (atheists) กลุ่มเดียวเท่านั้น โดยที่พวกที่นับถือพระผู้เป็นเจ้า (แม้จะคนละองค์กัน) ก็ยังคงให้ความเคารพนับถืออยู่บ้าง แต่ท่านสวามีของเรานี้ออกจะโดนหนักกว่าเพื่อน เพราะท่านถูกโจมตีอย่างรุนแรง โดยทั้งกลุ่มบุคคลที่ไม่ได้นับถือพระผู้เป็นเจ้าและกลุ่มที่นับถือพระผู้เป็นเจ้า (theists) ด้วย เป้าหมายที่คนสองกลุ่มร่วมกันโจมตีก็ไม่ใช่เรื่องอื่นไกล คือเรื่องการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์นี่เอง และในจำนวนผู้ที่กลุ้มรุมกันโจมตีท่านนั้น ก็เป็นเรื่องน่าประหลาดที่ว่า บรรดาสาวกเก่า ๆ จำนวนหนึ่งของท่านเชอร์ดิบาบาก็ผสมโรงเอากับเขาด้วย เรียกว่าท่านสวามีต้องเผชิญกับการโจมตีอย่างหนักหน่วง แบบรับศึกหนักทั้งสามด้านกันทีเดียว แต่ก็เป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ที่ว่า พวกไหนโจมตีได้ก็โจมตีกันไปอย่างสุดฝีมือ แต่พวกไหนที่เลื่อมใสก็ยังคงเลื่อมใสบูชาอยู่ และก็รู้สึกว่าประเภทหลัง คือผู้ที่เลื่อมใสนี้ก็มีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง ในทุก ๆ ประเทศของโลก ขอให้ท่านลองคิดดูเถิดว่า หากท่าน

สวามีเป็นคนโกหกพกลม อ้างชื่อคนโน้นคนนี้มาเป็นฐานเสริมบารมีของตนเองเพียงเพื่อประโยชน์ในการหากิน หรือเพื่อความเด่นความดังแล้วละก็ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปล่อยให้มนุษย์ลวงโลกขนาดนี้ ลอยชายอยู่ได้เป็นเวลานมนาน และก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นได้เรื่อย ๆ เช่นนี้ละหรือ ?

การลงโทษศิษย์ที่เสียสัจจะ

อันที่จริงมีสาวกบางคนเหมือนกัน ที่แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ได้บ้าง โดยท่านสวามีประทานพรให้ และท่านก็ยอมให้เขาทำได้บ้างภายในขอบเขตอันสมควร คือต้องอยู่ในระเบียบวินัย หรือต้องมีสัจจะอย่างเข้มงวด ไม่มีการโอนอ่อนผ่อนปรนเป็นอันขาด หากมีการฝืนระเบียบวินัยหรือเสียสัจจะเมื่อใด ท่านจะลงโทษอย่างรุนแรงและเด็ดขาด มีการกล่าวประณามอย่างเปิดเผย และถูกตัดหางปล่อยวัด เป็นการลงบัพพาชนียกรรมไม่ยอมรับเข้าหมู่อีกต่อไป และยังมีการเตือนประชาชนไม่ให้หลงเชื่อหลงนับถืออีกด้วย ต่อจากนั้นบุคคลเช่นนี้

จะหายสาปสูญไป ไม่กล้าโผล่หน้าออกมาแสดงตัวต่อประชาชนอีกเลย

การหลอกลวงผู้อื่น

อับราฮัม ลิงคอล์น เคยกล่าวว่า "ท่านอาจจะหลอกคนบางคนตลอดเวลาได้ หรือจะหลอกคนทุกคนก็ได้ในบางเวลา แต่ท่านจะหลอกคนทุกคนทุกเวลานั้นไม่ได้เลย" แน่ละ เรื่องเช่นนี้ย่อมหมายถึงบุคคลธรรมดาสามัญ เช่นเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลาย ไม่ได้หมายรวมถึงท่านผู้มีญาณวิเศษ เช่นท่านเชอร์ดิบาบาเป็นต้น ซึ่งสำหรับท่านผู้เป็นคนเหนือคนเช่นนั้น ไม่มีใครจะหลอกลวงท่านได้ แม้ชั่วบางขณะบางเวลาก็ตาม สาวกของท่านเชอร์ดิบาบาทั้งหลายย่อมจะรู้อยู่แก่ใจดีว่า พลังอำนาจของท่านเชอร์ดิบาบา ย่อมไม่สูญหายไปพร้อมกับมหาสมาธิ (คือการล่วงลับไป) ของท่าน เมื่อเป็นเช่นนั้น ขอให้เขาเหล่านั้นลองคิดดูทีหรือว่า ถ้าท่านไส บาบาองค์ปัจจุบัน เป็นคนลวงโลกหรือเจ้ามายาจริง ๆ ท่านจะเรียกอำนาจที่ท่านให้มากลับคืนไปไหม ?

ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแสดงเหตุผลมาแล้วโดยกว้างขวางหลายแง่หลายมุม แต่ก็ยังคงมีประเด็นที่น่าสงสัยจากบุคคลผู้ยังไม่ยอมเชื่ออีกประเด็นหนึ่งเท่าที่ทราบมา คือ เขากล่าวว่า การที่ท่านเชอร์ดิ บาบา เป็นคนแก่มาให้อาหารแก่เด็กชายสัตยา ตอนที่เขาอดข้าวเมื่อยังเป็นเด็ก และตอนที่นัยน์ตาของเขาบวมนั้น ก็แสดงว่าท่านเป็นคนละคนกันกับเด็กชายสัตยาอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้จะกล่าวว่าสัตยาเป็นท่านเชอร์ดิกลับชาติมาเกิดได้อย่างไร ?

ความสัมพันธ์ในลักษณะประหลาดที่เราคิดไม่ถึง

สำหรับประเด็นนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอชี้แจงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์อวตารทั้งหลาย ซึ่งก็ล้วนแบ่งภาคมาจากพระวิษณุองค์เดียวกันนั้น เป็นเรื่องแปลกประหลาดเอาการ บางกรณีหรือบางแง่มุมก็เป็นเรื่องที่เราคาดหรือคิดไปไม่ถึง เช่นพระเยซูไครสต์เรียกตนเองว่าเป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้า แต่ในท้ายของการเทศนาบ่อยครั้ง ท่านก็กล่าวว่า "เราและพระบิดาเป็นคนคนเดียวกัน (I and my Father are one)" สามารถราม-

ทาสเป็นอวตารของหนุมาณ แต่เขาได้รับการเจิมจากมือของหนุมาณเอง ท่านเชอร์ดิบาบาเคยกล่าวในบางครั้งว่า ท่านเป็นสาวกของนักบุญผู้ชื่อว่า กาเบอร์ (Kabir) แต่บางครั้งก็กล่าวว่า ท่านเป็นอวตารของกาเบอร์ พระรามก็เคยต่อสู้กันกับ ปรสุราม ซึ่งเป็นองค์อวตารมาเกิดก่อนหน้าพระองค์ พระกฤษณะก็ปรากฏไม่ลงรอยกันกับท่านพาลารามะ ซึ่งทั้งสองท่านนี้ก็กล่าวกันว่า เป็นองค์อวตารด้วยกันทั้งคู่ ดังนั้นการที่จะมีองค์อวตารมากกว่าหนึ่งองค์ เกิดขึ้นร่วมสมัยกัน และทำงานไปด้วยกันโดยแบ่งหน้าที่กันคนละด้าน ดังนี้ ก็น่าจะเป็นไปได้กระมัง

แต่เมื่อหันมาดูพวกเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลาย เรื่องก็น่าจะเป็นทำนองเดียวกันอีก เราทุกคน (มีเชื้อแห่งความ) เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่แล้ว ในฐานะที่เป็นอัตตาที่มีสภาพเป็นหนึ่งและเป็นสภาพเดียวกัน (As the One and only Self, we are God.) ในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจการงานทางโลกทั่วไป พระองค์ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการ (director) ส่วนเราทั้งหลายก็เป็นผู้ตามใน

ฐานะเป็นผู้ถูกอำนวยการ องค์พระผู้เป็นเจ้า (หรือว่าน่าจะหมายถึงสภาวะแห่งความเป็นพระผู้เป็นเจ้า) ซึ่งอยู่ในตัวเราทุกคนได้โปรยปรายความกรุณาของพระองค์ลงมาให้แก่สาวกทั้งหลาย โดยการที่มีความสัมพันธ์กับเขาเหล่านั้นในฐานะต่าง ๆ กัน เช่นเป็นบิดา มารดา สามี ภรรยา เพื่อน และบุตร (God who is in all of us has poured His Grace on devotees in diverse relationships as father, mother, spouse, friend, son) ท่านรามะนะ มหาฤาษี ผู้เป็นยอดของบรมครูผู้สั่งสอนหลักการเอกภาวะ (Monism) (คือหลักการที่ว่าเมื่อวิเคราะห์ลงไปถึงที่สุดแล้ว ก็มีสภาวะอะไรอย่างหนึ่งเหลืออยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือไม่มีความเป็นคู่ดังที่เราเห็นกันอยู่ในสภาวะปัจจุบันนี้)นั้น ไม่ได้เพียงแต่สั่งสอนเรื่องหลักการนี้อย่างลึกซึ้งเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสภาวะเช่นนั้นได้อย่างลึกซึ้งตลอดกาลอีกด้วย แม้อย่างนั้น ท่านก็ยังมีสัมพันธภาพอันประกอบด้วยความรักแบบบิดากับบุตรกับตัวตน (ใหญ่) ของท่านเองในฐานะที่เป็น อรุณจละ ศิวะ อีกด้วยเหมือนกัน

(Ramana Maharshi, the monist *par excellence,* who did not just propound monism, but was himself perpetually steeped in at-one-ment, practised a loving filial relationship with his own Self as Arunachala Siva)

ในทำนองเดียวกัน ท่านเชอร์ดิบาบาได้ประทานความกรุณาให้แก่เด็กชายสัตยาในฐานะเป็นปู่ของเขา ทั้ง ๆ ที่เด็กชายสัตยาก็เป็นตัวท่านเองกลับชาติมาเกิดนั่นเอง และในที่สุด ท่านก็ทำหน้าที่รับบทบาทเป็นหลาน (คือเด็กชายสัตยา) อย่างสมบูรณ์

นี่ก็คือในวันที่เด็กชายสัตยาได้สลัดช่อดอกมะลิลงบนพื้น แล้วปรากฏว่าดอกไม้เหล่านั้นจัดลำดับตนเองเป็นตัวอักษร (ภาษาเตเลกู) ที่อ่านเป็นคำว่า ไส บาบาได้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์ (ดูเล่ม ๑ บทที่ ๖ หน้า ๑๗๔)

บทที่ ๑๔

เหยี่ยวถลาลม

แม้เมื่ออยู่ ในครรภ์ ของมารดา
เราก็มี ญาณรู้ว่า สัตว์ทั้งหลาย
ล้วนแปรเปลี่ยน เวียนเกิด แก่เจ็บตาย
เรารู้ได้ ทุกภูมิภพ จบโลกา
เปรียบเหมือนมี บ้องค่าย ที่รายล้อม
อยู่อย่างพร้อม สะพรั่ง ทั้งซ้ายขวา
พ้นวิสัย ศัตรู ผู้โจมมา
จะพ้นผ่า คลาดแคล้ว แนวบ้องกัน
เรานั้นเป็น เช่นวิหค คือนกเหยี่ยว
บินลดเลี้ยว โฉบแล่น แดนสวรรค์
ถลาลม ชมทิวทัศน์ อัศจรรย์
ฟากฟ้านั้น คือแดนดิน ถิ่นของเรา
ผู้พ้นแล้ว จากบ่วง กลลวงโลก
หมดความโศก ไม่เหมือนนก ที่โฉดเขลา
พ้นวิสัย ที่นายพราน คิดอ่านเอา
แร้วหรือเหยื่อ เพื่อดักเรา — จงเข้าใจ.

— วามเทพฤาษี ใน ไอยถเรยยอุปนิษัท

นักเรียนผู้สอนครู

หลังจากสิ้นสุดการปิดภาคเรียนแล้ว โรงเรียนที่อุรวะกอนดาก็เปิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง เด็กชายสัตยาได้ไปโรงเรียนกับพี่ชายของเขาซึ่งเป็นครูเช่นเคย แต่พอถึงวันพฤหัสบดีของทุกสัปดาห์ เขาก็กลายเป็น "ท่านไส บาบา" สำหรับผู้มาหาเขาที่บ้านของพี่ชายของเขา และเนรมิตวิภูติบ้าง ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง ให้แก่ผู้ที่มาหาเหล่านั้น แม้ครูใหญ่ที่โรงเรียนแห่งนั้นก็ยังก้มศีรษะคำนับเขา เพราะได้เห็นความมีสง่าราศีผิดเด็กทั้งหลายอื่น ๆ อยู่บนดวงหน้าของเขาอย่างชัดเจน

และเด็กชายสัตยายังได้เป็นผู้สอนครูของเขาอีกด้วย ฝูงชนที่มาหาเขาส่วนมากมักจะมาเพื่อขอวิภูติ แต่ครูใหญ่และบรรดาครูทั้งหลายคือ ศรี มัญชิราชู, ศรี ธัมมิราชู, ศรี เศษอิเยนการ์ ได้พากันมาเพื่อจะฟังคำสอนในทางวิญญาณของเขา รูปถ่ายเด็กชายสัตยาที่ศรี-โกณฑปัปะถ่ายไว้ตอนนี้เป็นรูปถ่ายสัตยานารายณะรูปแรก หลังจากที่เขาได้ประกาศตัวเป็นไส บาบาแล้ว เมื่อมองจากรูปถ่ายดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าเขามีท่าทางเหมือน

คนธรรมดา ๆ นั่นเอง คือเป็นรูปเด็กหนุ่มสามัญคนหนึ่ง นั่งอยู่บนเก้าอี้ นุ่งผ้าโธตีและสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้น โดยมีผมเกรียนเหมือนเด็กหนุ่มคนอื่น ๆ ทั่วไป เป็นการน่าประหลาดที่ดูเผิน ๆ เขาก็เหมือนกับเด็กหนุ่มธรรมดาสามัญทั่วไป ซ่อนความเป็นคนเหนือคนไว้ได้เป็นอย่างดี ภายใต้ลักษณะที่ไม่ผิดแปลกไปจากคนอื่น ๆ คล้าย ๆ กับว่า ความเป็นองค์อวตารของเขาได้แผ่สร้านซึมซาบอยู่ทั่วร่างกายเหมือนกันหมดจนแลไม่เห็นจุดเด่นว่าอยู่ที่ใดฉะนั้น อันที่จริงถ้าเป็นเด็กหนุ่มคนอื่น ๆ ซึ่งมีความเป็นคนวิเศษและพิเศษเพียงเสี้ยวเดียวของสัตยาเท่านั้น ก็คงจะนั่งวางท่าสง่าผ่าเผยเพื่อให้คนอื่นยำเกรงตนเองยิ่งขึ้น แต่สำหรับผู้ที่นัยน์ตามีแววอยู่บ้าง ก็คงจะพอมองเห็นได้บ้างว่า ท่านมีความสง่าอยู่ในท่าที่แฝงอยู่ในลักษณะภายนอกอันแสดงถึงความเป็นธรรมดา ๆ หรือว่าค่อนข้างจะ "เชย" นั่นเอง

ครูของสัตยาคนที่ชื่อ ธัมมิราชุ นั้นเป็นผู้ได้รับความประทับใจและเลื่อมใสเขามาก เขาได้มาปรึกษาหารือและถามปัญหาที่เขาสงสัยในด้านปรัชญากับสัตยา

บ่อย ๆ ซึ่งสัตยาก็สามารถตอบให้เขาเป็นที่พอใจ โดยได้อ้างข้อความในที่ต่าง ๆ จากคัมภีร์อุปนิสัท, ปุราณะ และอื่น ๆ อีกมากเพื่อเป็นเครื่องสนับสนุนเหตุผลของคำตอบนั้น ๆ

ตอบปัญหาที่แบ่งกันถามพร้อม ๆ กัน

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไปเรื่อย ๆ ก็มีครูคนอื่น ๆ พากันตามมาบ้างเป็นขบวน วันหนึ่งสัตยาจึงบอกให้ครูทั้งหมดเหล่านั้นตั้งปัญหาถามเขาดัง ๆ **พร้อมกัน** แน่ละเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ปรากฏว่า เกิดเป็นเสียงโบ๊เบ๊ระเบ็งเซ็งแซ่ไปหมด เรียกว่าไม่มีใครฟังรู้เรื่องกันเลยทีเดียว เมื่อบรรดาครูทั้งหมดตั้งคำถามประชันกันเสร็จแล้ว สัตยาก็แก้ปัญหาแก่เขาทีละคน ๆ ตรงตามปัญหาที่เขาถามตนจนกระทั่งเป็นที่พอใจของครูทุกคน

แต่ผู้ที่มาเพื่อลองดีก็หลายคนเหมือนกัน พวกนี้มาในวันต่อ ๆ มา และตั้งปัญหายียวนกวนประสาทเล่น แต่สัตยาก็โต้ตอบไปอย่างยียวนพอ ๆ กัน ทำให้พวกนั้นโดน "ศอกกลับ" ต้องถอยทัพกันไปเอง

เริ่มรักษาคนป่วยด้วยวิภูติ

ปาฏิหาริย์รักษาคนป่วยด้วยวิภูติก็เริ่มขึ้นตอนระยะนี้เอง สำหรับคนป่วยบางคน สัตยาจะให้เครื่องรางป้องกันตัว คือชิ้นของคัฟนี คือจีวรหรือเสื้อคลุมของท่านเชอร์ดิ บาบาแก่เขา วิธีนำเศษของผ้าอันศักดิ์สิทธิ์นั้นมาก็ง่าย ๆ ไม่มีพิธีรีตองอะไร คือเขายื่นมือออกไปในอากาศ ทันใดก็มีชิ้นส่วนของผ้านั้นปรากฏขึ้นในมือแล้วเขาก็มอบชิ้นส่วนนั้นให้แก่คนป่วยไป

ปาฏิหาริย์ลำแสงพุ่งจากหน้าผาก

แต่ในระหว่างนี้ เขาก็ยังไปโรงเรียนตามปกติ วันหนึ่งเขาได้นัดกันกับพวกเพื่อน ๆ ว่าจะไปด้วยกันที่วัดของพระศิวะวัดหนึ่งที่ตำบล ภูตาคาวี ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๖๐ เส้น โบสถ์ของวัดนี้เป็นสถานที่ซอมซ่อแทบว่าจะดูไม่ได้ แต่พอสัตยาเดินเข้าไป เด็ก ๆ เพื่อนของเขาก็ต้องตกตลึง ที่ปรากฏว่าเกิดมีแสงเรืองรองสุกสกาวอาบโบสถ์หลังนั้นไว้โดยรอบ นอกจากนั้นเขายังเห็นว่ามีลำแสงสุกสว่างพุ่งออกมาจากหน้าผากของสัตยา ตรงไปยังรูป

ปฏิมาที่เป็นองค์ประธานในโบสถ์นั้น และพร้อมกันนั้นก็มีลำแสงอีกลำหนึ่งพุ่งจากรูปปฏิมาในโบสถ์นั้นตรงมายังสัตยา

ปาฏิหาริย์มอบรูปไว้ในห้องบูชา

สัตยาได้บอกแก่ภรรยาของบุคคลหนึ่งคนชื่อว่า กาสิตลา ศรีระมามูรติ ตอนที่เธอมาทำพิธีบูชาในวันพฤหัสบดีว่า "เราได้นำเอารูปไปไว้ในห้องบูชาของเธอรูปหนึ่งแล้วนะ จงบูชารูปนั้นให้ดี" อันที่จริงตอนที่สัตยาผู้นี้ออกจากบ้าน เธอก็ได้ใส่กลอนประตูหน้าต่างไว้เรียบร้อยหมดทุกแห่ง เพราะกลัวพวกลิงจะเข้าไปรบกวน เมื่อได้ยินคำบอกเล่าของสัตยาเช่นนั้นเธอจึงรีบกลับบ้านและก็เปิดประตูห้องบูชาของเธอเข้าไปทันที ปรากฏว่าในห้องนั้นมีรูปของท่านเชอร์ดี บาบารูปหนึ่ง อยู่ตรงกลางที่บูชาเป็นรูปใหม่เอี่ยมทีเดียว

ปาฏิหาริย์ลี้ลับนำส่งรูป

ในระหว่างนี้ สัตยาได้กลับไปที่ปุตตปารตีครั้งหนึ่ง ธัมมิราชุ ผู้ซึ่งเป็นครูคนหนึ่งของสัตยารู้สึกเหงา และ

คิดถึงสัตยาศิษย์ที่รักของเขามาก ความรู้สึกเช่นนี้ สาวกของเขารู้ดีว่าเป็นการทรมานใจเพียงไร สำหรับคนที่เคยอยู่คลุกคลีใกล้ชิดกับเขามาแล้วชั่วระยะหนึ่ง คุณครูคงอดคิดไม่ได้ว่า สัตยาไม่น่าจะทอดทิ้งเขาไปอย่างไม่อาลัยใยดีเช่นนี้เลย เพราะแม้แต่รูปเล็กสักแผ่นเดียวก็ไม่ทิ้งไว้ให้เขาดูต่างหน้าบ้าง วันหนึ่งก็มีผีเสื้อตัวใหญ่บินเข้ามาในห้องของเขาทางหน้าต่าง ระหว่างขาของมันมีวัตถุอะไรอย่างหนึ่งติดมาด้วย ครู่หนึ่งมันก็หย่อนวัตถุนั้นทิ้งลงบนพื้นห้อง เมื่อธัมมิราชุเก็บขึ้นมาดูก็เห็นว่าเป็นม้วนกระดาษอาร์ตแผ่นหนึ่ง เขาคลี่มันออกดูและก็ต้องอุทานออกมาด้วยความดีใจอย่างยิ่ง เมื่อเห็นว่ารูปที่อยู่บนแผ่นกระดาษนั้นก็คือ รูปของท่านเชอร์ดิ บาบานั่นเอง

ปาฏิหาริย์ลิงนำส่งจดหมาย

สำหรับครูผู้นี้ ยังมีปาฏิหาริย์ที่ทำให้เขาชื่นใจตามมาอีกคือ ต่อมาประมาณ ๒—๓ วัน ธัมมิราชุตอนนั้นกำลังสวดภชันด้วยความเร่งรีบ เพื่อให้ทันเวลาไป

สอนที่โรงเรียน ก็พอดีปรากฏมีลิงตัวหนึ่งโผล่เข้ามาโยนห่ออะไรห่อหนึ่งเข้ามาทางหน้าต่างเดิมแล้วมันก็หายไป ธัมมิราชุเปิดห่อของนั้นออก ก็เห็นสิ่งที่ทำเขาให้ปลื้มปีติมาก คือมีขนมหวานที่ชื่อลัททุและจดหมายฉบับหนึ่งอยู่ด้วย แน่ล่ะ สิ่งที่ทำให้เขาปลาบปลื้มมากก็คือจดหมายนั่นเอง ซึ่งสำหรับเขานั้น มีความหวานจับใจยิ่งกว่าขนมเสียอีก จดหมายฉบับนั้นมีข้อความว่า "เมื่อวันก่อนฉันให้ผึ้งนำส่งรูปของฉันมาให้เธอ ฉันดีใจที่เห็นเธอบูชารูปนั้นด้วยความนับถืออย่างจริงใจ วันนี้จึงขอส่งขนมหวานมาให้เป็นของที่ระลึกเล็ก ๆ น้อย ๆ"

จดหมายฉบับนี้เป็นเครื่องยืนยันความเป็นสัพพัญญูของสัตยาได้เป็นอย่างดี ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกแล้ว ความปีติซาบซ่านได้พลุ่งขึ้นท่วมทับทั้งจิตใจ และหัวใจของเขาจนกระทั่งวันนั้นเขาทำอะไรไม่ได้ตลอดทั้งวัน เป็นอันว่าเขาต้องยอมขาดการสอนที่โรงเรียนไปวันหนึ่ง เขาขังตัวเองอยู่ในห้องคนเดียว บางครั้งก็ได้ยินเสียงพึมพำพร่ำเพ้ออยู่คนเดียว บางครั้งก็ตะโกนออกท่าทางเหมือนคน

เล่นละคร ว่า "สัตยาที่รักของฉัน เธอเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันอย่างแท้จริง—สัตยา"

ปาฏิหาริย์ผูกเงื่อนแก้ความโศก

แม้ภรรยาของเขาคือ นางศรีมติ กาเมศวรรัมมะ ก็มีใจเลื่อมใส และภักดีต่อสัตยาอย่างลึกซึ้งเช่นเดียวกัน นางมีบุตรสาวคนหนึ่งซึ่งได้ถึงแก่ความตายเมื่ออายุ ๒๒ปี เธอรักบุตรสาวคนนี้มากเหลือเกิน ดังนั้นเธอจึงเศร้าโศกอาลัยไม่หาย สัตยาได้ปลอบประโลมใจของเธอให้บรรเทาลงได้บ้าง ด้วยคำเทศนาอันประกอบด้วยเหตุผลของเขา ต่อมาในวันพฤหัสบดีวันหนึ่ง ในขณะที่กำลังมีการสวดภชันอยู่ เขาได้ให้เศษผ้าคัฟนีคือเสื้อคลุมของท่านเชอร์ดิบาบาแก่เธอชิ้นหนึ่ง สัปดาห์ต่อมาเขาได้ให้ข้าวศักดิ์สิทธิ์แก่เธอ โดยบอกว่าให้นำเอาเศษผ้าชิ้นนั้นมาห่อข้าวนี้ไว้ เธอจึงนำผ้าชิ้นนั้นมาห่อข้าวไว้แล้วผูกให้เป็นปม ในขณะนั้นเอง ปมแห่งความผูกพันธ์คือยึดมั่นของเธอที่มีต่อบุตรสาวก็เสื่อมคลายหายวับไปได้ทันที นับตั้งแต่นั้นมาเธอก็ปลงตก ไม่ได้เศร้าโศกถึงบุตรสาวที่ล่วงลับไปแล้วอีกต่อไป

ปาฏิหาริย์เนรมิตให้หายไป

ในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ข้อสังเกตว่า ดูเหมือนว่าท่านสวามีจะได้ช่วยเหลือผู้คนในการ คลายปม (dematerialise) คือการเนรมิตในทางกลับกันกับการเนรมิตของอื่น ๆ โดยทั่วไป ให้แก่บุคคลผู้สูญเสียผู้เป็นที่รักของเขา โดยมรณกรรมไปเช่นนี้ เป็นจำนวนไม่น้อยเลย วิธีการเช่นนี้เป็นการเนรมิตหรือการบันดาลให้ "ของ" หรือว่าความเศร้าโศกที่มีอยู่แล้วให้บรรเทาลงจนกระทั่งหายวับไปเลย เป็นการตรงกันข้ามกับการเนรมิต (materialise) ตามปกติ คือทำของที่ไม่มีอยู่ให้มีขึ้น แต่แบบหลังนี้เป็นการทำสิ่งที่มีอยู่ให้ไม่มี ข้าพเจ้าคิดว่าแบบหลังคือ (dematerialise) นี้น่าจะเป็นปาฏิหาริย์ที่อัศจรรย์มากกว่าแบบแรกซึ่งเป็นแบบปกติทั่วไปเสียอีก

ปาฏิหาริย์ฉายภาพยนตร์ดึกดำบรรพ์

เรื่องของนายธัมมิราชุผู้โชคดียังไม่หมด วันหนึ่งอันเป็นวันที่ตรงกับวันเกิดของพระกฤษณะ ซึ่งเป็นอวตารองค์ก่อน สัตยาซึ่งเป็นเสมือนพระกฤษณะแห่ง

ยุคปัจจุบัน ได้มาที่บ้านของเขาและกล่าวว่า "คุณต้องการจะเห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในวันเกิดของพระกฤษณะไหม? ผมจะให้คุณดูชาติก่อนของพระกฤษณะด้วยเอาไหม?" เขาพูดประโยคดังกล่าวขึ้นมาอย่างเรื่อย ๆ คล้าย ๆ กับว่าเป็นเหตุการณ์ธรรมดา ๆ และไม่ได้แสดงว่าเขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือมีความวิเศษเหนือผู้อื่นแต่อย่างใด ฟัง ๆ ดูก็คล้ายเป็นคำพูดของเด็กกับผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยเหมือนกับลูกพูดกับพ่อเสียมากกว่า แล้วเขาก็บอกต่อไปว่า "ช่วยเรียกทุกคนในบ้านให้มาดูพร้อมกันด้วยนะ"

ทันใดนั้น ร่างของเขาก็หายไป และห้องนั้นก็กลายสภาพเป็นโรงละครหรือโรงภาพยนตร์ไปโดยฉับพลัน ผิดกันก็แต่ว่าไม่มีจอให้เห็นเท่านั้น ทุกคนได้ยินเสียงของเขาประกาศอย่างชัดเจนว่า "วตปัตระไส" ซึ่งหมายความถึงเด็กทารกบนใบแห่งต้นไทร ฉับพลันก็ปรากฏภาพขึ้นในห้องนั้น เป็นภาพฉาย(มาจากที่ใดไม่ปรากฏ) ให้เห็นมหาสมุทรแห่งยุค ประลัย คือระยะกาลที่จักรวาลจะถึงคราวสลายตัวไป ครั้นแล้วก็มีคลื่นประหลาดลูก

หนึ่งปรากฏให้เห็นอยู่ต่อหน้า และมีใบแห่งต้นไทรลอยพ่องอยู่บนกระแสคลื่นนั้น ต่อมาทุกคนก็ได้เห็นทารกผู้หนึ่ง ซึ่งทุกคนจำได้ว่าเป็นพระกฤษณะซึ่งมีนิสัยซุกซนขี้เล่น นอนดูดนิ้วหัวแม่เท้าของตนเองอยู่บนใบไม้ใบนั้น แน่ละมันเป็นภาพที่อัศจรรย์ชนิดที่ไม่เคยมีปรากฏในภาพยนตร์ที่ไหนมาก่อนเลย ทุกคนที่ได้เห็นต่างก็เกิดความตื่นเต้นจนลืมตัวไปทั่วกัน

ครั้นแล้วก็ปรากฏเป็นองค์อวตารต่าง ๆ ตามลำดับ เช่น มัสยาวตาร (เป็นรูปปลา) และกูรมาวตาร (เป็นรูปเต่า) เป็นต้น เรียงตามลำดับกันเรื่อยมา นอกจากนั้นก็ยังมีฉากการปลดปล่อยพระยาช้าง ซึ่งเรียกว่า คเชนทร์โมกษะ และฉากนางเทพอัปสรโมหินี ซึ่งเป็นนางแปลง คือเป็นพระวิษณุแปลงตัวมา กำลังแจกจ่ายน้ำ อมฤต แก่เทพยดาโดยทั่วกัน ฉากเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นมานี้ มิใช่จะมีแต่เพียงเรื่องราวหรือเหตุการณ์อันเกี่ยวกับพระวิษณุเท่านั้น แต่ยังมีฉากที่เกี่ยวกับพระ-สุรัสวดี และพระพรหม พระศิวะและองค์ชายาคือปารตี

อีกด้วย ในที่สุดก็มาถึงฉากพระกฤษณะ ซึ่งหลังจากที่ได้แสดงให้เห็นการอุบัติขึ้นของท่านแล้ว ก็ยังแสดงให้เห็นตอนที่เป็นผู้ขี้เล่น คือแกล้งแหย่และหยอกคนโน้นคนนี้บ้างเรื่อยมาจนถึงตอนทรงเป่าปี่ และตรัสเรื่องภควัทคีตาท่านได้แปรร่างเรื่อยมาเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งปัณฑรี, ท่านเชอร์ดิบาบา และในที่สุดก็เป็นเด็กที่เกิดในตระกูลนักแสดงละคร คือตัวสัตยาเอง จากนั้น โรงภาพยนตร์และจอวิเศษก็หายวับไป และทุกคนก็รู้สึกตัวว่าได้มาอยู่ในห้องในบ้านของ ธัมมิราชุตามเดิม

ข่าวเรื่องการฉาย "ภาพยนตร์" ชุดดึกดำบรรพ์ชนิดมหัศจรรย์นี้ ไม่ช้าก็แพร่กระจายจากปากต่อปากออกไปเรื่อย ๆ ทำให้ชื่อเสียงของสัตยาโด่งดังขึ้นอย่างรวดเร็ว

ปาฏิหาริย์รัศมีปรากฏในโบสถ์
แทนเทวรูปองค์ประธาน

และแล้ววันหนึ่ง คณะเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจำนวนหนึ่งมีรองสารวัตรฝ่ายการศึกษา, สารวัตรฝ่ายสาธารณสุข, วิศวกรฝ่ายการโยธา เจ้าหน้าที่สภาเทศบาล

บางคน และนักธุรกิจจำนวนหนึ่ง แห่งเมือง ฮอสเปต ใกล้กับเมืองฮัมปี ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าของอาณาจักรวิชัยนคร ได้ร่วมกันส่งคำเชิญมายังนายเสสมราชุ พี่ชายของสัตยา ขอให้เขานำน้องชายซึ่งเป็นเด็กมหัศจรรย์คนนี้เดินทางไปที่ฮอสเปตด้วย เนื่องจากในระยะนั้นตรงกับวันหยุดเรียนในระหว่างเทศกาล ทสาระ นายเสสมราชุจึงจัดผู้คนรวมกันเป็นคณะใหญ่ เดินทางไปฮอสเปตพร้อมกับสัตยาตามที่เขาขอมา

หลังจากที่คณะเดินทางของเสสมราชุได้เที่ยวชมโบราณวัตถุอันเป็นทรากสลักหักพังของเมืองฮอสเปตแล้ว ทุกคนก็มุ่งหน้าไปยังโบสถ์ วิรูปักษ์ ซึ่งเป็นชื่อของเทพเจ้าผู้คุ้มครองผู้ปกครองแห่งวิชัยนคร ความจริงวิรูปักษ์นี้ก็เป็นชื่อ ๆ หนึ่งของพระศิวะผู้มีตาสามตานั่นเอง คัมภีร์พระเวทสั่งให้เราหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเพื่อนมัสการท้าววิรูปักษ์ ในขณะที่ทำพิธีกรรมที่เรียกว่า สันธยา มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่าตามข้อความในมนตร์ที่ใช้ในการสวดถวายพรนั้น เราก็ได้ทราบว่าพระศิวะปางนี้ มีพระวิษณุอยู่ทางด้านซ้ายขององค์ท่าน

ด้วย คือเขาเรียกกันว่า หะริหะระ (Hari-Hara) หะริ คือพระวิษณุ หะระคือพระศิวะ

ในขณะที่ทุกคนเข้าไปในโบสถ์นั้น สัตยานารายณะได้อยู่ข้างนอกตามลำพัง โดยได้เที่ยวเดินดูภาพแกะสลักไปรอบ ๆ บริเวณนั้น ปรากฏว่าในวันนี้ทุกคนสังเกตเห็นว่า เขามีท่าทางคล้าย ๆ กับว่าจะอยู่ในภวังค์ตลอดเวลา จึงไม่ค่อยมีใครกล้าพูดรบกวนเขาเท่าใดนัก ดังนั้น ทุกคนจึงปล่อยให้เขาอยู่ข้างนอกโบสถ์ตามลำพัง ฝ่ายพระที่รักษาโบสถ์นั้น เมื่อเห็นมีคนเข้าไปนมัสการหลายคน ก็จุดการะบูนขึ้นในที่บูชา และกล่าวว่า "ขอให้พวกเราจงทอดทัศนาพระผู้เป็นเจ้าให้เต็มตากันเถิด"

และก็เป็นความจริงเช่นนั้น คือบรรดาผู้ที่เข้าไปในโบสถ์ ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาแล้ว เป็นแต่ว่าไม่ใช่วิรูปักษ์ลิงคะ คือรูปทรงกลมรี ซึ่งเป็นสัญญลักษณ์ของจักรวาล ดังที่เขาคิด แต่ทว่าเป็นสัตยา ซึ่งตอนนั้นปรากฏว่ามายืนเป็นสง่าอยู่บนแท่นบูชาแล้ว ทุกคนตกตลึงมองให้แน่ใจ แต่ก็เป็นความจริง สัตยานารายณะกำลังยืนเด่นเป็นสง่า มีท่าทางและราศีรุ่ง

โรจน์ สมเป็นเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง บนดวงหน้านั้นมีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่ด้วย สัตยานารายณะตอนที่กล่าวถึงนี้ ปรากฏเป็นพระวิษณุที่แท้จริง คือไม่เพียงแต่จะปรากฏอยู่เป็นครึ่งหนึ่งของท้าววิรูปักษ์เท่านั้น แต่ยังทำให้เห็นเป็นองค์พระศิวะในร่างของสัตยาเต็มที่อีกด้วยบุคคลทุกคนในคณะทัศนาจรตอนนี้ ก็เป็นอันได้เห็นความมหัศจรรย์นี้โดยทั่วกัน แม้พวกที่ไม่เคยเชื่อมาแต่ก่อนเลย หรือพวกที่ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งก็ได้เห็นข้อพิศูจน์แห่งความเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ หรือว่าเป็นคนเหนือคนของสัตยา ณ ที่นี้เอง

ภาพนิมิตอันประหลาดนี้ปรากฏให้เห็นอยู่ครู่หนึ่งก็หายไป ต่อจากนั้น ทุกคนก็ได้เห็นวิรูปักษ์ลงคัมอยู่ในที่เดิม แต่ตอนนี้ไม่มีใครสนใจดูหรือบูชารูปลิงคัมนั้นกันอีกแล้ว ทุกคนวิ่งแน่บตามกันออกมาเป็นหางโดยตรงมาที่ประตูรั้วของโบสถ์นั้น ก็ได้เห็นสัตยายืนพิงกำแพงอยู่ที่เดิมอย่างเคร่งขรึม ตามองไปที่ขอบฟ้าเบื้องหน้า—เป็นการมองอย่างเหม่อลอยชนิดที่ไม่มีใครเดาได้ว่าเป็นการมองของผู้ที่เข้าถึงความว่าง(emptiness)

หรือความเต็มสมบูรณ์ (fullness) กันแน่ หรือว่าอาจจะเป็น ความว่างอันเกิดจากความสมบูรณ์ คือเต็มเปี่ยมก็ได้กระมัง ก็เมื่อบุคคลผู้มองเป็นผู้เต็มเปี่ยมในทุกๆอย่าง ยังจะมีอะไรให้เขามอง (หา) อีกหรือ ? และการมองเช่นนั้นจะมีลักษณะเช่นไร คนอย่างเรา ๆ คงจะไม่มีทางที่จะเข้าใจเขาได้เลย

หลายคนที่วิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากโบสถ์หลังจากที่ได้เห็นภาพนิมิตดังกล่าวแล้วนั้น ได้ทำการบูชาเขาด้วยดอกไม้ และจุดการะบูนเบื้องหน้าเขาทันที แม้ว่าวันนั้นจะเป็นวันพุธ คือมิใช่วันพฤหัสบดี อันเป็นวันสำหรับการบูชาพระก็ตาม สัตยาได้รับรู้การบูชานั้นด้วยอาการอันสงบเป็นปกติ

ข่าวนี้ได้กระจายออกไปในแถบนั้นอย่างรวดเร็ว ผู้คนในเมืองฮอสเปตต่างพากันตื่นเต้นยกใหญ่ การบูชาในวันรุ่งขึ้นคือวันพฤหัสบดี ก็มีผู้มาร่วมพิธีกันอย่างคับคั่งเป็นประวัติการณ์

ปาฏิหาริย์รักษาโรคด้วยวาจาสิทธิ์

และในวันนี้มีเรื่องปาฏิหาริย์มหัศจรรย์เกิดขึ้นอีกเรื่องหนึ่ง คือมีคนป่วยเป็นวัณโรคคนหนึ่งถูกหามมาให้สัตยา พร้อมกับวิงวอนขอให้เขาช่วยเหลือด้วย คนไข้คนนี้ซูบผอมจนแลดูเป็นร่างโครงกระดูกเหมือนกับหุ่นไล่กา และลุกไม่ขึ้นแล้ว สัตยายืนอยู่ข้าง ๆ คนป่วยนั้น เขาใช้มือลูบตัวคนป่วยนั้นไปมา แล้วก็ออกคำสั่งว่า "เอ้า! ลุกขึ้นเถอะ" ขาดคำคนป่วยที่นอนแบบ หายใจระรวยอยู่ก็ลุกผลุนผลันขึ้นมานั่งได้อย่างมหัศจรรย์ ทุกคนที่ได้เห็นก็เชื่อแน่ว่า เขาต้องได้รับประทานพละกำลังนี้มาจากพระหะริหะระ หรือศิวะศักติอย่างแน่นอน

"เอ้า! ที่นี่ลองวิ่งไปมาดูซิ" สัตยาออกคำสั่งอีกครั้งหนึ่ง

คนป่วยออกวิ่งตามเทวบัญชาทันที เขาวิ่งไปได้เป็นระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร แล้วก็ก้มลงหมอบแทบเท้าของสัตยา ร้องออกมาด้วยความปลื้มปีติและกตัญญูว่า "โอ! พระองค์ผู้เป็นวิทยานาถ (หมอวิเศษ) แท้ทีเดียว"

ปรากฏการณ์เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่อง ๆ หนึ่งที่เกิดขึ้นในสมัยพระเยซูไครสต์ ตามที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ไบเบิลว่า พระเยซูได้ทำการรักษาคนเป็นง่อยด้วยวิธีการเช่นเดียวกันนี้ คือท่านได้บอกกับคนป่วยผู้นั้นว่า "จงลุกขึ้นพับที่นอนเสีย และเริ่มออกเดินได้แล้ว" ซึ่งคนป่วยผู้นั้นก็ทำตามคำบัญชาของพระเยซูได้ทันที

การสวดภชันในที่สาธารณะครั้งแรก

ในคัมภีร์พระเวทมีข้อความสรรเสริญ พระรุทระ คือพระศิวะไว้ว่าเป็นแพทย์เหนือแพทย์ทั้งปวง ซึ่งสัตยาก็ได้แสดงความจริงข้อนี้ให้เห็นประจักษ์แล้ว หลังจากที่ได้แสดงให้รู้กันทั่วไปว่า เขาเป็นท้าววิรูปักษ์แน่นอน และ ผู้คนแตกตื่นกันยกใหญ่ สัตยาได้บอกให้ประชาชนสวดภชันกัน โดยเขากล่าวนำด้วยน้ำเสียงที่ไพเราะน่าฟังอย่างยิ่ง เป็นโชคดีของชาวเมืองฮอสเปตอย่างยิ่งที่เขาได้มีโอกาสสวดภชันในที่สาธารณะกันเป็นครั้งแรก และเป็นสถานที่แห่งแรกภายใต้การนำของสัตยาอีกด้วย

ปาฏิหาริย์ทำของน้อยให้เป็นมาก

เมื่อสัตยากลับจากเมืองฮัมบีไปที่ อุรวะโกนดา เขาได้ตรงไปที่บ้านของครูธัมมิราชุของเขา พร้อมด้วยคณะผู้ติดตามซึ่งมีจำนวน ๒๕ คน พอไปถึงเขาได้บอกแก่หญิงแม่บ้านว่า "นี่ แม่ช่วยเตรียมอาหารกลางวันและกาแฟให้สำหรับทุกคนด้วยนะจ๊ะ"

หญิงแม่บ้านตกใจ เมื่อได้รับคำสั่งโดยปัจจุบันทันด่วน เช่นนั้น เธอตอบว่า "คอยก่อนได้ไหมคะท่านสวามี ดิฉันทำอาหารไว้พอดีสำหรับในครอบครัวเท่านั้นเอง ไม่ได้เผื่อไว้สำหรับคนมากมายถึงขนาดนี้เลย"

"ไม่เป็นไรดอก แม่" สัตยากล่าว จัดมาเลี้ยงกันเถอะ มันก็มีพอเองน่ะแหละ"

ตอนนี้ นายธัมมิราชุ นึกขึ้นมาได้ถึงกรณีนายสามารถ รามทาส ผู้ซึ่งเคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนแล้วเหมือนกัน คือนายสามารถ ผู้นี้ได้เตรียมอาหารไว้สำหรับกินกันแค่ ๔ คน เท่านั้น แต่เมื่อได้รับคำสั่ง

เช่นเดียวกันนี้ อาหารของเขาก็มีเพียงพอที่จะเลี้ยงคนที่เป็นสาวกของพระศิวะได้ถึง ๖๐ คน

เมื่อคิดได้เช่นนี้ สองสามีภรรยาก็ไม่รอช้าจัดจัดแจงตักอาหารกลางวันใส่จาน แล้วก็เทกาแฟใส่ถ้วยแก้วทันที ผลที่ปรากฏก็คืออาหารเพิ่มปริมาณขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งพอเลี้ยงคนที่ติดตามสัตยามาได้หมดทุกคน

ยานอวกาศ "ที่สลัดจรวด" ออกทีละท่อน

วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๑๙๔๐ ยังเป็นพิธีอีกวันหนึ่งสำหรับสาวกของสัตยาไส นอกเหนือไปจากวันคล้ายวันเกิดของเขา เช่นเดียวกับวันเกิดเหมือนกัน วันดังกล่าวนี้ยังเป็นสังกตหร จาตุรถี ของเดือนอัศวยุชะด้วย คำว่า อัศวยุชะ แปลว่า ม้าคู่ซึ่งมาประชุมกันในโอกาสเดียวกัน เรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างม้าคู่ของสัตยาไส กับของกาลกิอวตาร ดังต่อไปนี้

คือนับตั้งแต่เวลาที่กล่าวถึงนี้เป็นต้นไป ม้าคู่ของสัตยาไส จะหลอมรวมกันเข้าเป็นหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้หมายความชีวิต (ที่เหมือนกับละคร) ของสัตยาในฐานะ

ที่เป็นนายสัตยานารายณะราชุ ซึ่งมีพันธะที่จะต้องทำและผูกพันแบบฆราวาสธรรมดาทั่วไปนั้นจะต้องสิ้นสุดกันเสียที ไส บาบา ที่เป็นตัวเองโดยสมบูรณ์จะต้องเกิดขึ้นในโลกคราวนี้ละ เมฆหมอกที่เคยบดบังดวงจันทร์อันสุกสกาวไว้มาเป็นเวลานานนั้น บัดนี้จะต้องเปิดออกเพื่อให้คนทั้งหลายได้มีโอกาสเห็นดวงจันทร์อย่างเต็มที่กันเสียที

อันที่จริง "จรวด" ท่อนแรกได้ถูกสลัดหลุดไปเมื่อวันที่ ๘ มีนาคมหลายปีมาแล้ว ซึ่งในตอนนั้นเขาได้เดินทางออกจากร่างกายไปในอวกาศ (คือโลกทิพย์) ในระยะที่คนทั้งหลายเข้าใจว่า เขาถูกแมลงป่องนี่มีพิษร้ายกัดเอาจนตาย *(ซึ่งความจริงไม่ได้มีแมลงป่องมากัดเขาเลย ดังคำที่เขาเคยกล่าวไว้เองในตอนหลัง)* หลังจากนั้นก็ยังมี "จรวด" เหลืออยู่อีก ๒ ท่อน ซึ่ง "ยานอวกาศ" (คืออัตตาของเขา) จะต้องสลัดทิ้งต่อไป เพื่อที่ยานนั้นจะได้ลอยตัวอยู่อย่างเสรีในอวกาศอันกว้างขวางไม่มีขอบเขต และอยู่เหนือความดึงดูดของโลกโดยสิ้นเชิง สัตยาได้สลัดจรวดท่อนที่สองออกเมื่อวันที่ ๒๓

พฤษภาคม ตอนนี้เขาประกาศตัวเองว่าเขาเป็น ไสบาบา ต่อจากนั้นก็เหลือ "จรวดเชื้อเพลิง" อีกท่อนเดียว ก่อนที่อายุจะครบ ๑๔ ปี ในวันสังกตหระ เดือนต่อไปก็เป็นอันว่า เขาจะต้องเริ่มศักราชใหม่แห่งชีวิตของเขาแล้ว และวันเช่นนี้แหละจะเป็นวันที่ได้ฤกษ์ดีที่สุด เพราะคำว่า สังกตหรณะ แปลว่า การปลดเปลื้องอุปสรรคให้หมดสิ้นไป หลังจากนั้น เขาก็จะได้พ้นจากความดึงดูดของโลกหรือว่า พันธะที่มีอยู่กับครอบครัวในทางโลกกันเสียที การสลัดจรวดสามท่อนออกเป็นสามระยะ น่าจะเปรียบได้กับการสลัดกายเนื้อ กายทิพย์ และกายที่เกิดจากสัญญา* ซึ่งจะถูกสลัดหรือปล่อยวางไปเป็นระยะ ๆ (ในการปฏิบัติธรรม) เพื่อที่ผู้ปฏิบัติจะเข้าถึงสภาวะที่มีความสุขสงบอย่างแท้จริง (Beautitude of Being)

---

* สามคำนี้ เป็นการแปลมาจากคำภาษาอังกฤษว่า gross body, subtle body และ causl body สองกายแรกนั้นไม่มีบัญหา แต่กายที่สามนี้มีบัญหามาก เพราะไม่มีคำแปลที่ตรงกับหน้าที่จริง ๆ ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสแปลตาม ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ในโปฏฐปาทสูตร ที่ฆนิกาย เพื่อแก้ขัดไปก่อนจนกว่าจะคิดคำอื่นได้ดีกว่านี้ แต่โดยใจความก็คิดว่าคงจะพอไปกันได้อยู่

สัตยาเริ่มมีอาการคล้ายกับจิตตกภวังค์อยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ตอนเช้าของวันนั้น จะเป็นไปได้ไหมที่ว่าอำนาจของพันธะทางโลกที่ผูกมัดเขาไว้นั้น กำลังจะเริ่มอ่อนกำลังลงและจะสลายไปแล้ว? แต่ก็มีปัญหาน่าคิดอยู่อีกว่า อันที่จริงแล้วเขาได้อยู่ภายใต้อำนาจของพันธะเช่นนี้มาแต่ก่อนด้วยหรือ?

การสลัดพันธะทางครอบครัว

ท่านนายตรวจสรรพสามิตชื่อ อัญชเนยาลุ เป็นบุคคลผู้หนึ่งที่เลื่อมใสสัตยามาก เขาได้สังเกตเห็นลักษณะอาการคือราศีอันฉายแสงเปล่งปลั่งของสัตยาแล้ว ต้องประทับใจอย่างไม่มีเสื่อมคลาย อย่างไรก็ตาม ในวันนั้นสัตยาก็ยังไปโรงเรียนตามปกติ ทั้งที่เป็นวันอาทิตย์ ทั้งนี้เพราะเป็นการเรียนชดเชยวันหยุดเทศกาล ซึ่งทำให้โรงเรียนได้หยุดมาหลายวันแล้ว ในการไปโรงเรียนครั้งนี้ อัญชเนยาลุก็ร่วมทางไปด้วยจนถึงประตูโรงเรียน ในระหว่างนั้นวันนั้นสัตยาได้ครุ่นคำนึงว่า "วันนี้เป็นวันเรียนทั้งที่เป็นวันหยุด ดีล่ะ ต่อจากนี้ไป มันจะเป็นวัน

หยุดสำหรับตนทั้งๆ จะเป็นวันเรียน (ของผู้อื่น) เรามาสู่โลกครั้งนี้เพื่ออะไร ? เราจะปล่อยให้ตนเองถูกผูกมัดอยู่ด้วยพันธะทางครอบครัวเช่นนี้เรื่อยไป เพื่อประโยชน์อะไร ? ครอบครัวราชุก็ได้รับกุศลผลบุญอันเป็นลบล้างอกุศลแต่เดิมมาอย่างพอเพียงแล้ว เห็นจะต้องเลิกการแสดงละครเช่นนี้เสียที

ในที่สุดเขาก็กลับจากโรงเรียนมาสู่บ้าน พร้อมที่จะสลัด "เปลือก" ชั้นสุดท้ายนี่ห่อหุ้มเขาออกเสียที

ปาฏิหาริย์รัศมีรอบศีรษะ

ตอนนี้ปรากฏว่า มีรัศมีอันแรงกล้าประหนึ่งแสงของดวงอาทิตย์ในเวลาเที่ยง ล้อมรอบศีรษะเขา เป็นแสงที่แผดกล้าจนกระทั่งอัญชเนยาลุทนไม่ไหว เขาต้องหลับตาทันที ตอนนี้สัตยาซึ่งกำลังทอดน่องอยู่แต่เดิมก็พุ่งตัวออกมาเดินมาอย่างรวดเร็ว จนมาถึงสถานที่ซึ่งสมมติว่าเป็นบ้านหรือที่อยู่ของเขา พอถึงประตูบ้านเขาก็โยนกระเป๋าหนังสือเข้าไปข้างใน พร้อมกับประกาศด้วยน้ำเสียงอันแสดงความองอาจอย่างยิ่งว่า

"เราคือไส เราไม่ใช่สัตยาของเธออีกต่อไปแล้ว เราจะหมดพันธะกันตั้งแต่นี้ไป"

พี่สะใภ้ของสัตยาชื่อ สุสีลัมมะ ได้ยินเสียงประกาศก้องเช่นนั้นก็วิ่งออกมาดู แต่เธอก็ทนต่อความแรงกล้าของประกายรัศมีไม่ได้เช่นเดียวกัน เธอหลับตาแล้วหันหลังกลับ ประหลาดใจว่า เหตุใดน้องชายของสามีของเธอผู้ซึ่งเคยเป็นเด็กสุภาพราบเรียบจึงกลายเป็นผู้วางอำนาจเช่นนั้นไปได้ เธอได้ร้องกรี๊ดออกมาทันที

สัตยาได้บอกกับเธออย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ฉันจะไปละนะ พี่ ฉันไม่ได้เป็นน้องของพี่อีกต่อไปแล้ว เรื่องมายาทั้งหลายนี่เป็นอันสิ้นสุดกันที ฉันจะต้องไปตามเสียงเรียกของสาวกของฉัน เพื่อปฏิบัติภาระกิจของฉัน ซึ่งต่อไปนี้ฉันจะต้องลงมือทำงานอย่างเต็มที่ ฉันไม่สามารถจะขดตัวอยู่ในบ้าน และถูกผูกมัดด้วยพันธะต่างๆ อีกต่อไป ฉันจะเป็นคนของโลกล่ะ"

แต่พี่สะใภ้ยังคงอ้อนวอนว่า "โธ่! สัตยา อย่าเพิ่งไป เราต้องรับผิดชอบต่อคุณพ่อคุณแม่ของเธอนะ

เราจะส่งข่าวไปให้ท่านทราบ เพื่อให้ท่านมาตกลงกับเธอก่อน ช่วยรอจนกว่าท่านจะมาเถิดนะ สัตยา"

"ท่านทั้งสองก็ไม่รู้จักฉันโดยแท้จริงดอก พี่และท่านก็ไม่รู้ว่าฉันตั้งใจเด็ดเดี่ยวแล้ว พี่กลัวว่าท่านจะหาว่าพี่ไล่ฉันออกจากบ้านหรือ? อย่าคิดอย่างนั้น หรืออย่าทำให้ฉันคิดอย่างนั้นเลย ฉันได้ยินเสียงเรียกแน่ชัดและตกลงใจแน่วแน่แล้ว ไม่มีใครจะมาเปลี่ยนใจฉันหรือทำให้ฉันเขวได้ดอก" สัตยากล่าวแก่พี่สะใภ้ของเขาอย่างเยือกเย็นแต่เด็ดเดี่ยว

ส่วนพี่ชายของเขาคือ เสสมราชุ เมื่อได้ทราบเรื่องก็รีบกลับจากโรงเรียน เขาไม่เคยคิดฝันมาแต่ก่อนว่า น้องชายของเขาจะไปไกลถึงขนาด จะทิ้งบ้านทิ้งพ่อแม่พี่น้องไปเลยเช่นนี้ ถึงแม้ว่าเขาจะได้รู้มาก่อนว่าน้องชายของเขาเป็นคนมีใจเด็ดเดี่ยวอยู่บ้างก็ตาม เขาก็ได้พยายามอ้อนวอนสัตยาให้เปลี่ยนใจ แต่ไม่เป็นผลสำเร็จเช่นเดียวกับภรรยาของเขาเหมือนกัน ฝ่ายเพื่อนบ้านคนหนึ่งที่ชื่อว่า นารายนะศาสตรี ซึ่งเคยได้รับการสั่งสอนจากสัตยามาบ้าง ได้วิ่งออกมาดูเหตุการณ์และได้

เห็นรัศมีสัตยา ได้ยินเสียงประกาศความตั้งใจมั่นว่าสัตยาจะเลิกละสิ่งที่เป็นมายาทั้งมวล เพื่อปฏิบัติภารกิจของเขา เมื่อเห็นสภาพการณ์เช่นนี้ เขาก็ตกตลึงด้วยความชนพองสยองเกล้าจนพูดอะไรไม่ถูก แต่ได้ยืนพนมมือฟังอยู่เช่นนั้นเอง

แล้วสัตยาก็กล่าวต่อไปอีก "การที่จะให้ฉันรอขออนุญาตเพื่อให้ยอมให้ออกจากบ้านไปนั้น ไม่มีทาง สำเร็จดอกฉันจำเป็นจะต้องตัดทางบ่วงของโลกมายานี้ให้ได้จะไปมัวรอให้เธออนุญาตเสียก่อนนั้น ทำไม่ได้อีกแล้ว"

ว่าแล้วเขาก็หันหลังกลับเดินออกไปสู่โลกกว้างทันที

สู่โลกกว้าง

บัดนี้เขาไม่ใช่สัตยานารายณะราชุอีกต่อไปแล้ว เหมือนกับพญาช้างที่ชูงวงส่ายไปมาด้วยความภูมิใจในศักดิ์ศรีของตน หลังจากที่ได้สลัดโซ่ตรวนออกจนหมดสิ้นแล้ว สัตยาก็ได้สลัดพันธะทางครอบครัวเล็กๆ ของเขาออกหมด เพื่อย่างเข้าสู่ครอบครัวใหญ่อันเป็นครอบครัวที่มีความรักความเมตตากันทั่วโลก และเพื่อช่วย

สมาชิกผู้ที่กำลังได้รับความทุกข์ความคับแค้นของครอบครัวนี้ ซึ่งมีอยู่นับจำนวนไม่ถ้วน สาวกของเขาต่อไปนี้จะไม่จำกัดความเป็นอยู่แค่ครอบครัวเล็ก ๆ ของนายธัมมิราชุเท่านั้น แต่จะขยายวงกว้างออกไป รวมทั้งบุคคลที่แม้ไม่เคยรู้จักไส บาบานี้มาก่อน แต่ก็ได้บูชาสัจธรรมเช่นเดียวกันนี้ ซึ่งปรากฏอยู่ในรูปต่าง ๆ กัน หรือแม้ไม่ได้ปรากฏเป็นรูปใด ๆ เลยก็ตาม

สุนัขไล่เนื้อแห่งสวรรค์

เขาได้เริ่มภารกิจเพื่อจะช่วยคนทั่วไป ไม่ใช่แต่เฉพาะผู้ที่ยังไม่รู้จักไส บาบาในร่างนี้เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงผู้ที่ยังไม่รู้แม้แต่ความจริงที่ว่า ตนเองกำลังหลงงมอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ ซึ่งต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่ง จริงอยู่เขากล่าวถึงเสียงเรียกจากสาวกของเขาแต่แล้วอาศัยความเมตตาอันหาขอบเขตมิได้ของเขาเองน่ะแหละ เขาได้กรุณาจูงใจให้คนเหล่านั้นเรียกร้องเขา ความจริงข้อนี้ก็คงจะเป็นทำนองเดียวกันกับที่ นักบุญชาวทมิฬท่านหนึ่งที่ชื่อ มานิกยะ วัจฉกะ ได้กล่าวไว้ว่า

"องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเองที่ได้กรุณาดลใจให้เราสวดอ้อนวอนพระองค์ท่าน และได้ประทานพรใหแก่เราตามที่เราสวดขอไป" หรือคงจะเป็นทำนองเดียวกับ สุนัขไล่เนื้อแห่งสวรรค์ (ดูเล่ม ๔ บทที่ ๓๘) ซึ่งเฝ้าติดตามไล่มนุษย์อย่างไม่ลดละด้วยอาศัยเมตตากรุณาที่จะช่วยเหลือเขาให้พ้นจากความทุกข์นั่นเอง

วิหคเหิรลม

จากการที่สัตยาได้ตัดความผูกพันกับครอบครัวเดียว เขาได้ขยายความผูกพันหรือภารกิจอันจะพึงมีต่อคนทั่วโลก และแม้ว่าเขาจะสลัดตนเองหลุดจากความเป็นสมาชิกของครอบครัวเดียว แต่เขาก็สามารถมีความสัมพันธ์กับปัญหาของสมาชิกของครอบครัวต่างๆ ทั่วโลก และแล้วก็สามารถช่วยแก้ปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนของคนเหล่านั้นได้ยิ่งขึ้น ด้วยความรักอันไม่มีขอบเขตของเขา ต่อจากนี้ไปสัตยาจะเป็นนกแก้วที่ออกมาจากกรงแคบๆ คือความเป็นสมาชิกของครอบครัวเดียว และโผผินบินออกไปสู่โลกกว้างอันเขียวชอุ่ม คอความรักอัน

สดชื่นที่มีต่อมนุษยชาติทั้งมวล นกอิสระตัวนี้จะได้โผผินบินข้ามภูเขา ล่องลอยอยู่เหนือห้วยละหารธารน้ำไหลในที่ต่าง ๆ พร้อมกับโปรยปรายน้ำหวานแห่งจิตใจออกไปชุบชีวิตบุคคลที่กำลังได้รับความทุกข์เดือดร้อนรำเค็ญทั้งกายและใจ และผู้ที่หลงงมงายอยู่กับบาปอันเลวร้ายนานาประการ เขาจะต้านทานการรุกรานของ กาลี แห่งยุคกลี ซึ่งกำลังทำการบุกอย่างหนัก เขาจะทำงานอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย เพื่อเผยแพร่อุดมคติแห่งความรัก, หน้าที่, ศาสนาและธรรมะ ทั้งจะอุทิศชีวิตเพื่อประโยชน์เกื้อกูลแด่สัตวนิกายทั้งปวง ในการยกระดับของของเขาเหล่านั้นให้สูงขึ้นวิญญาณ

เขาจะนำฝนแห่งธรรมคือความศักดิ์สิทธิ์มาโปรยปรายให้แก่ชาวโลกที่กำลังเผาจิตใจของตนเองให้มอดไหม้อยู่ตลอดเวลา ด้วยการทำสิ่งที่เป็นบาปร้ายนานาประการ สำหรับผู้ที่มีปากอันแห้งผากด้วยความร้อนคือตัณหา ทำให้กระหายหิวอยู่ตลอดเวลานั้นเล่า เขาจะเอาผงกัลปพฤกษ์คือสันติธรรมมาแจกจ่าย เขาได้ประ-

กาศตนว่าไม่ยอมเกี่ยวข้องกับพันธะใดๆ แล้ว แต่เขาผู้นี้แหละจะยอมรับเอาพันธะคือ การอนุเคราะห์มนุษย์ทั่วไปด้วยอาศัย เปรม คือความรักอันบริสุทธิ์อย่างแท้จริง

ต่อจากนี้เขาไม่ได้เป็นเพียงสัตยาแล้ว แต่เขาจะเป็น สัตยา ไส บาบา-

จบเล่ม ๕

ในเล่ม ๖ มีการแสดงปาฏิหาริย์ในแบบแปลก ๆ หลายประการ รวมทั้งการเดินแหวกน้ำ คล้ายกับที่พระพุทธองค์ทรงแสดงคราวทรมานอุรุเวลกัสสปชฎิล และการใช้นิ้วชี้ให้กระแสน้ำซึ่งกำลังจะไหลเข้าท่วมหมู่บ้านนั้นเปลี่ยนทางไหลไปลงทะเลสาปในทันที

ข้อความบางตอน
จากเรื่อง
ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๖

๑ ให้สิ่งที่อยากได้เพื่อจะอยากได้สิ่งที่อยากให้

เราให้สิ่ง ที่เขา เผ้าอยากได้
จะได้เป็น การง่าย จูงใจเขา
เพื่อต่อไป จะอยากได้ สิ่งที่เรา
อยากให้เขา รับไป ด้วยใจจริง

(I give them what they want in order to make them want what I want to give them)

๒. เหตุใดคนดีจึงได้รับความทุกข์ ?

มีตัวอย่างหลายรายที่ท่านสวามีได้ชลอผลของกรรม (อันเลวร้าย) ไว้ให้เกิดขึ้นช้าออกไปบ้าง คือให้เกิดขึ้น

แก่บุคคลนั้น ๆ ในเมื่อเขามีบารมีแก่กล้า (คือมีปัญญาหรือโยนิโสมนิสการคือ "รู้จักคิด" ได้แล้ว) ต่อจากนั้นท่านก็ปล่อยให้ ผล (ร้าย) ของกรรมนั้นเกิดขึ้นแก่เขา (ซึ่งเป็นคนดีขึ้นมาบ้างแล้ว) ต่อไปตามวิถีทางของมัน (เพราะถ้าไม่ชลอไว้ชั่วคราวเช่นนั้น เขาอาจจะทำบาปซ้ำลงไปอีกในเมื่อจิตของเขายังตกต่ำอยู่) (There are instances where he has prevented the onslaught of karma up to the time when the devotee matures, and then allows it to have its course)

(โปรดอ่านเรื่อง Why do bad things happen to good people? เหตุใดคนดี ๆ จึงมักได้รับสิ่งที่เลวร้าย ? ในวารสาร Reader's Digest ฉบับเดือนมีนาคม ๑๙๘๓ นี้ด้วย)

๓. เอาอย่างอ้อย

ถ้าเราจะให้อ้อยกลายเป็นน้ำตาล เราก็นำมันมาบีบคั้น ถ้าเราจะนำทองมาให้เป็นเครื่องประดับ เราก็ต้องทำให้มันละลาย แล้วนำมันมาทุบตีให้เป็นรูปร่างตามที่ต้องการ เหตุการณ์ในชีวิตของสาวกของท่านสวามีเป็น

เครื่องพิสูจน์ให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าท่านได้ "ยืนเคียงข้างเขา" (ในยามทุกข์ลำเค็ญ) และเอื้อมมือไปดึงเขาขึ้นมา (จากหล่ม) นี้เกิดขึ้นแก่สาวกที่ภักดีต่อองค์ท่าน และเป็นคนที่ท่านต้องการจะทดสอบลองใจดูให้เห็นประจักษ์ชัด ทั้งนี้เปรียบเหมือนนำศิษย์ผู้นั้นมาบีบมาคั้นมาทำให้ละลาย และมาทุบต่อย่างขนานใหญ่ เพื่อที่จะทำเขาเหล่านั้นได้ใช้กรรมเก่าให้หมดสิ้นไปเสียก่อน (คือก่อนที่จะได้รับผลอันน่าชื่นใจของกรรมใหม่)

if the cane has to become sugar, it has got to be crushed. If gold is to become an ornament, it has got to be melted and beaten to shape. The episodes in the lives of Swami's devotees are ample proof of the fact that He stands beside and pulls up with a supporting hand the devoted soul that He chooses to test, by similar crushing and melting and beating in the process of making then work out their Karma)

๔. ศัตรูที่ร้ายแรงที่สุด

ศัตรูที่ร้ายแรงที่สุดของเรา ก็คือความปั่นป่วนรวนเร (ความไม่เอาจริง) ของจิตใจของเราเอง (The worst enemies are one's own vacillations of the heart)

๕. สิ่งที่อยู่ไกลคือสิ่งที่อยู่ใกล้

สิ่งที่อยู่ไกลแสนไกลนั้น อาจจะอยู่ใกล้แสนใกล้ก็ได้ (What is beyond the beyond could still be closer than the closest)

๖. เราไม่ใช่ครูใจดี

เจ้าจะให้เราใจดี เที่ยวโปรดคนโน้นคนนี้ให้ถึงความหลุดพ้นง่าย ๆ นั้น ไม่ได้ดอก (I cannot be too liberal with liberation)

๗. ศรัทธาต้องไม่รุนแรงเกินไป

การยอมมอบกายถวายชีวิตอย่างสิ้นเชิง ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (คือโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ นั้น) เป็นของจำเป็นจริง ๆ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช่เกิดจากศรัทธาหรือความ

ภักดีอย่างเดียว คือต้องเกิดจากยอมสละศรัทธาหรือความภักดี ซึ่งบางคราวก็รุนแรงเกินไป (คือเป็นทาสของอารมณ์เกินไปด้วย) (Total devotion is necessary, probably not for true devotion, but even for sacrificing excessive devotion)

พ่อแม่	พวกพ้อง	น้องพี่
ภรรยา	สามี	ลูกหลาน
วงศา	คณาญาติ	ยาวนาน
เปรียบปาน	ฝูงชน	มากมาย
มุ่งมา	เที่ยวงาน	ตลาดนัด
แออัด	ยัดเยียด	มากหลาย
คับคั่ง	ชุลมุน	วุ่นวาย
ซื้อขาย	พูดจา	พาที
ต่อรอง	ราคา	โต้เถียง
เดียวเกียง	เดียวแย่ง	องค์
แข่งขัน	ข่มกัน	ในที่
ใครดี	เอาไป	ไว้ครอง

ครั้นแล้ว ตลาดวาย หายหมด
ทั้งคน และรถ ข้าวของ
สินค้า ต่าง ๆ วางกอง
เนืองนอง หมดพลัน ทันที

เป็นการ ออมแรง เอาไว้
เพื่อพบ กันใหม่ พรุ่งนี้
ยุ่งขิง ชิงเด่น ชิงดี
อีกที ของใคร ของมัน

ฉันใด วงศา คณาญาติ
พวงพ้อง ในชาติ นี้นั่น
มาจาก ที่ต่าง ต่างกัน
เกิดความ สัมพันธ์ ชั่วคราว

ครั้นแล้ว ถึงวัน มรณา
ความเป็น ญาติกา สูญเปล่า
ทุกสิ่ง นับเนื่อง เรื่องราว
ไม่ยึด ยืนยาว จีรัง

ช

ต่างคน ต่างไป ตามกรรม
ไม่มี ใครจำ ความหลัง
อาจไม่ พบกัน อีกครั้ง
เพราะกรรม จำบัง เปลี่ยนไป

บุญนำ กรรมชัก ให้เกิด
กำเนิด ในครอบ ครัวใหม่
หันเหียน เปลี่ยนความ สนใจ
มาให้ กับชาติ ปัจจุบัน

นี้คือ เรื่องควร สังเวช
เป็นเหตุ คิดดู เหมือนฝัน
อย่าเห็น เป็นชิ้น เป็นอัน
ต้นพลัน หายวับ กับตา

ไอริส.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๘๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๖

(ต่อจากปกหน้าด้านใน)

ท่านแต่ง	ผู้ชะนะ	สิบทิศ
อ่านแล้ว	ชีวิต	ชาบซ่า
หวานซึ้ง	ตรึงใน	วิญญา
รู้สึก	นึกว่า	เหินลม
โผนขึ้น	สู่อ้อม-	อกฟ้า
แห่งเทพ-	ธิดา	งามสม
ลืมโลก	หายโศก	ระทม
ร่อนลม	ชมชิด	สนิทนาน
คนอะไร!	สำนวน	"ร้ายกาจ"
สามารถ	สะกดจิต	ผู้อ่าน
ข้าวปลา	ไม่ให้	รัปทาน
เบิกบาน	พาลลืม	นิทรา
ขออุทิศ	กุศล	ผลบุญ
ท่านผู้-	มีคุณ	แก่ข้าฯ
ผู้สถิต	สวรรค์	ชั้นฟ้า
มีชื่อ	คือ **"ยา-**	**ขอบ"** เอย

จากใจรัก

เมื่อรัก เอิบอาบ ซาบซ่าน
เบิกบาน จิตโส- มะนัสสา
ไหลหลั่ง ถั่งท้น ล้นมา
ครอบงำ กายา ท่าทาง

จึงใคร่ ได้มอบ ของขวัญ
ฟูมฟัก รักนั้น สักอย่าง
เพื่อระลึก นึกไม่ เว้นวาง
ว่าออก จากกลาง หว่างใจ

สิ่งนั้น ค่าล้น พ้นทอง
เป็นความ **สุขของ** **ผู้ให้**
เหนืออัญ- ญะมณี สีใด
จากห้วง ดวงใจ ไฝ่รักเอย

บทที่ ๑๒

ราคาเล่มละ 40 บาท